POLIROM

JANE GREEN

Jemima J.

Colecţia

Colecţia CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Jane Green, *Jemima J.*

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506 Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României GREEN, JANE
Jemima J. / Jane Green ; trad, de Ruxandra Constantinescu. - Iaşi : Polirom, 2008

ISBN : 978-973-46-1092-1

I. Constantinescu, Ruxandra (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

JANEGREEN

Jewiiwia vJ.

Traducere din limba engleză de
Ruxandra Constantinescu

POLIROM
200

8

Pentru David, eroul meu romantic din viaţa reală

MuC-t UMÎKi

Această carte nu ar fi ce este dacă nu ar fi existat atâţia oameni care m-au ajutat şi încurajat de-a lungul acestor luni lungi.

îi mulţumesc agentului meu, Anthony Goff, ale cărui înţelepciune, integritate şi umor au făcut aproape amuzant drumul spre iad şi înapoi...

Pentru prietenia, îndrumarea şi hotărârea ei, îi mulţumesc editoarei mele, Louise Moore, fără de care, la drept vorbind, nu nş fi unde mă aflu azi...

îi mulţumesc Angelei Martin, talentatei mele agente PR şi, mult mai important, prietena mea.

îi mulţumesc lui Ami Smithson pentru co- perţile ei fabuloase, şi întregii echipe de la Penguin pentru că au avut încredere şi şi-au pus banii la bătaie.

îi mulţumesc lui Graeme Weston, care mi-a arătat cum este de fapt Santa Monica; fratelui meu Charlie, pentru că a fost un maestru la dat titluri; şi, desigur, părinţilor mei pentru dragostea lor permanentă şi ajutorul lor.

Şi, în final, îi mulţumesc lui Judith

Murray, ale cărei amabilitate, ajutor şi talent editorial au fost incomparabile.

Vă mulţumesc.

Capitolul unu

Doamne, cât îmi doresc să fi fost slabă.

îmi doresc să fi fost slabă, superbă şi să fi putut avea orice bărbat aş vrea. Credeţi probabil că sunt nebună, cum ar veni, uite-mă şi pe mine cum stau aici la muncă, singură cu un sendviş dublu masiv în faţa mea - dar am voie să visez, nu-i aşa?

Mai am o jumătate de oră din pauza de prânz, o jumătate de oră în care să mă mai uit peste ultimul număr din revista mea preferată. Să nu mă înţelegeţi greşit, eu nu citesc articolele - de ce aş face-o? Miile de sfaturi despre cum să-ţi păstrezi bărbatul, cum să-ţi revigorezi viaţa sexuală, cum să-ţi dai seama dacă e infidel sunt, credeţi-mă, irelevante pentru mine. Aici am să fîu perfect sinceră cu voi: nu am avut niciodată un prieten în adevăratul sens al cuvântului, iar titlurile din reviste nu sunt motivul pentru care le cumpăr.

Dacă vreţi să ştiţi, le cumpăr pe toate pentru poze. Stau şi studiez fiecare fotografie lucioasă pentru câteva minute, sorbind din priviri membrele lungi şi mlădioase ale modelelor, taliile lor subţiri, pielea aurie şi strălucitoare. A ajuns o rutină: încep cu figurile lor, pri- vindu-le îndeaproape fiecare pomete

sculptat în parte, bărbia în formă de inimă şi îmi clătesc încet ochii cu trupurile lor, având grijă să nu ratez nici un muşchi.

Am câteva favorite. In sertarul de sus al dulapului din camera mea există un teanc de poze decupate cu supermodelele mele favorite, şi apariţiile preferate. Acolo se află Linda pentru sex-appealul ei, Christy, pentru buzele şi nasul ei şi Cindy, pentru trupul ei.

Şi înainte să trageţi concluzia că sunt vreo lesbiană de doi bani, v-am spus deja singurul lucru pe care mi l-aş dori dacă aş freca o lampă, din care să apară apoi imediat un spirit superb cu pieptul dezgolit. Dacă aş avea o singură dorinţă pe lume, aceea n-ar fi să câştig la loterie, şi nici să găsesc dragostea adevărată. Nu, dacă aş avea o singură dorinţă, mi-aş dori să arăt ca un model, probabil precum Cindy Crawford, şi mi-aş extinde dorinţa la a avea şi a *menţine* felul cum arăt, *indiferent ce-aş mânca.*

Pentru că, oricât de greu ar fi s-o recunosc în faţa unor străini, eu, Jemima Jones, mănânc mult. Am simţit privirile dezaprobatoare ale oamenilor, atunci când mănânc în public, şi am încercat al naibii de tare să le ignor. Dacă se întâmplă ca vreo persoană, vreun „prieten" care încearcă să-mi poarte de grijă, să se intereseze cu amabilitate ce e cu mine, îi răspund că am probleme cu tiroida, sau o problemă hormonală, iar ocazional insist pe faptul că mai am pe deasupra şi un metabolism superlent. Doar ca să nu existe dubii, ca oamenii să nu creadă că am ajuns la aceste dimensiuni numai fiindcă mănânc mult.

Dar eu ştiu că nu sunteţi proşti, şi dat fiind faptul că aproximativ jumătate din femeile din

această ţară au mărimea 44 sau peste, v-aş cere să încercaţi să-mi înţelegeţi excesele secrete, poftele constante şi să vă daţi seama că nu e vorba doar de mâncare.

Nu trebuie să ştiţi multe despre mine, e suficient să vă spun că nu am avut o copilărie fericită, că nu m-am simţit niciodată iubită, că, mic copil fiind, nu am trecut niciodată peste divorţul părinţilor mei, şi că acum, ca adult, singurul moment în care mă simt cu adevărat bine este acela când caut consolare în mâncare.

-Iată-mă deci acum, la douăzeci şi şapte de ani, strălucitoare, amuzantă, caldă, grijulie şi amabilă. Dar desigur, oamenii nu asta văd când se uită la Jemima Jones ; ei văd doar grăsime.

îmi văd sânii imenşi - al naibii de bine făcuţi, aşa încât am ajuns la stadiul în care evit în mod constant să trec pe lângă şantiere de orice tip -, îmi văd abdomenul rotund şi mare, îmi văd coapsele care se freacă una de alta atunci când păşesc.

Din păcate, ei nu văd ce văd eu când mă. uit în oglindă. Cred c-am s-o numesc vizualizare selectivă. Aşadar, ei nu-mi văd părul şaten-deschis şi lucios, nu-mi văd ochii verzi, nu-mi văd buzele pline. Nu că ar fi extraordinare, dar mie îmi plac, aş spune chiar că sunt cele mai frumoase trăsături ale mele.

Ceilalţi nu-mi observă nici hainele; deşi cântăresc mult, mult mai mult decât ar trebui, nu mă las, mereu îmi dau silinţa. Adică, uitaţi-vă acum la mine. Dacă eram slabă, aţi fi spus că arăt fantastic în pantalonii mei obraznici dungaţi şi în bluza lungă gen tunică, ambele într-o nuanţă perfect asortată de oranj. Dar nu,

din cauza dimensiunilor mele, oamenii se uită la mine şi-şi spun: „Doamne, n-ar trebui să poarte culori atât de deschise, n-ar trebui să atragă atenţia asupra ei[a].

Dar de ce să nu mă bucur şi eu de haine ? Cel puţin eu nu-mi spun că n-am să mă mai deranjez să merg la cumpărături până nu ajung la mărimea 36, pentru că viaţa mea este în mod normal un regim constant.

Ştim cu toţii cum e cu regimurile. Din clipa în care renunţi la anumite mâncăruri, poftele pun stăpânire pe tine până când nu mai poţi vedea clar, nu mai poţi gândi bine, iar singura cale de a scăpa de aceste pofte este să iei o gură de ciocolată, care devine rapid un baton întreg.

Iar regimurile nu merg, cum ar putea să meargă? E vorba de o industrie de milioane de dolari, iar dacă vreuna dintre metodele de slăbit ar fi mers cu adevărat, toată gaşca s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

Dacă e cineva care ştie cât de uşor e să nu reuşeşti, acea persoană sunt eu. Scarsdale, High Fibre, F-Plan, dieta cu şase ouă pe zi, Slimfast, Weight Watchers, Herbalife, pilule de slăbit, băuturi de slăbit, plasturi pentru slăbit. E suficient să le rostiţi: eu sunt idioata care le-a încercat, deşi unele au fost, ce-i drept, mai eficiente decât altele.

Cu toate regimurile astea, eu nu am fost niciodată slabă; am fost mai slabă, dar nu slabă.

Ştiu că mă priviţi cu milă acum, văzân- du-mă cum îmi termin sendvişul şi mă uit pe furiş prin birou să văd dacă se holbează cineva. Este în regulă, zona e liberă, atunci pot să-mi deschid sertarul de sus şi să extrag un baton

de ciocolată dosit acolo. Rup ambalajul oranj-deschis şi folia argintie şi le îndes în coşul de gunoi de sub birou: e mult mai uşor să ascunzi un baton de ciocolată mat şi maro, decât ambalajul scânteietor care îl acoperă.

Iau o gură. Savurez gustul dulce al ciocolatei pe măsură ce mi se topeşte în gură, după care mai iau o gură, de data asta mestecând şi înghiţind cu furie, aşa încât de-abia mai simt vreun gust. în câteva secunde, a dispărut tot batonul, iar eu am rămas cu sentimentul că sunt vinovată şi bolnavă.

Mă mai simt însă şi eliberată. Tocmai a fost mâncată hrana mea de proastă calitate pe ziua de azi, ceea ce înseamnă că nu a mai rămas nimic. Aşa că diseară, când o să ajung acasă şi-o să mănânc o salată - adică ce-mi propun eu de pe acuma să mănânc la cină am să mă pot simţi bine, şi voi putea să-mi reiau regimul.

îmi termin de citit revista, după care o bag în geantă, pregătită să atac paginile cu foarfecă atunci când voi fi în siguranţă acasă în dormitorul meu. Arunc o privire la ceas şi suspin. A mai trecut o zi din viaţa mea banală, deşi nu ar trebui să fie aşa. Sunt jurnalistă, pentru numele lui Dumnezeu! Este cu siguranţă o existenţă fascinantă şi interesantă, nu?

Din păcate, nu şi pentru mine. Tânjesc după un strop de strălucire, iar în rarele ocazii când îmi arunc ochii peste articolele din revistele pe care le răsfoiesc mă gândesc că sunt în stare de mai mult.

Probabil că aş şi putea mai mult, numai că nu am experienţa să scriu despre infidelitatea bărbaţiloir; dar dacă aş avea-o, Doamne, ce mai premii aş câştiga, pentru că sunt expertă

în folosirea cuvintelor, ca să spun aşa.

Iubesc limba engleză, ador să mă joc cu cuvintele, să privesc cum se îmbină frazele ca piesele unui puzzle. însă, din nefericire, talentul meu se risipeşte aici, la *Kilburn Herald.*

Urăsc slujba asta. Când întâlnesc lume nouă care mă întreabă cu ce mă ocup, ţin capul sus şi spun că sunt jurnalistă, după care încerc să schimb subiectul, pentru că în mod inevitabil, următoarea întrebare este „unde lucrezi ?“. Las capul în jos, mormăi că la *Kilburn Herald* şi, dacă insistă cu adevărat, mi-1 cobor şi mai jos, mărturisind că mă ocup de rubrica „Sfaturi de milioane".

Sunt bombardată în fiecare săptămână cu scrisori de la persoanele triste sau singure din Kilburn care nu au nimic mai bun de făcut decât să pună întrebări de genul „Care este cel mai bun mod de a curăţa o podea de linoleum de culoarea marmurei albe, care a devenit galbenă ?“ sau „Am o pereche de sfeşnice de argint moştenite de la bunica mea. Argintul şi-a pierdut acum luciul, aveţi vreo sugestie?". Şi în fiecare săptămână stau ore întregi la afurisitul de telefon, sunându-i pe fabricanţii de linoleum şi pe argintari: mă scuz că le răpesc timpul şi le cer răspunsuri.

Aşa fac eu jurnalism. Când şi când, trebuie să mai scriu câte un articol de fond, de obicei vreun preamărit comunicat de presă, o mică adiere de PR ce trebuie folosită pentru a umple nişte spaţiu, şi, vai, cât mă pot distra cu această treabă aparent neinteresantă! împart comunicatul de presă pe bucăţi şi o iau de la capăt. Dacă unii dintre colegii mei care roiesc pe-aici, cum ar fi reporterii şi redactorii care scriu articolele de fond, s-ar deranja să

citească ce-am scris eu, şi-ar da şi ei seama cu cât talent întorc eu fraza din condei.

Nu e vorba că n-aş fi încercat să avansez în lumea jurnalismului. Din când în când, plictiseala ameninţând să mă facă perfect incompetentă, mă târăsc până în biroul redactorului-şef, mă strecor într-un scaun, scot la iveală aceste câteva articole scrise şi cer o şansă. De fapt, azi e programată o altă întâlnire.

— Jemima, spune redactorul-şef, rezemându-se în scaun.

Îşi pune picioarele pe masă şi pufăie dintr-un trabuc.

— De ce-ai vrea tu să fii reporter?

— Păi nu vreau, spun eu, abţinându-mă să nu-mi dau ochii peste cap, pentru că de fiecare dată când intru aici, se pare că avem aceeaşi conversaţie. Vreau să scriu articole de fond.

— Dar, Jemima, faci o treabă atât de bună la „Sfaturi de milioane". Dragă, pe cuvânt că nu ştiu ce ne-am face fără tine.

— Dar asta nu-i tocmai jurnalism, eu vreau să scriu mai mult.

— Toţi trebuie să pornim de jos, îşi rosteşte el începutul monologului obişnuit, în vreme ce eu îmi zic în gând: da, şi tu eşti încă aici, iar noi nu suntem la *The Guardian*, ci la amărâtul de *Kilburn Herald.* Ştii cum am început eu?

Scutur din cap fără să mai zic nimic, gândindu-mă că da, ştiu, erai un amărât de băiat de mingi la *Solent Advertiser.*

— Eram un amărât de băiat de mingi la *Solent Advertiser.*

Şi continuă tot aşa.

Conversaţia se termină şi ea la fel.

— S-ar putea să apară curând un post

vacant la reportaje, spune el, făcându-mi cu ochiul conspirativ. Tu continuă să munceşti din greu, şi am să văd ce pot face.

Aşa că suspin, îi mulţumesc pentru timpul acordat şi reuşesc să ies din scaunul îngust. Chiar înainte să ajung la uşă, redactorul-şef spune:

— Apropo, faci cursul acela, nu-i aşa?

Mă întorc şi-l privesc confuză. Cursul ? Ce curs?

— Ştii tu, adaugă el, văzând că nu ştiu despre ce vorbeşte. Computere, Internet, World Wide Web. Vom fi pe linie şi vreau ca toţi din birou să participe la cursuri.

Pe linie ? Oare nu se referă la *on-line* ? mă întreb eu când ies, cu un zâmbet pe faţă. Redactorul-şef, disperat să-şi afişeze credibilitatea politicoasă, dovedeşte încă o dată că trăieşte în continuare în anii ’80.

Mă duc înapoi la biroul meu, întrebându-mă de ce nu-mi dă o şansă. îi convine să fac un nenorocit de curs de calculatoare, dar nu-i convine să-mi folosesc creierul. Ca să vezi.

Trec pe lângă reporteri, toţi ocupaţi să vorbească la telefon, ţinându-mi ochii în pământ în timp ce trec pe lângă idolul meu secret. Ben Williams este redactorul-şef adjunct. înalt, chipeş, tot biroul e la picioarele lui. Poate nu-şi permite el un Armâni, de vreme ce ne aflăm, cum am mai spus, la *Kilburn Herald*, dar costumele de stradă îi vin atât de bine pe corpul bine făcut, în armonie cu coapsele musculoase, încât chiar ar putea trece drept Armâni.

Ben Williams este prezent în fanteziile oricărei femei de la *Kilburn Herald*, fără s-o mai pomenesc pe cea de la magazinul de la care îşi

cumpără el ziarul în fiecare dimineaţă, sau pe cea de la bufet, care îl urmăreşte cu privirea plină de dorinţă când el trece pe acolo la prânz. Da, să nu credeţi că n-am observat.

Nu încape nici o îndoială că Ben Williams e superb. Părul lui şaten-deschis e moale, perfect aranjat şi atârnându-i uşor neglijent peste ochiul stâng, sprâncenele lui sunt perfect arcuite, iar gropiţele, exact la locul potrivit atunci când zâmbeşte. Fireşte că este pe deplin conştient de efectul pe care-1 are asupra femeilor; sub toate fiţele astea bate însă o inimă de aur, şi să nu-i spuneţi că v-am spus, pentru că n-ar vrea să se ştie asta.

Ben e combinaţia perfectă între o bucată bună şi un băieţel vulnerabil, iar singura femeie căreia îi e indiferent este Geraldine. Vedeţi voi, Geraldine este făcută pentru lucruri superioare. Geraldine e singura mea prietenă de la ziar, deşi ea s-ar putea să nu fie de aceeaşi părere, pentru că, până la urmă, nu socializăm împreună după muncă. Dar avem scurte conversaţii, când Geraldine stă frumuşel cocoţată pe colţul biroului meu, iar eu îmi doresc în sinea mea să arăt ca ea.

Şi de multe ori chiar luăm prânzul împreună, adesea cu Ben Williams, lucru care îmi provoacă durere şi încântare în acelaşi timp şi în egală măsură. încântare, pentru că trăiesc pentru zilele în care el ni se alătură, dar e şi durere, pentru că de fiecare dată când vine, mă transform într-o ciudată de paisprezece ani. Nici măcar nu-1 pot privi, darămite să-i mai şi vorbesc, iar singura consolare pe care o am este că, atunci când stă jos, îmi disţfâre pofta de mâncare.

Mă gândesc că, de fapt, el crede că sunt

dulce şi sunt sigură că ştie că am această slăbiciune ridicolă pentru el, dar mă îndoiesc că petrece prea mult timp gândindu-se la mine, cel puţin nu şi când e Geraldine prin apropiere.

Geraldine a început munca aici cam prin aceeaşi perioadă ca mine, iar ceea ce mă o-moară de fapt este că eu am început ca stagiar absolvent, iar Geraldine a fost la început secretară. Şi care dintre noi ajunge să scrie prima articole de fond? Exact.

Nu e vorba că sunt cinică, dar cu părul ei blond şi lucios strâns într-un coc şic, cu fizicul ei de minuscula mărime 34, strecurat în haine de ultima modă, Geraldine poate să nu aibă nici un dram de talent, şi bărbaţii tot o adoră, iar redactorul-şef o consideră cea mai bună investiţie a ziarului de la, mă rog, de la el încoace.

Şi ceea ce mă chinuieşte încă şi mai tare e că Geraldine este singura femeie de pe aici pe care Ben o consideră demnă de atenţiile lui. Geraldine nu este însă interesată, lucru ce face ca situaţia să fie cât de cât suportabilă. Desigur, într-un mod vag detaşat, ea poate că apreciază cum arată Ben, îi apreciază farmecul, charisma, dar vă rog: Ben lucrează la *Kilburn Herald*, şi numai din cauza acestui fapt, el nu va fi niciodată destul de bun pentru Geraldine.

Geraldine iese numai cu bărbaţi bogaţi. Mai bătrâni, mai bogaţi, mai înţelepţi. Prietenul ei de acum a rezistat în mod surprinzător opt luni de zile, ceea ce este un mic record pentru ea, iar Geraldine pare statornică de data asta,ducru pe care Ben nu po ^e să-l sufere. Eu, în schimb, ador să ascult ceea ce numesc „poveşti cu Geraldine[a]. Geraldine este femeia care mi-aş fi dorit să fiu.

De-acum, ospăţul meu s-a terminat, aşa că mă aşez pe scaun şi ridic receptorul ca să sun la veterinarul local.

— Bună ziua, spun eu cât se poate de veselă. Sunt Jemima Jones, de la *Kilburn Herald.* Aveţi idee cum se îndepărtează mirosul de pipi de pisică de pe draperii?

Jemima Jones deschide uşa de la intrare, şi imediat îi îngheaţă inima. în fiecare zi când se întoarce acasă cu autobuzul, îşi încrucişează degetele grăsuţe şi se roagă să fi plecat colegele ei de apartament, se roagă pentru puţină linişte şi pace, se roagă să fie singură.

Dar cum deschide uşa, aude muzica bubuind în sufragerie, le aude chicotelile ce le punctează conversaţia şi, cu inima îngheţată, îşi bagă capul pe uşă.

— Bună, le spun eu fetelor, care stau câte una pe fiecare canapea, făcând schimb de bârfe. Vrea cineva o ceaşcă de ceai?

— Oo, Mimey, aş vrea una cu mare plăcere, spun ele într-un glas, iar eu tresar la auzul poreclei pe care au decis-o pentru mine.

E o poreclă pe care o aveam la şcoală, una pe care am încercat s-o uit tocmai pentru că numai simpla rostire a ei îmi aduce aminte şi acum că eram grasa clasei, cea evitată, mereu lăsată pe dinafară.

Dar Sophie şi Lisa continuă să mă strige Mimey, în felul lor vag superior. Poate că nu mă ştiutele ndiiK şcoală, dar>£Şi rdau seama foarte bine că nu suport numele ăsta, pentru că odată mi-am adunat destul curaj să le-o spun. Dar faptul că mă irită pe mine pare să nu facă altceva decât să le amuze pe ele şi mai

tare.

Vreţi să aflaţi mai multe despre Sophie şi Lisa? Sophie şi Lisa locuiau în acest apartament cu mult înainte să apar eu în peisaj, şi de cele mai multe ori mă gândesc că erau de departe mai fericite, doar că nu aveau pe cineva care să le facă mereu ceai seara. Sophie e blondă: o blondă şic şi fercheşă, cu un zâmbet îmbietor şi ochi care te invită în pat. Lisa este brunetă, are părul lung şi ciufulit şi o gură plină şi îmbufnată.

Când le vedeţi pentru prima oară, aţi crede probabil că sunt consumatoare de modă, sau cel puţin ceva la fel de fermecător, pentru că ambele arată perfect, au zâmbete pregătite şi garderobe cu haine de marcă, dar, şi acesta este singurul lucru care mă face să zâmbesc, realitatea este mult mai puţin interesantă.

Sophie şi Lisa sunt recepţionere. Lucrează amândouă la o agenţie de publicitate şi îşi petrec vremea încercând să se depăşească una pe alta la întâlniri. Ambele i-au încercat, în schimb, pe toţi bărbaţii din agenţie - cei mai mulţi dintre ei acceptabili, câţiva nu atât de acceptabili. Acum pierd vremea în spatele meselor lor făcute din oţel polizat şi fag, în speranţa că are să intre pe uşă vreun nou client atrăgător, unul care să le aprindă inimile şi să le facă genele să fluture.

Nu e neobişnuit să fie acasă acum, dar este neobişnuit să fie acasă toată seara. De obicei, ajung acasă fix la 5:30 după-amiaza, după care se tolănesc şi citesc reviste, se uită la televizor şi bârfesc; fac o baie caldă pe la 7

,

încep să îşi aranjeze părul la 7:45 şi să se machieze în jur de 8:15.

în fiecare seară pe la 9, ies pe uşă dichisite la greu. Legănându-se pe cele mai înalte tocuri, se clatină spre ieşire, chicotind, şi îmi spun - eu sunt de obicei ori în camera mea, ori la televizor - să fiu cuminte. De fiecare dată, chestia asta li se pare tare amuzantă, şi tot de fiecare dată, mie îmi vine să le plesnesc. Nu e că nu le plac, sunt pur şi simplu lipsite de importanţă, un cuplu de papagali care pălăvrăgesc întruna şi mă surprind permanent cu stupiditatea lor.

Şi aşa merg ele în Mortons, Tramp, Embargo : locuri anonime unde agaţă bărbaţi anonimi. Dacă au noroc, aceştia le invită la cină şi le plimbă prin împrejurimi cu Ferrari-ul înainte să dispară de tot în noapte.

Nu fiţi ridicoli, normal că nu mă duc cu ele, dar oricât de tare le-aş dispreţui stilul de viaţă, o parte din mine, doar una mică, moare să aibă şi ea parte de aşa ceva.

Dar nici nu merită să mă gândesc la asta. Ele sunt slabe şi frumoase, iar eu nu sunt. N-aş îndrăzni niciodată să le sugerez să merg cu ele, şi nici ele n-ar îndrăzni vreodată să mă invite. Nu că ar fi obraznice; vedeţi voi, sub poleiala şi frumuseţea lor, sunt fete de treabă, dar o ţipă trebuie să păstreze aparenţele, iar prietenele grase - mi-e teamă că ies din calcul.

Regimul urmat de ele pare să bifeze sticle de şampanie şi linii de cocaină asigurate de bărbaţii pfycare îi întâlnesc. Frigiderul de acasă este mereu

ıparaturi,
la
aici nu
mea.

le-am ^ ăzut niciodafeMirttBftîtfid ceva ca lu: iar in :ele opt luni de cane

Din când în când o mai aud pe una din ele anunţând „Mor de foame!“, după care Sophie sau Lisa trage uşa frigiderului şi intră în sufragerie clefăind o roşie sau o jumătate de felie de pâine cu o urmă roz - cel mai subţire strat de salată tarama pe care l-am văzut vreodată.

Fără îndoială, credeţi că formăm un trio ciudat. Probabil aveţi dreptate. Italianul de la magazinul de delicatese din capul străzii a rămas uluit când şi-a dat seama că locuim împreună. Cele două frumuseţi cu care flirtează el cu fiece ocazie şi tipa tristă şi supraponderală care îi aminteşte probabil de mama lui grasă, veşnic îmbrăcată în negru.

Dar domnul Galizzi greşeşte, pentru că eu sunt orice, numai tristă nu. într-adevăr, mă simt nefericită în cea mai mare parte a timpului. însă cei care se străduiesc să treacă de straturile de grăsime ştiu nu numai că am o inimă mare, ci că sunt şi al naibii de amuzantă, dacă am dispoziţia necesară. Dar în realitate nimeni nu se deranjează să caute asta, nimeni nu se oboseşte cu adevărat să privească dincolo de aparenţe.

Stau în bucătărie şi pun trei pliculeţe de ceai în trei căni imense. Torn apă peste ele, adaug lapte semidegresat din frigider şi, din obişnuinţă, mai pun în cana mea şi două linguriţe cu vârf de zaharină pudră. Ce fată bună, îmi spun, ce fată bună sunt eu, de vreme

ce mă pot abţine de la zahăr, care se adăposteşte liniştit şi totuşi ameninţător în bufetul de deasupra ibricului.

Aduc ceaiul în sufragerie, iar Sophie şi Lisa îmi mulţumesc vesele, dar, ca nişte vaci leneşe ce sunt, nu se mişcă de pe canapele, nu-mi fac loc să stau şi eu. Deci nu-mi rămâne altceva mai bun de făcut decât să rămân în uşă, strângând în mâini cana fierbinte şi întrebându-mă cât de repede mă pot duce în camera mea.

— Cum a fost azi ? mă încumet eu până la urmă, în timp ce fetele se holbează la televizor, la vreun sitcom american în care joacă oameni care arată perfect, cu dinţi albi perfecţi şi feţe perfecte.

— Hmm? face Sophie, fără să-şi ia ochii de la televizor, nici chiar când îmi sorb ceaiul cu zgomot.

— Suntem îndrăgostite, spune Lisa în cele din urmă, uitându-se la mine pentru prima oară în seara asta. Avem un nou client, absolut uluitor.

Acum Sophie pare interesată, iar eu mă aşez pe podea, cu picioarele încrucişate şi luându-mi încurcată în primire rolul de curierul inimilor.

— Sincer, Mimey, tipul ăsta chiar era superb, dar nu ştim pe care dintre noi o vrea.

Sophie se preface că-i aruncă o privire urâtă Lisei, care zâmbeşte larg.

— Deci sigur o vrea pe una dintre voi?

Nu prea era nevoie să pun întrebarea asta, pentru că, până la urmă, cine n-ar dori-o de la prima vedere pe una dintre aceste frumuseţi?

— O, da, răspunde Lisa. După ce şi-a terminat treaba, a rămas la biroul recepţiei şi

am pălăvrăgit o grămadă.

— Cred că a pălăvrăgit cu Lisa, spune Sophie.

— Nu, zice Lisa. Nu fi ridicolă, dragă, era interesat de tine.

Dar e al naibii de evident că nu crede ce spunea tfi chiar, şi eu îmi pot da seama că a fost fascinat de buzele ei bosumflate şi părul ciufulit, aranjat ca şi cum abia s-ar fi sculat din pat.

— Şi v-a invitat în oraş? întreb eu, dorin- du-mi pentru o clipă să se oprească şi la masa mea vreun străin chipeş şi să pălăvrăgească cu mine. Măcar o dată, doar ca să văd şi eu cum e.

— Nu, răspunde Lisa tristă. Dar a întrebat dacă ne va găsi tot acolo săptămâna viitoare, când o să mai vină la o întâlnire.

— Stăteam aici mai devreme şi ne făceam planuri cu ce să ne îmbrăcăm, spune Sophie, întorcându-se spre Lisa. Deci, ce zici de costumul roşu?

— Eu mă duc sus, spun eu, simţindu-mă complet exclusă, în timp ce mă ridic şi mă strecor pe furiş afară.

Nu mai e nevoie de mine, politeţurile de bun-venit au fost îndeplinite şi n-aş putea fi vreodată întrebată ce părere am despre nişte haine, pentru că habar nu am, din câte ştiu Sophie şi Lisa.

Urc încet pe scări, oprindu-mă în capăt ca să-mi trag sufletul, intru în camera mea şi mă întind pe pat holbându-mă la tavan, până când mă liniştesc şi respir normal.

Stau întinsă şi creez o fantezie elaborată despre ce aş purta dacă aş fi slabă. Mi-aş strânge părul într-o coafură supersexy şi la modă şi poate, dacă aş avea curajul, mi-aş face

şi câteva şuviţe blonde, doar în faţă.

Aş purta des ochelari de soare. Ocazional, ar fi din ăia mari de care poartă starurile de la Hollywood, cu rame de baga, dar de obicei aş purta din ăia şmecheri, cu lentile mici şi rotunde, care dau impresia de sofisticare şi sunt de efect.

Aş purta pantaloni crem mulaţi, topuri strâmte din lycra, iar zonele unde se vede pielea ar fi îngrijite şi bronzate. Hotărăsc că aş arăta fantastic chiar şi într-un halat de baie. Mă uit la vechiul meu halat de baie care atârnă după uşă: e imens şi voluminos. îmi place la nebunie să mi-1 înfăşor în jurul trupului pentru că mă simt bine, însă încerc cu disperare să ignor faptul că arăt ca un balon cu picioare.

Dar o să păstrez halatul şi pentru când o să fiu slabă. Fiind unul bărbătesc, se va aduna în falduri în jurul noului meu corp atletic; mânecile vor atârna în jos, acoperindu-mi mâinile, iar eu voi părea drăguţă şi vulnerabilă.

Atunci o să arăt minunat chiar şi dimineaţa. îmi închipui că l-am întâlnit deja pe domnul Perfect şi că stau fără machiaj şi cu părul ciufulit încolăcită într-un fotoliu, cu halatul înfăşurat în jurul meu, lăsându-mi la vedere doar picioarele lungi şi strălucitoare, genunchii osoşi. Şi, normal, el va fi îndrăgostit până peste cap de mine.

Mă gândesc la asta o vreme, după care îmi amintesc de revista mea. O scot din geantă şi mai studiez încă o dată imaginile, întin- zându-mă spre sertarul de lângă pat, ca să iau foarfecă şi să adaug ultimele modele la colecţia mea.

După ce pun foarfecă înapoi, observ un pachet de biscuiţi chiar în fundul sertarului.

Doamne! Chiar uitasem de el, uitasem de mâncarea de-acasă.

Nu, n-am s-o fac, de-acum stau cuminte. Pe de altă parte însă, e mai bine să-i mănânc, să fiu sigură că or să dispară, ca să nu mai rămână pic de mâncare proastă în casă. Da, fireşte că e mai bine să-i termin dintr-odată, decât să-i consum încet şi constant pe parcursul unei săptămâni. Dacă fac aşa, n-o să mai rămână nici unul după seara asta, şi atunci o să-mi pot începe cu adevărat regimul. Adică regimul care va avea rezultate, şi care-mi va împlini fanteziile.

Da, o să-i mănânc acum şi o iau de la capăt mâine.

Şi aşa o lăsăm pe Jemima Jones în seara aceasta, aşa cum o lăsăm în fiecare seară: stând în patul ei pentru o singură persoană, gândindu-se, răsfoind reviste şi îndesându-şi în gură un pachet întreg de biscuiţi.

Capitolul doi

Poate cineva să oprească razele soarelui? Străluceşte fix în ochii mei, iar eu mă rotesc în pat şi mă vait. Nu mă pot ridica deocamdată, e aşa cald şi bine că o să mai rămân întinsă aici câteva minute, aşteptând să se audă melodioara pop de la ceasul meu cu deşteptător radio. îmi doresc, o, Doamne, cât

îmi doresc să pot rămâne în pat pentru totdeauna.

Uite, Jemima, vezi cum îţi simţi abdomenul când te întorci pe spate? Bine, nu e el tocmai plat, dar oricum nu e gras. Vezi cum ţi se lasă sânii în părţi, dând senzaţia distinctă a unei mari întinderi plane între ei?

Jemima stă întinsă şi-şi freacă abdomenul cu afecţiune şi dispreţ totodată, pentru că e ceva inerent plăcut în grămada care este corpul ei. Dar apoi se întoarce pe o parte şi încearcă să uite de abdomenul ei greu, care se cufundă în saltea. îşi îndeasă pătura strâns pe lângă ea, dorindu-şi să nu fie nevoie să se mai dea vreodată jos din pat.

Dar azi e ziua cursului. Azi e ziua în care ea, după cum a spus redactorul-şef, va fi „pe linie". Şi, oricât de entuziasmată ar fi de curs - mintea ei, fiind activă şi iute, este în permanenţă în căutare de noi informaţii - nu se poate abţine să nu se simtă cam tensionată pentru că-şi va întrerupe rutina zilnică.

De luni până vineri, rutina zilnică a Jemimei este următoarea: se trezeşte dimineaţa la ora 8:45, rămâne în pat şi le ascultă pe Sophie şi Lisa pregătindu-se de muncă. Aude trântitul uşii şi pe ele trăncănind pe drum la 9 dimineaţa, după care se târăşte afară din pat.

Evită oglinda din baie, pentru că este cât ea de înaltă şi chiar nu vrea să se vadă în toată splendoarea. începe să-şi umple cada şi toarnă cel puţin cinci căpăcele de spumant de baie ca să-şi ascundă carnea.

în timp ce cada se umple, se duce la bucătărie şi-şi pregăteşte un bol cu cereale. Cereale sănătoase. Cereale de slăbit. (Doar că,

Jemima, n-ar trebui să pui chiar atât de mult, bolul n-ar trebui să fie aşa de plin de cereale încât să dea pe-afară.)

Jemima îşi mănâncă cerealele în grabă şi se întoarce sus pentru baie. Revine în dormitor şi se îmbracă; numai atunci când este la adăpostul hainelor sale, se uită în oglindă şi chiar îi place ce vede. îi plac ochii ei verzi inteligenţi, şi aplică extrem de puţin dermatograf şi mascara, doar ca să le accentueze culoarea.

îi plac buzele ei ţuguiate şi pline, chiar dacă tind să dispară în rotunjimea feţei sale în formă de lună. Aşa că le pictează cu un roz pal.

îi place părul ei strălucitor, şi-l periază, îl tot periază până când îi străluceşte în oglindă. Se aranjează, îşi ţuguie buzele sugându-şi obrajii şi împingându-şi capul în faţă, până când bărbia aproape că dispare.

Aş putea să fiu frumoasă, îşi spune ea în fiecare dimineaţă. Dacă aş slăbi, aş fi frumoasă.

în timp ce se uită în oglindă, îşi spune ferm că azi este începutul restului vieţii ei. Azi începe noul ei regim.

Şi ce se întâmplă mai departe, Jemima?

Cum te simţi tu plină de virtute, optimistă şi nerăbdătoare la gândul noii tale vieţi, pleci din apartament pe la 9:25 şi iei un autobuz spre birou. Aştepţi în staţie cu aceiaşi oameni pe care îi vezi în fiecare zi şi nu le spui un cuvânt, şi nici ei ţie.

Găseşti un loc separat, şi te aşezi acolo, cu coapsele împrăştiindu-ţi-se pe scaunul de alături; te rogi ca nimeni să nu se aşeze lângă tine, ca să fii nevoită să-ţi ţii respiraţia şi să-ţi

strângi coapsele, suprimându-ţi resentimentele faţă de îndrăzneala lor.

Apoi cobori la colţul cu Kilburn High Road, la mică distanţă de biroul tău. în fiecare dimineaţă când mergi pe aici, imediat ce treci pe lângă magazinul de pantofi unde sunt expuşi în vitrină pantofi mai degrabă urâţi, nările tale încep să freamăte.

Sigur veţi fi de acord că nu există nimic pe lumea asta care să se compare cu mirosul de şuncă prăjită. Alături de mărar, levănţica proaspătă şi Chanel nr. 5, e unul din mirosurile preferate ale Jemimei. Dacă ar rămâne un simplu miros preferat, atunci totul ar fi bine, dar nările Jemimei sunt mai puternice decât voinţa ei.

Paşii tăi devin mai lenţi pe măsură ce te apropii de ghereta vânzătorului, şi cu fiecare pas, imaginea unui sendviş cu şuncă, feliuţe de şuncă unsuroasă, împănate cu grăsime pre-lingându-se dintre feliile groase şi albe de pâine - imaginea devine atât de vie, încât ai impresia că aproape îl guşti.

în fiecare dimineaţă te lupţi cu tine, Jemima. îţi spui că azi ţi-ai început dieta, dar mirosul devine prea greu de suportat, şi în fiecare dimineaţă te trezeşti că te aşezi la rând la casă şi ceri două sendvişuri cu şuncă.

— îi plac sendvişurile cu şuncă, nu-i aşa, dragă ? îi spune femeia de la casă, o femeie pe nume Marge, pe care Jemima Jones a ajuns s-o cunoască. Cu mult timp în urmă, Jemima i-a spus lui Marge că sendvişurile cu şuncă sunt pentru şeful ei.

Săraca fată, s-a gândit Marge atunci, eu ştiu că de fapt sunt pentru ea. Iar pentru că Marge este un suflet bun, se preface că o crede.

— Ce zi minunată, spune Marge, dându-i sendvişurile Jemimei. Aceasta şi le îndeasă în geantă, continuând şarada, şi apoi o ia în sus pe stradă. După câţiva metri, sendvişurile cu şuncă încep să te cheme.

„Jemima", şoptesc ele din adâncul genţii tale. „Suntem minunate şi unsuroase, Jemima. Simte-ne. Gustă-ne. Acum." Iar tu, Jemima, îţi îndeşi mâna înăuntru, dorinţa învinge rapid orice tensiune legată de mâncatul în public, şi din una, două, trei, patru înghiţituri sendvişurile s-au dus.

Apoi o iei spre birou, ştergându-te la gură cu mâneca şi oprindu-te la chioşc să-ţi cumperi nişte bomboane mentolate fără zahăr ca să ascunzi mirosul de şuncă.

Dimineţile ţi le petreci sortând scrisori şi uitându-te la ceas până la 11:30, când e timpul pentru ceai. „Mor de foame", îi spui tu atunci lui Alison, secretara care stă în faţa ta. „Nu mi-am luat micul dejun", mai spui - e felul tău de a-ţi cere scuze pentru sendvişul cu şuncă şi ou pe care îl aduci de la cantină, împreună cu o ceaşcă de ceai şi trei pastile de zaharină.

După aceea, te întorci la cantină pentru prânz în fiecare zi la 1. Iei o salată de fiecare dată, numai că salatele pe care le alegi de la bufet îngraşă la fel de mult ca o prăjitură cu cremă.

Salată de varză, salată de orez, de paste, bucăţi de caşcaval şi salată de cartofi înotând în maioneză - pe toate le aduni în farfurie şi-ţi spui că mănânci sănătos. Un rulou din făină integrală cu două bucăţi de unt îţi completează masa, numai că tot nu eşti sătulă. Niciodată nu eşti cu adevărat sătulă.

După-amiaza ţi-o petreci scriindu-ţi sfaturile

de milioane, după care te grăbeşti din nou jos, la ora ceaiului. Uneori iei câte o prăjitură, alteori cartofi prăjiţi, biscuiţi şi ocazional, ei bine, de vreo două ori pe săptămână, îţi mai iei un sendviş.

Şi, în cele din urmă, la ora 6^după-amiaza, ziua ta de lucru s-a încheiat. In vreme ce-ţi aştepţi autobuzul care te duce acasă, dai fuga la chioşc şi cumperi câteva batoane de ciocolată, care să-ţi ajute pe drum, după care apare sentimentul acela familiar de teamă, care te cuprinde pe măsură ce te apropii de casă şi de cele două perfecte colege de apartament ale tale.

Nici serile tale nu se deosebesc una de cealaltă. Din nou singură, simţi o uşurare binecuvântată după ce Sophie şi Lisa pleacă la petreceri, şi-ţi mănânci serile în uitare. Te uiţi la televizor, emisiuni de divertisment, sit- comuri, documentare. Puţini au gusturi aşa eclectice ca ale tale, Jemima, şi puţini au cunoştinţele tale.

Sau poate citeşti, de vreme ce ai sute de cărţi care să-ţi potolească setea asta de cunoaştere. Mare parte din timp ţi-o petreci însă stând întinsă în pat, visând cu ochii deschişi la poveşti de dragoste - ceva la care ai puţină experienţă.

Să nu mă înţelegeţi greşit: Jemima nu mai e virgină, însă virginitatea ei s-a pierdut în timpul unei rapide învălmăşeli petrecute în întuneric, cu un băiat atât de neimportant încât poate foarte bine să rămână anonim.

Şi de atunci a avut ciudata fascinaţie pentru bărbaţii care aveau o înclinaţie pentru doamne masive. însă nu prea i-a plăcut sexul vreodată, nu a gustat niciodată plăcerea de a face dragoste - dar asta nu împiedică o fată să

viseze, nu-i aşa?

Azi însă, în ziua cursului, ziua în care va învăţa cum să exploreze World Wide Web, are loc o deviere de la această rutină - lucru pe care Jemima Jones îl urăşte. Nici un sendviş cu şuncă în dimineaţa asta, pentru că acel curs se ţine în West End, la mulţi kilometri depărtare de chioşcul ei obişnuit.

Dar cel puţin nu va trebui să meargă de una singură acolo, pentru că Geraldine o va lua de acasă - Geraldine, cea care arată perfect şi are un prieten bogat.

— N-o să iau afurisitul de metrou, spunea Geraldine ieri după-amiază, când am între- bat-o cum ajunge acolo. Am o maşină excelentă, adăugase ea, fiind perfect conştientă de faptul că întregul birou era invidios pe noul ei BMW strălucitor, maşină plătită în parte de prietenul ei, şi în parte de părinţii ei, deşi ea nu le spune oamenilor despre contribuţia părinţilor.

Mi-a spus doar mie pentru că eu n-am vrut să las baltă subiectul, iar ea a trebuit în cele din urmă să recunoască.

— Dar tu? a întrebat ea. De ce să nu mergem împreună?

Mie nu-mi venea să cred că aş fi putut merge cu Geraldine la curs! Cum ar veni, aş intra alături de cineva într-o încăpere, pentru prima oară n-aş mai fi singură.

— Eşti sigură? am întrebat-o. Nu te deranjează ?

Pentru că de ce-ar vrea să se împrietenească Geraldine cu una ca mine ? Nu e vorba că aş dispreţui-o (până la urmă e una dintre puţinele persoane care m-au tratat întotdeauna ca pe o fiinţă umană), doar că nu

mă pot abţine să nu fiu intimidată de perfecţiunea ei.

— Sigur că nu, a spus Geraldine. Prostia aia nu începe mai devreme de 10:30, aşa că o să trec să te iau pe la 10. Ce zici?

Zic că e fantastic, aşa că iată cum stau acum în sufragerie, răsfoind paginile unei cărţi despre recipientele folosite la grădinărit; de fapt, nici nu mă uit la poze, ci aştept doar să aud zgomotul maşinii lui Geraldine.

Aud în schimb cum claxonul sună scurt de două ori, iar când dau perdeaua la o parte, aproape că-i pot vedea cotul lui Geraldine, sprijinit pe geam şi bătând darabana pe melodia pe care presupun că o fredonează.

Geraldine şi maşina ei se potrivesc de minune. Ambele sunt strălucitoare, şic, au exterioare lucioase şi motoare care torc. Geraldine s-a aranjat superb, ca de obicei. Poartă un costum bleumarin frumos croit, jacheta abia îi atinge coapsele, iar reverele dau la iveală o bluză de mătase albă. Pe cap are o pereche de ochelari negri de soare, care îi scot în evidenţă trăsăturile, iar în mână ţine languros şi sexy o ţigară, scoasă afară pe fereastră.

Lângă Geraldine mă simt o neroadă mătă-hăloasă, aşa că mă îngrămădesc în maşina ei şi doar ce-mi pun centura - Geraldine, în paranteză fie spus, nu şi-a pus-o pe a ei - că-mi şi oferă o ţigară, pe care o iau. Nu ştiaţi că fumez ? Sigur că da, pentru că mai demult, în anii întunecaţi ai adolescenţei mele, toate persoanele cool fumau, iar eu îmi doream foarte tare să fiu cool, chiar şi atunci.

Ce-i drept, din ce în ce mai mult fumatul a

devenit acum o mare bătaie de cap, pentru că oriunde m-aş duce, sunt înconjurată de nefumători înrăiţi. Cu toate astea, fumatul încă mă face să mă simt... ei bine, nu tocmai cool, dar cu siguranţă mai puţin aiurea.

Mi-am fumat prima ţigară în ultimul rând dintr-o sală de cinema, în vremurile când oricine avea voie să fumeze în ultimul rând. Aveam paisprezece ani, şi eram cu un grup de fete şi băieţi de la şcoală. Deşi nu m-am prea integrat vreodată, lor nu le păsa dacă mă ţineam după ei pentru că eram un bun motiv de râs.

Fireşte că nimeni nu m-a visat vreodată, dar reuşeam mereu să-i fac să zâmbească, şi aşa am devenit una de-a lor. în acel ultim rând al sălii de cinema, pe când ceilalţi se sărutau zgomotos şi prelung, neştiind prea bine ce anume înseamnă dorinţa, dar încercând cu orice chip să o mimeze (am aflat asta mult mai târziu, pe atunci nici unul dintre noi n-o ştia) eu stăteam şi fumam.

îmi amintesc cum mi-am desfăcut pachetul cu zece bucăţi de Silk Cut, primul pachet de ţigări pe care mi l-am cumpărat vreodată, şi cum mi-am scos din el prima mea ţigară. Am aprins-o cu un chibrit şi m-am lăsat pe spate să mă uit la film, simţindu-mă extrem de cool şi de matură.

— Fumezi! a spus atunci cu voce tare unul dintre prietenii mei, cu groază şi respect în acelaşi timp, după care toţi ceilalţi s-au oprit din sărutat şi s-au întors să mă privească.

— Şi ? am zis eu, pufăindu-mi în continuare ţigara.

Ţineam fumul în gură şi apoi îl eliberam dintr-odată.

— Păi de unde le-ai luat ?

— Le-am cumpărat, prostule.

— Dar tu nu fumezi.

— Acum fumez, am replicat eu.

Şi am continuat să pufăi, dureros de conştientă de faptul că şase perechi de ochi îmi urmăreau fiecare mişcare.

— Tu nu tragi în piept! a spus atunci unul dintre băieţi, suficient de tare, încât o femeie din rândul din faţă s-a întors cu o privire furioasă spre noi şi ne-a ordonat:

— Sssst!

— Sssst! Sssst! Sssst! au îngânat atunci prietenii mei, izbucnind în râs.

Mie mi-a părut puţin rău pentru femeie, care nu voia, până la urmă, decât să vadă filmul.

— Dar n-o faci cum trebuie, a insistat colegul meu. Mama mea fumează, şi numai când nu tragi iese aşa de mult fum. Pun pariu că nu-1 poţi sufla pe nas.

Am încercat să suflu fumul pe nas, n-am reuşit, am strănutat, dar tot nu s-a întâmplat nimic.

— Vezi, ţi-am zis eu că nu poţi să tragi în piept.

— Ba să vezi că pot, am spus şi, cu un gest pe care l-am văzut de sute de ori la televizor, am tras fumul în gură şi l-am inhalat.

Fumul mi-a umplut plămânii: era un fum fierbinte, înţepător, şi m-am simţit aproape instantaneu ameţită. Dar cât de cool eram! Cât de sofisticată păream! Am expirat, scoţând fumul într-un flux lung şi lent pe nări, şi m-am

întors spre prietenii mei zâmbind.

— Cine a zis că nu pot trage în piept ?

Ceilalţi erau prea impresionaţi ca să mai spună ceva, iar eu mi-am terminat ţigara, cu toate că mă simţeam din ce în ce mai ameţită şi mi se făcuse greaţă. Respiră adânc, mi-am spus eu atunci: Nu. Mi. Se. Va. Face. Rău. Şi nici nu mi s-a făcut. Cel puţin nu până mai târziu.

în mod destul de surprinzător, asta însă nu m-a oprit. Vreme de ani de zile, ţigările m-au făcut să mă simt rău, dar asta tot nu m-a oprit. Acum, după ani de zile de practică, ţigările au încetat să mă mai facă să mă simt rău, şi au devenit un obicei, o dependenţă care, la fel ca mâncarea, se dovedeşte a fi greu de vindecat.

Stând în maşina lui Geraldine şi comparând cum trage ea fumul, adică seducător şi lung, şi cum o fac eu, scurt, am senzaţia că fumez greşit. Arăt aiurea, apuc ţigara cu nişte degete nepricepute şi dau fumul afară prea repede. Din păcate, încă mai arăt ca la paisprezece ani, ca şi cum aş încerca o ţigară pentru prima oară.

— Şi cum merge treaba la ziar ? întreabă Geraldine, scuturând scrumul pe geam şi uitându-se în oglinda retrovizoare, ca să vadă dacă rujul a rămas perfect aplicat.

— Cam tot la fel, zic eu, ridicând din umeri. Am fost din nou la redactorul-şef, şi să vezi surpriză, nu există locuri libere acum.

— Săraca de tine, spune Geraldine, dar eu cred că de fapt se simte uşurată.

Geraldine ştie că eu pot să scriu. Geraldine nu ar fi ajuns nicăieri fără mine, pentru că de fiecare dată când are un termen limită, eu sunt cea la care fuge să ceară ajutor. Cel puţin o

dată pe săptămână, stau în faţa calculatorului citindu-i ciorna hazardată, după care o rup în bucăţi şi apoi o refac aşa încât să aibă sens.

Sincer, nu mă deranjează şi poate că, într-un fel mai ciudat, tocmai ăsta e motivul; stând aşa în maşina ei, mă simt mai puţin rea, mai puţin intimidată de ea, şi încep chiar s-o plac. Şi poate că este şi pentru că ştiu, fără urmă de îndoială, că atunci când vine vorba de cuvinte, sunt infinit mai talentată decât Geraldine, oricât ar fi ea de slabă şi frumoasă.

Dacă aş fi eu promovată, cine ar mai ajuta-o pe Geraldine?

— Bine, continuă ea, nu contează. O să vină şi vremea ta.

îşi ridică mâna şi-şi pune ochelarii de soare, gemând.

— Doamne, ce mahmureală.

Mă uit la ea cu surprindere, pentru că se vede că Geraldine nu cunoaşte sensul cuvântului. Mahmureală înseamnă ochi injectaţi, piele palidă, uşor cenuşie, păr ciufulit, cearcăne mari sub ochi. Ca de obicei, Geraldine arată perfect.

Scot un chicotit.

— Geraldine, arăţi tu vreodată altfel decât perfect ?

Geraldine îşi dă părul pe spate şi spune:

— Crede-mă, arăt groaznic.

Dar îi face plăcere ce i-am spus, pentru că, la fel ca în cazul tuturor fetelor ca scoase din cutie, şi la ea există un sentiment dureros de nesiguranţă dincolo de perfecţiune, şi atunci îi place să audă că este frumoasă; o ajută s-o şi creadă.

— Deci ce s-a întâmplat aseară ?

— O, Doamne, se vaită Geraldine. Dimitri

m-a scos la cină şi am băut atât de multă şampanie că eram categoric în comă alcoolică.

— Unde aţi fost?

— în Collection.

— încă n-am fost acolo, spun eu, ştiind al naibii de bine că probabil nici n-o să merg vreodată, de vreme ce e un restaurant pentru cei bogaţi şi frumoşi. Dar ştiu totul despre el: ştiu că persoanele tinere şi strălucitoare care apar prin reviste merg acolo, ştiu despre el de la Sophie şi Lisa, care normal că au fost invitate, scoase la cină şi seduse atât în barul de jos, cât şi în restaurantul de deasupra.

— Presupun că era plin de oameni celebri şi frumoşi, mai spun.

— De fapt, zice Geraldine, era plin de oameni care arătau ca şi cum ar fi trebuit să fie celebri, doar că nici unul dintre noi nu ştia cine erau.

— La naiba cu persoanele care vor să fie altceva decât sunt, spun eu cu un suspin adânc. De-acum, se găsesc peste tot, adaug după care râdem amândouă.

Geraldine face deodată la dreapta şi opreşte în faţa unui bloc mare.

— Scuze, spune ea, întorcându-se spre mine. Ben Williams m-a tot bătut la cap să-l iau şi pe el, aşa că i-am zis că trecem să-l luăm. Nu te deranjează, nu?

— Nu, răspund eu, dar inima începe să-mi bată cu putere. Nu ştiam că stă aici.

— Nici eu, până ieri, când mi-a dat adresa, dar chiar şi un şobolan are nevoie de-o casă.

— Cu cine stă ?

— Se pare că stă cu încă doi ţipi. Doamne, îţi poţi închipui cum arată apartamentul lor?

— Câh, fac eu, deşi nu am nici cea mai mică idee.

De unde naiba să ştiu eu cum arată bârlogul unui burlac? Cu toate astea, am văzut *Men Behaving Badly,* aşa că îmi pot închipui.

— Ciorapi care miros urât aruncaţi pe toate caloriferele.

— Reviste porno îngrămădite pe coridor, spune Geraldine râzând.

— Cearşafuri care n-au văzut o maşină de spălat de şase luni de zile.

— Mormane de vase mizerabile dând pe-a-fară în chiuvetă.

Ne ţinem amândouă de burtă, iar Geraldine scoate nişte sunete înfundate. Râd, dar deodată îl văd pe Ben ieşind în fugă pe uşa din faţă, şi atunci râsul încetează, iar eu am crampe în stomac, aşa cum se întâmplă de fiecare dată când îl văd pe acest bărbat superb.

— Zi-i să stea în spate, îmi şopteşte Geraldine. Nu vreau să stea lângă mine.

Când Ben ajunge la noi eu mă dau jos, încercând să fiu drăguţă, delicată şi feminină.

— ’Neaţa, fetelor, spune el, amândouă arătaţi foarte bine azi.

Nu se referă la mine, e doar politicos, aşa că rămân încurcată pe trotuar, iar Ben se uită la mine răbdător, aşteptând să mă urc în spate.

— Ben, strigă Geraldine de pe locul şoferului. Nu te superi să stai în spate, nu-i aşa?

— A, face Ben.

După o pauză, în care îmi doresc mai mult ca oricând să se deschidă pământul şi să mă înghită, spune:

— Sigur.

Şi se urcă în maşină cu o mişcare rapidă şi graţioasă.

în timp ce-mi pun centura, Ben se apleacă înainte, odihnindu-şi ambele braţe pe fiecare dintre scaunele din faţă.

— Deci, fetelor, zice el, în timp ce Geraldine demarează. A fost bine azi-noapte ?

— Da, mersi, răspunde Geraldine, iar eu nu zic nimic.

— Ce-aţi făcut ?

Geraldine îi povesteşte, iar eu încep micul joc pe care-1 joc mereu când sunt într-o maşină şi ne oprim la semafor. Dacă rămâne verde până trecem, atunci înseamnă că o să găsesc iubirea adevărată. Uneori mai adaug: în următoarele şase luni. Nu ştiu de ce continui să joc jocul ăsta, pentru că nu se adevereşte niciodată, dar o fac acum din nou. Mă gândesc că, dacă mă întrebi ce am făcut aseară, atunci înseamnă că vom rămâne împreună. Te rog, întreabă-mă, Ben. Te rog. Dar dacă mă întreabă, ce să-i spun? Că am stat acasă şi am mâncat biscuiţi cu ciocolată? Doamne, ce pot face să par interesantă?

— Şi tu, Jemima ?

O, Doamne. întrebarea a fost rostită înainte ca eu să pot formula vreun răspuns.

— A, eu am fost la o petrecere.

— Chiar aşa ?

Ben şi Geraldine rostesc întrebarea simultan.

— Nu mi-ai spus, zice Geraldine. La ce petrecere ?

Repede, repede. Gândeşte, Jemima.

— Ei, doar la un vechi amic.

— O noapte sălbatică, nu-i aşa, Jemima? zice Ben făcându-mi cu ochiul.

— îhâm, spun eu în cele din urmă, hotărându-mă să las naibii precauţia deoparte. M-am îmbătat foarte rău, eram un pic drogată şi am sfârşit prin a mi-o trage cu un tip în baie.

în maşină se instalează tăcerea. Nici Ben, nici Geraldine nu prea ştiu ce să spună, iar eu mă simt rău. Ştiu că am spus ce nu trebuia. Nu a ieşit atât de amuzant cum am vrut; a ieşit ciudat, aşa că trag aer în piept şi spun adevărul. Mă rog, aproape:

— De fapt, mint. Am stat acasă şi m-am uitat la *World in action.*

Ben şi Geraldine se prind de poantă şi râd. Numai că, din păcate, dacă aţi fi acum în locul Jemimei Jones, n-ar fi prea amuzant. Ar fi mai degrabă trist.

Capitolul txei

Auzisem de internet, citisem despre internet, vorbisem despre internet, dar de fapt n-am înţeles niciodată despre ce este vorba, şi nici măcar prezenţa lui Ben nu-mi distrage atenţia de la ecranul computerului unde ni se arată cum se foloseşte World Wide Web-ul.

Şi este fascinant. Niciodată nu am crezut că aş fi în stare să pricep, dar Rob, cel care predă cursul, ne explică atât de clar şi de concis, încât încep să înţeleg exact care e marea scofală.

îmi dau seama că Geraldine se plictiseşte, şi ca să se amuze flirtează cu Rob, care pare

foarte încântat că o femeie ca Geraldine se sinchiseşte măcar să se uite la el; Ben este însă aliatul meu aici, pentru că Ben este la fel de captivat ca şi mine, şi împreună vizităm grupuri de discuţii, site-uri şi forumuri.

Rob ne arată cum să creăm o pagină web şi ne explică faptul că de fapt asta este Web-ul : peste tot în lume, oamenii creează pagini pline cu tot felul de informaţii şi de imagini alese de ei, iar în acele pagini există linkuri către alte sute, adesea mii de alte pagini.

Ne mai arată şi cum să căutăm informaţii despre o temă anume, iar apoi cum să folosim aceste linkuri până când găsim ceea ce căutăm;
şi e ca şi cum se deschide o lume complet nouă pentru mine.

Şi pe parcursul zilei, cu cât învăţăm mai mult, cu atât încep să mă simt mai relaxată faţă de Ben: pare să mă intimideze din ce în ce mai puţin, poate pentru că acum avem ceva în comun şi nu trebuie să mă străduiesc să spun ceva.

La 5 după-amiaza Rob spune că am terminat, iar privirea mea se îndreaptă spre Geraldine, care-şi dă ochii peste cap, spre tavan. Ieşim toţi trei odată, şi curând după ce ajungem afară, Geraldine îşi bagă adânc mâna în geanta ei Prada şi-şi scoate ţigările.

— Doamne, cât aveam nevoie de asta, spune ea, trăgând puternic în piept cât stăm la colţ. A fost cel mai plictisitor lucru din lume. Ştiam cam tot ce era acolo, pentru numele lui Dumnezeu! Parcă era internet pentru idioţi.

— De fapt, mie mi s-a părut chiar interesant, spune Ben. Tu ce zici?

Se întoarce spre mine, iar eu încuviinţez cu hotărâre din cap; aş fi de acord cu Ben, indiferent ce aş crede, iar acum e doar o coincidenţă fericită că se întâmplă să şi simt acelaşi lucru.

— Mi-a plăcut la nebunie, răspund. încă nu-mi pot lua mintea de la curs.

— Ştiu, continuă Ben, sunt atât de multe lucruri, încât e aproape imposibil să le cuprindă pe toate.

— Ia mai tăceţi din gură, voi doi, spune Geraldine.

în mine se aprinde ceva pentru că, deşi pare prostesc, m-a alăturat lui Ben.

— Uite, zice ea, arătând spre stradă. E un bar drăguţ acolo. Dacă promiteţi să nu vorbiţi toată seara despre calculatoare, hai să mergem să bem ceva.

Cine? Ben? Eu? Amândoi? Geraldine s-a uitat în lungul străzii atunci când a spus asta, iar eu n-am mai zis nimic, pentru că nu s-ar fi putut referi la mine, Geraldine nu ar vrea să bea ceva cu mine, socializând *după muncă.* Nu?

— Bună idee, spune Ben, şi ei doi se îndepărtează, iar eu rămân acolo, simţindu-mă ca o idioată şi neştiind ce să fac.

— Jemima ? spune Geraldine, întorcându-se. Haide.

Şi aproape că-mi vine s-o sărut în timp ce alerg să-i prind din urmă

.

GapitcM patm

Dependenţă de droguri, dependenţă de mâncare, de alcool, de ţigări. Ciudat e că nimeni nu vorbeşte despre dependenţa de internet.

Iar dependenţa de internet este năpasta anilor ’90. Peste tot în lume, bărbaţi şi femei se duc la culcare singuri, ghemuindu-se nefericiţi în aşternut, în timp ce partenerii lor se închid în birourile lor şi tot tastează până la primele ore ale dimineţii.

Internetul e o altă lume, unde oamenii pot fi oricine îşi doresc; chiar în momentul în care citiţi rândurile astea, se distrug căsnicii din cauza lipsei de comunicare, din cauza unui ecran mic şi colorat, înghesuit într-un colţ al casei.

Dar fireşte că Jemima Jones nu ştie nimic din toate astea. Jemima Jones nu trebuie să-şi facă griji în privinţa partenerilor care să se enerveze sau a căsniciilor nefericite - nici măcar pentru încă o dependenţă pe care s-o adauge pe lista ei.

Singurul lucru la care se gândeşte Jemima acum, în timp ce se întoarce acasă de la muncă, este că internetul pare amuzant; poate chiar să afle tot ceea ce vrea despre curăţatul argintului, despre draperiile uzate sau

înlăturarea mirosurilor de pipi de pisică doar prin apăsarea câtorva taste.

încă şi mai interesant este faptul că informaţia pe care o primeşte poate veni de oriunde din lumea asta. Merge pe trotuar, pierdută în gândurile despre internet, de fapt atât de cufundată în ele, încât a şi ajuns la uşa de la intrare, şi ghiciţi ce ? A uitat complet să-şi cumpere nişte ciocolată pe drumul spre casă.

Ce fată bună eşti, Jemima. Foarte bine. Azi este ziua primului regim care chiar va da rezultate. Am să încerc cu adevărat de data asta. Fără ciocolată!

Urc şi când deschid şovăielnic uşa le aud deja pe Sophie şi Lisa hlizindu-se în dormitorul lui Sophie.

Lisa e întinsă pe spate în pat, şi ţine perna strâns în braţe.

— Sunt îndrăgostită, oftează ea când intru.

Mai taci, îmi zic în sinea mea, dar nu şi cu voce tare. Spun:

— Lasă-mă să ghicesc. A venit un tip nou la voi, care arată mortal şi care vrea să se însoare cu tine?

— Haide, nu face pe nebuna. E tipul pe care l-am cunoscut săptămâna trecută, clientul cel nou. A invitat-o pe Lisa în oraş.

Sophie încearcă să pară încântată, dar invidia i se citeşte pe tot chipul. Nu cred în chestiile astea despre blondele proaste - sau cel puţin nu credeam, până să o întâlnesc pe Sophie - dar ştiu că ea e de părere că blondele ar trebui să aibă parte de mai multă distracţie, şi nu-i vine să creadă că tipul s-a orientat către Lisa.

— îl cheamă Nick Hanson, are treizeci şi trei

de ani, e singur şi îl iubesc, suspină Lisa visătoare. Doamna Lisa Hanson. Ce ziceţi? Domnul Nick Hanson. Doamna Lisa Hanson.

— Cred că s-ar putea să exagerezi un pic.

Jur că nu vreau să fiu rea, doar că am mai văzut asta de atâtea ori înainte şi ştiu exact ce se va întâmpla. După prima întâlnire Lisa o să vină acasă şi o să-şi petreacă toată seara desenând rochii de mireasă şi alcătuind liste cu invitaţi.

— Deci când ieşiţi împreună? mai întreb eu.

— Mâine-seară. O, Doamne, îl iubesc, e cel mai divin tip pe care l-am cunoscut de nu ştiu când.

Mă aşez pe pat - ceva ce n-aş face de obicei, dar nu le-am văzut pe Sophie şi Lisa de aseară, şi ieri chiar s-a întâmplat ceva, am despre ce vorbi. Sau mai bine zis despre *cine* vorbi.

— Am fost ieri la curs, la cel despre internet.

— Tare, spune Lisa.

— Serios? face Sophie. Ce ciudat, eu tocmai citeam despre internet într-una din revistele mele. Ştiaţi că o mulţime de oameni îşi dau întâlnire pe net?

Nu, nu ştiam, şi sincer nici nu-mi pasă, dar cel puţin Sophie arată un vag interes, aşa că o încurajez.

— Despre ce era articolul? întreb.

— Sincer, pare uluitor. Te duci pe site-urile astea de întâlniri, iar acolo găseşti poze ale unor persoane disponibile. Poţi coresponda cu ele, poţi trimite e-mailuri prin computer. Aşa poţi cunoaşte oameni din toată lumea; au avut loc şi căsătorii.

Lisa se ridică în capul oaselor şi se uită la Sophie.

— Doar nu te gândeşti s-o faci, nu ?

— Sincer, nu ştiu, spune Sophie. Adică, nu cred c-aş fi în stare să mă dumiresc cum să-l folosesc, dar sună destul de interesant. Ai putea agăţa un superb mascul american, după care să trăieşti fericită până la adânci bătrâneţi în vila lui din Dallas.

— Sună cam trist pentru mine, zice Lisa.

— Mă rog, continuă Sophie, întorcându-se spre mine. Deci ai învăţat cum să întâlneşti oameni pe net?

— Nu chiar, nu era genul acela de curs, dar e extrem de interesant, poţi găsi aproape orice. Şi apoi am fost să beau ceva, de-asta nu am mai ajuns acasă aseară.

Sunt atât de disperată să povestesc cuiva, oricui, despre Ben Williams, încât practic izbucnesc.

Eşti sigură că nu te mai poţi abţine, Jemima? Dă-i drumul atunci, spune-le totul.

— Cu cine ?

Văd că le-am prins: vor să ştie, şi nu le învinovăţesc. Adică, nu se întâmplă prea des să le vorbesc despre viaţa mea socială. Probabil pentru că nu prea am ceea ce s-ar numi viaţă socială, iar ele îşi dau seama că s-a întâmplat ceva.

— Cu Geraldine, spun eu şi fac o pauză. Şi cu Ben.

— Cine e Ben?

Normal că nu ştiu cine e Ben, pentru că, până acum, pasiunea mea a fost un secret, dar trebuie să spun cuiva. Şi este mult mai bine să

le spun Sophiei şi Lisei, care oricum n-ar avea cum să-l întâlnească vreodată, decât să mă confesez, să zicem, Geraldinei.

— Redactorul-şef adjunct de la serviciu.

— Şi???

-Şi...

Să le spun? Să păstrez secretul? Ei, la naiba.

— Şi cred că este de-a dreptul minunat.

Aşa. Respiră adânc. Ai zis-o. Nu mai e cale de întoarcere.

Sophie şi Lisa rămân stupefiate. Până acum, n-am mai vorbit despre bărbaţi. Le privesc şi îmi pot da seama că le lucesc ochii imaginându-şi cum arată acest Ben; şi pot să-mi dau seama că se înşală amarnic.

Jemima Jones are perfectă dreptate, fetele au înţeles-o complet pe dos.

Lisa crede probabil că Ben are cam 1,70 înălţime, păr castaniu ciufulit, ochelari groşi şi că se îmbracă în costume în nuanţe de maro care nu i se potrivesc. Crede că e genul de bărbat care încă locuieşte cu părinţii, şi care consideră că a avut o noapte interesantă în oraş dacă merge să vadă filme subtitrate.

Sophie crede că are probabil 1,70 în înălţime şi 1,40 în lăţime. îşi spune că e supraponderal, incredibil de plictisitor şi un adevărat şoarece de calculator. Bănuieşte că pentru el o noapte interesantă petrecută în oraş e atunci când stă într-un bar şi bea bere la halbă cu prietenii lui tocilari.

Numai de-ar şti ele.

Pentru că Ben Williams e genul de bărbat de care Sophie şi Lisa s-ar îndrăgosti până peste cap. Ben are un viitor mare în faţă, lucru de care nimeni, nici măcar Geraldine, habar nu

are. Postul lui de la *Kilburn Herald* e doar o etapă în drumul spre lumea ameţitoare a televiziunii. Va începe ca reporter la ştiri şi apoi va arde etapele într-un interval înfricoşător de scurt şi va ajunge moderator de emisiune mulţumită gropiţelor sale şi dinţilor lui albi. La un anumit moment din viitorul nu foarte îndepărtat, orice femeie din ţară, inclusiv Sophie şi Lisa, se va duce la culcare visând să-l întâlnească pe Benjamin Williams; până atunci, fireşte că el va fi Benjamin, şi va avea un aer solemn ataşat fizicului său devastator de frumos şi vulnerabilităţii sale de băieţel.

— Deci, haide, cum e ?

Acum e rândul meu să suspin.

— Este foarte amuzant, mă face mereu să râd. Şi e strălucitor, fermecător şi ştie cum să se poarte cu o femeie.

— Dar cum arată ?

— Nu ştiu cum să-l descriu. Are peste 1,80.

Sophie şi Lisa se uită una la alta şi fiecare dintre ele îşi ascunde un zâmbet, iar eu ştiu că îşi închipuie că mint. Şi ce dacă ? Povestesc mai departe.

— Are părul castaniu-închis şi ochi frumoşi, dar nu ştiu sigur ce culoare au. Poate verzi ?

îhâm, îşi zice Lisa, uitându-se din nou la Sophie, asta descrie vreun model pe care l-a văzut într-una dintre revistele ei.

— Şi îi apar nişte gropiţe uimitoare când zâmbeşte, închei eu, zâmbind fericită numai gândindu-mă la Ben Williams.

— Şi te place ? întreabă Sophie, cu blândeţe, ocrotitoare, nu vrea să mă rănească spu- nându-mi că ştie că mint, aşa că îmi va cânta în strună. O vacă proastă.

— Nu, spun eu plictisită. Adică, mă place, dar *nu-i place* de mine. îi place de Geraldine, dar ei nu-i place de el.

— Ei bine, poate că situaţia se va schimba. Vreau să zic, cu faptul că el te place pe tine, zice Sophie. Când o să ajungă să te cunoască, o să-şi dea seama ce persoană minunată eşti.

Deodată se opreşte, conştientă de ceea ce tocmai a spus.

— Nu că n-ar fi oricum atras de tine, se bâlbâie ea. Ai cea mai frumoasă figură.

Nu-mi vine să cred că Sophie nu îşi dă seama cum o citesc. Ştiu exact ce crede despre mine. Crede că sunt imensă, cea mai grasă fată pe care a întâlnit-o vreodată, şi nu o învinovăţesc, pentru că atunci când mă uit în oglindă, dacă privesc mai jos de faţa mea, văd şi eu acelaşi lucru.

— Nu-i adevărat, spun eu, ce altceva aş putea să spun? Nu m-ar vrea *niciodată*, dar pot să visez la asta.

— Şi ce-i cu Geraldine ? întreabă Lisa. Dacă e atât de minunat, cum de nu-1 place?

— Probabil că nu este destul de bogat pentru ea, spune Sophie, care a intervenit cu acest comentariu neobişnuit de răutăcios pentru că este geloasă pe Geraldine. Nu a cunoscut-o pe Geraldine, dar a văzut-o în rarele ocazii când ea a venit să mă ia sau să mă lase acasă. Niciodată nu mi-a zis ceva direct, dar ştiu că a sesizat aerul de superioritate al Geraldinei; şi BMW-ul ei şi e al naibii de geloasă.

— Nu-i tocmai corect, spun eu, deşi se întâmplă să fie adevărat, şi mă simt vinovată că vorbesc despre Geraldine, poate singura

persoană pe care o pot numi prietenă. Aşa că adaug: Geraldine este o persoană minunată dacă ajungi să o cunoşti mai bine.

— Hmm, face Sophie. Oricum, nu se ştie niciodată. Poate că tipul stă chiar acum în dormitorul colegului său de apartament şi-i spune totul despre tine.

Din întâmplare, Ben Williams se uită la ştiri în acest moment. Stă pe canapeaua lui din piele neagră şi crom, cu picioarele ridicate pe măsuţa de sticlă acoperită cu reviste, ziare, o scrumieră plină, câteva cutii goale de Heineken şi bucăţi de pachete rupte de ţigări Rizla. Bea o bere, dar nu Heineken, astea sunt ale colegilor săi de apartament. Bea Budweiser Budvar original şi studiază ştirile.

Când încep reportajele, îşi trage picioarele de pe măsuţa de cafea şi se apleacă în faţă, cu coatele pe genunchi, legănându-şi alene cutia de bere între picioare; ochii îi sunt însă fixaţi pe ecranul televizorului, iar când vorbeşte reporterul, Ben îl imită în mod repetat, până când vocea lui aproape că nu poate fi separată de cea a reporterului.

— Până la sfârşitul anului trecut, această clădire abandonată care se află într-unul din cele mai la modă cartiere ale Londrei a fost ignorată de primărie şi de rezidenţii din împrejurimile acestei străzi înverzite, spune reporterul. Spune şi Ben. Pentru „Ştirile de la ora şase“, Jeremy Millston, încheie reporterul, iar imaginile camerelor se întorc la studioul de ştiri.

Pentru „Ştirile de la ora şase“, Benjamin Williams, se aude şi Ben, după care se ridică în

picioare şi închide televizorul

.Perfect. Toate inflexiunile exact la locurile lor. Se uită la ceas şi se duce în bucătărie să-şi mai ia o bere. Se întâlneşte la bar cu colegii de apartament abia peste vreo jumătate de oră.

Ben îşi ia berea în dormitor şi caută ceva sub pat: trage afară o cutie mare, plină cu hârtii. O, scuze, vreţi să ştiţi cum arată dormitorul lui Ben? Ei bine, nu chiar cum v-aţi fi aşteptat. Geraldine şi Jemima poate au avut dreptate în privinţa restului apartamentului, cu ciorapii aruncaţi pe calorifere şi revistele porno îngrămădite în teancuri în sufragerie, dar dormitorul lui Ben e refugiul, sanctuarul lui, şi o privire rapidă în jur ar putea să ne spună exact ce avem nevoie să ştim despre Ben Williams.

O fi el un apartament închiriat, dar Ben şi colegii săi au obţinut permisiunea să-l redeco- reze. Nu e nevoie să spunem că n-au făcut nimic, cu excepţia lui Ben. Ben şi-a pictat pereţii dormitorului într-o nuanţă de verde mai închisă decât cea a unei sticle de bere. Storurile sunt vopsite în bleumarin, verde şi carouri vişinii, iar pătura şi feţele de pernă se asortează.

Peste tot pe perete sunt agăţate desene originale, pe care Ben le colecţionează. O parte dintre ele au apărut în ziarele naţionale, şi toate au o tentă satirică. înainte să întrebaţi, să ştiţi că Ben nu-şi permite asta, nu în acest moment. Dar e econom cu puţinii bani pe care îi câştigă: jumătate dintre ele au fost cumpărate din economiile sale, iar restul primite cadou de la părinţi.

într-un colţ al camerei e un fotoliu vechi,

cumpărat de Ben cu douăzeci de lire de la magazinul de vechituri din josul străzii; în faţa fotoliului se găseşte o masă franţuzească din lemn de cireş, luată şi ea de la vechituri, un chilipir la 50 de lire. Nişte cărţi stau îngrămădite în teanc pe masă. Autobiografii, biografii, cărţi de bucate - pentru că lui Ben îi place tare mult să gătească - ficţiune, nonficţiune. în acest colţ al camerei se află ultimele volume apărute, alături de cele preferate, mai vechi.

Lângă cărţi e o ramă argintie care încadrează o poză de-a lui Ben, în care zâmbeşte fericit alături de părinţii săi, în ziua absolvirii. Poartă cu mândrie roba şi boneta academică, iar o privire rapidă aruncată părinţilor lui ne arată de unde moşteneşte Ben fizicul frumos.

Mama lui este înaltă, slabă şi *soignee*\ Poartă o fustă crem strâmtă, o jachetă marinărească şi pantofi crem, înalţi şi cu toc marinăresc. Pe cap are o pălărie - una de firmă, pe care multe femei visează s-o aibă. Tatăl lui Ben este mult mai bătrân decât soţia sa. E înalt, atrăgător, cu păr des şi grizonant. Toţi trei radiază spre cameră cu zâmbete strălucitoare şi chipuri deschise. Arată ca o familie drăguţă; de fapt, chiar sunt o familie încântătoare.

Tatăl lui Ben este un afacerist înstărit, iar mama este casnică. Fiind singur la părinţi, Ben a fost iubit la nebunie, dar a vrut mereu să-şi facă propriul drum în viaţă. După universitate, Ben a refuzat oferta primită de la tatăl lui, să se implice în afacerile familiei şi s-a angajat la ziarul local ca reporter începător, pentru un salariu de nimic. [1]Şi-a închiriat un apartament sărăcăcios, cu mult, mult mai prost decât acesta, şi a stat cu alţi cinci ţipi în situaţii similare. A acceptat de la părinţi cadouri cum ar fi un ceas frumos de ziua lui, sau o pereche de butoni, sau un costum, dar în general s-a întreţinut singur.

Ben Williams îşi iubeşte părinţii şi părinţii îl iubesc pe el. Sunt o familie normală, sănătoasă. Singurul lucru uşor anormal ar fi, poate, cât de bine se înţeleg. Părinţii lui Ben l-au tratat întotdeauna ca pe un egal. Chiar şi când era copil, se opreau să asculte ce are Ben de spus. Nu a fost niciodată luat de sus sau ignorat, ci ascultat şi considerat adult. Tatăl lui îi face acum această ofertă ciudată să vină să se implice în afacerile familiei, pentru că tatăl lui nu înţelege deloc ce înseamnă lumea mass-mediei. Dar Ben aproape că a ajuns unde şi-a dorit, şi ştie că e cel mai bun lucru pe care poate să-l facă.

O, Geraldine, de-ai fi ştiut tu de unde provine Ben! Ai fi descoperit că este, sau cel puţin familia lui este destul de bogată, chiar şi pentru gusturile tale de *nouveau riche*[1]*.* Dar tu nu te poţi abţine de la a

1 îngrijită (în fr. în orig.) (n. t.).

judeca superficial, şi n-ai să ajungi să vezi dincolo de Fiatul lui Panda vechi.

Dar să ne întoarcem la dormitorul lui Ben. în colţul de lângă pat şi-a pus nişte rafturi de pin şi le-a dat cu baiţ ca să îndepărteze patina portocalie care arată aşa de ieftin. Le-a şlefuit chiar el, apoi le-a bătut un pic cu un ciocan, ca să le facă să arate vechi, după care a frecat baiţul cu tampoane de vată. [2]

Pe rafturi sunt multe cărţi şi fotografii. Cărţi îngrămădite până sus, şi fotografii ale prietenilor lui Ben, foste prietene, iubite.

Uite, acolo e Ben la universitate cu Suzie, fata cu care a ieşit în cea mai mare parte a celor trei ani petrecuţi acolo. Nu e ea o frumuseţe clasică, nu are corp de model, dar uitaţi-vă doar cât de drăguţă este, cum îi luceşte pielea, cât de albi îi sunt dinţii şi cât de lucios e părul ei lung şi roşcat.

Iar aici este Ben împreună cu Richard, cel mai bun prieten al lui. Cei doi sunt în vacanţă, probabil în Grecia: sunt bronzaţi, poartă pantaloni scurţi şi tricouri, ochelari de soare şi îşi ţin braţele aruncate fiecare peste umărul celuilalt, zâmbind larg spre aparatul de fotografiat.

La loc de cinste stă o fotografie a unei celebrităţi, un adevărat star, dintr-unul din cele mai cunoscute seriale din Marea Britanie. Oricât de ieftină ar părea, e fotografia de care Ben este extrem de mândru, pentru că e vorba despre Laurie, una dintre cuceririle lui. Dar povestea asta

2 Nou îmbogăţit, parvenit (în fr. în orig.) (n. t.).

o păstrăm pentru mai târziu.

Ben stă întins pe pat, mototolindu-şi haina de la costum, pe care a aruncat-o pe cuvertură când a ajuns acasă de la muncă. Dar e un semn bun: de vreme ce ştim, după ce i-am inspectat dormitorul, că Ben nu este un tolomac, putem presupune acum că nu e nici un maniac al ordinii şi curăţeniei.

Stă întins pe spate, ţinând hârtia pe care a scos-o din cutia de sub pat. E un text de la ştiri, unul pe care Ben l-a transcris migălos cu mâna lui, înregistrând tot ceea ce a spus prezentatorul. Acum stă sprijinit pe spate şi citeşte primele cuvinte cu vocea sa pentru televiziune.

— Bună seara.

Exersează, exersează, exersează, Ben. Peste tot în lume sunt mii de tineri - bărbaţi şi femei -, oameni la fel ca Ben, care visează să ajungă prezentatori de televiziune. Suferă pentru acele cincisprezece minute de glorie, tânjesc să fîe celebri numai de dragul de a fi celebri.

Dacă au noroc, părul blond indispensabil, dacă se pretează la flirt şi au o înclinaţie spre a fi sălbatice, fetele chiar pot să ajungă pe ecran, ca prezentatoare la vreo nouă emisiune de divertisment. Bărbaţii pot, dacă au legăturile potrivite, să ajungă şi ei pe ecrane, ca prezentatori în emisiuni pentru copii. Dar puţini dau dovadă de pasiunea necesară ca să facă ce face Ben acum.

încă din copilărie, Ben visa să citească ştirile. La universitate, când învăţa pentru

licenţa la limba engleză, Ben a pus la cale, împreună cu Richard, planul prin care avea să reuşească. A hotărât că cel mai mare avantaj (altul decât gropiţele şi dinţii albi, pentru că Ben, deşi este conştient de efectul lor, nu prea se gândeşte atât de des la asta) ar fî o experienţă jurnalistică. Ştia că ar fi putut să intre într-unul din programele de practică pentru absolvenţi, pe care toate ziarele naţionale par să fie acum atât de dornice să le deruleze, dar mai ştia (de la persoanele care o luaseră deja pe acest drum) şi că şi-ar fi petrecut cea mai mare parte a vremii prestând servicii de băiat bun la toate.

Asa că s-a hotărât să caute un ziar local.

Un ziar local nu l-ar plăti prea bine, dar i-ar oferi şansa unei pregătiri necesare în domeniu. Un ziar local unde redactorul-şef ar putea avea timpul necesar să-l ia pe Ben sub aripa lui, ca să-i arate cum să simtă o ştire bună, cum să treacă pragul persoanelor publice şi al celebrităţilor şi să obţină interviuri în exclusivitate numai cu ajutorul şarmului.

Avea nevoie de un ziar local, la care să aibă şansa să fie promovat foarte repede, înainte de a pleca la o televiziune locală. Iar de la televiziunea locală s-ar muta la televiziunea prin cablu. Ar fi moderator. Ar prezenta ştirile.

Ce-i drept, la douăzeci şi nouă de ani, cariera lui Ben nu a progresat chiar atât de repede pe cât plănuise el, dar la fel de adevărat e faptul că este pe făgaş, iar schimbările, cum bine bănuieşte el, sunt pe cale să apară.

Normal că nu i-a dezvăluit redactorului-şef de la *Kilburn Herald* vreunul din planurile lui, atunci când a venit la interviu. A venit şi i-a spus doar că este făcut pentru jurnalism, că adoră ziarele, adoră *Kilburn Herald* (pentru că Ben se mutase în Kilburn cu scopul precis de a lucra la *Kilburn Herald*, un ziar, decisese el, la care putea face ceva schimbări), că de fapt petrecuse ani de zile visând să lucreze pentru *Kilburn Herald.*

I-a spus redactorului-şef că ar fi fericit să înceapă ca reporter, dar că, la un moment dat, unul nu prea îndepărtat, va fi editor de ştiri. Iar redactorul-şef, fiind cam

orgolios şi cam prost, a fost flatat de Ben Williams, şi a fost câştigat de gropiţele şi zâmbetul lui.

Chiar atât de prost nu era redactorul-şef. Şi-a dat seama de efectul pe care-1 avea fizicul frumos al lui Ben asupra persoanelor cărora trebuia să le treacă pragul. Şi fireşte că încă din prima zi Ben şi numai Ben a fost reporterul care aducea poveştile pe care le voiau toţi. Viitorul lui începuse: Ben era pe drumul lui.

Iar acum, în acest apartament mare de închiriat, pe o stradă largă mărginită de copaci din Kilbum, Ben pune deoparte bucata de hârtie şi se dă jos din pat. O scurtă privire în oglindă îi spune că arată bine - nu că ar conta în seara asta, de vreme ce merge cu băieţii la barul din cartier, dar nu se ştie niciodată. Pur şi simplu, nu se ştie niciodată.

Capitolul!, dinei

O fi ora prânzului, dar Jemima Jones stă la biroul ei, gândindu-se cum poate afla la ce anume pot fi întrebuinţate suporturile de teracotă pentru lumânări după ce lumânările s-au topit. Ar putea foarte simplu să sune la un magazin de lumânări şi să întrebe, şi, desigur, ar fi mai uşor şi mai ales mai rapid decât să intre pe internet. Dar cursul este încă proaspăt în mintea ei şi ar vrea totuşi să încerce intemetul, ca să vadă dacă se descurcă singură.

Dă dublu click ca să intre pe computerul său, apoi apasă pe CONNECT, ascultând cum computerul formează numărul la modem şi se conectează. Şi iată, internetul e la picioarele ei.

Unde să se ducă, pentru început? Ce să facă ? încearcă să-şi aducă aminte ce au învă- ţat-o la curs...

— Hei, ce rapidă eşti.

Mă întorc şi-l văd pe Ben, fireşte, fără haina de la costum, cu mânecile cămăşii suflecate şi gropiţele pe fază.

— Voiam să văd dacă aş putea să mă descurc de una singură.

— Mă tot gândesc să încerc şi eu, dar n-am avut timp. Te superi dacă vin lângă tine?

Dacă mă supăr? Să mă supăr? Ce, a înnebunit? Ben, eu aş muta munţii din loc doar ca să vii lângă mine. Mi-aş da braţul drept, dacă asta te-ar face să vii lângă mine.

— Sigur, trage-ţi un scaun.

Ben îşi trage un scaun rotativ şi se aşază lângă mine. N-aş fi crezut că am să spun vreodată asta, dar parcă s-a aşezat prea aproape ca să stau bine, cu siguranţă e prea aproape ca să pot respira în voie. Simt cum încep să gâfâi, dar Ben nu observă nimic. Nici măcar nu observă cum îmi ţin respiraţia fără să vreau, în timp ce el îşi pune mâna peste a mea, care e pe mouse, ca să facă click pe căsuţele de pe ecran.

— Ce vrei să cauţi ? mă întreabă, fără să-şi ia ochii de la ecran.

— Nimic special, mint eu. Vreau doar să mă uit.

— Toată lumea e plecată la prânz?

Mă uit înjur la birourile goale, ascult telefoanele sunând fără să răspundă cineva, şi mă întorc spre Ben.

— Cred că da, pare pustiu pe-aici.

— Bun.

Se întoarce spre mine făcându-mi cu ochiul.

— Hai să intrăm pe site-uri erotice.

Zâmbesc larg ca să-mi maschez jena. Nu e vorba că n-aş vrea să le văd, deşi n-aş îndrăzni

să recunosc, doar că n-aş vrea să le văd stând lângă Ben. Pe de altă parte, numai aşa îl voi ţine aici pentru o vreme, aşa că la naiba.

— Tocmai am făcut un reportaj despre copiii care descarcă materiale pornografice de pe internet, le trec pe CD-uri şi apoi le vând în St. Ursula. Hai să vedem despre ce anume se face atâta tam-tam, spune Ben pe un ton nonşalant, dar sunt sigură că asta e doar o scuză ca să vadă despre ce e vorba.

St. Ursula este liceul local cu o reputaţie atât de proastă, încât în rarele ocazii când trebuie să trec pe-acolo la ora la care copiii ies de la cursuri, traversez pe partea cealaltă sau, şi mai bine, găsesc un alt drum. Nu-i chiar atât de rău ca şantierele, dar pe-aproape. Pe-aproape.

Ben e foarte atent la ecran, iar eu trebuie să zâmbesc. St. Ursula, chiar aşa! Crezi tu că sunt proastă, Ben, dar bună scuza, oricum. Trebuie să recunosc că nu m-aş fi gândit la asta.

— Cum le găseşti? îl întreb, inocentă ca întotdeauna.

— Dumnezeu ştie, hai să încercăm să le vedem.

Ben face click până când apare o căsuţă în care scrie CAUTĂ.

— Bun, spune el. Iată. Ce zici, sex sau pornografie ?

— încearcă întâi cu sex, îi răspund, şi el se apleacă spre mine, fără să-şi dea seama că, atunci când face asta, braţul lui drept îmi atinge sânul stâng, iar eu am impresia că am murit şi am ajuns în rai.

Nu are nici o altă expresie pe chip, în afară de una de intensă concentrare, atunci când

tastează SEX, apoi apasă CAUTĂ.

Pentru câteva secunde, nu se întâmplă nimic, şi atunci Ben se uită la mine rânjind.

— N-ar fi groaznic să treacă acum pe-aici redactorul-şef?

îi zâmbesc şi eu. Aş fi în stare să suport orice umilinţă doar pentru a avea plăcerea de a simţi braţul lui Ben atingându-mi uşor sânii.

— îi zicem că doar facem nişte cercetări, îi spun eu cu un zâmbet răutăcios.

Ben râde.

— Probabil c-o să vrea să-şi tragă şi el un scaun. Unul dintre prietenii mei tocmai şi-a luat un computer şi spune că toţi prietenii lui, până şi fetele, au trecut pe la el şi i-au cerut să le arate intemetul. De fiecare dată când îi întreabă ce vor să vadă, toţi spun „sex“. Deci iată că, până la urmă, nu suntem ciudaţi.

Vrei să spui că tu nu eşti ciudat, Ben. Dacă e să fiu complet sinceră, pe mine nu mă deranjează chiar aşa de tare să explorez site-urile erotice. De fapt, cred că mai degrabă n-aş face-o. Oricum, n-am de gând să insist pe posibila jenă implicită pe care o presupune exploratul site-urilor erotice alături de bărbatul visurilor mele. O să stau pur şi simplu aici şi o să mă bucur că stau cu tine.

Deodată, ecranul computerului se schimbă, şi apare o listă, pe care toate cuvintele sunt legate de sex: toate te cheamă să le accesezi, să vezi ce-ţi pot oferi. N-o să mă înroşesc, o să mă ţin tare, o să fiu calmă şi stăpână pe mine. Chiar dacă stau aici şi citesc despre oral, anal, supt şi futut, am să-i arăt lui Ben că sunt altfel decât celelalte femei.

— Excelent, spune Ben, în timp ce eu mă

concentrez să-mi menţin culoarea naturală a tenului. Să mergem să vedem „SEX FIERBINTE“.

Jemima nu se concentrează. Jemima, trebuie totuşi să te avertizăm că în doar câteva secunde îţi vei dori să se deschidă pământul şi să te înghită cu totul.

Ben intră pe SEX FIERBINTE şi nu se întâmplă nimic, ecranul este complet negru. O atmosferă antiorgasm perfectă.

— Crezi că s-a stricat ? întreabă Ben, extrem de dezamăgit.

— Cred că pur şi simplu durează ceva mai mult. Uite! Se întâmplă ceva.

Şi pe ecran chiar apar o serie de linii. Mă uit la Ben cu coada ochiului, iar Ben se uită la ecran.

Bun venit pe cel mai fierbinte, mai murdar şi mai excitant site de pe internet.
Avem tot ce trebuie pentru a vă satisface poftele
10 gigabiţi de fişiere GIF pentru adulţi
Descarcă filmuleţe murdare din Amsterdam
Ai parte de sex interactiv, în direct cu cele mai excitante ţipe din zonă
Pornografie, sex, futut, oral, anal, lesbiene, homosexuali
Vino la „SEX FIERBINTE" pentru numai 29,95 de dolari
Dacă eşti vizitator, dă click aici pentru a vedea site-ul special al vizitatorului

— Am reuşit, am reuşit! exclamă Ben jubilând, şi dă click pe site-ul vizitatorului. Am găsit sex pe internet!

— Având în vedere că e vorba de *cercetare*, pari extrem de încântat, spun eu, şi nu pot decât să zâmbesc la reacţia lui Ben.

— O, da, scuză-mă, am uitat. Cercetare. Da, asta-i cercetare. Sigur.

Ecranul se face din nou negru şi apar mai multe cuvinte de întâmpinare, lângă care se află trei căsuţe mici, pe un fundal de un albas-tru-deschis spre verde, înconjurate cu roşu.

Şi nu se mai întâmplă nimic.

— Doamne, ce mai pierdere de vreme, spune Ben. Unde sunt afurisitele de poze?

— Poate că ar trebui să apeşi pe una dintre căsuţe ?

Ben încearcă, dar tot nu se întâmplă nimic.

— Rahat, rahat, rahat. Uite ce e, trebuie să mă duc să fac pipi; vin într-un minut şi încercăm s-o descurcăm.

Pleacă, iar eu iau cu mişcări încete o revistă de lângă computer, aşteptându-1 să se întoarcă.

Doamne, uite un alt model din liga campioanelor şi priviţi cât e de superbă. Ii studiez părul blond platinat şi sprâncenele perfecte, iar apoi îmi zic să nu uit s-o adaug colecţiei mele când ajung acasă.

— RAHAT! strigă Ben, iar eu îi aud paşii grăbiţi în spatele meu.

— O, DOAMNE!

Mă uit şi eu la ecran, îmi duc o mână la gură şi, preţ de o secundă, se pare că amândoi rămânem înlemniţi de groază. Imediat ce ne-am revenit, ne răsucim capetele ca doi nebuni, suspinând apoi uşuraţi că nu e nimeni în birou. Pentru că acolo, pe ecran, ceea ce era mai devreme o căsuţă este acum o imensă imagine

color a unei femei goale, cu picioarele depărtate, şi cu penisul unui bărbat în gură, în timp ce un altul i-o trage pe la spate.

Imaginea este extrem de clară, fiecare detaliu străluceşte pe ecran, iar Ben practic salivează, odată ce e sigur că nu-1 mai vede nimeni altcineva în afară de Jemima. Dar Jemima? Ei bine, am avut dreptate: Jemima îşi doreşte să moară.

Jemima nu a văzut niciodată până acum pornografie, adică nu în sensul propriu de pornografie hardcore. Aşa cum stă acum lângă Ben, se înroşeşte rapid: faţa îi este purpurie. Nu te uita în jur, îşi zice ea, nu te uita la mine, Ben, nu te uita, să nu vezi cum arăt.

— Ce' puneţi voi doi la cale ?

Geraldine vine spre noi, arătând perfect ca întotdeauna: poartă un costum cafeniu elegant, cercei mari de aur şi omniprezenţii ochelari de soare pe cap.

— Cercetare, mă arunc eu, simţindu-mă din ce în ce mai stupidă, chiar şi când culoarea din obraji începe să îmi pălească.

— Rahat, şopteşte Ben, dar înainte ca el să poate scăpa de imagine, Geraldine e deja în faţa ecranului.

— O, Doamne! exclamă ea, cu respiraţia tăiată. De unde a apărut asta?

— Sex fierbinte, bolborosesc eu.

— Ce?

— Sex fierbinte, repetă Ben. Am găsit site-ul ăsta pe internet.

— Ar fi bine să nu vadă şi alţii ce faceţi.

— Serios ? zice Ben. Mai spune-mi ceva ce nu ştiu.

Geraldine îşi face loc între noi.

— Ia lăsaţi-mă şi pe mine, spune ea, şi mâinile cu unghii cu manichiură franţuzească se apropie de mouse-ul de pe masă. Ia să vedem ce e asta, zice şi face click pe UŞA UNU. Ce-o fi după Uşa Unu, mă întreb?

Nici unul dintre noi n-a trebuit să se întrebe prea mult: poza a dispărut şi mai multe linii i-au luat locul, după care a apărut o altă imagine. De data asta un tip stă extaziat, cu capul dat pe spate, în timp ce o fată pe jumătate goală stă în genunchi în faţa lui, şi se arată în detaliu cum îi face o felaţie.

— Doamne! şopteşte Geraldine. Asta e isterie, e atât de, mă rog, deloc sexy.

încep să râd, pentru că are perfectă dreptate. Nu este nimic, dar absolut nimic excitant în a te uita la o imagine pornografică pe ecranul unui calculator. Apoi Ben începe şi el să râdă, şi curând toţi trei ne ţinem cu mâinile de burtă şi ne ştergem lacrimile de la ochi. Chestia asta e de departe mult prea clinică să mai excite pe cineva.

— O, Doamne, spune Geraldine printre suspine, ştergându-şi lacrimile cu grijă, ca să nu-şi strice machiajul. La ce ne mai putem uita?

— Ce? Mai mult sex?

Chiar şi Ben se miră.

— Nu, prostule. Vreau să zic, nu există şi alte locuri interesante?

— Nu ştiu. Nu ştiu la ce altceva ne-am mai putea uita.

— Of, Ben, ce naiba. Ia lasă-mă pe mine.

Geraldine scapă de site-ul erotic şi face click de câteva ori, ajungând până la urmă la

„LOCURI FIERBINŢI PE ACEASTĂ REŢEA“.

— Probabil că e şi mai mult sex, murmur eu, cu inima strânsă.

Nu cred că mai pot suporta o altă imagine porno color pe ecranul computerului.

— Nu, nu e, spune Geraldine, sunt doar locuri populare.

Şi într-adevăr pe ecran apare o nouă listă cu adrese web.

— Uite, asta arată bine, spune Geraldine, arătând spre un site numit LA Cafe. Geraldine citeşte cu voce tare: LA Cafe. Cea mai tare cafenea virtuală de pe internet. Ia un cappuccino, citeşte ultimele articole din revistele americane şi fă cunoştinţă cu alte persoane singure, toate în căutarea acelei persoane speciale.

— LA Cafe, venim, exclamă Ben, în timp ce Geraldine face click pe site.

— Doamne, durează o veşnicie, zice Geraldine, în timp ce noi aşteptăm să se conecteze.

— Ei bine, cel puţin nu plătim pentru asta, spun eu, chiar când apare logoul pe ecran.

LA Cafe
Cel mai tare site pentru cei singuri, cu intenţii serioase şi cappuccino, la care aţi visat toată viaţa.

— Trebuie să intrăm, doar nu costă nimic, spune Geraldine, şi face click pe căsuţa care ne îndeamnă să ne alăturăm.

Apare o căsuţă mică pe care scrie NUME : KILBURN HERALD.

— O, lasă asta, mai spune ea, nu facem

nimic cu numele ăsta. Cum să ne numim?

— Ce ziceţi de „cei trei muşchetari" ? propune Ben, care de-acum chiar e interesat.

— Nu. Prea evident.

— Doar ne prostim, hai să punem un nume care să sune cât de cât sexy, propun eu, cu adevărat curioasă să văd ce se întâmplă. Mă gândesc un minut. Ce ziceţi de „Dulceaţă"?

— Excelent, spune Geraldine, ştergând KILBURN HERALD şi tastând DULCEAŢĂ.

— Hei, asta nu-i cinstit, protestează Ben. Dacă intrăm cu „Dulceaţă" nu se poate şti că e implicat şi un tip. Cum o să agăţ femei?

— Linişte, spune Geraldine, acum e prea târziu.

Şi chiar aşa e. Am intrat deja în LA Cafe, sau mai bine zis Dulceaţă a intrat în LA Cafe.

— Ce facem acum? întreb, după ce stăm preţ de câteva minute, uitându-ne la logou în tăcere. Hai să intrăm pe una din căsuţele astea din lateral.

— Bine, zice Geraldine dând din umeri, şi face click pe o poză cu trei capete lipite.

„Cine e aici", scrie, şi pe ecran apare o căsuţă cu o grămadă de nume.

Suzie 24 =^..^= Cat
Scott Shearer
Dulceaţă Invincibilul
Ben Todd
Delicioasa Lisa : -)
Ricky
Tim@Londra Brad
(Santa Monica)

Geraldine citeşte numele.

— Ei bine, ce naiba face Tim ăsta la LA Cafe dacă e din Londra? întreabă ea.

— Probabil că acelaşi lucru ca şi noi, râde Ben.

— Hai să aflăm.

Geraldine dă click pe numele lui şi imediat pe ecran apare o altă căsuţă. Căsuţa se împarte în două. In jumătatea de sus e scris **Tim@Londra, iar în cea de jos, mai mică, scrie Dulceaţă.**

— **Bună, amice londonez,** tastează Geraldine, şi cuvintele apar în cutia mică de jos. **Ce faci în LA Cafe?** Apoi apasă pe RETURN, iar cuvintele dispar din căsuţa de jos şi apar în cea de sus, gata ca **TimOLondra** să le citească.

— **Agăţ ţipe sexy din California, desigur. Tu de ce eşti aici ?**

— **Mă uit şi eu. Caut nişte masculi din California. Vreo recomandare?**

— **Lol. O să mă gândesc.**

Geraldine se întoarce către Ben.

— Ce înseamnă Lol ?

— Nu ştiu, răspunde Ben. întreabă-1 pe el.

— **Ce înseamnă Lol ?**

— *Laugh out loud* **Eşti nouă pe aici?**

— **Prima oară. Alte ponturi?**

— **Sigur. :-) înseamnă fericit. :-(înseamnă nefericit. ;-) înseamnă că faci cu ochiul, dar asta se mai face şi cu <w>, <g> înseamnă surâs, <s> înseamnă zâmbet şi ROFL înseamnă că te tăvăleşti pe jos de râs.**

— Mersi, tastează Geraldine.;-)

— Doamne, e uimitor. Sunt complet năucită.

— E un cu totul alt limbaj. Pot să încerc şi eu?

Geraldine îmi dă mouse-ul, iar eu îmi mişc

mâinile rapid peste tastatură.

— **Şi ţi-ai găsit deja tipa visurilor tale din California ?**

— **Da, vorbesc cu ea chiar acum. O cheamă Suzie, e blondă, are douăzeci şi patru de ani, are un corp mişto şi e o ţipă adevărată.**

— **De unde ştii că nu te minte?** [3]

— **Mi-a spus că-mi va trimite poza ei pe mail.**

— **Să sperăm că nu minte.**

— **O să aflăm curând <s>. Şi de unde din Londra eşti tu ?**

Mă întorc spre ceilalţi şi fac o figură.

— Nu putem spune Kilbum, ar fi prea aiurea.

— Spune West Hampstead, zice Geraldine. E cea mai bună variantă după Kilbum.

Fac cum îmi spune şi tastez West Hampstead.

— **Uau,** tastează Tim@Londra. **Eu sunt din Kilbum!!!**

începem toţi trei să râdem.

— **Bună, Dulceaţă! Câţi ani ai?** apare deodată pe ecran de la Todd şi abandonez conversaţia cu TimOLondra.

Tastez douăzeci şi şapte, dar Geraldine mă opreşte tocmai când vreau să apăs RETURN, pentru a-i trimite textul.

— Nu spune douăzeci şi şapte, mă îndeamnă ea. Nu trebuie să spui adevărul la chestiile astea. Spune-i că ai nouăsprezece.

Ceea ce şi fac, dându-mi seama că are perfectă dreptate. Nu trebuie să spun adevărul pe internet. Despre nimic.

— **Vârsta potrivită pentru mine!!!**

3 A râde din toată inima (n. t.).

— **Tu câţi ai ?**

— **Treizeci şi doi.**

— **Cam bătrân pentru mine, nu crezi ?**

— **Ştii ce se spune despre bărbaţii mai în vârstă...**

— **Da, c-ar trebui să aibă ceva mai bun de făcut decât să stea la taclale cu fete de nouăsprezece ani.** Apăs RETURN şi apoi adaug:-) ca să-i arăt că glumesc. Nu vreau să-l enervez. Cel puţin nu acum.

— **Au, nu-i cinstit.**

— **Mă scuzi. Dar explică-mi ce se spune despre bărbaţii mai în vârstă.**

— **Mai în vârstă, mai înţelepţi, mai experimentaţi. Din toate punctele de vedere <w>.**

Geraldine scoate un râs strident.

— Continuă, spune Ben, vezi dacă-1 poţi face să vorbească murdar.

— **Da? tastez eu. De ce nu-mi spui EXACT la ce eşti tu cel mai bun?**

— Nu-mi vine să cred, spune Ben, ne-am ţicnit de tot.

Dar rânjeşte cu gura până la urechi.

— **Bine, Dulceaţă. Vrei să ştii ce se întâmplă dacă ieşi cu mine?**

— **Dragă, de-abia aştept să aflu.**

— **Păi, în primul rând, nu ne-am deranja să mergem la un restaurant, te-aş vrea numai pentru mine acasă, aşa că aş găti o masă ca pentru gurmanzi, şi am mânca la lumina lumânărilor, pe terasa mea cu vedere spre piscină şi în sunetele de jazz care se aud uşor din boxe.**

Geraldine pufneşte.

— **Aşa...**

— **După cină te-aş conduce în dormitorul**

meu şi ţi-aş face un masaj. Ţi-aş desface bluza şi mi-aş turna nişte ulei în palmă. L-aş încălzi între mâini, după care te-aş pune să te întinzi în pat, în timp ce eu ţi-aş masa încet pielea netedă şi bronzată de pe spate.

— **De unde ştii că e bronzată?**

— **Sssst. Strici atmosfera. După ce te-ai relaxa complet, mi-aş plimba mâinile mai în jos, trăgându-ţi fusta, până ce aş ajunge să-mi frec palmele de fesele tale goale. M-aş duce mai jos şi tot mai jos, în timp ce ţi-aş scoate chiloţii, cu mâna alunecându-mi între picioarele tale, unde e cald, întuneric şi umed de dorinţă.**

— O, Doamne! Nu-mi vine să cred!

— Ce pervers! sare Geraldine.

— Lăsaţi-1 să termine! spune Ben.

— **Apoi te-aş întoarce cu faţa-n sus şi ţi-aş turna încetişor ulei pe sânii goi. Sfârcurile tale ar fi deja întărite, tânjind să le prind între degete şi să le frec cu delicateţe.**

Eu şi cu Geraldine râdem strident, şi pentru prima oară în viaţă nu mă mai simt intimidată de ea, şi încep să cred că de fapt este foarte drăguţă. Ben nu zice nimic. Zâmbeşte, dar e de ajuns să ne uităm la el ca să ne dăm seama că vrea să vadă mai multe. Din păcate, n-o să apuce.

îmi acopăr faţa, prefăcându-mă îngrozită.

— Nu mai pot să fac asta, spun, este prea oribil.

Şi tastez repede:

— **Bine, mersi pentru masaj. Trebuie să repetăm figura şi altă dată. Pa-pa.**

— **îmi pare rău, am fost cam scârbos?**

Săracul Todd, a stricat totul când de-abia

începuse.

— Ignoră-1, spune Geraldine. Hai să încercăm cu altul.

— E rândul meu, e rândul meu, zice Ben, luând mouse-ul. Bună, Suzie, tastează el. Eu sunt Ben. Sunt cu încă două prietene. Acum mi-a venit rândul.

— **A, în regulă. Ce mai faci, Ben?**

— **Bine, mulţumesc. Dar întrebarea arzătoare este ce faci tu cu Tim@Londra, care evident că n-are nici un ban, pentru că trăieşte într-o zonă mizerabilă, când ai putea fi cu mine.**

— Ben! râd eu. De parcă tu ai trăi într-un palat!

— Ssst, spune el. Care-i diferenţa?

— **Deci eşti bogat, Ben ?**

— **Mai bogat decât Tim@Londra şi arăt mai**
bine. ■

— **LOL.**

—;-)

— **De unde ştii cum arată el?**

— **Ai încredere în mine. Mă pricep la d-astea.**

— **Şi tu cum arăţi?**

Ger aldine suspină către mine.

— Doamne, s-a pornit. Mergem să luăm o cafea ?

Şi asta şi fac. Merg jos la cantină şi îl lasă pe Ben la computer, să stea plin de însufleţire la discuţii cu Suzie, tipa viselor lui. Tipa care se deosebeşte la fel de mult de Jemima precum, ei bine, precum o maşină de scris de un computer conectat la internet

.

Capitolul şase.

Au trecut deja două săptămâni şi puteţi să mă consideraţi laşă, dar n-am îndrăznit să mă aventurez din nou pe internet, de teamă că-mi va apărea pe ecran vreo poză pornografică sau cine ştie ce american nebun o să înceapă să vorbească cu mine.

Dar nu-mi pot scoate chestia asta din minte, şi nu pot trece peste cât de fantastic este faptul că poţi comunica cu oricine vrei, oriunde vrei. Sinceră să fiu, cred că totul este absolut minunat: web-ul, forumurile de discuţii, posibilităţile.

Nu că aş căuta pe cineva. Doamne, doar e vorba de mine, femeia care n-a avut niciodată un prieten; deşi ştiu ce persoană drăguţă sunt, nu sunt cea mai sociabilă dintre fiinţe. Aş vrea eu să fiu, uneori aş vrea să fiu asemenea colegelor mele de apartament, dar din păcate dimensiunile îmi dictează viaţa socială, iar dimensiunile constituie singurul lucru pe care nu-1 pot controla la mine. Ştiu la ce vă gândiţi: urmează un regim. Dar nu este chiar atât de simplu cum pare, chiar nu-mi pot opri poftele şi, într-un fel, să-ţi duci viaţa pe internet pare de departe o opţiune mult mai uşoară decât să renunţi la ciocolată.

Vreau să spun că asta ar putea însemna începutul unei noi vieţi pentru mine, o nouă viaţă unde să nu conteze fizicul, greutatea, surplusul de carne.

Sau poate ar trebui să spun, o viaţă unde *să nu se ştie*; nu sunt proastă, ştiu că, dacă m-aş fi descris aşa cum sunt lui Todd, totul s-ar fi terminat cât ai zice megabit.

Dar pe internet chiar pot fi oricine îmi doresc. Până la urmă, cine-ar putea afla ? Ce se poate întâmpla? Şi să recunoaştem că, până acum, singura distracţie din viaţa mea a fost să mă închipui slabă; apoi am făcut pasiunea pentru Ben Williams, dar chiar şi fanteziile astea au fost atât de banale, încât nici nu merită repetate.

Ne interesează ? Bun, atunci hai să aruncăm o privire prin visele pe care le are Jemima cu ochii deschişi. Când Jemima Jones merge la culcare şi închide ochii, iată ce vede: se închipuie lovită de gastroenterită, care este o boală urâtă - nu pe-atât de urâtă încât să fie cu adevărat ameninţătoare, însă suficient de urâtă încât s-o facă să piardă kilograme peste kilograme.

Se vede intrând în costume mici, jachete strânse pe corp, fuste scurte care să-i atingă doar coapsele. Se vede întâlnindu-se nas în nas cu Ben Williams, care de-acum a plecat de la *Kilburn Herald*, la fel cum a făcut şi ea.

Se vede mergând spre Ben la o petrecere aglomerată, spunându-i „bună!“ cu o privire ştrengărească şi dându-şi pe spate părul, de-acum blond. Vede cum ochii lui Ben se măresc de uimire, înlocuită după câteva clipe de admiraţie, respect, dorinţă. îl vede pe Ben

conducând-o acasă cu maşina şi intrând la o cafea. Vede cum colegele ei de apartament mor să flirteze cu el, dar mai vede că Ben are ochi numai pentru ea.

Il vede pe Ben apropiindu-se de locul unde stă ea pe canapea, fără să poată să-şi ia ochii de la chipul ei nici măcar pentru o clipă. Ii observă gura de aproape, atunci când el se apleacă s-o sărute. După ce s-au sărutat şi, apropo, vorbim de un sărut care o propulsează instantaneu în al nouălea cer, Ben se uită în ochii ei şi-i spune:

— Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, te iubesc şi vreau să fiu cu tine pentru tot restul vieţii mele.

Ridicol, nu-i aşa, dar Jemima Jones nu trece niciodată de acel prim sărut şi de declaraţia de dragoste. Câteodată, sărutul are loc în altă parte, uneori la petrecere, alteori în maşină sau pe stradă, dar cuvintele lui sunt întotdeauna aceleaşi; în ceea ce o priveşte pe Jemima, acele cuvinte sunt începutul pentru acel „până la adânci bătrâneţi" al ei.

Aşadar, cred că acum suntem cu toţii de acord că, în acest stadiu al vieţii ei, Jemima Jones merită un pic de distracţie.

Primul pas în noua mea viaţă este să mă opresc la librărie pe drumul spre casă, după ce plec de la muncă. De fapt, nu este chiar drumul spre casă, implică un important ocol prin Hampstead, dar, în ciuda faptului că e vorba de o ieşire din rutina mea zilnică, încep să simt că viaţa mi se schimbă; după cum stau lucrurile acum, se pare că vor merge infinit mai bine.

Dovada ? Ei bine, din câte-mi dau eu seama, săptămâna aceasta s-au petrecut şapte

lucruri importante, menite să-mi schimbe viaţa. în primul rând, m-am dus la curs ca să învăţ lucruri de bază despre internet. în al doilea rând, după curs m-am dus să beau ceva, *adică realmente m-am dus să beau ceva,* şi, mai mult decât atât, asta a ţinut toată seara. în ceea ce mă priveşte, acest lucru reprezintă clar începutul unei vieţi sociale. în al treilea rând, nu a fost vorba de o băută oarecare - am băut ceva cu Geraldine şi cu Ben Williams. Cu Geraldine, cu care înainte n-am mai socializat vreodată după muncă, şi cu Ben, cu care am fantezii în fiecare noapte. în al patrulea rând, chiar am reuşit să mă relaxez în prezenţa lui Ben! N-am mai fost adolescenta cu limba legată, care-1 însoţeşte uneori până la cantină; nu, am fost aproape-aproape eu însămi. în al cincilea rând, m-am simţit bine. Nu, de fapt, m-am simţit excelent! în al şaselea rând, azi am intrat împreună cu Ben pe internet, şi da, am fost stânjenită de faza cu sexul, dar mai important e că i-am arătat lui Ben că am simţul umorului - sau cel puţin asta sper că i-am arătat. în al şaptelea rând, n-am mai mâncat nici o ciocolată de două săptămâni întregi.

Există oare vreun dubiu că Jemima Jones simte cum viaţa sa ia o turnură clară spre mai bine? Nu contează că ieşirea aceea în oraş a avut loc acum două săptămâni. Nu contează nici că de la acel scurt sejur pe internet nu l-a mai văzut pe Ben Williams pe bune. Nu contează că nici Geraldine, nici Ben nu au sugerat să repete figura cu băuta. Acea singură seară a fost de-ajuns să declanşeze un lanţ de evenimente în desfăşurare. Cauză şi efect - doar că deocamdată, Jemima nu prea ştie care e

efectul complet. Şi nici noi.

Totuşi, au trecut două săptămâni şi Jemima se simte în continuare atât de fericită, atât de exaltată, de plină de entuziasm vizavi de noua sa viaţă, încât îşi oferă plăcerea de a lua un taxi spre Hampstead. Stă la colţ, în faţă la *Kilburn Herald*, cu privirea plină de speranţă şi mâinile pline de plase, şi face semn unui taxi negru.

— în Hampstead, vă rog, îi spun eu şoferului, urcându-mă cu greutate în spate.

— Unde mergem, dragă ? întreabă taximetristul, care e un tip de vârstă mijlocie, cu o figură amabilă.

— Ştiţi unde e Waterstones ?

Dă din cap şi pornim. Până în West Hampstead, trecem pe lângă o groază de persoane tinere care se întorc acasă de la muncă, toţi în costume vesele, cu serviete de firmă şi aspiraţii în priviri. După Finchley Road, pe Arkwright Road, o luăm pe scurtătură prin Church Row, iar eu mă uit cu invidie la casele unde locuiau cândva artişti şi scriitori boemi, şi în care locuiesc acum afacerişti bogaţi; chiar la metrou, în jos pe strada principală din Hampstead, taximetristul se opreşte, parchează şi blochează astfel o altă maşină - pentru că fireşte că nu există locuri de parcare — după care opreşte aparatul.

— Păstraţi restul, spun după ce-i dau 6 lire, pentru că azi este începutul noii mele vieţi, şi-mi pot permite să fiu un pic extravagantă. Aş putea să fac şi nişte cumpărături, pentru că este abia 5:45, iar magazinele vor fi deschise pentru încă puţină vreme şi mă tentează cu

fermecătoarele lor exponate din vitrine.

Dar mai întâi la librăria Waterstones, unde e întuneric, răcoare şi linişte, şi unde pot respira aerul reverenţei, iar sentimentul de calm pune stăpânire pe mine. Or fi cărţile răsfăţul meu special, dar abia dacă-mi cumpăr mai mult de una o dată; de fapt, mă aventurez încă şi mai rar într-o librărie să cumpăr ceva. Sunt membru al unui club de broşuri, care îmi trimite câte un catalog în fiecare lună, şi din care-mi aleg câte o carte la preţ redus, dar nu e chiar aşa de bine pe cât pare. Eu îmi aleg cartea pe care o vreau, dar pe lângă asta ei îmi mai trimit şi o carte pe care n-o vreau, la alegerea redactorului-şef, însă pe care se presupune că, dacă n-o vreau, o pot trimite înapoi în douăzeci şi opt de zile. Inutil să mai spun că parcă nu le termin niciodată, aşa că jumătate din rafturile din dormitorul meu gem sub greutatea unor cărţi pe care nu le-am vrut şi pe care nici nu le-aş citi.

Dar azi am să mă răsfăţ. Am hotărât să cumpăr cel puţin trei cărţi, şi o să răsfoiesc altele preţ de ore întregi, şi o să mă cufund în atmosferă, o să mă simt bine la adăpostul anonimatului, savurând faptul că nimeni nu se uită la mine sau judecă felul în care coapsele mi se freacă una de alta când merg, pentru că şi ceilalţi vor fi prea cufundaţi în cărţi.

încep cu masa din faţă şi ating cu delicateţe teancurile de cărţi cartonate. Nu, îmi spun, asta chiar ar fi o extravaganţă, iar azi este ziua coperţilor broşate, deci mă duc la altă masă. Coperţi, atâtea coperţi, atâtea poze diferite, încântătoare; deşi, metaforic vorbind, acesta e lucrul pe care-1 urăsc cel mai tare, când vine vorba de literatură: întotdeauna judec cărţile

după coperţi. Mai întâi, coperta îmi atrage privirile, după care citesc ce scrie pe spatele cărţii, şi abia în cele din urmă prima pagină. Aleg o carte, un nou roman despre care am citit în reviste. „O poveste de dragoste a anilor nouăzeci", scrie pe spatele cărţii. „O poveste de dragoste modernă care le face de râs pe toate celelalte." O deschid la prima pagină şi încep să citesc. Da. Asta e prima carte pe care o voi cumpăra.

Iau apoi o altă carte. Una fără poze, e doar o copertă de un galben strălucitor, cu nişte litere mari şi purpurii, cu numele autorului şi titlul. Hmm, interesant. Citesc prima pagină, unde dau de Anna, o fată de optsprezece ani care urmează să meargă la universitate. E pe cale de a-şi întâlni viitorul lector care, după cum bănuieşte ea, are s-o ia la rost în legătură cu motivele pentru care a ales licenţa la limba engleză. E frumos scrisă, propoziţiile sunt atât de clare, de concise, de vii, încât aproape că uit s-o adaug la teancul meu. Uit că sunt în librăria Waterstones; sinceră să fiu, se pare că uit de toate, şi când ajung să citesc a patra pagină, şi apoi a cincea, devin o cunoştinţă invizibilă a Annei, o figură secretă, din umbră, care se furişează în tăcere în fundal, trăgând cu ochiul la viaţa ei şi ţinând-o de mână atunci când se întâlneşte cu profesorul morocănos.

Jemima este atât de impresionată de lumea Annei, încât nu vede că în cealaltă parte a încăperii, stând aproape paralel cu locul unde se află ea acum, este Ben Williams. Şi el e cufundat într-o carte şi stă cu spatele la cameră, în faţa raftului cu cărţi: citeşte primele câteva pagini ale unui thriller, balansându-se

uşor pe călcâie în timp ce citeşte.

Dar înainte să începem să presupunem că asta trebuie să fie mâna sorţii, trebuie menţionat că, deşi Ben o place pe Jemima, lui *nu-i place* de ea, deci poate că nu acum este momentul potrivit pentru a trage concluzii.

Oricum, e mai degrabă ciudat că amândoi se află la Waterstones exact în acelaşi moment. Trebuie spus că Ben vine la Waterstones o dată la fiecare două săptămâni, dar rareori profită de faptul că librăria e deschisă până la 10 seara, rareori se aventurează în această librărie după muncă. Ben îşi face de obicei excursia într-o sâmbătă, intră în librărie în drum spre prietenii lui, cu care se întâlneşte să bea ceva la o cafenea cu ieşire la stradă.

Totuşi, în seara asta, Ben nu iese în oraş, şi nici nu se uită la ştiri. în seara asta, Ben n-are nimic de făcut, şi de aceea se află în acelaşi loc cu Jemima Jones, în acelaşi moment. Şi pentru că Ben n-a sărit într-un taxi, ci a luat metroul, Ben tocmai a sosit.

Iată-i deci acum pe Jemima şi Ben, doi colegi care stau unul cu spatele la celălalt, amândoi pierduţi în lumile abstracte pe care le ţin în mână, unul în lumea academică, iar altul în cea a afacerilor complicate din City. Şi nici unul habar nu are că sunt atât de aproape unul de celălalt.

Singurul lucru de care are nevoie Jemima ca să se întoarcă şi să-l vadă pe Ben este o cotitură a sorţii, o decizie de a cumpăra cartea, ca să o adauge primei; sau poate să se întoarcă să caute o alta şi, întorcându-se, să observe că bărbatul din visele ei cu ochii deschişi stă chiar în faţa ei. Dar soarta poate fi

crudă. Sau poate chiar înţelegătoare în acest caz - pentru că, până la urmă, ce-ar face Jemima dacă l-ar vedea pe Ben?

Putem fi siguri că gura i-ar rămâne căscată, inima i-ar sări peste cel puţin o bătaie, dacă nu chiar două sau trei şi n-ar şti ce să facă mai departe. Poate că s-ar duce, stângace, să-l salute, cu bucuria şi dragostea citin- du-i-se chip. Sau poate că ar fi prea stânjenită să se apropie de el, şi-ar pune toate cărţile jos şi s-ar furişa uşor afară.

Şi Ben? Ben ar fi surprins şi încântat să o vadă, aşa cum ar fi dacă ar da în mod neaşteptat peste oricare dintre colegii săi. Ar putea chiar să-i sugereze să bea o cafea împreună, pentru că, după cum ştim deja, nici nu are altceva mai bun de făcut - dar cam asta ar fi tot.

Noroc că nu trebuie să ne îngrijorăm cu privire la ce va face oricare dintre ei, de vreme ce nici unul n-are nici cea mai mică idee că celălalt se află aici. Jemima continuă să citească, în timp ce Ben îşi închide cartea hotărât şi o ia spre casă. îi aruncă un zâmbet victorios fetei îmbrăcate demodat care stă la casă, iar ea ia cartea şi-o vâră într-o pungă de plastic, topită toată în vreme ce face asta. Te rog să te întorci altă dată, îşi zice ea în gând, te rog întoarce-te mâine, când poate o să şi schimbăm câteva cuvinte, care ar putea duce la o cafea, care ar putea duce la... orice. Absolut orice.

Dar Ben îşi pune cartea în buzunar şi iese, fără să mai arunce nici o privire înapoi. Jemima se decide şi ea să cumpere cartea, după care se uită în jur după încă una. Se duce la o altă masă şi, deodată, privirea îi cade pe cartea

perfectă: *Ghidul idiotului pentru internet.*

Ei bine, poate că nu sunt idioată, dar frunzărind cartea, îmi dau seama că sunt sute de lucruri pe care nu le ştiu, mii de site-uri pe care mi-ar plăcea să le vizitez. Da, asta e ultima carte. E timpul să plec.

Rătăcesc spre casă şi-i înmânez cele trei cărţi fetei care stă acolo, care e prost îmbrăcată şi pare plictisită. încerc să-i întâlnesc privirea ca să-i ofer un zâmbet prietenos, dar nu e interesată, nici măcar nu se uită la mine când îmi dă cărţile înapoi, puse în siguranţă într-o pungă de plastic, iar când îi mulţumesc, doar mă priveşte urât şi se întoarce. Acuma, sincer, unii oameni sunt aşa de nepoliticoşi.

Ies şi zăbovesc pentru o clipă pe trotuar, pentru că nu sunt gata să mă duc acasă; e o seară atât de plăcută, şi pentru prima oară de nu ştiu când, nu-mi mai pasă că nu arăt ca persoanele frumoase care roiesc în jurul meu. Aşa că am chef să fac ceva, să merg undeva, să am o viaţă.

Nu ştiu unde exact să mă duc, aşa că o iau uşor la vale, uitându-mă la fiecare vitrină pe lângă care trec, şi sunt o mulţime de o parte şi de alta a străzii. Chiar dacă în vitrine sunt haine extrem de moderne, ţipătoare şi de mărimea 34 - care în mod normal ar servi numai ca să accentueze cât de prost mi s-ar potrivi - în seara asta nu-mi mai pasă şi, oricum, o fată are dreptul să viseze, nu-i aşa?

Ben Williams cutreieră cealaltă parte a străzii. Şi el se uită în vitrinele magazinelor, admirând cămăşile şi costumele, dorindu-şi să fi avut ceva mai mulţi bani ca să şi le şi

permită, dar nu cu atâta ardoare ca Jemima, pentru că până la urmă el e bărbat, iar bărbaţii nu împărtăşesc entuziasmul feminin în privinţa hainelor. S-a auzit vreodată de vreun bărbat care să sufere de boala mersului la cumpărături? Exact.

Ben se întoarce şi se opreşte, aproape că traversează strada, când o vede pe Jemima stând exact în faţa lui, de cealaltă parte a străzii. Ben se uită la stânga, Jemima se uită la stânga. Ben începe să traverseze strada, când un camion mare o ia în jos pe stradă şi apoi se opreşte, rămânând în mijlocul străzii şi blocând vederea: strada a devenit prea îngustă şi nu mai poate să înainteze, din cauza cumpărătorilor de seară, care şi-au parcat maşinile una lângă alta.

Dar Jemima nu traversează strada; atunci cei doi sigur s-ar întâlni la mijloc. Jemima vede un chioşc cu clătite la dreapta şi, în loc să meargă spre Ben, de a cărui prezenţă oricum nu este conştientă, o ia la dreapta şi apoi spre chioşcul cu clătite.

Şi aşa se ratează ei unul pe altul, încă o dată. Dar Jemima este fată bună şi decide să nu mai ia clătita groasă din care se scurge untul şi se prelinge sosul de ciocolată. Se îndreaptă în schimb către o cafenea, care, spre încântarea ei, e aproape goală.

Se aşază la o masă din colţ, de lângă fereastră, şi cere un cappuccino, după care îşi scoate prima din cărţile cumpărate şi se afundă - confortabil de data asta - în lumea Annei.

între timp, Ben are chef să bea ceva. Trece pe lângă o cafenea şi se opreşte, uitându-se prin fereastră, să vadă cum arată. Nuu, îşi

spune el, e prea goală, vreau ceva mai aglomerat, mai zgomotos; desigur că se uită prea departe în restaurant, mult dincolo de masa din colţ, de lângă fereastră, la care stă Jemima, cu capul îngropat în carte şi pierdută în altă lume.

Atât de aproape şi totuşi atât de departe, Jemima. îmi doresc să-ţi fi putut spune că Ben Williams stă la doar câţiva metri de tine, dar nu cred că e treaba noastră. Soarta va trebui pur şi simplu să-şi urmeze cursul.

Iar soarta îi zâmbeşte lui Ben Williams, ca de obicei. El traversează strada şi intră într-un bar care pare să fie mai pe gustul lui. Ferestre mari la stradă, bar din lemn de cireş lustruit în centrul încăperii şi barmani tineri şi arătoşi discutând alene în timp ce prepară băuturile. Mese mici din lemn cu picioare din fontă şi scaune rotative din fier îi primesc aici pe cei mai arătoşi oameni din Hampstead; în spate e o canapea, câteva fotolii vechi din piele tăbăcită şi un şemineu imens, în care încă nu arde nimic - e prea devreme pentru asta -, dar e luminat şi aruncă o strălucire de aur peste cei care stau mai în spate,.

Ben împinge uşa, şi e imediat asaltat de zgomote, căldură şi pălăvrăgeală animată. Da, se gândeşte el, ăsta e locul în care o să beau ceva. Se duce la barman şi cere o sticlă de bere de marcă bună, după care se uită în jur, în căutarea celui mai confortabil loc unde să stea, şi se îndreaptă către canapeaua din spate.

Arată uşor nepotrivit pentru locul acesta în costumul său bleumarin, dar se cufundă în canapea, îşi aşază haina de-a lungul spetezei şi răsuflă cu zgomot. Bun loc, se gândeşte el, uitându-se în jur. Ia o gură de bere, îşi scoate

cartea din buzunar şi se lasă pe spate, un cot sprijinit pe braţul canapelei: o mână i se odihneşte chiar deasupra frunţii, împingându-i părul înapoi, iar cu cealaltă ţine cartea. Berea se odihneşte pe masă.

Dacă un fotograf de la *Vogue* ar fi intrat acum în bar, n-ar fi putut rezista acestui tablou. Pentru că Ben arată uluitor: glezna lui dreaptă se sprijină pe genunchiul stâng, are picioare lungi, un corp frumos construit şi o figură atrăgătoare. Arată ca la o şedinţă foto, prea frumos ca să fie adevărat, prea bun pentru ca vreo femeie să-i reziste.

Prin urmare, o putem învinovăţi oare pe bruneta înaltă şi slabă, care stă la una din mese, că a luat iniţiativa ? E aici cu cele două prietene ale ei, toate la fel de senzuale, toate îmbrăcate după ultima modă, cu hainele la care Jemima poate doar visa să le poarte. Pantaloni mulaţi pe coapse, puţin evazaţi la bază. Cizme delicate din piele, cu vârfuri pătrate şi cusute pe centru, veste mici trase peste sâni obraznici şi perfecţi.

Bruneta şi prietenele ei l-au observat pe Ben încă de când a intrat. E prea exagerat cu costumul? s-au întrebat ele.

— La cum arată, a spus atunci bruneta, cui îi pasă?

Stau toate acolo şi-l privesc pe Ben, care habar n-are de prezenţa lor, de chicotelile lor, în timp ce încearcă să ghicească cu ce se ocupă.

— Mult prea atrăgător pentru un agent imobiliar, hotărăsc ele, poate funcţionar la o bancă de investiţii?

Bruneta, care-şi omoară timpul lucrând într-un magazin până ce va găsi un soţ care s-o

cucerească şi s-o ducă spre un apus de poveste pe calul lui alb, îl cheamă pe unul din barmani, pe care fireşte că-1 ştie, pentru că vine aici în fiecare seară cu prietenele ei.

— îl ştii pe tipul acela ? îi şopteşte ea, arătând spre Ben.

Chelnerul ridică din umeri.

— Nu l-am mai văzut niciodată.

— Uite, spune ea. Fă-mi şi mie un serviciu, îi mai poţi duce o sticlă de bere, pentru care plătesc eu, şi să-i spui că-i fac cinste?

Chelnerul zâmbeşte. Prietenele brunetei râd de îndrăzneala ei, dar, la cum arată, îşi poate permite să fie îndrăzneaţă.

Fetele privesc în tăcere cum chelnerul ia o sticlă de bere şi i-o duce lui Ben pe tavă. Se apleacă spre Ben şi-i şopteşte ceva, arătând spre brunetă, după care pleacă, iar Ben, fie el binecuvântat, roşeşte.

Se uită fix la sticlă, prea stânjenit să privească în jur prin încăpere sau la brunetă, iar bruneta se topeşte, cam ca tipa prost îmbrăcată de la Waterstones.

— O, Doamne! le şopteşte ea prietenelor sale. Aţi văzut? S-a înroşit! Cred că m-am îndrăgostit!

Tenul lui Ben revine la normal, iar el se uită uluit la brunetă, pentru că este cu adevărat superbă, zâmbeşte şi ridică sticla către ea, în semn de toast tăcut.

— Fetelor, le spune ea prietenelor sale şi se ridică. Mă duc acolo.

— Succes, îi urează ele, neputând să-şi ia ochii de la Ben. Nu face nimic din ce n-am face noi.

Bruneta merge, ba nu, păşeşte legănat spre locul unde stă Ben.

— Te superi dacă-ţi ţin companie ?

— A, nu, spune Ben, gândindu-se că asta nu se întâmplă de-adevăratelea, nu ? Sigur se întâmplă doar în filme. Te rog, ia loc. Mulţumesc pentru băutură.

— Pun pariu că nu-i prima oară când o femeie îţi cumpără de băut.

Greşeşte. Chiar este prima oară.

— Păi, de fapt, chiar este.

— A.

Bruneta ridică din umeri şi râde.

— Ei bine, trebuie să fie un început pentru toate. Eu sunt Sam, spune ea, întinzând braţul şi folosindu-se de strânsul mâinii pentru a se trage mai aproape de el.

— Eu sunt Ben, spune el, strângându-i mâna.

— Numele meu preferat, râde ea, şi Ben îi răspunde tot râzând.

Jemima Jones şi-a terminat de mult cappuccino-ul, dar mai rămâne un timp în micuţa cafenea. Citeşte în continuare, doar că nu se simte prea confortabil, înghesuită în acest scaun strâmt şi tare, iar după o vreme ajunge la concluzia că i-ar fi mult mai bine acasă, stând întinsă în pat.

Plăteşte, iese din cafenea şi o ia în jos pe stradă, simţindu-se ridicol de fericită fără un motiv anume. Trece pe lângă bar şi se uită la oamenii frumoşi dinăuntru, gândindu-se că într-o bună zi şi ea va fi îndeajuns de slabă pentru a li se alătura.

Şi apoi îi vede. Ben şi Sam, stând pe canapeaua din spate, iar Jemima îngheaţă, gura i se deschide într-o răsuflare întretăiată. Ben şi Sam se înţeleg la fel de grozav pe cât

pot s-o facă două persoane care nu au altceva în comun decât atracţia reciprocă. Sam flirtează fără ruşine, iar Ben se simte bine lângă o femeie superbă care flirtează cu el. Ştie deja că n-o să iasă cu ea, pentru că s-a dovedit deja a fi incredibil de proastă, dar, Doamne, chiar o place.

îşi dă seama că s-ar putea să fie nevoie s-o mai scoată de câteva ori în oraş până s-o aducă în pat, dar ştie că va merita, aşa că stau amândoi pe canapea, din ce în ce mai aproape, atin- gându-se unul pe altul din ce în ce mai mult. Sam îşi odihneşte mâna pe braţul lui în timp ce-i vorbeşte, iar Ben se apleacă spre ea ca s-o audă mai clar. E doar o chestiune de timp.

Cum îţi poate pieri cheful atât de repede ? Vreau să zic, mă simţeam atât de bine, atât de fericită, atât de optimistă, şi acum am prins rădăcini în locul ăsta, încercând din greu să-mi suprim un val crescând de greaţă. Acolo e Ben. Ben, dragostea vieţii mele, cu o femeie; iar ea e frumoasă şi slabă şi o urăsc pe ea şi-l iubesc pe el. îl iubesc, îl iubesc, îl iubesc.

Nu mă mai pot mişca, dar trebuie s-o fac, pentru că nu vreau ca el să mă vadă. în timp ce mă întorc şi o iau din loc, norul pe care plutisem în ultimele două săptămâni se transformă în aer rarefiat, iar locul pare să-i fi fost luat de un imens nor negru aducător de ploaie. O iau încet în josul străzii şi puteţi să mă credeţi jalnică, ratată, dar nu mă pot abţine. Nu-mi pot opri cele două lacrimi mari care-şi croiesc drum încet, în jos, pe obrajii mei.

Capitolul!, şapte.

Jemima Jones nu are o zi prea bună. Aseară norul aducător de ploaie a urmărit-o până acasă: i-a adus lacrimi în ochi şi i-a smuls speranţele din inimă.

S-a târât în josul străzii, conştientă de faptul că oamenii se uitau la ea, dar nu-i păsa dacă se uitau la dimensiunile sau la obrajii ei plini de lacrimi. Nimeni nu îndrăznea s-o întrebe ce s-a întâmplat, iar Jemima nu s-a mai simţit vreodată atât de singură, în toată viaţa ei.

A ajuns acasă, înapoi în apartamentul gol, s-a întins pe pat şi a plâns; iar când lacrimile au încetat, ea a rămas întinsă, uitându-se fix la tavan şi întrebându-se de ce părea că niciodată nu i «se întâmplă nimic bun.

Ştiu că sunt supraponderală, se gândea ea, dar nu sunt o persoană rea. Iubesc animalele şi copiii, şi sunt amabilă cu toată lumea, şi de ce nu se îndrăgosteşte nimeni de mine, de ce nu poate Ben să privească dincolo de kilogramele mele şi să se îndrăgostească de persoana mea.

Jemima ştie că Ben este un om bun. Jemima se pricepe mai bine decât majoritatea la cum e cu judecatul cărţilor după coperţile lor. Ştie că oamenii o judecă imediat ce o văd, şi mai ştie că oamenii fac acelaşi lucru şi cu Ben.

Femeile singure de vârstă potrivită fac unul din două lucruri atunci când îl văd pe Ben. Ori îl doresc brusc, ori aleg a doua variantă şi îl urăsc dacă bănuiesc că Ben este genul de bărbat pe care nici nu pot spera să-l aibă, îl urăsc pentru că este arogant, orgolios şi-şi dă importanţă.

Dar noi ştim că nu-i adevărat, pentru că am ajuns să-l cunoaştem un pic pe Ben; iar Jemima

ştie şi ea că nu-i adevărat, pentru că a privit dincolo de gropiţele şi ochii lui albaştri (pentru că a greşit când l-a descris colegelor sale de apartament, ochii lui sunt de fapt de culoarea cerului senin într-o zi caldă de vară) şi a văzut că Ben, ca şi ea, nu e un om rău.

Ben îşi face timp pentru ceilalţi, chiar şi pentru Jemima. Are acelaşi zâmbet victorios şi farmec delicat pentru toţi cei pe care-i întâlneşte, indiferent cum arată ei. De fapt, singurele momente când Ben este încurcat sunt când întâlneşte o femeie pe care o place, iar atunci nu prea ştie bine cum să se comporte.

De exemplu, aseară. Ben se înşelase gândindu-se că trebuie s-o scoată pe Sam de câteva ori în oraş înainte să se culce cu ea. Cu Sam mergea la sigur, şi Sam i-a arătat-o extrem de clar. Prea evident. Prea clar. Agresivitatea ei, care a devenit din ce în ce mai vizibilă pe parcursul serii, a început să-l facă pe Ben indiferent. Tot îi plăcea de ea, dar oare să se mai deranjeze? se întreba el. Chiar voia să treacă prin întreaga procedură de a se trezi în pat cu o străină care ar putea sau nu să devină obsedată? Ben s-a plictisit şi Ben i-a spus atunci noapte bună lui Sam, deşi nu fără un lung şi lent sărut de despărţire, pentru că, să fim sinceri, Ben nu este un cu totul alt fel de bărbat. Cel puţin, nu încă.

Şi a avut absolută dreptate să nu meargă cu ea acasă, pentru că Sam este exact tipul de fată care devine obsedată. E genul de ţipă care se culcă în mod frecvent cu bărbaţii chiar în seara în care-i cunoaşte, şi apoi se întreabă de ce n-o mai sună după. Dar nu se opreşte aici. Ii sună ea, şi iar îi sună, şi iar îi sună. Le oferă

bilete la concerte, invitaţii la cină, petreceri.

La început ei sunt flataţi; la urma urmei, ce bărbat n-ar fi, cu o ţipă extraordinară ca Sam pe urmele lor? Dar apoi se plictisesc. Unde mai e provocarea? Unde mai e fiorul urmăririi? Şi, în mod inevitabil, încep să invoce scuze, iar Sam face ce face mereu. Ţipă şi urlă la ei prin telefon, îi face nenorociţi, ca pe toţi nenorociţii cu care a ieşit vreodată. Sfârşeşte prin a le spune că-i credea altfel, ca şi cum vinovăţia îi va aduce cumva înapoi, iar la sfârşit trânteşte telefonul în furcă.

Iese apoi în oraş şi repetă întreaga figură cu altcineva.

Ben judecă destul de bine ca să-şi dea seama ce fel de femeie e Sam. O devoratoare de bărbaţi, aşa le-ar descrie-o prietenilor lui, şi toţi ar suspina aprobator.

Dar pentru că Ben este un tip de treabă deghizat într-un nenorocit, Ben o refuză discret, cerându-i numărul de telefon după ce se sărută şi promiţându-i că o va suna. Poate că n-a făcut prea bine, pentru că Sam i-a scris numărul de acasă, de la birou şi cel de mobil. In acest moment, Sam face ce au făcut mii de femei în locul ei. îşi urmăreşte telefonul de la serviciu şi îşi doreşte să sune. Din când în când, ridică receptorul ca să verifice dacă este încă în funcţiune; a stat toată ziua pe lângă telefon şi ar fi sărit pe el dacă ar fi sunat.

Dar Ben nu va suna, şi nu în ultimul rând pentru că prietenele nu sunt tocmai o prioritate în acest moment. Genul de femei pentru care se implică Ben sunt cele care cer atenţie deosebită. Cer să fie luate de acasă, să li se plătească consumaţiile, cer cadouri. Ben nu are în acest moment nici susţinerea materială

necesară, şi nici nu tinde să se gândească la acest gen de femei altfel decât la modul abstract.

Aşa că, în timp ce o place pe Geraldine, ştie bine că acum ea nu i-ar acorda nici o şansă, şi, sincer, chiar nu-1 deranjează. Este destul că-i luminează fiecare zi la slujbă, e fericit să nu meargă mai departe.

Ben e mult prea ocupat cu propria carieră ca să se mai gândească şi la femei. Sigur, dacă ar apărea cineva care să nu fie complicat şi care să vrea să se acomodeze cu viaţa lui şi să-l vadă doar ocazional, cum ar fi atunci când nu lucrează, nu se duce la sală şi nu se vede cu amicii, atunci ar fi perfect. Dar până acum, Ben n-a întâlnit o astfel de femeie.

Jemima are deci o zi proastă, iar Ben intervievează o localnică al cărei fiu de treisprezece ani tocmai a înjunghiat un profesor de la şcoală. In mod normal nu ar scrie chiar el reportajele, de vreme ce e redactor-şef adjunct, dar aici e vorba de *Kilburn Herald*, până la urmă, şi toată lumea trebuie să se murdărească.

Jemima şi-a petrecut toată ziua sperând să-l zărească pe Ben şi, de fiecare dată când aude paşi venind spre ea, se întoarce, dar se
pare că Ben nu e în birou. Ea şi-a petrecut ziua dând telefoane. A descoperit cea mai bună cale de a îţi usca rapid lacul de unghii (scu- fundă-ţi unghiile într-un bol cu apă rece ca gheaţa), cea mai bună cale de a păstra lăptucile proaspete (pune-le într-un bol cu apă rece ca gheaţa, cu o felie de lămâie, şi bagă-le în frigider) şi cea mai bună cale de a depozita alimentele conservate în bufet (cumpărând nişte rafturi de plastic, de 5,99 lire). Jemima s-a plictisit. E plictisită, grasă

şi nefericită. Cred că suntem cu toţii de acord că nu e o combinaţie prea bună.

Aşa că sunetul telefonului cu un apel de interior este o uşurare bine-venită, care îi distrage atenţia de la problemele ei.

— Eu sunt, spune Geraldine, ceea ce este de-a dreptul ridicol, pentru că ştie bine că numărul ei îmi apare pe aparat. Vrei să ne vedem la cantină la o ceaşcă de ceai?

Orice, numai să rup cu monotonia acestei slujbe şi cu durerea că Ben nu mă vrea. Desigur că vreau o ceaşcă de ceai, numai să plec departe de locul ăsta, din biroul ăsta mizerabil.

— Ai slăbit?

E primul lucru pe care mi-1 spune Geraldine când mă apropii de ea, la fierbător, şi torn apă peste pliculeţele de ceai puse în două ceşti de plastic.

Pentru prima oară pe ziua de azi, mă înviorez. Nu ştiu, nu m-am mai cântărit în ultimele câteva săptămâni, dar nici nu m-am gândit la asta, lucru care s-a petrecut, oricât de miraculos poate părea, pentru că am început să mă distrez cu adevărat. Am descoperit

internetul, iar în Geraldine şi Ben am descoperit în sfârşit nişte persoane care par să fie prieteni adevăraţi, deşi nu mi-am dat seama că am pierdut din greutate până să-mi spună Geraldine acum. Dar dacă stau să mă gândesc, n-am mai mâncat atât de mult, iar hainele mele s-ar putea să fie chiar un pic mai puţin strânse pe corp.

— Chipul tău pare cu siguranţă mai subţire, clar, spune Geraldine, luând ceştile şi ducân- du-le la masă.

Jemima ar putea să o sărute pe Geraldine, pentru că Geraldine are dreptate, Jemima chiar a slăbit. Nu s-a mai gândit la greutatea ei de două săptămâni, şi din clipa în care a încetat să se mai gândească sau să-şi mai facă griji în privinţa asta şi să se mai simtă vinovată de poftele ei, a început să piardă din greutate.

Asta până aseară, pentru că să stai întinsă pe pat simţindu-te nefericită şi grasă reprezintă în mod inevitabil începutul unei pofte. Aseară, când Jemima şi-a mai revenit, a sunat la compania locală de livrări de pizza la domiciliu. I-au adus o pizza mare şi rotundă - imensă ar fi un cuvânt mai potrivit - cu blat cu usturoi şi sos *coleslaw.* Jemima a deschis uşa şi s-a prefăcut că are o mulţime de prieteni înăuntru. Doar ca să fie sigură că este crezută, a cerut şi patru cutii de cola dietetică.

Dar azi este o nouă zi, şi, deşi se poate să fi pus câteva sute de grame după cheful de azi-noapte - da, este foarte posibil ca Jemima să pună câteva sute de grame peste noapte - per total a slăbit.Stăm jos, şi Geraldine suspină, trecându-şi degetele prin păr.

— Totul e în regulă? o întreb, deşi pot vedea destul de bine că nu e aşa.

— Dimitri, spune Geraldine. Acum mă enervează la culme. Mă simt un pic ciudat.

Hopa. Ştiu exact ce înseamnă asta. Asta este caracteristica Geraldinei. Asta înseamnă că Dimitri s-a îndrăgostit lulea de ea, ceea ce înseamnă că Geraldine se va răci rapid, şi săracul Dimitri va afla curând că, până la urmă, nu ea este femeia visurilor lui.

— Cum adică ciudat ?

— Nu ştiu, suspină ea. Pur şi simplu, e mereu *acolo*.

— Dar nu e normal ca aşa să facă iubiţii? Adică, pentru numele lui Dumnezeu, Geraldine. Nu asta vrea orice femeie?

— Presupun că da, ridică ea din umeri. Dar totul mă cam depăşeşte.

în caz că sunteţi interesaţi, uite ce se va întâmpla mai departe. Cu cât Geraldine dă mai tare înapoi, cu atât mai insistent va fi Dimitri. Probabil că totul se va termina cu o cerere în căsătorie, pe care Geraldine o va refuza, pentru că, până ca propunerea să fie făcută, ea va fi deja disperată să scape de el. Totuşi, va păstra inelul. Aşa face mereu.

— Poate c-ar trebui să aştepţi, să vezi ce se întâmplă.

— Sau poate ar trebui să încep să mă văd cu alţii.

Nu! O, Doamne, nu! Asta ar putea însemna Ben, Geraldine ar putea să iasă cu Ben, iar eu n-aş putea să suport. îmi ajunge că l-am văzut cu o necunoscută superbă - e îngrozitor, dar aproape suportabil. Dar dacă Ben şi Geraldine ar fi împreună, asta m-ar ucide. Află acum, află acum ce gândeşte.

— Cu cine ?

— Cu nimeni anume, răspunde Geraldine. Dar d^că încep să ies din nou cu fetele, sunt sigură că aş găsi repede pe cineva.

Are încrederea în sine a celor cu o frumuseţe nenaturală, că doar cine altcineva ar fi atât de sigur? Alte femei menţin relaţiile, relaţii nefericite, oribile, distructive, doar pentru că alternativa este mult prea îngrozitoare pentru a fi luată în seamă. E aceea de a fi singure.

Dar fireşte că Geraldine nici n-ar putea vreodată să înţeleagă asta. Geraldine a mers mereu înainte sau în sus. Şi câteodată în lateral.

— Ce spui de Ben?

O spun pe un ton atât de firesc, încât până şi mie îmi sună fals.

— Te place.

— Ben? Ben? Glumeşti, nu?

Sigur că nu glumesc, Geraldine, nu vezi cum mă comport când e prin preajmă? Nu vezi ce efect are asupra mea? Cum aş putea glumi, când consider că este un exemplar masculin perfect, care nu se compară cu nici unul dintre cei care au pus vreodată piciorul pe Pământ ?

— Nu. De ce?

— Păi, Ben e... Ben. E foarte atrăgător, dar ce e el ? E redactor-şef adjunct la *Kilburn Herald.* Şi nu e tocmai genul de tip care să meargă în locuri interesante, nu? Adică, ce-o să facă el cu viaţa lui? O să ajungă redactor-şef, apoi editor, şi gata. O să rămână mereu la un amărât de ziar local. Se va însura cu vreo ţipă drăguţă de prin zonă, care vrea să fie soţie şi mamă, iar dacă au noroc, or să trăiască în West Hampstead şi vor avea 2,4 copii şi un Volkswagen. Ben, repetă ea, scuturând din cap şi râzând. Nu prea cred.

îţi mulţumesc, Doamne. îţi mulţumesc că eşti de partea mea. Nu dau doi bani pe ce crede Geraldine despre Ben ca persoană, şi oricum cred că greşeşte. Nu cred că el o să rămână aici pentru totdeauna, cred că e mult prea bun pentru asta, dar oricum nu asta contează acum. Tot ce contează este ca Geraldine şi Ben să nu ajungă să fie niciodată „ei“ sau „noi“. Ei vor fi mereu doar Geraldine şi Ben - şi deodată mă simt aşa de uşurată, că-mi vine să plâng.

— Aşa, spune Geraldine suspinând. Destul despre mine. Ce se mai întâmplă în viaţa ta?

Ea zice asta în mod frecvent, iar eu fac ce fac mereu, adică manevrez conversaţia înapoi către Geraldine, pentru că, altfel, ce i-aş putea spune? Să-i spun oare despre excursia mea la librărie, s-o transform într-o aventură exagerată, spunându-i că am dat peste bărbaţi atrăgători la fiecare pas ? Să-i spun că aseară l-am văzut pe Ben cu tipa

aia? Să încep să râd ca să-mi ascund durerea şi s-o întreb pe Geraldine dacă ştie ceva despre ea ? Sau poate ar fi mai bine să-i spun Geraldinei despre cum am comandat o pizza imensă şi am plâns toată noaptea? Nu. Cred că nu.

Aşa că îmi amestec în ceai pentru câteva secunde, după care îmi ridic privirea:

— Şi ce ai de gând să faci cu Dimitri ?

Când ne ducem înapoi sus, *Kilburn Herald* e semnificativ mai gol. La masa de ştiri e în continuare agitaţie, dar în zona unde se scriu articolele de fond, adică zona din biroul nostru, unde stăm noi două, e linişte.

— Jemima, se smiorcăie Geraldine chiar înainte de a se întoarce la biroul ei.

Da. Ştiu exact ce înseamnă scâncetul ăsta.

— Am nevoie de un pic de ajutor.

— Spune, zic eu cu un zâmbet exasperat, deşi nu sunt exasperată.

De fapt sunt încântată de orice şansă de a scrie ceva serios.

— Scriu chestia asta despre cum e cu ieşitul din nou după divorţ, e pentru pagina pentru femei. M-am cam blocat, te poţi uita un pic peste material?

Ceea ce înseamnă, dacă eşti expert în a citi printre rânduri, aşa cum sunt eu, „îl poţi rescrie ?“.

Geraldine dă fuga la biroul ei şi ia o ciornă, după care se întoarce.

— Doamne, eşti un înger, spune ea. Iţi rămân datoare la greu, adaugă, şi pleacă fără să se întoarcă, dar îmi face cu mâna

când iese pe uşă.

Uneori nici nu-mi vine să cred că Geraldine chiar scrie, nu-mi vine să cred cum poate fi pentru cineva atât de greu să scrie, când mie nu-mi ia niciodată prea multă vreme să-i refac materialul. încep prin a rescrie introducerea, şi adaug ceva culoare, dându-i o formă pe care cititorii ar vrea să continue s-o citească.

„CÂT AI STAT în faţa altarului şi ţi-ai citit jurămintele, sperai şi te rugai ca mariajul tău să ţină pentru totdeauna", tastez eu. „Dar peste ani, jurămintele tale de iubire şi respect faţă de Hoţul tău sunt o amintire la fel de îndepărtată ni fericirea de care aţi avut odată parte.

în anii '90, divorţul trimite mii de femei înapoi într-un joc pe care ele nu credeau c-o să-l mai vadă vreodată - Jocul întâlnirilor.

Şi aşa descoperă femeile din toată ţara că indiferent de cât de înţelepte, experimentate sau bătrâne sunt, indiferent de cât de tare s-au schimbat regulile, când vine vorba de entuziasm, dezamăgire, durere - nimic nu s-a schimbat cu adevărat.[44]

Cu ochii lipiţi de ecranul calculatorului, tastez în continuare. Mă cufund în scris, iar apoi cizelez „studiile de caz[44] ale lui Geraldine - trei femei care au acceptat să-şi spună povestea pentru *Kilburn Herald.* Când termin, arunc ciorna în coşul lui Geraldine, aşa încât să nu afle nimeni că am avut ceva de-a face cu ea. Da, pentru asta sunt prietenii.

E vremea să plec acasă, dar tocmai când mă pregătesc de plecare, deodată îmi aduc

aminte de ceva. îmi amintesc că nu mi-am scos din geantă cărţile pe care le-am cumpărat, iar acum ar fi momentul perfect să încerc să intru pe net.

întind mâna şi scot *Ghidul idiotului pentru internet.* Bun. E timpul să explorăm şi, întor- cându-mă la ecran, dau dublu click pe iconul din stânga, care mă va conecta la internet. în timp ce aparatul se conectează, frunzăresc ghidul.

Acum chiar că e incredibil. Aflu despre site-uri web, despre galerii de artă on-line, unde îţi poţi pune propriile poze sau le poţi descărca pe ale altora. Aflu despre site-uri de medicină alternativă, unde poţi vedea cum le-a mers unora folosind leacuri nerecunoscute de medicina tradiţională. Citesc despre site-uri imobiliare, pe care nişte băieţi isteţi care poartă costume au postat imagini ale proprietăţilor pe care încearcă ei să le vândă. Citesc despre site-urile muzeelor, site-urile de muzică, site-urile de întâlniri.

Citesc despre grupuri de discuţii, postări pentru fiecare pasiune, interes şi obsesie la care vă puteţi gândi. Locuri unde oamenii pot posta un mesaj, o întrebare, un gând, şi răspunsuri de la oameni care gândesc la fel.

Citesc apoi despre Tarot, un site unde îţi poţi afla norocul: aici m-am oprit din citit şi am dat click. Vreau să-mi aflu viitorul. Vreau să ştiu dacă-mi voi găsi dragostea, vreau să ştiu dacă Ben este bărbatul potrivit pentru mine. Nu vă îngrijoraţi, promit să fiu rezervată. Sau cel puţin am să încerc.

Pe ecran îmi apare pagina web, cu o

variantă de cărţi de Tarot, şi, fiindcă îmi plac pisicile, dau click pe Tarotul iubitorilor de pisici - pur şi simplu pentru că mereu mi-am dorit o pisică. Deodată, apar trei căsuţe mici, care mă întreabă numele, sexul şi vârsta.

Le scriu pe toate, şi atunci îmi apare o altă căsuţă, care îmi cere de data asta să formulez o întrebare. Mă uit repede prin birou să verific dacă sunt în siguranţă: nu mai e nimeni prin jur, să vadă ce fac, aşa că...

„Se va îndrăgosti Ben Williams de mine?" tastez eu, după care dau click pe butonul pe care scrie REZULTAT.

în partea de sus a ecranului apar trei cărţi, cu traducerea dedesubt. Cartea numărul unu reprezintă trecutul. Este Regele (întors). „Severitate, austeritate. Idei cam exagerate şi excesive. Persoană dogmatică, prevăzătoare."

Cartea numărul doi reprezintă prezentul. Este Regina (întoarsă). „Ezitare, lipsă de **activitate, lipsă de interes, lipsă de concentrare, indecizie, întârziere în a realiza ceva şi a progresa, anxietate, irosirea resurselor. Pierderea posesiunilor materiale, infertilitate, infidelitate, vanitate."**

Ce mai aiureli! Infidelitate? Aş vrea eu. Vanitate? Vă rog!

Dar continui să citesc oricum: ultima carte e juvetele şi reprezintă viitorul. **„Plecare. O călătorie. înaintare în necunoscut. Alterare. Zbor. Absenţă. Schimbarea domiciliului."**

Ei bine, sunt o grămadă de porcării, dar

tot nu vreau să mă duc acasă încă. Poate c-o să mă întorc înapoi în LA Cafe, ştiu cel puţin cum să găsesc chestia aia nenorocită. Ia să vedem cine-i aici azi.

Suzie 24
=^..^= Cat
Dulceaţă
Candy
Exploratorul
here4u
Lisa
delicioasa
Ricky
Tim@Londra Brad
(Santa Monica)

Pe cine să abordez mai întâi? Să vorbesc cu Tim@Londra, pentru că într-un fel îl cunosc deja, sau să dau dovadă de spirit de aventură şi să încep o conversaţie cu cineva pe care nu-1 cunosc? Noroc că decizia nu-mi mai aparţine, pentru că deodată se aud trei bipuri din calculator şi apoi îmi apare o căsuţă, iar **Brad (Santa Monica)** stă scris în partea de sus.

— Bună, Dulceaţă.

— **Bună, tastez eu.**

Ei, asta chiar e mai interesant.

— **Ai timp să vorbeşti ?**

— **Sigur.**

— **De unde eşti, Dulceaţă?**

— **Din Londra,** şi apoi mă gândesc: stai aşa, e american, deci ar putea fi un pic cam încuiat, aşa că adaug „Anglia“, să fiu sigură.

— **Serios? Tocmai am fost acolo!**

— **A, da? Cam pe unde?**

— **în Londra am stat la hotelul Park Lane. Cu afaceri.**

Acum, chiar că devine interesant.

— **Ce afacere?**

— **Sunt pentru voi necunoscutul tipic de pe plajele din California, care a făcut bani cu ceea ce-i place cel mai tare să facă. Am o sală de forţă.**

— **Deci eşti revoltător de în formă, nu ?**

O, Doamne, mă simt din nou aiurea, dar ăsta e internetul: tipul ăsta n-ar avea cum să afle cum arăt..

— **LOL. Revoltător, îmi place asta. Dar tu ?**

O, Doamne. Trebuia să vină şi întrebarea asta, mai devreme sau mai târziu.

— **Sunt destul de în formă, dar lucrez prea mult ca să merg la sală pe cât de mult aş vrea.**

— **Cu ce te ocupi ?**

— **Sunt...**

Mă opresc. De ce să fiu o simplă jurnalistă când pot fi orice-mi doresc?

— **Sunt prezentatoare TV.**

Aşa. Fascinantă, interesantă şi probabil înnebunitoare, dacă apar la televizor.

Trebuie să fii înnebunitoare. Pari un 0:-). (e este un 0:-) ?

— **Un înger! Spre deosebire de mine. Mă consider mai degrabă un a } Asta înseamnă diavol.**

— **LOL. Nu sunt eu tocmai un înger, dar nici prea departe nu-s.**

— **Eşti începătoare în chestia asta ?**

— Da. Chiar aşa sunt, nu-i evident? Dar tu ? Eşti mereu pe-aici, dacă-ţi dai seama că sunt începătoare, nu ? N-ai cum să fii tu chiar atât de în formă dacă stai tot timpul pe net <s>.

— Ha, ha! De fapt, computerul e la birou, iar eu stau pe-aici şi pierd vremea, dacă tot sunt prins la muncă. îmi ţine mintea departe de treabă!

— Ce oră e acolo ?

— 10 dimineaţa. Am venit la birou acum două ore. înainte de asta am fost să alerg, iar în după-amiaza asta mă duc să mă dau cu rolele.

— îmi place la nebunie să mă dau cu rolele!

Ai grijă, Jemima, nu te lăsa dusă prea tare de val.

— Da, e un sport tare. Un bun exerciţiu şi în acelaşi timp unul care te ajută să socializezi.

— Probabil că te întâlneşti cu sute de califor- nience superbe dacă te dai mereu cu rolele. Ce faci aici de încerci să agăţi femei singure?

— Cine a zis că încerc să agăţ femei singure ?

— Ups. Scuză-mă, nu asta faci?

— Poate doar cu cea de faţă. Eşti, nu-i aşa ? Singură ?

— Da.

— Cum vine asta? Pari mult prea grozavă ca să fii singură.

— Dacă ai şti tu, mă gândesc, hotărându-mă să împrumut un pic din viaţa Geraldinei.**Tocmai am încheiat o relaţie lungă, tastez eu. Voia să se căsătorească cu mine, dar nu era el alesul.**

— **De unde ştii că nu era?**

— **Bună întrebare. Cred, deşi poate sună naiv, cred că atunci când îl voi întâlni pe alesul meu, am să ştiu, pur şi simplu.**

— **Nu cred că sună naiv. Cred că probabil ai dreptate. Şi eu cred acelaşi lucru şi încă aştept să fiu lovit de lumina aia. Dar bietul de el, trebuie să fie distrus. Norocul meu <g>.**

— **Chiar aşa.**

— **Şi la ce tip de emisiune lucrezi?**

Gândeşte, Jemima, gândeşte.

— **E un fel de versiune englezească a Enfer-** *tainment Tonight.*

— **Chiar aşa? Eşti o Leeza Cibbons a televiziunii britanice?**

— **Nu.**

Chiar şi în această lume a fanteziilor, ştiu că asta tot ar fi exagerat.

— **Sunt reporter principal.**

— **Tot e fantastic.**

— **Ei, dar tu ? Cum ai ajuns în afacerea cu săli de forţă ?**

— **Am renunţat la studii, m-am îndreptat spre afaceri, nu ştiam ce să fac şi atunci m-am mutat în LA ca să pierd vremea. Cu greu găseşti pe-aici pe cineva născut în LA, cam toţi suntem din alte părţi.**

— **Ai vrut să intri în industria filmelor?**

îmi amintesc ce mi-a spus Geraldine despre

cei care locuiesc în Los Angeles.

LOL. Nici vorbă, e prea multă tensiune. Am vrut doar să-mi găsesc ceva să-mi placă, <l.n şi să-mi aducă o grămadă de bani. Am im rput să merg în fiecare zi la o sală în prag de faliment, şi într-o zi, proprietarul mi-a spus că e de vânzare. Am reuşit să strâng banii, am cumpărat-o şi nu m-am mai uitat niciodată înapoi.

— **Deci scoţi mulţi bani?**

— **Hai să zicem că am o situaţie *foarte* decentă.**

— **în ce fel de casă locuieşti?**

Acum, înainte de a merge mai departe, mă gândesc că trebuie să arăt foarte clar că nu mă comport ca un căutător de aur. Mi se pare pur şi simplur incredibil că stau de vorbă cu tipul ăsta din Los Angeles - dintre toate locurile posibile, e din Los Angeles, oraş în care n-am fost niciodată, dar unde mi-am dorit mereu să merg - şi vreau să ştiu totul despre viaţa lui. Vreau să ştiu dacă trăieşte cu adevărat într-o lume a nisipurilor de aur, a palmierilor şi maşinilor decapotabile, din care bubuie ritmuri de rock-and-roll.

— **într-o casă frumoasă! Tu în ce fel de casă locuieşti ?**

— Nu e una prea drăguţă. Era să-mi cumpăr una anul trecut - Doamne, iartă-mă că mă pun din nou în locul Geraldinei **-, dar faza a picat, aşa că acum stau cu chirie până o să-mi găsesc altceva drăguţ. Stau cu încă două ţipe.**

— **Cred c-am murit ţi-am ajuns în rai! E loc pentru un tip acolo?**

— **Mă tem că nu.**

— **Şi ce vârstă ai, Dulceaţă?**

— Am douăzeci şi şapte de ani, şi trebuie să-ţi spun că Dulceaţă nu e numele meu. Numele meu adevărat este Jj.

— îmi place JJ. Şi-mi place şi mai mult faptul că ai douăzeci şi şapte de ani. Eu am treizeci şi trei.Şi cum se face atunci că n-ai pe nimeni, Brad? Sau poate ai şi tu un alt nume <s>?

— Nu, Brad e numele meu adevărat. Ies destul de des cu ţipe, dar, aşa cum am mai spus, până acum pur şi simplu n-am întâlnit femeia potrivită.

— Ce fel de femeie ar fi femeia potrivită pentru tine ?

— Asta aş vrea şi eu să ştiu. Continui să sper că am să aflu când o s-o întâlnesc.

— înţeleg ce spui!

Numai că nu înţeleg, fireşte.

— O, nu. Sună telefonul. Uite, trebuie să plec acum, dar chiar mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, JJ. Ne putem întâlni din nou aici?

N-aveţi decât să mă consideraţi ieftină, dar inima îmi stă în loc.

— Mi-ar plăcea enorm. Ce zici, mâine?

— La aceeaşi oră ?

— Perfect.

— Bun. Eu vin cu răsăritul, tu adu zâmbetele. Ai grijă de tine.

— Pa-pa.

Mă las pe spate şi închid computerul; poate pare o nebunie, dar sunt extrem de entuziasmată de chestia asta, şi durează extrem de mult până ce-mi dispare zâmbetul de pe faţă.

Oapiioiui opt

Ben a avut o săptămână groaznică. Serios, nu i-am dori nimănui să aibă slujba lui Ben. In primul şi-n primul rând, a trebuit să-i ia un interviu unei femei care din nefericire avea un derbedeu de băiat în vârstă de treisprezece ani dependent de droguri, şi a încercat să scoată de la ea povestea felului în care l-a crescut.

Biata gospodină prostuţă a început prin a-i răspunde simplu la întrebări, numai prin da sau nu, incredibil de intimidată de acest ziarist înalt, arătos şi bun de gură. De fapt, nu ar fi contat nici dacă Ben ar fi fost scund, gras sau cu chelie, ea tot ar fi fost intimidată, şi-i urăşte pe toţi ziariştii.

Dar până la urmă, farmecul lui a învins, şi Ben a reuşit să plece de acolo cu o poveste. Ar fi putut să se întoarcă la birou, dar din fericire a ales să transmită totul prin telefon pentru a fi dactilografiat. Spun din fericire pentru că atunci când Ben ar fi ajuns înapoi în redacţie, ar fi văzut-o pe Jemima Jones întrebându-şi computerul dacă el se va îndrăgosti sau nu de ea.

A trebuit să alerge apoi pentru alte ştiri, în tot restul săptămânii, de-abia s-a mai văzut cu cineva, nu a avut timp de discuţii, a ţinut capul jos şi a muncit din greu

.Dar miercuri seară, a avut parte de un soi de bonus. Ben a ajuns acasă mai devreme decât de obicei. Ambii colegi de apartament erau în oraş, aşa că avea tot apartamentul la dispoziţie. Şi-a aruncat pantofii din picioare, a citit *The Guardian*, pe care-1 păstrase de luni, ultimul exemplar din *FHM* şi s-a uitat la ştiri. Adică per total, s-a relaxat.

S-a lăsat pe spate în canapea, a pornit televizorul ca să aibă şi zgomot de fundal - era vreo emisiune-concurs de seară, la care Ben oricum nici nu s-ar fi gândit să se uite şi a răsfoit *The Guardian.*

Atenţia i-a fost atrasă de un anunţ de la pagina 16; poate mai interesant este că i-a aprins imaginaţia.

REPORTER DE TELEVIZIUNE

> *London Nights* **este o nouă emisiune zilnică de la London Daytime Television. Fiind una amuzantă şi informativă, avem nevoie de trei reporteri pentru apariţii pe ecran. Se cere un minimum de trei ani de experienţă jurnalistică, dar nu şi experienţă în televiziune. Interesul faţă de industria TV şi programele de divertisment, ştiri şi politică, sau sănătate şi frumuseţe, este esenţial. Va avea loc un concurs.**
>
> **Vă rugăm trimiteţi CV-ul dumneavoastră, o scrisoare de intenţie şi o probă de telegenie sau o fotografie la...**

Asta e! îşi zise Ben şi sări entuziasmat în picioare. Asta-i şansa mea. Reporter specializat în ştiri şi politică, pe postul ăsta scrie Ben Williams. Nu a ezitat deloc, pentru că până la urmă Ben este genul de om care acţioneazăfără să stea pe gânduri. A luat stiloul în mână şi a scris o primă ciornă a unei scrisori de intenţie.

O fotografie, se întrebă el, de unde pot să iau eu una decentă ? Ben are numai fotografii decente, dar o poză de-a lui cu ochelari de soare şi şapcă de baseball nu ar fi cea mai potrivită şi, după cum bine ştie Ben, e esenţial să prezinte o imagine ca la televizor.

Scoase o cutie de sub pat şi se uită prin sutele de fotografii de acolo. în cele din urmă, găsi una perfectă, o fotografie pe care o scosese din colecţia de poze din redacţie. O fotografie în care el, la costum, stă lângă o celebritate locală.

Dă-o naibii de celebritate, Ben, aici e

vorba de cariera ta. Ben luă rapid foarfecă de pe raftul din bucătărie şi tăie frumos fotografia în două: celebritatea pluti uşor spre covorul gri şi murdar.

Termină scrisoarea, o ataşă CV-ului şi puse fotografia în mapă. Acum tot ce mai are de făcut e să spere.

E ciudat cum pofta de mâncare pare să mi se fi diminuat în ultimul timp. E ora prânzului şi nu simt deloc nevoia să-mi iau o farfurie imensă de mâncare. Această salată, una normală, este suficientă, şi sunt aproape fericită că stau la cantină cu capul îngropat într-o revistă.

Am cumpărat revista asta de dimineaţă. Vă asigur că nu e obişnuita mea revistă lucioasă de modă; unul dintre titlurile de pe copertă se referea însă la întâlnirile stabilite pe internet, iar eu sunt pur şi simplu foarte curioasă în privinţa asta, aşa că am cumpărat-o, şi acum aflu totul despre internet cafeuri.

Nici măcar nu ştiam că există asemenea locuri. Acesta despre care citesc acum, Cyborg, se află în West End. în fotografie se văd suprafeţe metalice, şiruri de computere pe lângă pereţi şi oameni frumoşi stând la mesele din centru, sorbind din cappuccinouri şi mâncând rulouri din ciabatta, cu roşii uscate la soare, mozzarella şi busuioc.

Se pare că a-ţi da întâlnire prin internet e cea mai tare chestie de când... ei bine, de când există internetul. Potrivit acestui articol, şi trebuie să spun că-1 citesc cu rezervele de rigoare, pentru că ştiu că nu pot să cred tot ce citesc, oamenii se

întâlnesc şi se îndrăgostesc peste tot în lume.

Şi nu e numai asta: Cyborg a devenit un loc anume, un loc unde vezi lume şi eşti văzut, un loc unde, chiar dacă nu eşti destul de norocoasă să-ţi găseşti sufletul pereche pe internet, ai putea să-i întâlneşti privirea peste ecranul computerului.

— Sună interesant, spune Ben Williams, cocoţându-se pe deasupra mea şi punându-şi tava cu mâncare pe masa din faţă. Am auzit despre chestia asta.

Inima începe să-mi bată cu putere şi simt deja cum mă înroşesc uşor pe gât. Sigur că asta e ocazia perfectă, dar cum l-aş putea întreba dacă vrea să meargă acolo, cum pot face ca vocea mea să pară relaxată, când eu mă sufoc toată pe dinăuntru?

— Ar trebui să mergem acolo într-o seară, spune Ben, ridicându-şi furculiţa plină cu came friptă. Ar trebui să mergem toţi trei. Ce ne-am mai distra!

— Mi-ar plăcea, izbucnesc eu. Vreau să spun că sună chiar interesant, mi-ar plăcea la nebunie să învăţ mai multe despre asta.

Un ton ceva mai normal acum în vocea mea, păstrez entuziasmul pentru mine.

— Trebuie să aflăm când e şi Geraldine liberă, deşi pentru mine e o săptămână destul de liniştită, aş putea merge oricând.

— Şi de ce-mi luaţi numele în deşert ? spune Geraldine aşezându-se lângă noi, cu un prânz format din lăptuci, roşii, castraveţi şi nici un fel de dressing.

— Ben tocmai spunea c-ar trebui să mergem aici, îi explic eu, şi-i arăt articolul. Pare amuzant.

Dar de ce şi Geraldine, mă gândesc eu,

pentru numele lui Dumnezeu ? De ce nu doar eu şi cu tine, Ben ? Nu că n-aş vrea ca Geraldine să vină acolo, doar că aş muri să petrec o seară singură cu Ben. Aş muri.

— Ihâm, zice Ben. De fapt, eu nu fac nimic diseară. Tu? spune el şi se uită la mine, iar eu scutur din cap.

Sigur că nu fac nimic diseară.

— Şi tu? mai spune el şi se uită la Geraldine, care dă din cap dezaprobator, după care se strâmbă.

— îmi pare rău, nu contaţi pe mine

— Dar de ce ? întreabă Ben.

— Un internet cafe? Nu cred. O să fie plin de tocilari şi ciudaţi îmbrăcaţi în hanorace.

— Aici greşeşti.

Cuvintele îmi ies pe gură înainte să le pot opri; ultimul lucru pe care trebuie să-l fac este să insist ca ea să vină, dar se pare că gura mea are o viaţă proprie, şi împing revista către ea.

— Uită-te la persoanele din imagine. Toate arată minunat.

Hmm, spune Geraldine, care trebuie să recunoască faptul că oamenii aceia sunt chiar peste medie în materie de fizic. Probabil că sunt modele aduse pentru a masca tocilarii şi ciudaţii în hanorace.

— Of, Geraldine, spun, prefăcându-mă din nou că nu vreau decât să ni se alăture. Haide, vino.

— Neah, face Geraldine, luând o felie de castravete între degete şi plescăind. Am treabă, trebuie să mă spăl pe cap.

— Doamne, eşti jalnică, exclamă Ben, dar nu cu răutate, ci pentru că de fapt nu se poate abţine, este extrem de evident că vrea ca ea să vină. Chiar dacă sunt acolo tocilari, asta nu contează, pentru că vom fi noi acolo.

— Neah.

Refuză să se lase convinsă, şi atunci îmi scapă un suspin involuntar de uşurare. Din fericire, nu observă nici unul dintre ei.

— Ei, noi mergem oricum, nu-i aşa, Jemima?

Eu radiez şi încuviinţez din cap.

Stau acolo şi mănâncă şi vorbesc despre slujbă, iar în buzunarul lui Ben e anunţul cu postul de reporter, care îl arde, moare de nerăbdare să spună cuiva despre el. Vrea să trimită azi dosarul, dar n-are încredere în el însuşi; mai are nevoie de părerea altcuiva, înainte să trimită totul la cutia poştală de lângă staţia de autobuz.

Vrea să le spună Jemimei şi Geraldinei, vrea să afle ce cred şi ele, adică dacă are vreo şansă, dacă şi l-ar imagina la televizor, dar nu e prea sigur că poate avea încredere în Geraldine.

El ştie că Jemima n-ar sufla un cuvânt despre asta, şi probabil că nici Geraldine n-ar spune nimănui în mod intenţionat, dar i-ar putea scăpa; or el nu vrea să rişte să-i iasă vorbe prin redacţie, cum că şi-ar căuta altceva de lucru.

Mai mult, Ben - acuma, nu c-ar fi treaba noastră, numai că... oare nu dai dovadă de o karma uşor cam rea, dacă vorbeşti de o slujbă înainte s-o obţii?

Aşa că Ben nu mai spune nimic. Jemima nu spune nici ea nimic, prea ocupată să viseze la cum va fi diseară. Geraldine pălăvrăgeşte despre Dimitri, fostul ei prieten, deşi deocamdată n-a prea reuşit să-i spună şi lui asta.

îşi termină prânzul şi merg spre lift. Te implor, nu uita, se roagă Jemima, nu uita că avem întâlnire diseară.

— Deci, mergem direct de la birou ? zice Ben, şi se uită la mine.

La naiba. I-am promis tipului aceluia, Brad, că ne vedem diseară pe net. Presupun că aş putea să intru pe net de la Cyborg şi să vorbesc cu el de acolo, dar atunci ar fi şi Ben cu mine, şi nu vreau să se uite peste umărul meu. Acum am de făcut o alegere. Ben sau Brad. De parcă s-ar pune problema.

— Bine, îi răspund. Sigur.

— Perfect, spune Ben, zâmbindu-mi călduros.

Bănuiesc că, deşi ar prefera să fie cu Geraldine, n-ar putea fi atât de necioplit încât să mă scoată din calcul, nu şi după ce am făcut acest aranjament.

Mai târziu, Geraldine îmi trimite un mesaj prin computer.

— **Ai grijă, îmi zice ea, s-ar putea să iasă vorbe despre tine şi Ben...**Ce vrei să spui ? o întreb, ştiind exact ce vrea să spună şi rugându-mă să iasă într-un fel vorbe, poate pentru că, dacă lumea ar crede că e ceva, s-ar putea să ajungă să fie cu adevărat ceva.

— **Ştii cum e lumea pe-aici, dacă vă văd plecând împreună ar putea să tragă anumite concluzii!**

I-auzi! Geraldine ştie că asta nu mi s-ar putea întâmpla niciodată mie. Da, *Kilburn Herald* este într-adevăr un cuib de bârfe, şi se presupune imediat că e vorba de o aventură, indiferent cine e văzut vreodată cu un coleg de sex opus. Dar nimeni sănătos la cap n-ar putea crede vreodată că eu aş putea avea vreo aventură cu Ben Williams. în visele mele, poate, dar asta ar fi tot.

— **Hai,** te **rog** ! scriu eu, intrând în jocul lui Geraldine. **Nu e genul meu !**

— **Ce, cu gropiţele alea ale lui, fără să mai vorbim de părul superb care întotdeauna alunecă exact în locul potrivit? Vorbeşti serios?**

Nu chiar în locul potrivit, şi ce dacă alunecă? E superb. Scârbo.

— **Clar nu, tastez eu. Suntem doar prieteni.**

— **Ei, atunci s-aveţi parte de momente drăguţe şi prieteneşti, şi să nu faci nimic din ce n-aş face eu...**

La ora şase sunt atât de entuziasmată încât aproape explodez. Am fost la toaletă, m-am machiat un pic, deşi sinceră să fiu nu prea văd vreo diferenţă, şi acum stau la

birou încercând să mă opun impulsului de a sări prin încăpere.

Mă scuzaţi, care Brad?

Vine şi Ben, dar de cum îl văd în celălalt capăt al camerei ştiu că vine să anuleze totul. Cum ştiu? Nu şi-a pus haina pe el, mânecile îi sunt suflecate şi pare tensionat şi îngrijorat. Rahat.

— Eşti gata? întreb eu nervoasă, ştiind foarte bine că urmează să spună că nu vine.

— îmi pare foarte rău, Jemima, spune Ben, şi, dacă e să îl cred puţin, recunosc că arată de parcă ar vorbi serios. Tocmai mi-a fost dată o ştire pe care trebuie să o redactez. O să rămân aici toată seara.

— Nu-ţi face griji.

Vocea mi-e revigorată de o falsă bună dispoziţie.

— Putem merge altă dată, oricum am multe de făcut acasă diseară.

Adică să mă uit la televizor. Să citesc. Să ascult muzică.

— îmi pare rău.

începe să îmi pară rău pentru el, fiindcă arată într-adevăr de parcă nu şi-ar dori să fie aici.

— E în regulă, repet. Mergem altă dată.

— Uite, zice el, şi sunt convinsă că poate vedea în ochii mei cât sunt de dezamăgită. Tu nu stai departe de mine. Dacă termin cumva mai repede ne putem vedea mai târziu să bem ceva?

— Perfect! răspund eu prea repede ca să mai apuc să-mi maschez entuziasmul din voce, şi dându-mi un ghiont pe sub masă în mintea mea pentru că nu am fost un pic mai relaxată.

— Bun. Care e numărul tău de telefon ?

1-1 scriu şi, ca o idioată ce sunt, încerc să

nu zâmbesc în timp ce-1 scriu. Nu reuşesc.

— îţi dau un telefon când termin, spune Ben, care pare din ce în ce mai nervos la gândul că trebuie să stea să lucreze până târziu. Pleci acum?Curând. Mai am de făcut câte ceva.

O să mă sune! Vrea să mă scoată în oraş să bem ceva! Am întâlnire cu Ben Williams ! Mă văd de una singură cu Ben Williams după muncă! Nu trebuia să mă întrebe, dar el vrea să mă vadă! Da! Da! Da! Da! Da!

înainte să merg acasă, înainte să-mi permit să mă las complet pradă entuziasmului care mă cuprinde, trebuie să vorbesc însă cu Brad, iar înainte să vorbesc cu el, trebuie să repet micul meu joc, vă mai aduceţi aminte?

Dacă mă conectez la internet în 45 de secunde, atunci Ben Williams se va îndrăgosti de mine. Te rog, te rog, te rog, conectează-te în 45 de scunde.

Mă uit la ceasul din josul ecranului. 33. 34. 35. 36. Tot nu m-am conectat. Nu îndrăznesc să mă mai uit. îmi ţin ochii închişi, rugându-mă ca atunci când îi deschid să fiu conectată. Deschid ochii. 42. 43. Conectată.

Uf. Mulţumesc, Doamne.

— **Credeam câ n-o sâ mai vii** :-(, îmi apare pe ecran, imediat ce intru pe LA Cafe.

— **Scuză-mă. Lucram la o ştire importantă.**

— **îmi poţi trimite o casetă video ? Mi-ar plăcea la nebunie să te văd în acţiune.**

— **Am să încerc, se mai întâmplă şi minuni, dar sunt un pic cam ocupată acum.**

— **Şi cum ţi-a mers azi, JJ?**

— **Minunat.**

Cel puţin acum spun adevărul.

— :-). Atât de englezesc! Eu tocmai m-am întors de la antrenament, unde nu m-am simţit prea în formă. Am stat până târziu azi-noapte.

— **Ai fost mahmur?Nu. Nimeni nu se îmbată în California. Niciodată. Tu bei?**

— **Nu.**

— **Fumezi ?**

— **Nu.**

Iertaţi-mă că păcătuiesc, dar o mică minciună nu a stricat niciodată nimănui.

— **Bun! Nici eu. Nu suport fumatul, e un lucru pe care chiar îl detest.**

— **Ia spune-mi despre prietenii tăi,** îl întreb ca să schimb subiectul. Dar mi se pare mie sau chiar începe să pară aşa... uşor plictisitor? Nuu, eu sunt de vină, adică, până la urmă, e un adevărat mascul de Hollywood - Doamne, ce e plictisitor în asta?

— **Ce mai faci, pe plan social?**

— **Uite, pierd vremea, cred. Am prieteni de prin toate domeniile, şi am parte de multă distracţie.**

— **Sunt surprinsă. Tindeam să cred că toţi prietenii tăi sunt genul body-builders.**

— **LOL. Nu, întâlnesc tot felul de oameni pe la sală. Aici se antrenează o grămadă de celebrităţi, iar unii mi-au devenit prieteni.**

— **Nume, nume, dă-mi nume.**

— **Bine, <s>, dar să nu-mi porţi pică. îi ştiu pe Demi şi pe Bruce destul de bine, şi pe mulţi din distribuţia** *ER* **Mulţi prieteni de-ai mei lucrează în domeniu, adică pe platouri, în spatele scenei. Dar tu ?**

Gândeşte-te la Geraldine, gândeşte-te la Sophie şi la Lisa. La orice altceva în afară de viata ta.

9

— **Iau cina în oraş îngrozitor de des, de obicei în locuri destul de tari şi ies uneori în cluburi, [4] dar nu foarte des, aşa cum**

4 Serialul *Spitalul de urgenţă* (n. t.).

făceam când eram mai tânără.

— **încerc să-mi fac o părere despre cum eşti tu. Ce porţi acum? (nu mă refer la lenjerie intimă <g>, ci la care e stilul tău).**

Rahat. Mă uit la mine, la ce port. Pantaloni elastici negri şi o imensă şi voluminoasă bluză portocalie.

— **O bluză Armâni, tastez eu. Jachetă asortată, fustă scurtă şi pantofi crem. Trebuie să arăt tare când apar pe sticlă.**

— **Hmm. Pari genul meu. Eu port vechea mea pereche de Levi's, o bluză de polo de un albastru pal, marca Ralph Lauren (se potriveşte cu ochii mei!!) şi adidaşi. Am la birou un costum pentru întâlniri, dar de cele mai multe ori mă îmbrac chiar normal.**

— **Şi cum este Los Angelesul?**

— **îl ador. îi ador clima, clădirile, oamenii. Nicăieri altundeva în America nu mai e aşa. Ai mai fost pe-aici ?**

Nu. De fapt, eu n-am mai fost nicăieri. Când eram mai mică şi părinţii mei erau încă împreună, am fost de câteva ori într-o tabără în Franţa. îmi amintesc de nisipul moale, de palmierii din Nisa şi de apa caldă, dar pe măsură ce am crescut, mama mea tot încerca să se descurce cu situaţia de părinte singur, şi atunci vacanţele în străinătate au încetat, iar taberele în Franţa s-au transformat în hoteluri mici din Dorset, Wales şi Brighton. Ce n-aş da să merg într-un loc ca Los Angelesul.

— **Nu, n-am mai fost, dar mi-aş dori mult de tot.**

— **Ar trebui să vii încoace. Pun pariu că ţi-ar plăcea.Asta e o invitaţie? <g>.**

— **Desigur. Ai putea veni să stai cu mine.**

Ei, ce naiba, asta e cam rapid, se gândeşte Jemima. Fiind însă aşa naivă, Jemima nu ştie că cei din Los Angeles au tendinţa de a întinde braţul prieteniei, înainte de a-1 trage repede înapoi, imediat ce încerci să-l prinzi.

— Dar de-abia ne ştim, tastez eu, întrebându-mă dacă Brad e mereu aşa, un pic nebun.

Adică, ce om sănătos la cap ar face o astfel de invitaţie cuiva pe care nu-1 ştie?

— **Păi, o să ne cunoaştem mai bine cât de curând <g>.**

— **LOL.**

încep să intru în joc.

— **Deci când ai de gând să-ţi iei concediu ?**

— **încă nu m-am gândit serios. Curând, oricum.**

— **Nu te duce nicăieri înainte să vorbeşti cu mine înainte! Ce planuri ai pentru diseară?**

Cel puţin acum pot spune adevărul.

— **Ies în oraş să beau ceva cu un prieten.**

— **Adică un bărbat?**

— **Da.**

— **De ce:-(?**

— **Sunt gelos.**

Ştiu că e ridicol, dar citind aceste cuvinte, mă simt deodată mult mai bine. Sincer, e chiar stupid, pentru că nu m-a văzut niciodată; pe de altă parte, până

vinţa m
ies cu al ;cineva! Astţ^ftiţţ^ţf^jNou, dar
tot uimitor.

acum nimeni n-a ~~aviiţ Yr^n^Qf* mnfiirn rn .fin gffU* ÎTT yi~
ca

— iisi**Nu-ţi face griji, e doar un prieten.**

— **Spune-mi că e gras şi are patruzeci de ani.**

— **Bine. E gras şi are patruzeci de ani.**

— **<vbg>. Bun. Doar nu-l uita pe micul Brad din California, care se gândeşte la tine. Ne putem vedea din nou mâine?**

— **Nu ştiu dacă pot. Vreau să ies undeva.**

— **Bine. Atunci îţi scriu un mail. Ce zici de asta?**

— **Perfect. De-abia aştept.**

— **O să-mi şi răspunzi la el ?**

— **Promit.**

— **Bine, JJ. Ai grijă, şi te îmbrăţişez.**

— **Şi eu. Pa-pa.**

îmi strâng lucrurile şi în timp ce mă pregătesc să plec, încerc să mi-1 imaginez pe Brad din California - e puţin cam greu, dat fiind că n-am fost acolo; dar am văzut în filme. Mă întreb dacă o fi el chiar un zeu californian cu părul de aur şi ochii albaştri sau dacă face doar ce am făcut şi eu, reinventându-se pe internet.

Oricum ar fi, e vremea să merg acasă, şi sper că peste doar câteva ore mă voi vedea cu dragostea vieţii mele, numai noi doi.

— Am avut o zi minunată azi.

Dumnezeu ştie de ce mă obosesc să le-o spun tocmai lor, dar trebuie să vorbesc cu cineva, aşa că în loc să stau pur şi simplu în uşa dormitorului lui Sophie, cum fac de obicei înainte să dispar în camera mea, de data asta intru şi mă aşez pe pat - ştiu că trebuie să li se pară uşor ciudat.

— O, spune Sophie şi apoi şi Lisa.

Minunat.

îmi dau seama că ambele sunt buimăcite, pentru că niciodată nu m-au mai auzit oferind vreo informaţie despre mine şi niciodată, în tot timpul de când stăm împreună, n-am mai dat buzna înăuntru şi m-am aşezat pe pat.

— De ce? întreabă Sophie, care are cel puţin decenţa de a fi politicoasă.

— Fără nici un motiv, doar aşa, am avut o zi bună. Şi... mă opresc eu pentru un efect dramatic. Şi, continui, am o întâlnire diseară.

— întâlnire ? întreabă amândouă într-un glas, uitându-se la mine cu ochii măriţi de uimire. Cu cine?

— Cu cel mai superb bărbat din lume, spun eu visătoare, pe un ton neobişnuit de asemănător cu al lor. Cu Ben Williams.

— O, face Sophie.

— Ben, spune Lisa.

Şi ştiu că fiecare dintre ele îşi imaginează simultan un gras/urât/plictisitor/tocilar cu hanorac.

— Şi unde mergeţi? întreabă Lisa.

— Nu ştiu. Undeva să bem ceva.

— Ei bine, asta e tare! Bravo ţie!

Sophie e amabilă din condescendenţă.

— La ce oră vine? întreabă Lisa.

— Mă sună după ce termină la birou. A rămas prins cu ceva.

— Excelent, spune Lisa. Noi o să mai stăm pe-aici. Mergem într-un club nou diseară, aşa c-o să plecăm mai târziu. Se poate să-l întâlnim?

— O.

Rahat, nu. Nu şi dacă am eu grijă.

— Poate.

— Oricum, spune Sophie, toată numai un zâmbet, există vreo şansă să bem un ceai, Mimey?

— Nu.

Nu, nici vorbă, tocmai am decis că zilele mele de sclavie s-au încheiat.

— Nu în seara asta. Trebuie să mă pregătesc.

Le pot vedea pe Sophie şi Lisa cum se uită una la cealaltă, iar din expresiile de pe feţele lor, îmi dau seama că tocmai au realizat şi ele că delicatul echilibru al căminului nostru e pe cale să se modifice.

Dar Jemimei nu-i pasă, şi de ce i-ar păsa? Are lucruri mult mai importante în minte, cum ar fi Ben Williams. Iese din cameră şi nu se lasă intimidată de faptul că pentru o clipă le poate auzi pe Sophie şi Lisa şoptind ceva despre ea.

Jemima Jones deschide uşile de la dulap şi caută disperată ceva nou. Ceva interesant, ceva îmbietor, ceva care ar putea s-o facă să pară slabă, sau cel puţin destul de slabă ca să atragă avansurile unui anumit domn Williams.

Dar grăsimea unei persoane atât de masive ca Jemima nu e uşor de ascuns, aşa că în cele din urmă se hotărăşte să ia nişte pantaloni negri şi o bluză lungă şi neagră.

Jemima se lasă pe spate în cadă, baloanele de săpun ajung până la tavan, iar ea se pierde în obişnuitele ei vise cu ochii deschişi. De data asta se vede cu Ben în oraş, într-un băruleţ din West Hampstead.

Jemima are să fie într-o formă strălucitoare, destul de energică şi ghiduşă

încât să-l facă pe Ben să-şi şteargă lacrimile de râs de la ochi.

— N-am crezut niciodată că poţi fi atât de amuzantă, va spune el, ţinându-se cu mâinile de burtă şi privind-o într-o cu totul altă lumină, deşi nici măcar Jemima nu este atât de naivă încât să creadă că el se va îndrăgosti de frumuseţea ei.

Dacă va fi însă destul de amuzantă, destul de plină de şarm, poate că atunci el se va uita mai bine în ochii ei verzi ca smaraldul, sau îi va privi altfel buzele mature şi pline, sau felul cum i se leagănă părul strălucitor şi lucios.

Când seara se va încheia, o va conduce până la uşa de la intrare; atunci se va uita foarte serios la ea, după care va da din cap, alungându-şi gândul nebunesc că s-ar putea simţi atras de ea. Dar cum gândul nu se va lăsa alungat, el o să-şi încline capul şi o s-o sărute delicat pe buze.

— îmi pare rău, va spune el apoi. Nu ştiu ce m-a apucat. Se va lăsa însă să se piardă în ochii ei şi o va săruta din nou. Dar e destul pentru astă-seară, un final fericit ar fi deznodământul inevitabil.

— Jemima?

Un ciocănit uşor la usă.

— Da?

— Ţi-am adus o ceaşcă de ceai. O las aici afară, bine?

— O, mersi, Sophie. Frumos din partea ta.

Ei, ăsta chiar e un început. Pe faţă îmi apare un zâmbet, în timp ce mă ţin de nas şi-mi cufund capul sub apă.

La ora nouă fără zece sună telefonul.
— Jemima? Sunt Ben.
Fireşte. Cine ar putea să fie?

A, bună.A sunat! A sunat! A sunat!

— Cum a fost restul zilei tale de muncă?

— încărcat. Dar slavă Domnului că am terminat. Uite, tocmai plec de la birou, să trec pe la tine?

în timp ce eu diger ceea ce tocmai a spus, tăcere. Nu a anulat întâlnirea! Vine încoace !

— Alo, Jemima, mai vrei să bem ceva?

— Da, da. Sigur. Bine. Ne vedem curând.

— Mai dă-mi o dată adresa.

Aşa şi fac.

— Doamne, tu chiar îl placi, nu-i aşa ? spune Sophie, care stă pe canapea făcându-şi unghiile. în cap are înfipte tot felul de obiecte ţepoase şi poroase, părul îi e înfăşurat în noduri strânse şi mici - se pregăteşte pentru diseară.

Dau din cap fericită, când, deodată, realizez ce se va întâmpla când va veni Ben: aşa cum arată ele acum, nu există nici o şansă s-o placă pe vreuna dintre ele, şi, cu puţin noroc, vor fi exact în aceeaşi stare şi când va ajunge el aici.

— Ei bine, arăţi minunat, se oferă Lisa.

E în halatul de casă, cu bigudiuri în păr şi
o mască de faţă, semănând incredibil de tare cu cineva care a fost tras de-a-ndoaselea printr-un gard. Ha!

Nu mă pot abţine, sunt atât de entuziasmată că dansez prin sufragerie, rotindu-mă şi râzând, iar Sophie şi Lisa chiar mi se alătură, şi atunci ţopăim toate trei, într-o rară stare de fericire şi armonie. Nu cred că ne-am mai simţit aşa de bine

înainte, şi probabil c-am putea s-o ţinem aşa ore întregi, doar că vraja este ruptă de sonerie. Iar mie îmi vine rău.

— îngheţ. Toate îngheţăm.Mă duc eu, zice Sophie, şi nici măcar nu încerc s-o opresc când aleargă pe scări în jos şi deschide uşa. Mă uit pe furiş în jos spre parter. O să mă distrez.

— Bună, spune Ben, sprijinindu-se de tocul uşii, îmbrăcat cu frumosul lui costum marinăresc. Jemima este?

Zâmbeşte, iar eu pot vedea ce vede Sophie acum. Ce văd eu de fiecare dată când mă uit la Ben. Gropiţe, dinţi albi şi ochi albaştri.

Figura lui Ben se schimbă.

— Am nimerit la o adresă greşită ? Fir-ar, sunt aşa de prost, probabil că am scris-o greşit.

— Nu!

Sophie îşi revine, amintindu-şi în acelaşi timp că arată oribil, că are prin păr nişte chestii ascuţite şi poroase, nu e machiată, şi poartă un halat vechi şi grotesc. Eu sunt nevoită să îmi ţin mâna la gură ca să-mi înăbuş râsul nebun care simt că mă cuprinde.

Sophie nu mai spune nimic, nu mai poate spune nimic. E absolut, sută la sută uluită şi se dă la o parte, arătând în sus, cu o privire şocată.

Ben îi zâmbeşte în semn de mulţumire şi începe să urce scările, în timp ce eu încep să le cobor. Ne întâlnim la mijloc.

— Să vă distraţi, strigă Lisa, care în momentul acela apare în capul scărilor ca să vadă cum arată Ben.

Nu poate să-l vadă, pentru că nu are lentilele de contact, aşa că aleargă în jos pe scări să se uite de aproape, încă sub

impresia entuziasmului din timpul dansului din sufragerie.

— O, răsuflă ea, cu o mână ridicată în sus, în încercarea de a-şi ascunde faţa, cu cealaltă acoperindu-şi disperată bigudiurile. O.O ? spune Ben şi-şi ridică o sprânceană, rânjind amuzat la vederea acestor două creaturi ciudate.

Eu mă gândesc că am să explodez de râs.

Lisa aleargă înapoi sus, urmată în grabă de Sophie.

— Pa-pa, fetelor, strig în timp ce-1 urmez pe Ben spre uşă. O seară plăcută.

Jemima nu primeşte nici un răspuns, pentru că Sophie şi Lisa s-au prăbuşit pe canapea, fiecare gemând de ruşine.

— O, Doamne, strigă Sophie.

— O, Doamne, murmură Lisa. L-ai văzut?

— Dacă l-am văzut? Dacă l-am văzut? Tocmai am văzut cel mai superb bărbat pe care mi-au căzut ochii în toată viaţa mea şi tu mă întrebi dacă l-am văzut? Isuse, doar uită-te la faţa mea.

— Isuse, repetă Lisa. Uită-te tu la a mea.

— M-am îndrăgostit, m-am îndrăgostit, suspină Sophie uşor, lăsându-se pe spate, pe perne.

— Nu, eu m-am îndrăgostit, spune Lisa, luându-şi capul în mâini la gândul că acest tip superb a văzut-o aşa.

— Rahat, conchide Sophie.

— Rahat, conchide şi Lisa. Trebuie să-l revedem. Unde crezi că s-au dus?

— Doar nu te gândeşti la ce mă gândesc şi eu? spune Sophie, cu o sclipire bruscă în ochi.

— Am putea încerca.

— La naiba, spune Lisa rânjind. Ce avem de pierdut?

Gapftodud nouâ

— Nu te deranjează că mergem pe jos, nu? întreabă Ben, după ce uşa de la intrare se închide în urma lor. M-am gândit să mergem la barul acela de pe strada principală.

— Nu, e bine, îi răspund eu repede, deşi mă lupt să mă ţin după paşii lui mari, şi prin urmare încerc să nu-mi pierd suflul.

— Ciudate colege de apartament ai şi tu, începe Ben. Presupun că nu se comportă mereu aşa. Şi nici nu arată aşa, adaugă el, după o pauză de gândire.

— Nu. Se pregătesc să iasă în oraş. Aşa arată ele în cel mai fericit caz.

Ben râde.

— Cum sunt ?

Nu c-ar fi cu adevărat interesat, vrea doar să facă puţină conversaţie.

— Sunt în regulă, răspund, rugându-mă să nu fie interesat, să nu se uite dincolo de măştile de faţă şi chestiile ascuţite şi poroase din părul lor. Chiar sunt fete de treabă, dar n-aş putea spune că-mi sunt prietene.

— Cu ce se ocupă ?

— Sunt recepţionere la agenţia de publicitate Curba.

— Cum adică, amândouă ?

Dau din cap

— .Şi muncesc de-adevăratelea ?

— Nu cred că munca lor e atât de stresantă.

Am în minte conversaţiile pe care le au ele
deseori vizavi de bărbaţi.

— De fapt, adaug eu cu voce tare, nu cred că vorbesc vreodată de „muncă".

— Pun pariu că sunt genul de ţipe care ies în oraş cu bărbaţi foarte bogaţi, care au maşini foarte rapide şi relaţii de foarte scurtă durată.

Zâmbesc cu neîncredere, uitându-mă la Ben.

— Bravo, cum ţi-ai dat seama?

Ben zâmbeşte.

— Aşa, pur şi simplu.

Ben poate să-şi dea seama pentru că Ben a trecut prin asta. Nu ca un bogătan cu maşină rapidă, ci fiind el însuşi ; datorită fizicului său, Ben se poate impune pe orice scenă socială.

Tocmai îşi încheiase studiile la Universitatea Durham, unde a fost la mare căutare, atât ca iubit, cât şi ca prieten: a fost băiatul de aur al campusului. Când s-a întors la Londra, cel mai bun prieten al lui, Richard, era deja de doi ani aici şi reuşise să se infiltreze printre frumuseţile din Chelsea, aşa că l-a primit pe Ben cu braţele deschise şi petreceri din belşug.

Ben a cunoscut moştenitoare, mici aristocrate, bogătaşe europence, mici celebrităţi. A mers la sindrofii şi a întâlnit persoane despre care doar citise în rarele ocazii când răsfoise revista vreunei iubite,

şi a stat lângă ele, vorbindu-le de la egal la egal.

Cei mai mulţi oameni nu şi-ar dori să pătrundă în astfel de cercuri. Şi chiar dacă ar vrea, majoritatea oricum n-ar avea nici cea mai mică idee cum se face asta. La un moment dat, Ben s-a văzut discutând toată seara cu vedeta unuia dintre cele mai cunoscute seriale din ţară: o ţipă care la acea vreme era cea mai adorată fată din ţară, cu pielea ei măslinie, părul lung şi închis la culoare şi buzele ei pline.

Ben a văzut-o de cum a intrat în încăpere - la o petrecere, într-unul din cele mai tari restaurante din Londra - şi inima i-a stat în loc. Numai ce citise despre ea chiar în dimineaţa aceea, cum tocmai se despărţise de prietenul ei la fel de celebru, vedeta serialului concurent, şi cum se bucura ea - probabil vreo cinci minute - de singurătate.

Ben ţinea neapărat s-o cunoască, dar cum să se apropie de o fată atât de frumoasă şi de celebră? Nici măcar Ben n-avea tupeul să facă asta.

— O cunoşti pe Laurie ? l-a întrebat Richard detaşat, după ce Richard o sărutase pe amândoi obrajii şi fusese călduros îmbrăţişat de delicioasa Laurie.

— Nu ne-am cunoscut, a spus Laurie, pri- vindu-1 fix pe Ben şi schiţând un zâmbet.

Şi când i-a întins mâna să i-o strângă pe a lui, chipul i-a fost invadat de un zâmbet plin, care le-a conferit ochilor ei o căldură uluitoare - sau cel puţin aşa a avut Ben impresia.

— Eu sunt Laurie, s-a prezentat ea apoi,

strângându-i mâna.

Ben era cât pe ce să spună, „Ştiu", dar din fericire n-a făcut-o, pentru că, în astfel de cercuri, nu se face să arăţi că ştii pe cineva, decât dacă eşti la fel de celebru.

— Eu sunt Ben, a spus şi el, etalându-şi zâmbetul perfect şi luptându-se să nu se piardă în ochii ei mari şi cafenii.

Au petrecut restul serii amuzându-se plăcut împreună, iar după o vreme Ben a şi uitat că era vorba de Laurie, cea mai dorită femeie din Marea Britanie: ea era acum Laurie, o fată superbă cu care se întreţinea la o petrecere.

Nu i-a cerut numărul de telefon. Nu pentru că n-ar fi vrut - Ben nici nu-şi dorea altceva mai mult decât să-i ceară numărul -, ci pentru că a avut impresia că ea era atât de obişnuită să fie abordată, încât nici n-o interesa persoana lui. Da, se simţiseră bine, dar nu, nu putea fi tocmai ea interesată de Ben Williams, un biet reporter stagiar.

Dar minunea s-a petrecut: l-a sunat ea pe el. îi luase numărul de la Richard, l-a sunat şi l-a invitat la o altă petrecere, la care mai degrabă şi-au consumat dorinţa pe care o simţeau amândoi, decât s-au îndrăgostit unul de altul. A fost o dorinţă care a mai durat trei luni: trei luni de vârtejuri, şi de viaţă intensă, şi de petreceri.

Ben o însoţea pe Laurie peste tot. Mergeau la premiere de film, la inaugurări de restaurante, la cluburi de noapte exclusiviste - lucru care a devenit o problemă. Spre finele celor trei luni, oricât

de mult i-ar fi plăcut să fie cu ea, Ben avea impresia că Laurie ar fi insistat să meargă până şi la deschiderea unui plic.

Alături de Laurie, s-a amestecat printre oamenii frumoşi. Din când în când a trecut chiar pe lângă Sophie şi Lisa, ele nici măcar nefiind invitate, ci venind acolo cu ultimele lor cuceriri. Oricum, Ben nici nu le-a observat vreodată, fiind mult prea ocupat să fie prietenul lui Laurie.

Iar asta, vedeţi voi, a fost începutul sfârşitului. „Deci tu eşti tipul misterios al lui Laurie", obişnuiau oamenii să-i spună, după care îi uitau numele aproape instantaneu. „Deci acesta e prietenul lui Laurie", spuneau ei, salutându-1 distraţi, după care se întorceau spre cineva mai cunoscut, şi prin urmare mai interesant, cel puţin în ochii lor.

Era plictisit, şi asta se vedea. în rarele ocazii când încerca să discute cu Laurie despre asta, ea îl dezmierda cu săruturi şi-i spunea să nu mai fie ridicol, îi spunea că era prostuţ, că nu contează ce credea nici unul dintre oamenii ăia.

Dar vedeţi voi, conta, conta faptul că Laurie trebuia să fie în centrul atenţiei, oriunde s-ar fi dus. Aşa că, în cele din urmă, Ben s-a dus la apartamentul ei într-o noapte şi i-a spus că nu mai merge aşa. I-a spus că nu era fericit, că o plăcea cu adevărat, dar că nu-i plăcea stilul ei de viaţă.

Laurie, ca o actriţă ce era, a plâns un pic, după care a încercat să-l implore să rămână, promiţând că lucrurile or să se

schimbe. Dar Ben ştia că n-o să se schimbe nimic, aşa că a îmbrăţişat-o, a sărutat-o uşor pe frunte, i-a urat noroc şi adio.

Ben a ieşit din apartamentul lui Laurie, afară din viaţa ei, şi afară din avalanşa de petreceri. S-a simţit năpădit de o uşurare imensă, deşi îi simţea lipsa, mai ales noaptea.

Pentru că Ben nu prea ştie să se prefacă, deşi a încercat, n-a reuşit să se acomodeze cu viaţa trăită la maximum, şi de altfel nici n-a vrut s-o facă. Nu i-a luat mult să vadă dincolo de strălucire şi de fast, chiar în inima nesiguranţei acelor oameni, a tensiunilor şi a imperfecţiunilor pe care încercau să le ascundă.Ura faptul că în rarele ocazii când era întrebat cu ce se ocupă - altfel, în majoritatea cazurilor, toţi erau mult prea absorbiţi de ei înşişi ca să se mai intereseze de oricine altcineva -, li se întunecau feţele de plictiseală când le spunea că era reporter la *Kilburn Herald.*

Ben n-a încercat niciodată să-şi ascundă locul de muncă pentru că nu avea de ce. Era, şi încă este destul de sigur pe el şi are destulă încredere în sine ca să nu-i pese de ceea ce cred ceilalţi. Asta ura cel mai tare - cum era judecat după slujba lui, şi nu după omul în sine.

Aşa că da, Ben este mai mult decât obişnuit cu femei ca Sophie şi Lisa, cu bărbaţii cu care ies şi cu petrecerile la care merg ele, dar nu s-ar întoarce nici mort la stilul lor de viaţă. Dar desigur că Jemima nu ştie asta, aşa cum n-o ştiu nici Sophie sau Lisa, care în acest moment se tot învârt prin apartament, sco- ţându-şi din păr chestiile ţepoase şi poroase, clătindu-şi măştile de pe faţă, şi aplicându-şi machiaje experte.

Or să meargă mai târziu în club, aşa că au decis să iasă într-un pub înainte, să se ducă în vreun bar. S-au uitat după Jemima şi Ben cum au luat-o în sus pe stradă, şi

ştiu că n-or să ajungă prea departe, iar ele vor fi curând pe urmele lor.

Ben şi Jemima ajung la bar, care nu prea se încadrează în peisaj, pentru că arată ca şi cum ar fi în Soho sau Notting Hill.

Ferestrele mari sunt cu vedere la stradă, iar de pe tocul uşii o femeie cu un bust imens (genul de bust care era la pupa navelor din filmele cu piraţi) se uită galeş în jos.Ben îi ţine uşa Jemimei ca să poată intra, iar Jemima îşi doreşte imediat să se fi dus în altă parte, într-un loc mai puţin la modă, undeva unde să se simtă mai în largul ei.

Deşi este în Kilburn, barul este plin de oameni frumoşi şi la modă. O modă ceva mai diferită de cea din Soho sau Notting Hill, mai degrabă moda străzii şi mai puţin cea a vreunui designer de marcă, dar oricum totul e la modă. Aerul e plin de fum şi râsete delicate; Jemima îl urmează pe Ben la bar, iar pantofii îi tropăie pe plăcile finisate din lemn.

Oglinzi vechi şi picturi nepotrivite acoperă peretele, iar într-o cameră mică, separată de barul principal, sunt câteva canapele din piele tăbăcită şi fotolii. Ben duce băuturile îndrep- tându-se spre această încăpere - o halbă de bere blondă pentru el şi o sticlă de bere Sol pentru Jemima.

Jemima nu e amatoare de alcool; gustul nu i-a plăcut niciodată în mod special, şi nici n-a prea ştiut vreodată ce să ceară la bar, atunci când a fost întrebată ce vrea să bea. Votcă sau gin tonic sună prea matur, prea seamănă cu ce beau părinţii ei. Malibu cu ananas, singura băutură care-i place, este prea ieftină, iar halbele sau chiar paharele de bere sunt prea studenţeşti.

Slavă Domnului că există berile de marcă la sticlă, pentru că, de-acum, Jemima nu trebuie să se mai gândească ce

să bea: cere pur şi simplu o sticlă de Sol, sau Becks, sau Bud- weiser, sigură fiind că va fi o alegere bună.

Ben se aşază pe o canapea maro din piele, plină de crăpături, situată imediat sub fereastră, după care se trage într-o parte ca să-i facă loc Jemimei; ea se aşază în fotoliul de lângă canapea.Jemima se strecoară pe lângă Ben, simţind mai mult decât o adiere de leşin la aşa o apropiere, şi-şi toarnă bere într-un pahar; deşi ştim cu toţii că e mult mai tare să bei berea direct din sticlă, Jemima nu se simte în stare să se încumete.

— Ce zici, spune Ben, uitându-se în jur. E drăguţ aici, nu-i aşa?

— Minunat, răspund eu, şi practic mă înec în timp ce iau o înghiţitură din berea mea de marcă şi mă întreb nervoasă de ce locurile astea mă fac să mă simt mereu atât de aiurea.

— Şi cum merge cu munca ? deschide Ben conversaţia cu o întrebare standard, întrebare pe care o pui mereu când nu ştii pe cineva prea bine.

Dar sincer, nu-mi pasă. Destul că e aici. Cu mine. în seara asta.

— Al naibii de plictisitor, dau eu răspunsul stas. Mă tot gândesc c-ar trebui să mă orientez spre altceva, dar apoi capăt speranţa ridicolă c-or să mă promoveze.

— Ar trebui s-o facă, spune Ben. Ştiu că-i rescrii majoritatea materialelor Geraldinei, şi o faci foarte bine.

— De unde ştii?

Nu-mi vine să cred că ştie asta.

— Ei, haide, spune Ben zâmbind. Geraldine e o bună secretară, dar habar n-are să scrie, nici dacă ar fi să-şi dea viaţa

pentru asta. Am văzut chestia aia pe care ai scris-o azi, aia despre întâlniri... e imposibil ca Geraldine să fi scris aşa o introducere. De fapt, nu cred c-ar fi în stare să scrie o introducere de nici un fel.

Dar e aşa drăguţă, zic eu.Mereu mă simt uşor vinovată când cineva spune ceva* rău despre Geraldine.

— N-ar trebui să vorbim aşa despre ea.

— Aşa cum ? Am şi spus că e foarte talentată, numai că nu la scris. Asta e problema ta, Jemima, tu scrii foarte bine, dar n-ai încredere în tine ca să fii un bun jurnalist. E o mare diferenţă. Jurnalismul înseamnă să sapi, înseamnă să dai sute de telefoane, să te duci din uşă-n uşă dacă e nevoie, ca să-ţi scoţi reportajul. înseamnă să mergi pe intuiţie, să urmăreşti pistele, să^nu te opreşti până nu obţii ce vrei. Tu nu .ai instinctul ăsta, dar Geraldine îl *snre.* Ştiu că nu e ea reporter, dar ar putea fi. Jemimi, tu scrii minunat, de fapt, scrii mult prea bine ca să te pierzi la vreun ziar, oricare ar fi el, nemaivorbind de *Kilburn Herald.*

— Tu ce m-ai vedea făcând?

— Cred că ar trebui să te angajezi la vreo revistă pentru femei.

Mă uit în jos la sticla pe jumătate goală de bere de marcă şi încep să jumulesc uşor folia din jurul gâtului ei. Ştiu că Ben are absolută dreptate, deşi nu sunt sigură că-mi place s-o aud de la el. Vreau să zic, una e să-ţi recunoşti tu singur slăbiciunile şi alta, să auzi că altcineva vede chestia asta la fel de clar, mai ales când se întâmplă ca acea persoană să fie Ben Williams. Dar acestea fiind spuse, aş fi în stare de orice, numai să lucrez la una dintre revistele acelea lucioase care-mi plac atât de mult. Pe de altă parte, ştiu şi ce gen de femei

lucrează acolo, aşa cum ştiu destul de categoric că nu m-aş integra niciodată.

Femeile care lucrează la revistele lucioase sunt slabe ca un fir de aţă. Au şuviţe blonde şi feţe dure, acoperite de prea mult machiaj. Poartă mereu haine negre de marcă şi au mereu, la fel ca Geraldine, ochelari de soare care le ridică părul.

Iau prânzuri lungi şi lichide şi socializează în fiecare seară în cele mai în vogă baruri din oraş. N-aş putea niciodată să arăt sau să trăiesc aşa, dar desigur că nu pot să-i spun asta lui Ben, aşa că dau din umeri.

— Nu ştiu, poate că ai dreptate. Dar ce zici de tine, Ben? Eşti scriitor sau jurnalist?

— De fapt, spune Ben cu un zâmbet timid, cred că nici una dintre ele.

Faţa mea e toată numai confuzie când Ben bagă mâna în buzunar şi scoate o bucată de hârtie mototolită.

— Uite, spune el, dându-mi-o mie. Ce spui de asta?

O citesc rapid, după care o mai citesc o dată, cu atenţie.

— Cum adică ce spun ?

Brusc, mă simt cuprinsă de groază. Nu! Nu pleca! Doamne, dacă pleci de la ziar, la ce m-aş mai putea aştepta eu? Aş fi complet disperată şi n-aş vrea să continui.

— Ce crezi ? repetă Ben, apăsând altfel cuvintele. M-ai vedea în televiziune?

— Da, sigur, îi răspund, pentru că Ben are nevoie de susţinere, şi adevărul e că l-aş vedea chiar şi în televiziune. Absolut. Ai

fi super în televiziune, ai fi perfect!

Ben suspină uşurat.

— Crezi că o să obţin postul ?

— Păi, ar fi nebuni să nu te primească. Sigur te vor chema la interviu, şi o să-l iei cu brio. Ai experienţă în jurnalism *şi* dinţi de un alb perfect, de ce altceva ai mai avea nevoie?

Ascultaţi-mă cum îl tachinez eu pe Ben! Eu, Jemima Jones, îl tachinez pe superbul Ben Williams! Ben râde, arătându-şi dinţii de care vorbeam, şi cred că e surprins de această latură a mea, pe care n-a mai văzut-o până acum.

Ben îşi dezvăluie frumuseţea de dinţi într-un rânjet, un mare zâmbet mieros şi fals şi spune:

— Sunt Ben Williams la *London Today.*

încep să râd pentru că e caraghios. El ridică
o sprânceană şi spune:

— Ei, ce zici de asta?

— Cam mult, cu dinţii ăştia albi, răspund eu râzând. Chiar şi pentru tine.

— Te-ai putea uita un pic peste scrisoarea mea de intenţie ? mă roagă el. O trimit mâine, dar mi-ai putea spune ce părere ai?

— Sigur.

— Dar să nu spui nimănui. Ştiu că pot avea încredere în tine, dar n-aş vrea ca altcineva de la birou să ştie despre asta.

îl urmăresc pe Ben cum îşi scoate ciorna scrisorii din mapă, iar când mi-o întinde, mă simt extrem de onorată că are încredere în mine.

— „Dragă Diana Macpherson“, citesc eu în şoaptă. „Re: Loc vacant pentru reporter de televiziune, anunţul din *The Guardian* de lunea trecută. Lucrez în prezent ca redactor-şef adjunct la *Kilburn Herald*, dar mi-ar plăcea nespus să ajung în televiziune../[4]

Rămân cu privirea în gol în timp ce termin de citit ceea ce poate fi descris drept o scrisoare standard şi banală, în mod cert, însă, nu una care să-l ducă măcar la un interviu, ca să nu mai zic de obţinerea postului.Pun scrisoarea jos şi, încercând să fiu cât de cât cinstită, spun:

— E o scrisoare grozavă. Spune tot ce trebuie să fie spus, dar dacă vrei părerea mea sinceră, nu cred că va da gata pe nimeni. Cred că-ţi trebuie ceva mai dinamic, mai creativ.

— O, Doamne, chiar crezi? murmură Ben surprins. Am încercat să scriu ceva interesant, dar eram atât de grăbit, încât am pus pe hârtie primele chestii care mi-au venit în minte. N-ai vrea tu...

Ochii i se luminează când mă priveşte.

— Sigur că aş vrea! spun eu râzând, pentru că voiam al naibii de tare să-l ajut încă de când am citit primele rânduri.

Scot un stilou din geantă, întorc foaia de hârtie pe cealaltă parte şi încep să mâzgălesc pe spate.

— „Poate că sănătatea şi frumuseţea nu sunt punctele mele forte", scriu eu, citind cu voce tare pentru Ben, „deşi am în dulapul de la baie numai apă de colonie (toate chestiile primite gratis au ajuns la mine, de la colegele care scriu articolele de fond la *Kilburn Herald*), iar interesul meu pentru showbiz şi divertisment poate că e limitat, manifest un interes sănătos faţă de ele, datorită muncii mele ca redactor-şef adjunct. Oferiţi-mi deci şansa unui bilet la o premieră cinematografică, şi o să-mi dau toată silinţa. Oricum, cunoştinţele mele în

domeniul ştirilor şi al politicii sunt exemplare.

Aşa cum am menţionat mai sus, lucrez ca redactor-şef adjunct la *Kilburn Herald*. Sunt sigur că veţi fi de acord că nu este cel mai prestigios ziar, dar e locul perfect pentru a rspjHji o experienţă solidă în jurnalism. Am început ca reporter stagiar, şi lucrez de cinci ani la acest ziar. Nu mai e nevoie să spun că a venit vremea pentru o schimbare; cred cu convingere că pentru toţi jurnaliştii pricepuţi, viitorul e în televiziune.

în mod normal, sunt dependent de ştiri şi politică şi sunt un telespectator avid al unor programe nu foarte diferite de ale dumneavoastră. Din nefericire, nu am probă de telegenie, dar ataşez o fotografie şi CV-ul meu. Aştept cu nerăbdare să primesc veşti de la dvs.“

— Gata, spun eu, lăsând stiloul jos.

Ben clatină din cap uluit.

— Doamne, Jemima, exclamă el, recitindu-mi cuvintele. Eşti uimitoare.

— Ştiu, suspin eu. Aş vrea doar să şi observe cineva asta.

— E pur şi simplu atât de inspirat, spune el, şi atunci un zâmbet larg i se întinde pe toată faţa.

— Până la urmă, Ben, gândeşte-te că ori le place la nebunie, ori le displace la fel de tare, dar în ambele cazuri, tu ai să ieşi în evidenţă.

— Chiar crezi asta ?

— Sunt convinsă.

în timp ce Ben şi Jemima stau la masă şi discută, în general despre slujbă, trebuie menţionat că Sophie şi Lisa s-au îmbrăcat. Ambele poartă rochii negre din lycra aproape identice, cizme înalte până la genunchi (ale Sophiei sunt din velur, iar ale Lisei din piele), şi au nişte gentuţe Chanel negre pe umăr. Sophie poartă o haină de piele neagră cu guler de blană, iar Lisa o pelerină. Acesta constituie echipamentul lor de şoc - adică hainele pe care le poartă ele când se aventurează într-un club necunoscut ca să agaţe potenţiali soţi milionari.

Chiar arată superb. Arată însă şi total aiurea pentru Kilbum: aşa cum merg legănat în josul străzii, în hainele lor şic, trecătorii rămân cu gura căscată la vederea acestor două frumuseţi exotice.

Au ajuns deja în Queen’s Arms şi rău au făcut, după cum şi-au dat seama imediat ce au intrat. A fost nevoie să dea din mâini ca să vadă ceva prin fum, şi în cele din urmă au văzut sute de bărbaţi: toţi sprijineau barul şi rămăseseră complet muţi, probabil de admiraţie, la vederea Sophiei şi Lisei.

— Cred c-am murit şi-am ajuns în rai, a gemut un zidar, ducându-şi mâna la inimă în râsetele prietenilor lui.

— Pe mine mă căutai, dragă ? i-a spus unul Sophiei, în vreme ce aceasta se tot uita prin jur, dorindu-şi cu ardoare să fie în altă parte.

— Nu te măriţi cu mine? i-a spus altul Lisei, care şi-a ţinut capul sus şi a mers mai departe.

În apărarea lor, trebuie spus că amândouă au ignorat bărbaţii şi au ieşit afară, cu capetele sus, în timp ce cei dinăuntru continuau să facă glume pe seama lor, iar câţiva chiar au fugit la uşă, încercând să le convingă să se întoarcă.

— Doamne, ce coşmar! îi spune Sophie Lisei când ajung din nou afară. Eşti sigură că merită ? Nu e mai bine să sărim într-un taxi şi să mergem în oraş?

— Eşti nebună? exclamă Lisa, întorcându-se îngrozită spre ea. Când n-am mai întâlnit un bărbat atât de arătos de un car de ani?Arată într-adevăr superb, îi dă dreptate Sophie, dar lucrează la *Kilburn Herald.* Adică nu prea intră în lumea noastră, nu-i aşa?

Sophie, draga de ea, a uitat că ea însăşi e doar o recepţioneră, pentru că, în visele ei, e de fapt soţia unui bărbat bogat.

— Cu aşa un fizic, nici că-mi pasă. Nu vreau să mă căsătoresc cu el, dar mor să am o aventură cu el, spune Lisa, cu un oftat şi uitându-se în zare.

— Bine, e de acord Sophie. încă o încercare.

Trec pe lângă ferestrele mari şi intră în bar, observându-i pe frumoşii la modă de aici, şi simţindu-se imediat superioare. Până la urmă, ele nu numai că sunt la modă, dar poartă şi mărci la modă; amândouă se asigură că C-urile aurite şi împletite de pe genţile lor Chanel sunt la vedere, pentru ca nimeni să nu aibă nici o îndoială.

— Aici trebuie să fie, spune Lisa, uitându-se pe îndelete la fiecare masă.

— Nu-i văd, zice Sophie, trecând pe lângă bar şi în încăperea din spate. Nu, spune ea inspectând încăperea. Unde naiba sunt?

Nu-i aşa că timpul zboară când te distrezi? Paharele noastre sunt amândouă goale, aşa că mă ridic să-mi mai iau ceva de băut, sperând să prelungesc seara asta cât pot de mult şi rugându-mă ca Ben să nu se

ridice şi să spună că e timpul să plecăm.

— Rândul ăsta îl iau eu, spun cât pot de nonşalantă. Tot aşa?

— Eşti sigură ? întreabă Ben.

Aşa cum cred, Ben este un gentleman desăvârşit, şi probabil că fi mai mult decât fericit să plătească el pentru al doilea rând de băuturi.Şi pentru al treilea. Dar insist şi el acceptă să-i iau aceeaşi băutură.

Dar în timp ce mă ridic, îmi vine în minte deodată un gând groaznic. Din faţă, sunt în regulă, aproape că-mi pot masca dimensiunile, şi sper ca oamenii să se uite la ochii şi la părul meu. Dar din spate, chiar şi eu recunosc că sunt imensă. Oare pot să ies cu spatele din cameră? O să creadă oare că nu sunt sănătoasă la cap ? Să risc să mă întorc, lăsându-1 pe Ben să mă vadă din spate?

în timp ce mă lupt cu această dilemă, Ben începe să-şi recitească scrisoarea de intenţie, aşa că o iau în faţă cu un mare suspin de uşurare. Ies din mica încăpere şi mă îndrept spre barul principal. LA NAIBA! CE NAIBA CAUTĂ ELE AICI?

Nu-mi vine să cred. Sophie şi Lisa nu vin niciodată, dar niciodată prin localuri ca ăsta. Să iasă ele la un pahar în Kilburn ? Aţi înnebunit ? Ştiu exact ce încearcă să facă scorpiile astea mici şi rele. Uitaţi-vă doar la ele, cum stau la bar, al naibii de atrăgătoare şi ui- tându-se după ceva. Să nu credeţi că nu ştiu exact ce caută. Pe mine. Sau ca să fiu mai precisă, pe Ben. Ce scârbe.

Ce să fac ? Nu vreau să mă vadă, nu le pot lăsa să ni se alăture, pentru că Ben nu le-ar vedea doar ca pe cele două ţipe pe care le-a întâlnit mai devreme în seara asta şi ar putea, ar putea... să le placă. Rahat, rahat, rahat. Mă întorc şi mă grăbesc înapoi

către Ben.

— Ben, spun eu, frământându-mi creierii ce să fac.

Ben ridică privirea.

— **- Hmm ?**Tocmai voiam să te întreb, înainte să uit, ăăă... Ei bine, doar voiam să te întreb, nu cumva ai vreo probă de telegenie ? Pentru că anunţul spunea să trimiţi una.

Doamne, par o mare idioată, dar e cea mai bună chestie la care m-am putut gândi, dat fiind că e o urgenţă.

— O să trimit o fotografie. De ce, crezi că ar trebui să trimit o probă de telegenie?

Ben se uită la mine ca şi cum aş fi un pic ciudată, exact aşa cum ştiam eu că se va uita.

— Păi, încep eu, aşezându-mă. Bănuiesc că există argumente pro şi contra. Vreau să zic că o fotografie nu prea arată exact ce-ar vrea să vadă, de exemplu cum vei da la televizor, dar pe de altă parte, o probă de telegenie e probabil al naibii de scump de făcut.

— Da, zice Ben.

Acum pare extrem de confuz, pentru că stau din nou jos fără să fi adus băuturile.

Mă uit peste umărul lui Ben şi - mulţumesc, Doamne - le văd pe Sophie şi Lisa ieşind din bar. Foarte neobişnuit de vreme ce e vorba de Kilburn, dar un taxi negru cu lumina portocalie aprinsă se întâmplă să treacă pe stradă tocmai când ies ele din bar, şi atunci amândouă ţâşnesc în stradă ca din reflex, cu braţele ridicate.

Simt cum Ben mă priveşte în timp ce mă uit după taxiul care pleacă.

Exact, spun, ridicându-mă cu un scop anume. Băuturile, adaug, şi mă îndrept spre bar.

Gapttolud ze£e.

Jemima chiar nu vrea să se dea jos din pat, nu când poate sta aici să viseze cu ochii deschişi la seara petrecută cu Ben Williams.

Din păcate pentru Jemima, visul ei nu s-a împlinit, dar a fost aproape la fel de bine, pentru că, după ce Ben a insistat s-o conducă acasă, s-a aplecat şi a sărutat-o pe obraz.

Jemima s-a înroşit puternic şi i-a mulţumit în gând lui Dumnezeu pentru că era întuneric, iar Ben nu o putea vedea.

— Ne vedem mâine, i-a strigat el în timp ce se îndepărta, iar Jemima a dat din cap de pe trepte, prea fericită ca să mai spună ceva.

Noaptea trecută n-a mai avut timp să se gândească la el - cele trei beri i se urcaseră direct la cap şi a adormit imediat ce s-a băgat în pat, dar acum, de dimineaţă, Jemima are timp; timp să reia fiecare cuvânt, fiecare propoziţie, fiecare nuanţă.

Are timp să se gândească la ce s-a întâmplat, la ce se putea întâmpla, la ce se va întâmpla, speră ea, pe viitor, şi în toate fanteziile ei, Jemima e slabă.

Jemima stă întinsă acolo prea multă vreme, şi când se uită la ceas, ştie c-o să întârzie la birou dacă nu se mişcă. Se duce repede la baie ca să dea drumul la apă în cadă şi uită complet, mt/r-$_{a}$d$_{ev}$ăr uită complet de cerealele ei.Apoi, în timp ce aşteaptă să se umple cada, face ceva ce n-a mai făcut de luni de zile. Se urcă pe cântar. îşi ţine respiraţia şi îşi balansează corpul cu grijă, neîndrăznind să se uite până ce cântarul nu e complet echilibrat. Când se uită, începe să zâmbească, pentru că Jemima Jones a slăbit patru kilograme şi jumătate, încă mai e mult de făcut, dar Geraldine a avut dreptate, Jemima a reuşit în sfârşit să slăbească.

Jemima stă acolo ceva vreme, după care întinde mâna şi prinde mânerul pe care stau prosoapele. Se lasă pe el şi priveşte apoi acul cântarului. Cu cât apasă mai mult, cu atât dispar mai multe kilograme. Aş vrea eu, îşi zice. O să reuşesc.

Când se bagă în cadă, aude voci jos şi-şi dă seama că Sophie şi Lisa n-au plecat încă la serviciu, aşa că se uită la ceas. 9 şi 10. De obicei nu sunt aici la ora asta, or să întârzie.

— Jemima, spune Sophie de după uşa băii.

îmi ridic capul din apă.

— Ce mai faceţi aici? O să întârziaţi la serviciu.

A se înţelege: eşti o vacă rea şi n-am nimic să-ţi spun.

— Ştiu, tocmai plecam, am dormit amândouă prea mult.

— V-aţi distrat azi-noapte ? Cum a fost în club?

Fac tot posibilul să fiu de treabă şi nu menţionez că le-am văzut, că ştiu ce pun la cale.

— A fost excelent, răspunde Sophie. Dar cum a fost seara ta?

Minunată.Zâmbesc.

— Deci acela era Ben?

— îhâm.

Pauză.

— E superb.

Zâmbetul meu e larg.

— De ce nu-1 inviţi într-o seară la cină? întreabă Sophie, cu o uşoară insistenţă în voce.

Ca să vezi!

— Poate că am să-l invit.

în visele tale. Am să-l ţin pe Ben cât de departe pot de Sophie şi Lisa.

— Bine, trebuie să plec. Să ai o zi bună.

Mă las pe spate în baie şi ascult tocurile amândurora cum tropăie pe uşă afară - sunet întretăiat de şoapte şi chicoteli.

Bietele de ele. Chiar cred că sunt destul de proastă încât să li-1 dau pe Ben pe tavă? Cât de tare se înşală.

— Şi cum a fost aseară? spune Geraldine tărăgănat, sorbindu-şi cappuccinoul dintr-o cană de polistiren pe care şi-a luat-o în drum spre serviciu.

— Bine.

Mă chinui să nu zâmbesc, ca să nu-mi dezvălui sentimentele.

— Aţi fost la internet cafeul ăla?

Geraldine îşi strecoară limba afară, spre buza de sus, şi linge de acolo ce a mai rămas din ciocolata spumoasă.

— Nu, Ben a avut de lucru până târziu, aşa că am mers să bem ceva.

— O, tare plăcut.

Geraldine se uită mai de-aproape la

mine.

— Jemima? Tu nu te înroşeşti, nu?Nu, răspund eu repede, poate prea repede, şi simt cum un fior cald îmi cuprinde gâtul şi obrajii.

— Jemima! Te-ai înroşit!

Geraldine îşi coboară vocea şi zâmbeşte.

— îţi place de Ben ?

— Nu! spun eu rugându-mă la Dumnezeu să nu mă înroşesc nici pe jumătate din cât o fac de obicei.

— Ba da! exclamă Geraldine. Nu-mi vine să cred.

Roşeaţa începe să pălească.

— Geraldine, încep eu hotărâtă, cu o convingere venită Dumnezeu ştie de unde. N-ar avea nici un rost să-mi placă de Ben Williams, de care, întâmplător chiar nu-mi place, pentru că el n-ar fi niciodată, dar niciodată, interesat de cineva ca mine. în general, nu-mi place să-mi pierd vremea cu nimic, şi cu atât mai puţin făcând o pasiune pentru cineva care este atât de evident de indisponibil.

Mă gândesc, stânjenită fiind că Geraldine a ghicit, că am venit cu un argument atât de convingător, încât Geraldine dă imediat înapoi.

— Bine, spune ea, te cred, dar chiar arată bine, tot restul lumii pare să-l placă. în afară de mine, adaugă ea suspinând. Am destule probleme pe cap.

— Şi cum e cu Dimitri ?

— Un coşmar. Tot vine pe la mine în fiecare seară, implorându-mă să mă întorc la el. Am încercat să-l ignor, dar stă pe

trepte şi strigă spre fereastra mea sau bate la uşă timp de ore întregi. Vecinii au înnebunit de nervi, iar eu nu prea ştiu ce să fac.

— Te poţi muta, îi sugerez eu zâmbind.

— Cred că s-ar putea să fiu nevoită. Geraldine îmi zâmbeşte şi ea, după care se uită prin încăpere. Ei, ei, spune ea. Vorbeşti de lup...

— A, da? întreabă Ben Williams. Şi ce vorbeaţi ?

— Jemima tocmai îmi spunea că eşti slab la pat.

— Şi eu care credeam c-am fost destul de bun, Jemima. Chiar părea să-ţi placă.

Râd, luptându-mă să nu roşesc, numai la acest gând. Măcar să fi fost cazul.

— Venisem să-ţi mulţumesc pentru că ai venit cu mine aseară să bem ceva. Chiar m-am simţit bine.

— Trebuie să termin nişte chestii, zice Geraldine. Ne vedem mai târziu, îmi spune, şi pleacă înapoi la biroul ei.

— Şi mai voiam să-ţi mulţumesc şi pentru că te-ai uitat peste chestia aia cu slujba. Chiar aveam nevoie să vorbesc cu cineva despre asta şi ştiu că pot avea încredere în tine.

— Absolut, spun eu. Buzele mele sunt pecetluite.

Cu un sărut din dragoste, poate? în visele mele.

— Trebuie s-o repetăm altă dată, spune Ben distrat, uitându-se spre masa de ştiri.

— Ar fi grozav!

Calmează-te, Jemima, calmează-te.

— Ce zici de săptămâna viitoare?

— Sigur, îmi răspunde el, uitându-se la mine zâmbitor. Poate săptămâna viitoare reuşim să ajungem la un internet cafe.

Cum poate o ţipă să lucreze când este îndrăgostită ? Păi, nu lucrează. Practic nu mai fac nimic tot restul zilei, dacă nu cumva numiţi muncă plutitul pe un nor mare şi pufos, cu numărul nouă pe el. Reuşesc să dau telefoanele plictisitoare, totuşi - înmoaie lenjeria murdară în Biotex înainte de a o spăla, pentru a-i reda albul imaculat, nu deschide niciodată uşa cuptorului în timp ce găteşti sufleu, clăteşte părul cu ceai de muşeţel pentru a-ţi scoate în evidenţă şuviţele blonde - şi de fiecare dată când prind câte-o privire de-a lui Ben, mă pierd într-o fantezie de proporţii.

La 4:35 după-amiaza îmi amintesc de Brad. A spus că-mi va trimite un e-mail, şi chiar dacă există bărbaţi mult mai importanţi la care să mă gândesc, mă plictisesc aşa de tare că mă conectez la internet să văd ce mi-a trimis.

Mda, tocmai la timp. Când mă conectez, o voce din boxe îmi spune „Aveţi un email nou“ cu un accent american, după care apare o căsuţă cu o imagine a unui plic pe care scrie : „1M. Dau click pe căsuţă, şi după câteva secunde îmi apare e-mailul de la Brad.

Bună, JJ!

M-am decis să-ţi scriu după ce am vorbit. N-am mai putut aştepta până mâine. Uite,

ai aici şi o mică surpriză. Dacă apeşi pe „view", vei vedea o poză de-a mea, făcută acum câteva luni, deci e destul de relevantă - nu m-am schimbat mult de-atunci, dar m-am tuns.
Sunt pe plajă la Santa Monica, cu câinele meu, Pepe. E Schnauzer şi singura dragoste adevărată din viaţa mea, dar a trebuit s-o trimit de curând acasă la părinţi, pentru că pur şi simplu nu mai am timp pentru ea. Sper că-ţi place ceea ce vezi şi de-abia aştept să văd şi eu o poză de-a ta. îmi trimiţi una înapoi pe e-mail ? Trebuie s-o scanezi şi s-o introduci în calculator, dar sunt sigur că te descurci tu. Dacă poţi, hai să ne vedem vineri la aceeaşi oră să-mi spui ce crezi!
Sper că ai avut o seară frumoasă ieri, şi sper că ai fost cuminte, trebuie să te păstrezi pentru mine <g>.
Te îmbrăţişez, Brad. xxx

Ei bine, ar trebui să fie interesant. îmi mut cursorul pe VIEW şi apăs o dată. Mailul lui Brad dispare şi îmi apare cadrul unei poze. Doar cadrul deocamdată, pentru că durează până să apară imaginea. Mai întâi apar câteva dâre din cer în partea de sus a imaginii, apoi aproape că pot vedea oceanul. Deodată, văd şi partea de sus a unui cap blond.

Liniile continuă şi sunt surprinsă că-mi ţin respiraţia, dar când întreaga imagine apare pe ecran, răsuflu cu zgomot. La naiba. E unul dintre cei mai arătoşi bărbaţi pe care i-am văzut în viaţa mea.

Stă ghemuit, uitându-se cu ochii întredes- chişi în obiectiv, pentru că-i bate soarele în ochi. Ţine o mână în jurul câinelui, iar cealaltă e pe nisip. E foarte bronzat, are părul blond şi ochi zâmbitori şi albaştri, iar dinţii îi fac pe-ai lui Ben să pară cei ai unei babe - atât de strălucitori, de perfecţi, şi de plini sunt.

Poartă o bluză verde de polo şi blugi ponosiţi Levi's, aşa cum a spus, iar braţele lui musculoase şi puternice sunt acoperite de puf blond. Arată ca într-o reclamă la produsul pentru bărbatul perfect din California. De fapt arată atât de bine, încât pentru o clipă nu mă pot abţine să mă întreb dacă asta nu e vreo poză decupată dintr-o revistă. Arată însă ca o fotografie, iar câinele este exact aşa cum l-a descris. Jemima Jones, ţi se schimbă norocul.

— Uau, exclamă Geraldine, venind din spatele meu. Cine e ăsta?

— Brad.

Nici nu mă obosesc să mă mai uit în jur, sunt mult prea ocupată să-i sorb din priviri înfăţişarea incredibilă.

— Cine e Brad?

— Tipul cu care am vorbit pe internet.

— Nu ştiam că ai vorbit cu cineva pe internet.

— Da, l-am întâlnit pe LA Cafe, îţi aminteşti de locul acela pe care l-ai găsit tu?

Geraldine dă din cap.

— E absolut superb. Prea tare ca să fie adevărat. De unde ştii că e el?

— Păi, nu ştiu. Adică, mi s-a descris şi

trebuie să recunosc, chiar arată perfect, dar pe de altă parte, chiar e o fotografie, nu e tăiată din vreo revistă.

— Şi ce urmează ? întreabă Geraldine, căreia nu-i vine să creadă că, dintre toţi cei cu care ar fi putut vorbi Jemima în LA Cafe, ea l-a ales pe cel care arată divin.

— O, Doamne.

Vocea mea se transformă într-o şoaptă îngrozită.

— E groaznic. Vrea să vadă o poză de-a mea.

— A, spune Geraldine, care, chiar dacă e de treabă, tot se gândeşte că probabil lui nu i-ar plăcea niciodată de mine dacă m-ar vedea. Aşa că nu mai spune nimic, nici n-are de ce.

— Exact, zic eu suspinând. A.

— Păi, de ce nu decupezi o poză dintr-o revistă? Care e diferenţa? Oricum n-o să afle vreodată.

Scutur din cap.

— Nu pot face asta. Ştiu că probabil nu-1 voi întâlni niciodată, dar nici nu pot să fiu aşa de prefăcută.

— Ştiu! strigă Geraldine, bătând din palme. Ştiu! Ştiu! Ştiu!

— Ce ştii ?

— Bun. Există o poză de-a ta în colecţia de poze a ziarului, nu?

— Las-o moartă, Geraldine. Poza aia e dezgustătoare, mă face să arăt ca un butoi.

— Nu şi după ce termin eu cu ea, îmi zâmbeşte Geraldine. Sau mai degrabă, nu şi după ce termină Paul cu ea.

Paul este tipul care lucrează la

departamentul de grafică. Tânăr, timid, dulce - tot biroul ştie că e mort după Geraldine. Paul e una din puţinele persoane de aici pe care eu chiar le plac. Nu că l-aş cunoaşte prea bine, dar e mereu calm şi mereu îşi face timp să mă întrebe ce mai fac, chiar când oamenii ţipă la el să termine grafica paginilor, să fie titlurile puse la locul lor, iar imaginile introduse în computerul lui Apple Mac. Paul este omul care desenează mereu felicitări de adio atunci când oricine de la *Kilburn Herald* e destul de norocos şi pleacă de aici. Cu alte cuvinte, pe lângă faptul că este un tip foarte de treabă, Paul este şi un geniu.

— Sună la bibliotecă, spune Geraldine, şi spune-le să-ţi trimită poza.

Zece minute mai târziu, un curier înaintează la masa mea cu un dosar în care e poza mea dezgustătoare. O scot şi-mi vine rău când îmi observ bărbia dublă şi obrajii graşi, imenşi.

— Nu ne uităm deocamdată, hotărăşte Geraldine, îndepărtând-o. Vin şi ţi-o arăt mai târziu.

Geraldine o ia repede din loc, o femeie cu o misiune, punându-şi braţele în jurul lui Paul şi vorbindu-i ca unui bebeluş, iar el se topeşte.

— Paaaauuul, se alintă ea, cu braţele încon- jurându-i gâtul. Am nevoie de un favor.

— Sigur, spune Paul, care în clipa aceea i-ar fi dat şi luna de pe cer Geraldinei.

— Jemima trebuie să arate slabă.

Paul pare confuz.

— Uite. Vezi poza asta?

Paul se uită şi aprobă din cap.

— Eşti tu atât de priceput s-o faci să arate slabă? Ai putea să-i aranjezi un pic bărbia şi să-i estompezi obrajii şi s-o faci să pară slabă.

Paul zâmbeşte.

— Ca favor pentru tine, Geraldine, o fac. Când o vrei gata?

— Păiiiii, spune ea, privindu-1 cu nişte ochi albaştri imenşi. N-o poţi face acum?

Paul suspină fericit, ar face orice numai s-o ţină pe Geraldine aproape, aşa că stă şi scanează poza Jemimei. După ce fotografia apare pe ecran, Paul îi estompează bărbia Jemimei, cu câteva clickuri din mouse.

— Uimitor, rosteşte Geraldine pe nerăsuflate. Poţi face ceva şi cu obrajii ei?

Paul îi îngustează faţa şi apoi alege exact aceeaşi nuanţă ca aceea a tenului Jemimei. Cu o precizie incredibilă, îi estompează obrajii, până când îi apar pometţii. Pometţi perfecţi, frumoşi, proeminenţi.

— Doamne, exclamă el, uitându-se fix la ecran.

— Doamne, spune şi Geraldine, uitându-se fix la ecran.

— Ar fi frumoasă dacă ar slăbi. Uită-te la faţă, e absolut superbă, cine ar fi crezut?

Fireşte că noi ştim că Jemima ar fi frumoasă, dar Paul şi Geraldine nici n-au visat vreodată cum ar arăta Jemima dacă ar fi slabă.

— Părul ei pare cam fără luciu. Ştiu că e castaniu şi moale, dar ai putea să-i adaugi

câteva şuviţe blonde, să-l deschizi un pic?

— Cine crezi că sunt, Dumnezeu? râde Paul, dar e nevoie de doar câteva clickuri pentru ca Jemima să aibă nişte şuviţe blonde, aurii ca mierea.

— Ce zici de rujul ei ? Poţi schimba nuanţa? Roşul ăsta e prea aprins.

— Ce culoare vrei?

Paul îi arată un tabel cu culori pe ecran, iar Geraldine alege un cafeniu natural cu irizări trandafirii.

— Acela! spune ea, arătând un pătrăţel. Aceea e culoarea.

Jemima din ecranul computerului arată absolut uimitor, dar Geraldine ştie că nu-i suficient.

— Stai aşa, îi spune ea lui Paul. încă nu suntem gata. Mă întorc în două secunde.

Geraldine aleargă înapoi la masa ei şi împrăştie rapid grămada de reviste lucioase care ameninţă să se răstoarne. *Vogue ?* Nu, arată prea afectat. *Elle ?* Nu, prea arată a victime ale modei. *Cosmopolitan ?* Perfect. Ia un *Cosmopolitan* şi fuge înapoi la Paul, răsfoind-o.

— Asta e! spune ea, oprindu-se la o poză a unei ţipe pe bicicletă.

Pielea ei arată proaspătă şi scânteietoare, corpul e scos în evidenţă de cei mai scurţi pantaloni şi o vestă de ciclism din lycra. Părul are aceeaşi culoare ca al Jemimei de pe ecran. Stă pe bicicletă, uitându-se la aparat, cu un picior pe pedală. Se sprijină spre înainte şi râde. Nu arată ca un model, arată ca o ţipă extrem de drăguţă, pozată de iubitul ei într-o zi de

vară.

— Ştii ce urmează să spun, nu ? îl întreabă Geraldine zâmbind.

— Ştiu ce urmează să spui, răspunde Paul, care ia poza cu fata pe bicicletă şi o scanează.

Decupează şi ataşează. Dă click şi pune umbre. Şi iat-o: zvelta, superba Jemima Jones, stând călare pe bicicletă, cu un picior pe pedală, într-o zi caldă de vară. Paul pune poza pe o dischetă şi printează fotografia, după care i-o dă lui Geraldine. Trebuie să recunoască, a făcut o treabă incredibilă.

— Eşti un geniu, spune Geraldine, şi pe neaşteptate îi dă lui Paul un sărut pe obraz.

— Iar tu eşti o femeie convingătoare, zâmbeşte el. Acum du-te, am treabă.

Geraldine aleargă la Jemima, care vorbeşte la telefon, şi, fără altă introducere, îi pune fotografia în faţă.

— Iertaţi-mă, îi spun eu interlocutorului, pentru că Geraldine ţopăie lângă masa mea şi se strâmbă la mine. Vă pot suna eu mai târziu?

Pun telefonul în furcă şi iau hârtia pe care Geraldine mi-o tot flutură în faţă.

— Şi? spun eu. Nu vreau să folosesc poza vreunui model dintr-o revistă, ţi-am mai zis asta.

— Nu e nici un model, fraiero, rânjeşte Geraldine. Tu eşti.

— Ce vrei să spui? E... şi când mă uit la fotografie, îmi pot simţi ochii mărindu-se a neîncredere, în timp ce gura îmi rămâne deschisă. O, Doamne, şoptesc. O, Doamne.

— Ştiu, spune Geraldine. Nu-i aşa că

eşti frumoasă?

Dau din cap în semn că da, prea şocată ca să mai vorbesc, în timp ce-mi urmăresc cu arătătorul pometţii şi bărbia în formă de inimă.

— Cum? Adică, când? Cum...

— Paul a făcut-o, mă lămureşte Geraldine, deci nu este chiar meritul meu, eu doar i-am spus să adauge şuviţele blonde, să schimbe rujul şi ţi-am ales un trup. Ce crezi?

— N-aş fi crezut.

N-aş fi crezut, jur că niciodată n-aş fi crezut că aş putea arăta vreodată aşa. Nu-mi pot lua ochii de la poză. Vreau s-o măresc şi să mi-o lipesc pe faţă, să le arăt oamenilor că sunt frumoasă, să le arăt ce este sub grăsime.

— Trimite-o, trimite-o, spune Geraldine. Poza asta se potriveşte mai mult decât bine cu a lui Brad. Trimite-i-o şi vezi ce zice.

Geraldine stă în spatele meu în timp ce mă conectez din nou la internet şi trimit e-mailul.

— **Dragă Brad, am primit poza ta şi arăţi perfect, mai mult decât perfect, prea bine ca să fii adevărat. Sigur n-ai decupat poza asta din vreo revistă? Oricum, le-am cerut băieţilor de la departamentul de grafică să scaneze o poză de-a** mea **făcută...**

Mă uit la Geraldine.

Când să zic că a fost făcută?

— Spune că era vară. Spune că mergeai cu bicicleta prin Hyde Park cu prietenii.

— **în Hyde Park, când eram cu nişte**

prieteni. Sper să-ţi placă, deşi nu arăt eu cel mai bine aici.

Îi zâmbesc lui Geraldine, care îmi zâmbeşte şi ea.

— **Ies din nou în oraş în seara asta, dar ne vedem mâine (vineri) la aceeaşi oră, tot aici. Ai grijă, JJ. xx**

— JJ? întreabă Geraldine.

— Aşa-mi zice el. Jemima Jones.

— JJ. îmi place. Cred c-aş putea începe să te strig JJ.

Bag discheta în computer, adică discheta cu poza mea, şi apăs ATTACH, comanda din partea de jos a ferestrei. Ataşez poza la scrisoare şi apăs SEND. Când apare mesajul care-mi spune că a fost trimis, răsuflu uşurată şi mă uit cu vinovăţie la Geraldine.

— N-ar fi un coşmar dacă ar vrea să mă vadă?

— Nu fi fraieră. E la mii de kilometri depărtare, eşti în siguranţă. Hai să mergem să bem un ceai.

— Te-a sunat mama ta, îmi strigă Sophie din uşa dormitorului ei când ajung acasă. A zis că, dacă poţi, s-o suni când ajungi.

— Mersi, strig şi eu de pe scări, mulţumită că nu va trebui să stau la discuţii când trec prin sufragerie. Bună, mamă, îi spun mamei, când îmi răspunde la telefon în Hertfordshire la ea şi spune alo cu vocea ei calină. Ce faci ?

— Nu tocmai rău, îmi răspunde mama. Tu ce faci?

— Bine, la serviciu e bine. Totul e bine.

— Cum mai stai cu regimul ? Ai mai

slăbit?

Iar începem.

— Da, mamă, am pierdut vreo patru kilograme şi jumătate în ultimele două săptămâni.

Pentru prima oară nu mint, şi sper ca asta să o facă fericită pentru moment. Dar ştiam eu că e prea mult.

— Ai grijă, vine replica ei. Nu-i bine să dai jos kilogramele prea repede, asta înseamnă că se vor depune din nou. De ce nu te duci la un club de slăbit, ca mine?

Mama mea era slabă şi frumoasă când era tânără. A fost frumoasa balului, sau cel puţin aşa spune ea, dar şi eu ştiu că arăta deosebit, din vechile fotografii alb-negru. înainte să se mărite, arăta ca Audrey Hepbum, avea o frumuseţe şi o eleganţă care îi trădau originile.

A început să ia în greutate acum şaisprezece ani, când a plecat tatăl meu, iar acum, de când a ajuns la plictiseala caracteristică vârstei mijlocii, e grasă. Fireşte, mama fiind mama, ea nu prea acceptă asta, transformă totul într-un afurisit de eveniment. S-a înscris la un club de slăbit, şi-a făcut un cerc nou-nouţ de prietene - toate femei mai grase, cu vise împărtăşite despre burţi plate şi coapse ferme -, iar acum ăsta e singurul lucru la care se gândeşte în viaţă.

— Sincer, Jemima, chiar dă roade. Am mai pierdut cam un kilogram săptămâna asta şi mi-am făcut atâţia prieteni. Cred că ţi-ar face bine.

— Bine, mamă, spun plictisită. O să

încerc să-mi găsesc un club pe aici prin zonă.

Ceea ce fireşte că nu voi face, pentru că în ceea ce mă priveşte, un club de slăbit ar fi iadul pe pământ.

Conversaţiile cu mama ei par să decurgă mereu la fel. Se pare că aceasta n-o întreabă niciodată pe Jemima despre muncă, prieteni, viaţă socială. Mereu o întreabă de greutate, iar Jemima se retrage imediat în apărare, evitând totul cu grijă, cu un suspin plictisit.

Vedeţi voi, mama ei crede că îşi doreşte ce e mai bun pentru Jemima. De fapt, mama ei vrea ce e mai bun pentru ea însăşi. Vrea o fiică slabă şi frumoasă, care să stârnească invidia tuturor vecinilor ei.

Mama ei vrea s-o ia pe Jemima la cumpărături şi să se mândrească cu ea, pentru că poartă nişte pantaloni mărimea 8. Mama ei vrea să se întoarcă spre vânzători şi să le spună cu un aer superior: „Ce mai lucruri poartă tinerii în ziua de azi. Sincer, nu ştiu cum reuşesc".

Mama ei vrea să meargă pe stradă cu Jemima şi să se simtă nemăsurat de mândră, vrea să se cufunde în privirile de admiraţie ale celorlalţi, să fie încălzită de frumuseţea fiicei sale. Ceea ce nu vrea este ceea ce are acum, adică o fiică pe care o iubeşte, dar de care îi e ruşine.

In prezent, mama Jemimei încearcă al naibii de tare să nu-şi ia fiica la cumpărături. încearcă să evite privirile pline de milă ale vânzătorilor, umilinţa de a trebui să-şi facă cumpărăturile în

magazinele pentru graşi, lumea care se uită fix la ele în timp ce merg pe stradă.

Mama Jemimei o iubeşte pe Jemima - profund, aşa cum numai o mamă îşi poate iubi fiica dar îşi doreşte ca Jemima să arate altfel. Dacă ar fi putut vedea poza Jemimei, cea pe care Geraldine tocmai a creat-o - atunci mama Jemimei ar fi plâns.

— Şi care mai e viaţa ta pe plan social ? mă întreabă mama în sfârşit.

Să-i spun că aseară am ieşit să beau ceva cu cel mai minunat bărbat din ţară? Să-i spun că l-am întâlnit pe cel mai tare bărbat din America pe internet? Să-i spun despre fotografii ?

— Bine, îi răspund în cele din urmă, e bine.

— Ce mai e nou ? spune mama, care mereu încheie conversaţia aşa.

— Nimic, mamă, repet eu replica mea obişnuită. Te sun săptămâna viitoare.

— Bine, şi bravo cu regimul. Să nu te dai bătută.

închid telefonul şi-mi scot poza din geantă. Având grijă ca Sophie şi Lisa să n-o vadă, fac ceaiul pentru toate trei, după care mă duc sus să mă întind în pat. Mă tot uit la poză, pentru foarte multă vreme.

Capitolul **UHSpjifizeCe.**

— EŞTI FRUMOASĂ!! îmi spune e-mailul **de** pe ecran. **Nu-mi venea să cred când am primit poza ta, ai zis că sunt prea bun ca să fiu adevărat, dar tu arăţi ca un model! Nici nu ştiam că englezoaicele pot arăta atât de bine! Chiar mi-ar plăcea să-ţi aud vocea, ce-ai spune să vorbim la telefon ? înţeleg dacă nu vrei să-mi dai numărul tău, aşa că ţi-l dau eu pe al meu. Poate mă suni azi, mai târziu. 310 266 8787. Sper să ne auzim mai târziu, JJ. Ai grijă de tine. Brad. xxx.**

— Ei bine, spune Geraldine, stând în spatele Jemimei şi citind mesajul.

— Ei bine, repet eu, simţindu-mă incredibil de vinovată. încă o problemă în care m-ai băgat tu.

Geraldine râde.

— Nu e nici o problemă, e amuzant. Singurul caz în care s-ar transforma într-o problemă ar fi dacă ar vrea să te întâlnească, şi e atât de departe, încât sunt sigură că asta nu se va întâmpla niciodată. Deci, ai de gând să-l suni ?

— De ce nu ? spun eu. Nimic de pierdut. O să-i dau un telefon mai târziu.
Pun pariu că are o voce foarte sexy, zice Geraldine. Asta dacă nu e genul care să spună la fiecare propoziţie „ştii* şi „serios*

.Râd.

— Eşti aşa de cinică, Geraldine, câteodată nici nu te înţeleg.

— Oi fi eu cinică, dar tu, dragă Jemima, eşti o inocentă, şi de-aia ai nevoie de zâne bune ca mine, ca să-ţi cunoşti interesele.

— Cu Ben Williams, vă rog, cere o voce de la capătul firului.

— La telefon, spune Ben, ţinând receptorul cu umărul şi uitându-se printr-un teanc de hârtii de pe masă.

— Bună, începe fata, cu o voce tânără ce pare a cuiva nu prea important. Sunt Jackie de la London Daytime Television.

— A, bună! exclamă Ben, devenind dintr-o- dată extrem de atent la vocea de la celălalt capăt.

— Sunt secretara Dianei Macpherson. Am primit scrisoarea ta de intenţie azi-dimineaţă şi Diana voia să ştie când ai putea veni s-o întâlneşti.

In timp ce Jackie spune asta, se uită la fotografia lui Ben şi râde în sinea ei, pentru că făcuse un pariu cu Diana, cum că vocea lui nu este nici pe departe atât de atrăgătoare ca figura lui. Jackie râde pentru că s-a înşelat. Doamne, ce s-a mai înşelat.

— O, spune Ben. Fantastic.

Calmează-te, îşi zice el, fii relaxat, asta nu
înseamnă nimic.

— Păi, săptămâna asta nu sunt prea ocupat, când vrei să ne întâlnim?

Am primit mii de scrisori şi încercăm să vedem persoanele alese cât de repede posibil. E vreo şansă să treci pe aici în după-amiaza lisl 11 ?Dacă e vreo şansă ? Vreo şansă ? Ben îşi va crea o şansă.

— E bine în după-amiaza asta. Ar merge pe la un trei?

— E perfect, răspunde Jackie, spunându-şi în sinea ei să nu uite să-şi refacă machiajul după prânz. întreabă de mine la recepţie şi vin să te iau.

— Trebuie să aduc ceva? întreabă Ben.

— Nu, râde ea. Doar pe tine.

Ben închide telefonul şi se uită înjur. Mizerabil, îşi zice. Camera asta e plină de mese mizerabile, computere mizerabile şi oameni în costume mizerabile. Curând, se gândeşte el, am să lucrez în televiziune, unde toată lumea e inteligentă şi stilată, unde n-o să mă mai lovesc vreodată de zgura zilnică de la *Kilburn Herald.*

Ai grijă, Ben, adu-ţi aminte de vechea zicală, nu vinde pielea ursului din pădure. Dar mă rog, dacă aţi primi vreo poză de-a lui Ben, şi voi l-aţi chema la interviu.

Dacă e să fim sinceri, fără Jackie, Ben Williams ar fi trecut neobservat. E adevărat că London Daytime Television a primit mii de aplicaţii, şi este la fel de adevărat că cele mai multe dintre ele au ajuns direct la resurse umane, unde au fost sortate în trei categorii: da, nu, şi poate.

Cu toate acestea, Ben a fost isteţ. Ben şi-a adresat plicul direct Dianei Macpherson, aşa că aplicaţia lui a reuşit să sară peste resurse umane şi a ajuns direct pe masa lui Jackie. Jackie se uitase prin câteva dintre aceste scrisori, pentru că există mai mulţi potenţiali prezentatori de televiziune care deţin tot atât de mult simţ practic ca şi Ben Williams, dar nici unul dintre ei nu i-a sărit în ochi aşa cum a făcut-o Ben.

Jackie se pregătea să adune toate plicurile şi să le trimită direct la personal, când a dat de fotografia lui Ben, şi imediat ce i-a citit scrisoarea, s-a dus direct la Diana.

— Diana, i-a spus Jackie, intrând direct pe uşă, pentru că aici e vorba de televiziune, iar formalităţile asociate în mod normal cu ierarhia companiilor mari nu există. Cred c-ar trebui să te uiţi pe asta.

— Sper că nu e altă scrisoare d-aia de angajare, a zis Diana. Trimite-o la personal.

— De fapt, a spus atunci Jackie, stând jos şi trăgându-şi picioarele sub ea, de fapt chiar cred că ar trebui să te uiţi pe asta.

— Asta înseamnă că-1 placi, i-a replicat atunci Diana cu un zâmbet, întinzându-se mai întâi spre fotografie. Mmm, a spus ea, lingân- du-şi buzele. înţeleg exact ce vrei să spui.

Diana Macpherson e o femeie dură, aşa cum se impune să fie, de vreme ce a ajuns într-o asemenea poziţie, de producător executiv la o emisiune atât de cunoscută ca *London Nights.* E şi disponibilă, şi se întâmplă să aibă o înclinaţie deosebită

pentru ţipi tineri ca Ben. Diana Macpherson este un diamant neşlefuit - a crescut într-un cartier cu probleme, a fost singura fată din cartier care a câştigat o bursă la o şcoală de fete bună, iar apoi a mers la universitate.

E blondă platinată, iar la vârsta de patruzeci şi unu de ani poate că nu mai e aşa de tânără cum era odată, dar încă întoarce capete datorită minusculelor ei fuste scurte şi părului ei bogat. Toată lumea e îngrozită de ÎMI şi puţini i-au câştigat respectul, dar cei

mr>care au făcut-o i-au câştigat şi loialitatea eternă.

Pe Jackie o respectă, pentru că Jackie vine de pe aceeaşi parte a străzii, iar Jackie este strălucitoare. Jackie lucrează acum ca secretară, dar la timpul potrivit Diana o va face documentarist, iar de acolo, lumea va fi la picioarele ei.

— Deci cine e ? Are ceva experienţă în televiziune ?

— Nu, răspunde Jackie, dar e redactor-şef adjunct la un ziar local şi pare perfect pentru postul de reporter pe ştiri şi politică.

— Ştiri şi politică? E păcat să se irosească aşa un chip pe ştiri şi politică Nu, ar fi mai bun pentru showbiz. Şi apoi, e posibil să dea oribil la televizor.

Diana tace un timp, gândindu-se.

— Hai să-l chem aici, propune Jackie. Atunci vom vedea cu adevărat dacă este atât de bun pe cât arată.

— Da, aprobă Diana, mi-ar prinde bine un nou băiat drăguţ prin birou.

Jackie râde, pentru că ultimul băiat drăguţ care i-a trecut Dianei prin birou a ajuns să fie prezentatorul propriei sale emisiuni, mulţumită aventurii cu Diana.

— Dă-i drumul, spune Diana. Dă-i un telefon şi vezi dacă poate veni în după-amiaza asta.

— Fireşte că Ben nu ştie nimic despre asta, deşi este evident că nu e prima oară când fizicul îi deschide o uşă. Ben e însă mult prea entuziasmat ca să stea să analizeze exact de ce a fost el ales să se întâlnească cu cei de la London Daytime Television, mult prea entuziasmat ca să mai lucreze la ceva.Jemima, spune el pe telefonul de interior după ce îşi ia la revedere de la Jackie. Sunt Ben. Ne putem vedea să luăm prânzul?

— Când? Acum?

— îhâm, ne vedem jos. Trebuie să-ţi spun ceva.

— Am obţinut un interviu, mă anunţă Ben în timp ce stăm la coadă la cantină. îţi vine să crezi? Mă duc azi după-amiază!

— Extraordinar!

Sigur că sunt fericită pentru el, nu sunt eu chiar aşa de crudă, dar când încerc să-i împărtăşesc entuziasmul, simt cum mi se opreşte inima în loc.

— Vezi, îi mai spun eu radiind, încercând să-mi ascund disperarea în timp ce-1 tachinez, vezi, ţi-am zis eu că aveau să-şi dea seama că eşti prea bun ca să te treacă cu vederea.

— Ştiu, suspină Ben. Dar chiar nu credeam că-mi vor acorda o şansă. Se întristează iar şi spune : poate că nici n-o vor face. Poate că o să mă înţeleg prost cu această Diana Macpherson şi asta va fî fost tot.

— Hai, mă laşi ? Eşti intervievat de o femeie ? Eşti ca şi admis. Tot ce trebuie să faci e să-i intri în graţii şi gata, eşti în televiziune.

— Chiar crezi asta ?

— Da, spun dând din cap. Chiar cred asta.

— O, Doamne, sper să obţin postul, murmură el.

— Aşa o să şi faci, îl asigur, ştiind că am probabil dreptate, că soarta îi va surâde lui Ben Williams datorită fizicului şi şarmului lui.

Ne ducem tăvile la o masă şi ne aşezăm - «MI (MI o farfurie cu salată, o salată adevărată,

н;нspre deosebire de salatele care înoată în maioneză şi calorii. Sunt cu Ben, vă aduceţi aminte ? Ben m-a invitat la prânz, şi oricum în aceste ultime săptămâni, apetitul meu nu pare să mai fie ce-a fost cândva.

Ştiu că am slăbit numai patru kilograme şi jumătate, dar diferenţa se vede deja. Hainele îmi sunt un pic mai largi, pantalonii nu mă mai taie în locul unde ar trebui să-mi fie mijlocul, şi nici nu le crapă turul când stau jos.

Uitasem ce plăcută e senzaţia asta. Pentru moment, poftele s-au micşorat, iar în ultimele săptămâni nu am mâncat decât un bol mic cu cereale la micul dejun şi am trecut total peste sendvişurile mele zilnice, cu şuncă. Mirosul încă mă mai cheamă în fiecare zi, dar am reuşit cumva să învăţ să trăiesc cu asta, să nu mă las pradă tentaţiei.

— îţi poţi închipui cum ar fi să ajung la televiziune? spune Ben, arătând ca şi cum s-ar fi pierdut într-o lume de camere şi scrisori de la admiratori. Ar fi uluitor.

— Niciodată n-am înţeles oamenii care vor să ajungă la televizor, îi răspund şi îl privesc mirată. Nu-mi vine în minte nimic mai rău.

— De ce ?

— Ei bine, mai întâi gândeşte-te la lipsa de intimitate. Deodată, oriunde te-ai duce, oamenii te recunosc şi vor să-ţi ia autografe sau să-ţi răpească din timp.

Ben rânjeşte.

— Fantastic, spune el.

— Şi apoi, continui, dându-mi ochii peste cap, invazia presei. Adică ştii şi tu

cum e. Cum ai apărut la televizor, devii proprietate publică, şi asta înseamnă că ziarele au dreptul să caute câte bârfe scandaloase vor.

— Sugerezi că aş avea secrete murdare ? întreabă Ben zâmbind.

— Nu avem cu toţii ? spun, uitându-mă în tavan şi gândindu-mă că eu ar trebui să fiu în televiziune, pentru că sunt probabil singura persoană din lume care nu are de ascuns vreun lucru ruşinos. Şi oricum, nici nu trebuie să fie atât de murdare. Gândeşte-te de câte ori ai deschis tabloidele de duminică şi ai văzut foste sau foşti de-ai cuiva celebru făcând dezvăluiri despre înflăcărată lor viaţă sexuală. Urăsc chestia asta. Tot felul de indivizi josnici ies la lumină.

— Nu m-am gândit la asta, spune Ben. Dar nu cred că vreuna dintre fostele mele mi-ar face aşa ceva.

— Este uluitor ce pot face oamenii când e vorba de bani.

— Doamne, dacă ar vrea cineva să-i ofere bani vreunei foste prietene ca să povestească despre viaţa noastră sexuală, norocul lor. Nu cred că vor găsi ceva prea interesant.

Roşesc, vă vine să credeţi? Ben vorbeşte despre sex, iar eu roşesc. Fără să mai zic că nu de mult stăteam lângă el şi ne uitam la poze porno pe internet. Nu, tot ce face el e să menţioneze doar cuvântul şi eu roşesc, la naiba.

— Mă rog, spun eu. Asta se pare că se întâmplă numai persoanelor care ajung celebre fără nici un motiv, presupun că le

place atenţia de genul ăsta. Probabil că nu s-ar deranja nimeni în ce îi priveşte pe reporterii de la London Daytime Television.

— Ce crezi despre prezentatorii ştirilor de la BBC?

— Asta vrei să faci?

Ben geme mimând extazul.

— Mor să ajung prezentator de ştiri la BBC.

Sunt uluită.

— Ei bine, n-aş fi pariat niciodată pe asta.

— Sunt multe lucruri legate de mine pe care nu le ştii, spune Ben pe un ton glumeţ, în timp ce-şi începe prânzul.

— Deci, intervine Geraldine, strecurându-se între noi. Jemima îţi povesteşte despre noul ei prieten?

— Geraldine! Taci din gură!

Nu vreau ca Ben să afle despre Brad. Dar, pe de altă parte, dacă ar crede că există altcineva care mă găseşte atrăgătoare, poate mă va privi cu alţi ochi. Ce credeţi, merită încercarea ?

— Ei bine? insistă Geraldine. Asta îi spuneai?

— Ce prieten? întreabă Ben.

— Superbul mascul californian de pe internet.

— Nu, spune el, nu ştiu nimic despre asta. Nu pot să cred! Jemima Jones, ai revenit pe internet?

— Nu tocmai. Am intrat doar pe LA Cafă, pierdeam vremea şi am început să vorbesc cu tipul acesta, cu Brad.

— Brad! râde Ben. Doamne, ce tipic american.

— Dar Brad este total, absolut superb. Un mascul, fără îndoială, zice Geraldine.

— De unde ştii tu? spune Ben, care devine curios.

Mi-a trimis o poză prin e-mail, îi explic, dorindu-mi să nu fi adus niciodată subiectul în discuţie, pentru că oricum ai privi chestia asta, întâlnirile pe internet sună la fel de ridicol ca răspunsul la reclamele LonelyHearts - înainte să întrebaţi, nu, nu am făcut asta niciodată.

— Şi, adaugă Geraldine, plescăind cu gura plină de lăptuci crocante şi îngheţate, fără dressing, Jemima o să-l sune în după-amiaza asta.

— Bravo ţie, spune Ben distrat, uitându-se la ceas şi sărind în picioare.

Mă uit şi eu la ceas şi văd că trebuie s-o şteargă dacă vrea să ajungă la timp la interviu.

— Scuzaţi-mă, fetelor, zice el, ridicându-se. Trebuie să fug.

— Succes, îi strig, în timp ce Ben se îndepărtează.

— Succes ?

Geraldine se uită întrebătoare la mine.

— Pentru ce ?

— A, un interviu la care se duce azi după-amiază.

Bună fată, Jemima, asta vreau să văd, cum gândeşti de una singură.

— Deci când ai de gând să-l suni pe tip ?

— Nu ştiu, spun eu pe un ton dramatic, şi suspin. S-ar putea să se termine urât, şi nu ştiu dacă vreau s-o fac.

— Ei, la naiba, exclamă Geraldine, ce ai de pierdut ?

Are dreptate, ştiu că are dreptate.

Mergem înapoi sus, şi Geraldine îmi spune despre tipul pe care l-a întâlnit

săptămâna trecută - Simon, care conduce un Mercedes ultimul răcnet, lucrează în domeniul depozitelor de investiţii şi o scoate la cină diseară.

— Aşa, îmi spune, cocoţându-şi fundul micuţ pe colţul mesei mele. Ridică receptorul şi sună-1 pe Brad.

— Nu pot, mă opun eu, zâmbind.Jemima! Fă-o.

— Nu, repet şi scutur din cap hotărâtă.

— Sincer, câteodată mă aduci la disperare. De ce nu?

— De-aia.

Fac o pauză pentru un efect dramatic.

— Pentru că e ora şase dimineaţa în California şi nu cred că va fi prea fericit.

— A, pricepe Geraldine. în cazul ăsta, o să mă întorc aici la ora cinci şi sper să te găsesc vorbind la telefon, convorbire internaţională. De acord?

Aprob din cap.

— De acord.

Sigur, la ora cinci fix, Geraldine vine la masa mea. Dacă n-aş şti, aş crede că şi-a pus ceasul să sune.

— Bine, bine, râd eu, ridicând telefonul. îl sun.

Formez numărul fără să mă gândesc prea bine ce fac, râzând doar către Geraldine, care se strâmbă la mine şi se face nevăzută.

— B-Fit Gym, spune clar o voce americană, de la celălalt capăt al firului. Bună dimineaţa, cu ce vă putem ajuta?

— Bună dimineaţa, spun, întrebându-mă deodată ce naiba fac. Aş putea vorbi cu Brad, vă rog?

— Sigur, doamnă. Dacă-mi permiteţi, cine-1 caută ?

— Sunt Jemi... mă opresc. JJ.

Mi-a spus „doamnă"?

— Vă rog, rămâneţi pe fir.

Stau şi aştept, şi aproape că închid

telefonul, dar chiar înainte să fac asta, intră altcineva pe fir.

— Bună dimineaţa, spune o altă voce feminină. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua. Pot vorbi cu Brad, vă rog?

— Pot să întreb cine sunteţi ?

— JJ.

— Vă rog să rămâneţi pe fir.

— Alo? O voce sexy, profundă, de mascul de California. JJ?

— Brad ? Sunt eu, JJ.

— O, Doamne, chiar m-ai sunat! Nu-mi vine să cred că m-ai sunat. E atât de bine că vorbesc cu tine.

— Mulţumesc, zic eu, neştiind ce altceva să-i spun.

— Tocmai am ajuns la birou, ce surpriză plăcută.

— Păi, aici e ora cinci, aşa că eu mă pregătesc de plecare.

— Doamne, vocea ta este la fel de sexy ca şi poza, care, trebuie să-ţi mărturisesc, e acum pe perete. De fapt, mă uit la tine chiar acum, în timp ce vorbim.

— Sunt de-a dreptul flatată.

Numai de-ai şti tu.

— Deci, JJ, ai avut o zi bună ?

— A fost bine. Am avut ceva filmări azi-dimi- neaţă, ceea ce a fost amuzant.

Nu mă întreba ce am filmat, te rog, nu întreba. Nu o face.

— Acum înţeleg perfect de ce eşti în televiziune, arăţi atât de îngrijită - cred că ăsta e cuvântul.

— Adică, chiar şi pe bicicletă într-o zi caldă de vară?

— Absolut. A trebuit să arăt poza ta

tuturor de aici, şi lasă-mă să-ţi spun, te rog, că ai deja un fan club în California.

— Doamne, e atât de jenant, mă vait eu.

— N-ai de ce. Cred că e grozav că faci exerciţii şi te menţii sănătoasă, eşti exact genul meu de femeie.

— Asta e bine, spun, regăsindu-mi calmul. Scopul meu e să plac.

Brad râde.

— Fii atentă, Jemima, ceea ce nu înţeleg eu este cum de nu ai un prieten. Adică, ştiu că ai spus că tocmai te-ai despărţit de cineva, dar trebuie să fie mulţi bărbaţi care să-ţi cadă la picioare.

— N-aş spune chiar aşa. întâlnesc o mulţime de bărbaţi în meseria mea, dar cred că sunt pretenţioasă.

— Ei bine, sunt onorat că ţi-a plăcut poza mea aşa de tare, încât să mă suni. Aşa că povesteşte-mi mai multe, ador accentul tău. Spune-mi totul despre tine.

— Doamne, de unde să încep ?

— Bine, spune-mi despre părinţii tăi, ai vreun frate sau vreo soră?

— Nici un frate şi nici o soră. Sunt singură la părinţi, iar părinţii mei sunt divorţaţi.

— Ei, asta e o chestie neplăcută, spune Brad. Şi ai mei la fel. Şi ai tăi au divorţat când erai mică?

— îhâm, îi răspund, întrebându-mă de ce naiba spun toate astea cuiva care este practic un străin.

Nici cele mai apropiate persoane - mă rog, Sophie, Lisa şi Geraldine - nu ştiu nimic

despre trecutul meu.

— Mama mea nu e o femeie fericită. Nu-i prea place să fie singură, şi încearcă să aibă o influenţă mult mai mare în viaţa mea decât e sănătos s-o facă - ăsta e principalul motiv pentru care m-am mutat la Londra.

— Deci nu eşti din Londra ?

— fiu, am crescut în provincie, într-un orăşel de la periferia Londrei, ceea ce presupun că reprezintă de fapt suburbia.

— Şi ai ajuns vreodată să te simţi singură, copil fiind? Nu ţi-ai fi dorit fraţi şi surori?

Nu numai că eram singură când eram copil, dar lucrul ăsta mă şi făcea să sufăr, eram dureros de singură. Mă duceam noaptea la culcare rugându-mă la Dumnezeu să mai trimită un copil. Nu prea înţelegeam eu că, fără un tată, şansele să se petreacă asta erau foarte mici, dacă nu chiar nule. Deşi am dezvăluit deja mai mult decât am plănuit, asta ar fi prea mult, aşa că trag aer în piept şi spun pe un ton vioi:

— Câteodată, dar nu prea des. Mi-era bine de una singură.

— Uite, spune Brad după ce l-am familiarizat cu cele mai importante detalii ale copilăriei mele, cu cele nedureroase. Poate sună nebunesc, pentru că e prima oară când discutăm cu adevărat şi de-abia ne ştim, dar am senzaţia că ar putea fi ceva special între noi.

Face o pauză, timp în care eu încerc să diger ceea ce tocmai a spus, pentru că sincer, singurul motiv pentru care am făcut asta a fost plictiseala, nu pentru că m-aş fi

gândit că ar putea apărea ceva special.

Şi pentru numele lui Dumnezeu, tipul ăsta e practic un străin. Ce-i drept, unul arătos, dar pare ciudat. Nu ne-am întâlnit niciodată, <• prima noastră conversaţie telefonică, şi ar putea fi vreun criminal psihopat. Şi de unde ştie el că sunt cine spun că sunt ? A, poate că ar fi mai bine să termin cu gânditul.

— JJ? Mai eşti acolo?

— Da, scuză-mă, continuă.

— Ei bine, ştiu că sună cam nebunesc să te întâlneşti pe internet, dar oamenii se întâlnesc aşa peste tot în lume şi uneori chiar iese bine. Uite, eu cred că eşti grozavă, cred că eşti amuzantă, şi cinstită, şi frumoasă şi ador accentul tău şi nu vreau să te sperii, dar chiar mi-ar plăcea să te întâlnesc.

Slavă Domnului că Brad nu mă poate vedea, că nu poate vedea cum m-am făcut acum albă la faţă, cum mă gândesc serios s-o omor pe Geraldine. Ştiam eu, ştiam al naibii de bine că asta urma să se întâmple.

— Nu-ţi sugerez să vii tu aici, adică ştiu că ăsta ar fi un pas important pentru tine şi probabil că eşti foarte ocupată cu slujba ta, dar ce-ai zice să zbor eu până la tine?

— Păi... spun inspirată, trăgând de timp şi rugându-mă să apară o intervenţie divină, care fireşte că nu vine. Păi... repet eu.

— Bine, spune Brad. îmi dau seama că te-am bulversat un pic, dar ce zici să te mai gândeşti ?

— Bine, mint eu. O să mă gândesc.

Apoi, ca şi cum n-ar fi fost de ajuns, fac un
lucru de neînchipuit. îi dau lui Brad numerele mele de telefon, şi cel de acasă şi cel direct de la serviciu (pentru că n-aş vrea să-mi stric acoperirea de prezentator TV de top) şi, când ne spunem pa, pun receptorul în furcă şi mă duc la toaletă să mă privesc în oglindă.

Mă uit la bărbia mea, la obrajii mei, la grăsimea mea, şi cât stau acolo, iau o decizie. Una serioasă. Una atât de importantă, încât ştiu chiar în fracţiunea asta de secundă că-mi va schimba viaţă. Dau fuga la biroul meu, mă rog, mai mult mă târăsc, îmi iau geanta şi fug în jos pe scări.

Nu mă duc departe. Merg, aproape alergând, pe Kilbum High Road, la sala nouă-nouţă şi modernă care tocmai s-a deschis acolo. Am trecut pe lângă ea în fiecare zi şi de-abia am observat-o, pentru că, până la urmă, ce înseamnă o sală pentru mine?

Dar azi este ziua în care o să-mi schimb viaţa. împing uşile duble şi mă apropii de recepţionera drăguţă şi blondă, cu cât de multă hotărâre pot.

— Bună, îi spun. Aş vrea să mă înscriu.

Oapitodud doispneze£e.

— Stai să-ţi aduc un formular, spune blonda din spatele recepţiei, uitându-se la Jemima Jones mai mult decât curioasă, pentru că nu prea poate înţelege de ce ar vrea cineva cu dimensiunile Jemimei să meargă la sală.

Fireşte, şi-a dat seama că vrea să slăbească, dar problema e că această sală extrem de nouă şi luxoasă nu e o sală ca oricare alta. Taxa de înscriere e de 150 de lire, iar după înscriere, abonamentul e de 45 de lire pe lună. Adică mulţi bani, tocmai pentru a ţine departe persoane ca Jemima.

E bine că Jemima n-a rătăcit prin zonă înainte să se înscrie, pentru că, dacă ar fi văzut ce fel de persoane frecventează sala, ar fi fugit afară cât ai zice peşte.

Ar fi văzut atunci oamenii frumoşi strălucind pe benzile de alergat, cu o urmă de transpiraţie arătându-le bronzul la potenţial maxim. Le-ar fi văzut pe femeile din vestiar cum îşi aplică cu grijă machiajul înainte să se încumete să iasă, doar în caz că bărbatul visurilor lor ar exersa cumva la bicicleta ergo- nomică, chiar lângă ele.

Le-ar fi văzut atunci pe casnicele de vârstă mijlocie, soţii de afacerişti care zboară la business class, pline de aur în timp ce

exersează pe stepper sus şi jos, sus-jos, sus-jos, ca să-şi păstreze formele perfecte pentru şirul de petreceri de seară care le aşteaptă.

Ar fi văzut bărbaţi cu muşchii dezvoltaţi - toţi tineri, toţi puternici, toţi incredibil de arătoşi - care merg la sală şi ca să se menţină în formă, dar şi ca să pună ochii pe femei.

Aşa că Jemima Jones ar fi fost mult prea intimidată să mai intre pe uşă, dar din fericire managera nu e pe-aici, şi atunci nimeni nu-i poate arăta Jemimei toate facilităţile pe care le oferă sala. Jemima ia atunci formularul şi se pregăteşte să-l completeze. Se albeşte la faţă când vede preţul, dar până la urmă e un preţ mic pentru a fi slabă, iar sala e atât de aproape, încât n-ar avea nici o scuză să nu meargă. Cu pixul în mână, începe să bifeze căsuţele.

Aşa cum ştie oricine îşi petrece fiecare seară în faţa televizorului, mâncând mâncare la pachet, partea cea mai grea a unui program de exerciţii este să faci primul pas. Ciudat, dar odată ce găseşti motivaţia să începi, antrenamentul poate da dependenţă - cam la fel ca internetul.

Când şi-a terminat de completat formularul, Jemima completează şi detaliile contului personal pentru transferul direct al banilor şi merge înapoi la recepţie.

— Aăă, eu n-am mai fost la sală până acum, spun, simţindu-mă uşor ridicolă, în timp ce blonda îmi dă un teanc de hârtii cu programul si informaţii despre sală.

- Nici o grijă, mă încurajează ea cu un zâmbet cald. Mulţi dintre cei de-aici au fost in aceeaşi situaţie. Trebuie să-ţi facem o apreciere

pentru programul de antrenament, şi o să ai şi un regim.

Corpul mi se încordează, şi mă aştept să mă măsoare din cap până în picioare cu o privire distrugătoare. Dar n-o face, zâmbeşte doar, după care deschide caietul de pe masă şi îl răsfoieşte.

— în mod normal, trebuie să aştepţi cam trei săptămâni pentru o apreciere, dar a anulat cineva programarea pentru mâine-dimineaţă. Poţi ajunge la 8?

Mâine la 8 dimineaţa ? A înnebunit ? 8 dimineaţa e în toiul nopţii.

— E bine la opt, mă aud eu spunând.

Vorbele mi-au ieşit din gură înainte să apuc să mă gândesc la ceea ce tocmai am spus.

— Minunat, zice blonda, scriindu-mi numele în caiet. N-o să ai nevoie de echipament, doar un tricou şi nişte pantaloni scurţi...

Se uită la mine şi vede cum mi-a căzut faţa la gândul că o să port echipament mulat pe corp.

— Merg şi nişte pantaloni de trening. Şi tenişi, trebuie să porţi tenişi.

— E bine, îi spun, întrebându-mă de unde naiba o să fac eu rost de echipamentul ăsta.

Dar dacă am intrat în horă, trebuie să joc, mă uit la ceas şi văd că e 6:15 - ştiu că e un magazin de articole sportive într-un mall în Bayswater care e încă deschis.

Ies din sală şi, poate pare nebunesc, dar sunt convinsă că paşii mei sunt deja mai uşori, gabaritul mi-e un pic mai mic, şi pot vedea cu ochii minţii cum o să arăt. Slabă. Şi frumoasă. Cum am fost odată, mă gândesc. Când eram copil, înainte să ne părăsească tata, înainte să

descopăr că mâncarea era singurul lucru

care putea să-mi aline durerea de a fi abandonată de un tată nepăsător.

Mă urc într-un taxi - măi, măi, Jemima, ce extravagantă ai devenit în ultima vreme - şi-i spun şoferului să mă ducă la Whiteleys, unde ignor magazinele de îmbrăcăminte, pe cele de pantofi şi chiar pe cel cu cărţi, şi o iau pe scara rulantă, direct spre magazinul de articole sportive.

Jumătate de oră mai târziu, braţele îmi atârnă, încărcate de plase. Am cumpărat un trening, două perechi de jambiere din lycra, trei perechi de ciorapi şi o pereche strălucitoare de tenişi Reebok. Am cheltuit atâţia bani azi, încât nu se poate să mă mai răzgândesc. Asta era şi ideea, de altfel.

Când ies din mall, stau câteva minute şi mă uit la mulţimea agitată, ascultând un amestec de voci din toate colţurile lumii. Aş putea să merg direct acasă, asta aş fi făcut acum câteva săptămâni, dar acum mă uit la strada asta, mă uit la ultimele raze de soare. E o seară minunată şi nu vreau să merg acasă şi să stau pe canapea uitându-mă la televizor, nu încă.

Şi în timp ce hoinăresc pe Queensway, printre mulţimile de turişti, încep să mă simt de parcă aş fi în concediu, şi atunci ce e mai plăcut să faci în concediu decât să stai la o cafenea pe stradă şi să te bucuri de ceva de băut?

în mod normal aş cere un cappuccino şi aş lua ciocolata de la vârf, după care aş adăuga trei pliculeţe de zahăr, dar lucrurile sunt pe cale să se schimbe, aşa că-mi găsesc o măsuţă de marmură din faţa unei patiserii şi comand o apă minerală plină de bule.Deşi n-are nimic de citit, şi nici n-are cu cine vorbi, Jemima se simte atât de fericită cum nu s-a mai simţit de mult timp. E probabil mai fericită ca oricând. Stă în lumina apusului şi, fără să-şi dea seama, zâmbeşte larg, pentru că pentru prima oară, începe să simtă că viaţa nu mai e plictisitoare. Viaţa e chiar mai interesantă decât a fost vreodată.

Viaţa Jemimei Jones a fost cam poticnită până acum, dar azi este ziua în care a început în sfârşit să se schimbe.

Ben Williams tocmai a ajuns acasă şi vede că are trei mesaje pe robot. Două sunt pentru colegii lui de apartament, dar ultimul e de la Richard, cel mai vechi prieten al său. Am putea spune şi cel mai bun prieten, dar nu prea des, pentru că, până la urmă, se presupune că bărbaţii nu au „cei mai buni prieteni" - ei au doar amici.

Cu toate acestea, Ben ridică receptorul şi-l sună pe cel mai bun prieten, cel mai vechi prieten, cel mai bun amic al lui, pentru că mai întâi vrea să vorbească cu el, cum n-au mai vorbit de mult, iar apoi trebuie neapărat să-i spună cuiva despre interviul de azi, dacă vrea să nu explodeze.

— Rich? Eu sunt.

— Ben! Ce mai faci, băiete?

Aşa îşi vorbesc cei doi.

— Sunt bine, Rich, tu ?

— Merge, Ben, merge. Nu te-am mai văzut de nu ştiu când, ce-ai mai făcut?

— De fapt, am veşti.

Vocea lui Richard se transformă în şoaptă.

— Cunosc un medic bun.

— Ce?Ai lăsat vreo ţipă gravidă.

— Nu fi ridicol, spune Ben şi începe să râdă. N-am lăsat pe nimeni gravidă, nu e nici
0 şansă! Nu, de fapt am fost azi la un interviu pentru o slujbă.

— Grozav, ce fel de slujbă ?

— Haide, Rich, poţi mai mult de-atât. Care este slujba viselor mele?

— Nu se poate! Ai fost la un interviu pentru un post de prezentator de ştiri? Incredibil, asta e o treabă serioasă.

— Nu e pentru postul de prezentator, dar este în televiziune. M-am dus la un interviu pentru un post de reporter la o emisiune nouă la London Daytime Television.

— Foarte bine. Când afli rezultatul?

— Nu sunt sigur. Au părut încântaţi, dar trebuie să dau o probă de telegenie.

— Mult succes, chiar mi-ar plăcea să-mi văd cel mai bun prieten la televizor. Gândeşte-te ce sfori ai putea să tragi.

Ben râde, pentru că vrea să-i spună totul lui Richard. Vrea să-i spună cum a intrat şi s-a aşezat în imensul atrium cu boltă de sticlă al companiei TV. Vrea să-i spună cum s-a simţit, înconjurat fiind de imagini cu vedetele televiziunii şi cum celebrul prezentator al unei emisiuni de dimineaţă a venit şi s-a aşezat chiar lângă el.

Vrea să-i povestească lui Richard cum s-a urcat apoi în lift, cum a ieşit din el tremurând <le emoţie şi a aşteptat să vină secretara şi MU-l conducă. Vrea să-i spună despre cât de prietenoasă a fost ea, poate chiar un pic prea prietenoasă, dar cum a presupus el că în televi- /.mne uşa sunt toţi. [5]Vrea să-i spună lui Richard despre cum a intrat în biroul Dianei Macpherson, despre minuscula ei fustă scurtă şi tocurile înalte, despre cum şi-a dat ea jos pantofii după câteva minute şi şi-a pus picioarele pe masă.

Vrea să-i mai spună lui Richard şi despre cum l-a fixat Diana cu o privire rece şi i-a zis : „Ei, să fiu a naibii, Jackie a avut dreptate, eşti şi mai drăguţ în realitate".

Vrea să-i spună cum a făcut-o el să râdă, cum au încheiat vorbind despre coşmarul de a fi singur, despre cum s-a prefăcut el că poveştile ei teribile seamănă cu ale lui, pentru că a simţit într-adevăr că există un soi de legătură între ei.

Vrea să-i spună că, de fapt, n-au prea vorbit despre televiziune sau despre muncă. Că ea părea mult mai interesată de persoana lui, şi că nu s-a simţit ca la un interviu, ci mai mult ca la o discuţie cu o amică. Şi voia să-l întrebe pe Richard dacă ăsta era un lucru bun sau rău.

Şi vrea să-i mai spună lui Richard cum, la sfârşitul „întrevederii lor", Diana i-a strâns mâna şi i-a zis: „Bine, atunci, Ben Williams, nu-ţi pot spune că ai primit postul, pentru că nu ştiu cum dai pe sticlă. Dar telespectatorilor noştri le-ar plăcea al

---

5 HI

naibii de tare cum arăţi, aşa că vreau să vii joi să dai un test în faţa camerelor".

Fireşte că nu poate spune însă nimic din toate astea, pentru că Richard este tip, iar tipilor nu le plac detaliile. Aşa cum ştim cu toţii, lor le plac faptele, şi Richard ar adormi probabil de plictiseală.

Aşa că stau şi pălăvrăgesc, dar în tot acest timp gândurile lui Ben se află departe, petărâmul London Daytime Studios. Imediat ce-i spune la revedere lui Richard, pune mâna pe telefon şi o sună pe Jemima, pentru că, nu-i aşa, cine ar fi mai potrivită să asculte detaliile, dacă nu Jemima Jones, noua lui amică ?

— Bună, Jemima e pe-acolo, vă rog ?

Vedeţi doar cât de bine ştie să vorbească.

— îmi pare rău, a ieşit un pic. Să-i transmit ceva?

— Păi, da. Sunt Ben, de la serviciu. Dacă-i las numărul meu, îi poţi spune să mă sune?

Sophie aproape că scapă telefonul din mână.

— A, bună, Ben! spune ea entuziasmată. Sunt Sophie, ne-am cunoscut aseară.

— A, tu eşti cea cu masca pe faţă sau cea cu chestiile ciudate în păr? râde el.

Sophie oftează.

— Te rog, nu-mi mai aminti. Amândouă arătam oribil, dar să ştii că eu eram cea cu chestiile ciudate în păr.

Lisa îşi ridică privirea din revista pe care o citeşte, aşezată pe canapea. Ochii i se măresc în timp ce întreabă din buze :

— El e?

Sophie dă din cap.

— A, spune Ben, căruia nu-i vine altceva în minte.

— Dar eu nu arăt aşa de obicei, adaugă Sophie, care vrea să-l ţină de vorbă pe Ben.

Şi-ar dori ca această conversaţie să se transforme într-una lungă de o oră, una

dintre cele pe care femeile încearcă întotdeauna să le aibă cu tipii pe care de-abia i-au întâlnit şi pe care-i plac la nebunie.

— Sper că nu, îi răspunde Ben. Nu cred că celor de la agenţia ta le-ar plăcea.

— ıH<;Ti-a spus Jemima unde lucrez?

— In treacăt, zice Ben, întrebându-se de ce durează atât să lase un mesaj. Uite ce e, îţi pot lăsa numărul meu?

— Sigur, scuză-mă. Stai să iau un pix, spune ea, întorcându-se la telefon într-o clipită. Bine, spune.

Ben îi dă numărul şi o roagă să-i spună Jemimei să-l sune cât de curând, după care îşi iau la revedere.

— Ghici de ce ani făcut eu rost, îi spune Sophie Lisei, fluturând bucata de hârtie prin aer şi lipindu-şi-o de piept.

— Scârbo, zice Lisa, mai în glumă, mai în serios. Nu poţi păstra hârtia, trebuie să i-o dai Jemimei.

— Aşa o să şi fac, spune Sophie, dar mai întâi o să-mi copiez şi eu numărul.

— Dar ce scuză o să găseşti? Nu poţi să-l suni pur şi simplu, şi nici n-a prea stat mult la telefon, afirmă ea triumfătoare. Nu părea să fie chiar aşa de interesat.

— Nu încă, zâmbeşte Sophie. Dar cred că ar trebui să-l invităm la un moment dat într-un club, la o petrecere, şi dacă e nevoie, fireşte că o invităm şi pe Jemima. Important e să ne revedem, şi atunci o să arătăm mai bine decât am arătat vreodată, în toată viaţa noastră.

Lisa rânjeşte, fericită că a fost şi ea inclusă de data asta; are încredere că, având această şansă, Ben va alege buclele ei jucăuşe.

Fetele aud cum se trânteşte uşa de la intrare. Jemima urcă scările şi-şi lasă plasele pe podeaua sufrageriei.

— — Ooo, fac fetele într-un glas. Ai fost la cumpărături. Arată-ne ce ţi-ai luat.Nu e prea interesant, spun eu, când de fapt sunt foarte entuziasmată, atât de entuziasmată încât nu cred c-o să pot dormi în noaptea asta. Am cumpărat nişte lucruri pentru sală, m-am înscris azi la una.

— Glumeşti, exclamă Sophie, care pare complet şocată.

— Ba nu, spun eu bucuroasă.

— Dar de ce te-ai înscris ? întreabă Lisa.

— Ca să fiu în formă, tu ce crezi? O să slăbesc din greu, o să ajung într-o formă bună, iar în câteva luni nici n-o să mă mai recunoaşteţi.

— Faci asta pentru tipul de la muncă, pentru Ben? întreabă Sophie cu viclenie.

— Nu, îi răspund, dar desigur că este pentru Ben de la muncă, deşi acum este şi pentru Brad din Santa Monica. E pentru mine, adaug.

Şi ştiţi ce ? Când o spun, îmi dau seama că aşa şi e: sigur, Ben şi Brad sunt catalizatorii, dar am să slăbesc pentru mine.

— A, apropo, spune Sophie, în timp ce urc scările. A sunat Ben. Numărul lui e lângă telefon.

Totul se opreşte doar pentru câteva secunde, dar în acele câteva secunde nu-mi mai aud decât bătăile inimii, care-mi bubuie în urechi, iar când revin pe pământ, totul în jurul meu începe să se rotească în viteză. Ridic receptorul, iar când Ben răspunde la capătul celălalt, eu - fiinţă ridicolă ce sunt - aproape că rămân fără suflare.

— Ben? spun, şi încerc să mă calmez, să respir adânc. Sunt Jemima.

— Bună, îmi răspunde el, şi încep să mă relaxez, pentru că nu m-aş fi aşteptat ca Ben HJ1 pară atât de fericit să mă audă.

IHHTe rog, Doamne, fă-1 să mă scoată în oraş, te rog, fa să mă fi sunat pentru că nu se gândeşte decât la mine.

— N-ai de gând să mă întrebi? spune el.

Să-l întreb eu pe el? Ce? Atunci îmi aduc aminte.

— Am uitat, îmi pare rău, am uitat. Cum a fost, cum a mers, ai obţinut postul?

Ben se aşază la loc pe canapea şi-i spune totul Jemimei Jones. îi povesteşte despre toate lucrurile pe care ar fi vrut să i le spună lui Richard, şi îşi poate da seama auzindu-i respiraţia întreruptă de uimire şi sunetele de încurajare că stă lipită de telefon, sută la sută fascinată. E genul de reacţie pe care o obţii numai de la o femeie. De aceea a şi sunat-o Ben pe Jemima.

— Nu-mi vine să cred c-o să ajungi în televiziune !

— Nu ştiu sigur dacă o să ajung, spune Ben, dar desigur că el ştie asta, aşa cum a ştiut-o mereu.

— Deci când dai testul ?

— Poimâine.

— Aşa devreme!

— îhâm, încuviinţează Ben. Vor să găsească pe cineva care să înceapă în vreo două săptămâni, deci dacă îmi dau demisia luni, cum mai am două săptămâni de vacanţă, cam asta o să fie, aş putea începe în exact două săptămâni.

Face o pauză.

— Adică dacă obţin postul.
— O să obţii postul, îi spun eu.
— Crezi?
— Da, repet. Cred.

Când deşteptătorul sună la 7:15, gem, mă rostogolesc şi hotărăsc că e o nebunie. Mă duc altă dată. Dar nu, îmi şopteşte o voce în minte, dacă nu mergi acum, n-o să mai mergi niciodată, gândeşte-te doar la banii cheltuiţi.

Aşa că, pe jumătate adormită, mă trag afară din pat şi mă duc la baie, unde îmi arunc apă rece pe faţă ca să încerc să mă trezesc. îmi înghesui hainele de zi într-o geantă şi scot un tricou vechi, noii mei pantaloni de trening şi tenişii cei noi.

Ies pe uşă împleticindu-mă, ajung în staţia de autobuz într-o zăpăceală totală, uimită de cât de liniştită e Londra la 7:30 dimineaţa. Când ajung la sală, nici nu-mi vine să cred cât de mulţi oameni sunt deja acolo, gâfâind şi respirând profund în timp ce-şi fac exerciţiile de dinainte de serviciu.

— Bună, îmi spune tipul blond, mare şi musculos de la recepţie, apropiindu-se de mine. Tu trebuie să fii Jemima. Eu sunt Paul şi sunt instructorul tău de fitness.

Paul mă conduce sus, prin sala în care mă uit drept înainte, încercând să ignor trupurile frumoase, şi ajungem într-o mică încăpere, special amenajată pentru stabilirea unui program de fitness.

— Aşa, spune el, punând pe masă un formular. Trebuie să completezi ăsta, dar mai întâi trebuie să-ţi iau tensiunea.

După ce îmi ia tensiunea, mă îngrozesc când scoate ceva ce arată ca un instrument chirurgical.

— Nu te speria, râde el. N-o să doară. Asta, mai spune el, arătând spre instrumentul care seamănă cu un cleşte, e ca să-ţi estimez proporţia de grăsime. Aşa o să putem vedea cât de multă grăsime se transformă ulterior în muşchi.

Rahat! E o greşeală, e cel mai groaznic coşmar. Nu mi-a mai măsurat nimeni până acum proporţia de grăsime, Doamne, nu ştie nimeni nici măcar cât cântăresc. Privirea îmi cade brusc pe cântarul din colţul camerei. Rahat, rahat, rahat.

Dar ce pot să fac? Nu pot să fug de aici, aşa că mă prefac pur şi simplu că mi-am părăsit trupul, că sunt undeva departe, în timp ce Paul îmi măsoară grăsimea de pe braţe, de pe talie, de pe burtă şi de pe şolduri. Nu spune nimic, scrie doar rezultatele pe formular.

— Bun, spune el când termină. Dă-ţi, te rog, pantofii jos, ca să te cântăresc.

Rahat. Mă urc pe cântar uitându-mă nefericită la perete, în timp ce Paul manevrează cântarul până ce arată exact greutatea mea. Optzeci şi şapte de kilograme. El notează pe formular, în timp ce eu încerc şi reuşesc să-mi controlez jena. Singura uşurare este că dacă aş fi venit acum o lună, aş fi avut aproape nouăzeci şi unu de kilograme: am reuşit cumva să slăbesc înjur de şase kilograme în ultimele câteva săptămâni.

— Deci, zice el, stând jos şi facându-mi semn să mă aşez şi eu. N-a durut, nu-i aşa?

Ii zâmbesc recunoscătoare, pentru că nu a rămas oripilat de dimensiunile mele şi pentru că a fost atât de exact şi la obiect, aşa că încep să mă relaxez şi eu, măcar acum, la sfârşit.

— Care sunt scopurile tale?

— Vrei să spui, în afară de a fi în formă?

Paul încuviinţează din cap.

— Vreau să fiu slabă. Vreau să slăbesc mult şi să fiu în formă. Şi sănătoasă.

Paul dă din cap cu înţelepciune.

— Bun. Mă bucur că eşti aici, pentru că cea mai mare greşeală pe care o fac oamenii este să se arunce într-un regim alimentar fără să facă exerciţii, ceea ce, da, duce la pierderea greutăţii pe termen scurt, dar în mod inevitabil, o vor pune la loc. în plus, vei fi îngrozită să afli ce poate face un regim dur, fără exerciţii fizice.

— Ce vrei să spui ?

Sunt intrigată.

— Nu vrei să rămâi cu cute imense de piele moale, nu?

Scutur din cap cu groază.

— De aceea trebuie să faci exerciţii fizice. Trebuie să-ţi tonifici şi să-ţi întăreşti musculatura, şi asta e la fel de important ca mâncarea. Apropo, te-ai gândit la un regim alimentar anume?

— Am redus din ceea ce mănânc, dar nu, în afară de asta nu m-am gândit serios la vreun program alimentar.

— Ce-ai spune să-ţi fac eu unul ?

Dau entuziasmată din cap, în timp ce Paul începe să-mi explice cum e cu grupele

de proteine, carbohidraţi şi grăsimi, cum e cu combinaţiile de mâncare.

— Combinaţiile de mâncare reprezintă cea mai bună cale pentru tine, îmi explică el, şi după ce scoate din sertar o foaie goală de hârtie, începe să scrie.

Pentru micul dejun, scrie el, voi mânca în fiecare zi fructe, câte vreau, dar fără pepene pentru că e mai greu de digerat. O să aştept mereu douăzeci de minute înainte să mănânc orice altceva, pentru a permite digestia fructelor.

La prânz voi servi o salată cu doar una dintre grupele de mâncare, pentru că nu trebuie să amestec niciodată proteinele cu carbohi- draţii. De exemplu, scrie el, salată cu brânză, salată cu cartofi în coajă, salată cu pâine. Aş putea servi, îmi mai spune el, un sendviş cu avocado şi roşii cu pâine din făină integrală şi fără unt. Avocado este bun, zice el, dacă e servit în combinaţia potrivită.

La cină voi mânca legume cu peşte la grătar sau pui, şi din nou, pot servi câte legume vreau.

— Şi, adaugă el, ridicându-şi privirea, va trebui să bei multă apă în fiecare zi. Cel puţin un litru, dar de preferat chiar mai mult.

— O să slăbesc repede ?

— Vei fi uimită, îmi răspunde. Dar e mai bine să nu slăbeşti prea repede : cu cât slăbeşti mai repede, cu atât o să pui la loc mai mult. Pentru că ăsta nu e un regim, Jemima, este un stil de viaţă şi, odată ce o să înţelegi asta, vei vedea că ţi se va

schimba complet corpul. Vreau să faci măsurători regulate, la fiecare şase săptămâni, sau poţi veni aici să-ţi verific eu programul.

După ce spune asta, se ridică şi o ia spre sală, unde îl urmez sfioasă. Paul începe să-mi arate nişte exerciţii de încălzire. Mă conduce la bicicletă, şi spune:

— Zic că cinci minute pe bicicletă ar fi de ajuns ca să te încălzeşti.

Stau şi pedalez, iar în două minute transpiraţia mi se scurge de pe frunte şi picură pe podea.

— Asta e, spune Paul. Te descurci minunat, aproape ai terminat.

Doamne, vreau să mă opresc, deja îmi pot simţi muşchii, câţi or fi acolo, în picioarele mele, simt cum mă dor, dar dacă Paul spune că pot, atunci pot. Şi chiar pot.

— Urmează stairmaster-ul, zice el, apăsând câteva butoane.

Introduce „pentru arderea grăsimii", apoi greutatea mea, apoi zece minute. încep să urc.

După două minute mă gândesc că e chiar uşor, de ce se face atâta tam-tam ? După cinci minute mă gândesc că o să mor.

— Nu. Cred. Că. Pot. Să. Continui, reuşesc să spun printre gâfâieli.

— Fireşte că poţi, spune Paul cu un zâmbet. Gândeşte-te la fundul mic şi obraznic pe care-1 vei avea.

îmi imaginez un fund mic şi obraznic şi atunci motivaţia, inspiraţia îmi dau năvală în trup şi mă pornesc. Reuşesc să fac nouă minute, după care chiar nu mai pot.

— Nu te îngrijora, mă linişteşte Paul.

Data viitoare vei face zece, dar trebuie să treci peste limita de durere. După ce ai făcut asta devine mai uşor, şi de fiecare dată când vii aici ai să vezi că e din ce în ce mai uşor.

După stairmaster, vâslesc 1 500 de metri şi termin mergând susţinut 1 kilometru şi jumătate pe bandă.

— Te-ai descurcat excelent, spune Paul, care pare să creadă în puterea de motivaţie şi pe care nu-1 opreşte faptul că vorbeşte unei mase de culoare roşu-aprins, care pufneşte şi e plină de sudoare. Deocamdată nu lucrăm cu greutăţi. în primul rând, o să ne concentrăm pe exerciţiile cardiovasculare ca să ardem grăsime, şi apoi ne vom concentra pe lucratul muşchilor.

Merg la vestiar clătinându-mă; fac duş stând pe nişte picioare tremurânde, după care mă duc la birou. Dar ştiţi ce e ciudat? E ciudat că, deşi sunt obosită, mergând pe stradă în drum spre serviciu şi oprindu-mă un pic să cumpăr o sticlă de apă plată, nu cred că m-am simţit vreodată mai bine.

Gapitofcud tJieispJiezeCe

— Mâine-seară mă duc la o petrecere de rămas-bun, tastez eu într-un e-mail pentru Brad. Unul dintre cei mai apropiaţi prieteni de la serviciu pleacă să lucreze la o altă companie de televiziune, aşa că sunt destul de tristă. Ştiu că va fi o seară frumoasă, dar nu ştiu cu cine o să mai vorbesc de-acum - în afară de tine, desigur, de care par să fiu tot mai dependentă.

Oricum, nu vom putea vorbi mai târziu, pentru că mă duc direct la sală, dar sună-mă mâine când ajung acasă de la petrecere, şi-ţi povestesc totul.

Te îmbrăţişez şi te pup ca de obicei, JJ. xxxxxxxxxx.

Pentru numele lui Dumnezeu, să stăm un pic şi să o privim pe Jemima, pentru că

transformarea este complet remarcabilă, după doar o lună. Paul, instructorul, e sincer uimit, dar şi un pic îngrijorat, pentru că greutatea a dispărut cu o rapiditate alarmantă, şi mai bănuieşte că Jemima mănâncă mult mai puţin decât i-a spus el.

Bănuielile lui sunt reale. Jemima a luat acasă hârtia cu regimul, a pus-o într-un sertar şi a ignorat cu eficienţă toate sfaturile

acelea bune - iar în ultima lună, asta a fost rutina ei zilnică:

Jemima Jones se trezeşte la 7 dimineaţa şi bea un pahar de apă caldă cu o felie de lămâie. îşi pune treningul, îşi îndeasă într-o geantă sport hainele pentru serviciu şi ajunge la sală la 8. Şi-a dublat programul pe care i l-a făcut Paul şi a adăugat nişte exerciţii proprii. Lucrează cincisprezece minute pe bicicletă, douăzeci şi cinci pe stairmaster, cincisprezece minute la aparatul de vâslit şi o jumătate de oră pe banda de alergat - un fel de mers forţat, dar te simţi ca şi cum ai alerga.

Apoi face exerciţii la saltea şi de-abia reuşeşte să ajungă la birou pe la 10, ignorând complet sendvişurile cu şuncă de pe drum.

Stă la birou şi bea toată dimineaţa apă plată, iar la prânz mănâncă o farfurie de lăptuci simple cu roşii şi castraveţi, în timp ce Geraldine dă din cap uimită, încă neputând să priceapă voinţa Jemimei, după atâta vreme. Odată ce prânzul s-a încheiat, Jemima se va simţi uşor vinovată doar pentru că a mâncat ceva, fiindcă a dus la extrem toată chestia asta cu regimul.

Bea încă un litru de apă minerală pe durata după-amiezii, termină lucrul pe la 6 seara, vorbeşte cu Brad la telefon cel puţin o jumătate de oră, din când în când chiar câte o oră, după care se duce din nou la sală.

Stă aici o oră, iar la sfârşitul zilei se relaxează în camera aburindă a saunei. Se crede în continuare imensă, deşi este infinit mai puţin uriaşă decât era acum câteva luni, şi nu se uită în oglinzile de la sală, gândindu-se doar la faptul că într-o zi tot acest surplus d

egrăsime se va fi dus. într-o zi va avea un trup tonifiat. Intr-o zi va *fi* un trup tonifiat.

Dacă ar avea de ales, Jemima n-ar mânca nimic seara, pentru că a început acest nou regim şi este hotărâtă să slăbească, dar ştie că dacă nu mănâncă absolut nimic, nu va avea energia necesară antrenamentului; or ea are nevoie de proteine, prin urmare cina ei constă într-o farfurie mică de legume fierte şi piept de pui la grătar.

Mâncarea ei e plictisitoare şi simplă, dar e pentru prima oară când nici nu-i pasă. N-are pofte pentru că se simte prea bine după ce a slăbit atât. îi place să-şi simtă hainele largi şi, deşi încă nu şi-a cumpărat nimic nou, ştie că dacă va continua aşa cum a început, nu va mai dura mult până ce va putea să poarte absolut orice va vrea.

Jemima Jones a slăbit între două şi trei kilograme pe săptămână. Adăugaţi kilogramele pierdute luna asta - adică zece - la cele şase pierdute luna trecută şi vă veţi da seama că Jemima Jones are acum şaptezeci şi cinci de kilograme.

Paul i-a spus Jemimei că la 1,70 ar trebui să ţintească spre şaizeci şi trei de kilograme, dar Jemima Jones a ignorat acest lucru şi a hotărât să cântărească cincizeci şi trei de kilograme, chiar dacă ar fi să moară pentru asta.

Jemima stă în baie, îşi dă jos toate hainele şi se priveşte în oglinda înaltă. încă simte repulsie faţă de celulita de pe coapse sau umflăturile de pe şolduri, dar chiar şi ea recunoaşte că schimbarea e miraculoasă.

Asta pentru că în ciuda faptului că are şaptezeci şi cinci de kilograme, Jemima Jones are acum un mijloc. Are genunchi. Are o mică bărbie dublă, mai degrabă decât una cvadruplă, iar faţa ei este aproape de nerecunoscut pentru că a slăbit atât de mult. JJ iese treptat din grăsimea Jemimei Jones, şi deşi nu este încă acea JJ de pe bicicletă într-o zi caldă de vară, nu există nici un dubiu că aşa va ajunge. în sfârşit, aşa va ajunge.

Mâine-seară e seara de care se temea, petrecerea de rămas-bun a lui Ben. Toţi au fost uimiţi de veste, pentru că nimeni n-a mai plecat de la *Kilburn Herald* ca să se ducă în televiziune. Unii au plecat la ziare naţionale şi au rămas eroi în ochii foştilor colegi, lăsaţi în urmă, dar aceia au fost puţini, iar plecările lor au avut loc la distanţe mari în timp. Oricum, nimeni n-a visat vreodată să cunoască pe cineva care a început lucrând la ziarul lor de mâna a şaptea şi a ajuns celebru.

— Acum urmează să-ţi luăm noi ţie un interviu, a râs zgomotos redactorul-şef, bătân- du-1 pe spate după ce se întristase că şi-a pierdut reporterul vedetă. Să nu ne uiţi când o să fii celebru şi bogat, bine?

Ben n-a făcut decât să zâmbească, numă- rându-şi în minte zilele care îi mai rămăseseră la *Kilburn Herald.*

Dată fiind toată osteneala şi efortul depus, Ben a fost mult prea entuziasmat în aceste ultime două săptămâni ca să se mai concentreze asupra muncii de la ziar, dar i s-a iertat, iar îndatoririle zilnice au fost

distribuite altora, prezenţa lui la birou fiind de-acum doar o formalitate.

Ben era la birou atunci când a primit telefonul care-1 anunţa că primise postul. Ştia că proba de telegenie a fost cea mai bună pe care ar fi putut-o da vreodată, dar nu ştia dacă şi celorlalţi li se păruse la fel, iar zilele de aşteptare au fost cam cele mai crunte din toată viaţa lui.

— Este vorba de soartă, îi tot spunea el Jemimei. Ori ţi-e dat, ori nu ţi-e dat.

— *Que sera, sera*\ îi răspundea ea, sperând ca soarta să-i surâdă lui Ben, dar în acelaşi timp să-i surâdă şi ei.

Spera că poate asta nu va însemna ca soarta să i-1 ia de lângă ea, pentru că era absolut sigură că, odată ce Ben ar pleca de la *Kilburn Herald,* nu s-ar mai uita înapoi, nu şi-ar mai aminti de prietenii pe care i-a lăsat în urmă.

Şi este corect să spunem că Ben şi Jemima sunt prieteni. Nu erau prieteni când i-am întâlnit pentru prima oară, erau simpli colegi. Dar aşa cum se întâmplă deseori în vremuri tulburi, prieteniile se leagă, iar Ben avea nevoie de un confident mai mult decât orice în săptămâna nopţilor lungi, aşa cum a botezat-o el.

Dar după cum bine ştie Jemima, prieteniile pot fi lucruri efemere, iar prietenia lor se bazează pe încredere şi admiraţie, dar la fel de bine şi pe convenienţă. Jemima e sigură că odată ce Ben va ajunge în fascinanta lume a televiziunii, n-o să mai ştie nimic de el.

Dar Jemima vrea să fie fericit, mai mult decât să rămână la *Kilburn Herald*; ea a fost

prima persoană căreia i-a spus imediat ce a aflat că a primit postul.

— Ben, a auzit el o voce la telefon. Sunt Diana Macpherson.

Lui Ben i s-a oprit respiraţia, iar râsul Dianei a răsunat în liniştea care se lăsase.

— Ei bine, a spus ea atunci, presupun că vrei să ştii ce părere am despre probă? [6]

— Da, a răspuns Ben, neştiind ce să înţeleagă din tonul ei.

— Tocmai am văzut-o, a continuat Diana, şi a trebuit să te sun, să îţi spun că. Eşti. Al. Naibii. De. Grozav.

Ben a răsuflat uşurat.

— Glumeşti!

— Niciodată nu glumesc cu asemenea lucruri. E una dintre cele mai bune probe pe care le-am văzut, şi nu pot să cred că n-ai mai prezentat nimic înainte. Eşti sigur că spui adevărul ?

Ben a râs.

— I-am arătat înregistrarea producătorului, şi amândoi am fost de acord că eşti omul potrivit pentru emisiune, dar mai e o problemă.

Lui Ben i-a stat inima în loc.

— O problemă ?

— Da. Nu e o mare problemă. Când ne-am văzut, ai spus că vrei să intri la ştiri şi politică, dar mă tem că nu asta îţi putem oferi. Am vrea să-ţi oferim un contract pe un an la London Nights, în calitate de reporter-şef pe showbiz.

A urmat o pauză, timp în care Ben încerca să priceapă ce i se spusese.

6 Ce va fi, va fi (în italiană în orig.) (n. t).

— Mai eşti acolo, Ben?

— Da, scuză-mă. Doar că nu la asta mă aşteptam.

Diana a oftat.

— Ştiu, dar mă ocup cu chestia asta de suficientă vreme ca să-mi dau seama care sunt punctele forte ale oamenilor, şi deşi ştiu că de fapt tu vrei să faci ştiri şi politică, mai ştiu că te vei pierde făcând asta. Trebuie să fii pe un post mult mai sus, şi acuma sincer,
Ben, dacă începi cu asta, lumea va fi la picioarele tale.

— Ştiu.

Ben a dat din cap, încă nesigur ce să spună. Fireşte că era o ocazie minunată, dar oare asta voia el, să apară ca reporter pe showbiz ? Un reporter amuzant, un aiurit superficial care intervievează celebrităţi?

— Pot să mă gândesc şi să te sun atunci? a întrebat Ben, neştiind că nimeni altcineva, nici măcar un prezentator debutant, nu s-a gândit vreodată că va primi o asemenea propunere de la Diana Macpherson.

— Bine, a acceptat ea. Mai stau la birou încă zece minute, şi dacă nu ne auzim, atunci apelez la a doua variantă. Iartă-mă pentru duritate, dar trebuie să înţelegi că asta e televiziunea.

— Nu-ţi face griji, a spus Ben. înţeleg.

Ben a dat fuga la biroul Jemimei şi au stat amândoi acolo, cu capetele apropiate, iar Ben i-a spus Jemimei ce se întâmplase şi care erau rezervele lui.

— Nu fi fraier, l-a sfătuit Jemima, e şansa pe care ai aşteptat-o de ani de zile. N-o să

rămâi tu pe dinafară, singurul lucru de care ai nevoie în televiziune e să pui piciorul în prag. Dacă ratezi şansa asta, i-a spus ea cât se poate de serios, n-ai cum să ştii când o să mai primeşti alta. Şi nici măcar dacă vei mai primi vreodată alta, a adăugat ea ameninţător.

Asta l-a convins pe Ben. S-a uitat la ceas, cu două minute înainte de cele zece pe care le avea la dispoziţie, a pupat-o pe Jemima pe obraz, a luat telefonul şi a sunat la London Daytime Television.

— Diana? a spus el cu o voce mult mai fermă. Sunt Ben Williams. M-am gândit, şi te-am sunat să-ţi spun că mi-ar plăcea nespus de mult să lucrez cu tine şi imediat ce fixăm datele, voi veni la lucru.

— Uf, a spus atunci Diana Macpherson, care zâmbea. M-ai speriat al naibii de tare, mai ales că nici măcar n-aveam vreo a doua nenorocită de variantă!

Şi doar cu un telefon, soarta lui Ben a fost pecetluită. Poate că nu era slujba pe care şi-o dorise el dintotdeauna, dar în mod sigur era un început, şi chiar unul foarte bun. înaintea unui nou început trebuie să apară însă un sfârşit, iar mâine este ultima lui seară la *Kilburn Herald.*

Jemima Jones se simte rău numai gândin-du-se la asta - de fapt, atât de rău, că şi comite un păcat de neiertat şi se confesează Sophiei şi Lisei, numai pentru că nu are cu cine altcineva să vorbească, şi de fapt nu vrea să spună nimic, dar o face din greşeală.

— Pari un pic necăjită, observă Sophie. E totul bine?

— E bine, îi răspund, şi un suspin adânc îmi scapă printre buze, înainte să-l pot reţine. Cred că exagerez un pic, adaug, încercând să mă prefac.

— Chiar petreci extrem de mult timp la sală, îmi dă dreptate Lisa, poate ar trebui să renunţi. Vreau să zic, nimeni nu trebuie să facă atât de multe exerciţii, cum faci tu.

Să aruncăm o privire la ce se întâmplă ? Lisa începe să-şi dea seama că vechea Jemima Jones este pe drumul cel bun spre a deveni viitoarea JJ, o JJ care ar putea fi incredibilă - o ameninţare. Pentru că Lisa, oricât ar fi ea de dependentă de lucrurile superficiale în viaţă, tot îşi dă seama că, pe măsură ce slăbeşte, Jemima scoate la iveală o adevărată frumuseţe - lucru care Lisei nu-i place. Nu-i place câtuşi de puţin.

— Poate că aşa e, spun eu, când de fapt mi-ar plăcea să-mi petrec şi mai mult timp la sală.

Dac-ar fi după mine, m-aş muta la sală, m-aş antrena toată ziua, în fiecare zi, dar nu mă pot aştepta ca ea să înţeleagă, nu mă pot aştepta ca nimeni altcineva să înţeleagă. Ştiu ce înseamnă asta, am văzut la o emisiune: sunt dependentă de antrenament. Ha! Eu! Dacă mi-ar fi spus cineva acum şase luni de zile că voi deveni dependentă de antrenamente, m-aş fi tăvălit pe jos de râs. Dar acum mai ştiu şi că această dependenţă este mai mult sau mai puţin la fel ca aceea de alcool sau droguri. Ştiu că trupul meu dă acum pe afară de endorfine şi mă simt fantastic aproape tot timpul.

Am lipsit o dată de la sală, o singură dată, când am ieşit să beau ceva cu Ben, iar în dimineaţa următoare m-am simţit al naibii de vinovată, aşa că mi-am dublat antrenamentul şi aproape m-am prăbuşit din pricina efortului.

— Poate că mai e un motiv, continui, pentru că trebuie s-o spun.

Trebuie să spun cuiva şi nu-i pot spune lui Geraldine.

— Ben pleacă mâine.

Sophie şi Lisa se înviorează.

— Ce ? face Sophie. Doar nu e vorba de acel minunat Ben pe care l-am cunoscut noi ?

Dau din cap cu tristeţe.

— Unde pleacă? întreabă Sophie.

— La London Daytime Television. Va fi reporter la o emisiune nouă.

— Vrei să spui că o să ajungă la televizor?

Ochii Lisei sunt larg deschişi, şi expresia lor e atât de superficială, că văd exact la ce se gândeşte. E foarte bine să dai de un tip atrăgător, e încă şi mai bine să dai de unul bogat, dar să dai de unul celebru - e dincolo de orice imaginaţie. Ben nu e numai superb, dar este şi pe cale să devină celebru. Amândouă sunt atât de impresionate că abia pot vorbi.

— Da, va ajunge pe sticlă, şi sunt un pic cam tristă în legătură cu asta. Mă bucur pentru el, sincer, chiar mă bucur, dar o să-i simt lipsa. E unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai mei, aşa că poate de aceea mă simt eu un pic deprimată în seara asta.

— Unde are loc petrecerea de rămas-bun? întreabă Sophie cu nonşalanţă.

De parcă aş fi fraieră. De parcă i-aş spune, acuma, sincer.

— Nu-mi amintesc, îi răspund şi dau din umeri. Mă ridic în picioare şi ies din cameră, spunând: în vreun bar.

în timp ce Jemima Jones urcă în camera ei, Sophie se uită la Lisa.

— îţi mulţumesc, Doamne, spune ea zâmbind, pentru că mi-ai oferit această şansă unică.

Asta pentru că Sophie a păstrat numărul lui Ben, dar n-a avut curajul să-l sune. Până acum.

— Ce-ai să faci?

Stai să vezi.Sophie îşi scoate agenda electronică din geantă, găseşte numărul lui Ben şi ridică receptorul.

— Alo, Ben? Bună, sunt Sophie, colega de apartament a Jemimei. Da, cea cu părul. Am sunat ca să-ţi urez succes, Jemima tocmai mi-a spus despre noua ta slujbă. N-am mai cunoscut pe nimeni care să lucreze în televiziune. Trebuie să fii de-a dreptul entuziasmat.

— Păi, da, spune Ben, care nu-şi poate da seama de ce îl sună fata asta, pe care nici n-o ştie prea bine. Chiar sunt.

— Voiam doar să te felicit, pentru că de-acum practic eşti celebru şi probabil că nu vei mai veni pe aici prea des. Doar în eventualitatea în care nu ne vom mai vedea, îţi urez succes.

— Mersi, spune Ben zâmbind. Sincer, e foarte drăguţ din partea ta.

— Ai dat vreo petrecere de rămas-bun? întreabă Sophie cu inocenţă, făcându-i Lisei cu ochiul.

— Nu, e mâine-seară.

Urmează o pauză stingheră, în care nici unul dintre ei nu ştie ce să mai zică, dar Ben e cel care umple primul tăcerea.

— Vino şi tu dacă vrei.

— Mi-ar plăcea la nebunie! exclamă ea, răsuflând uşurată. Unde e?

în timp ce scrie adresa, Lisa îi sare în faţă, gesticulând şi strâmbându-se.

— E în regulă dacă o aduc şi pe prietena mea, Lisa ? întreabă Sophie în cele din urmă, în silă.

— Sigur, răspunde Ben, gândindu-se că

la naiba, o să fie prea distrat ca să observe ceva.

Minunat. Ne vedem mâine-seară.**Bună, dulceaţo.**

Mersi de e-mail, mereu îmi luminezi ziua, când vin la birou şi găsesc un mesaj de la tine. Nu-mi vine să cred că te simt atât de aproape şi nici măcar nu ne-am întâlnit. Ai face bine să vii direct în LA cum te mai eliberezi un pic, deşi nu sunt sigur că mai pot aştepta nici trei luni.

Deja îmi fac planuri cu ce-am putea face dacă vii aici. Sunt atâtea lucruri pe care aş vrea să le vezi în Los Angeles. Va trebui să te duc la Universal Studios. O să ne dăm cu rolele pe Venice Beach şi o să mergem în toate localurile prin care merg eu, şi-mi vei cunoaşte toţi prietenii.

Ştiu că sună nebunesc, dar le-am povestit tuturor despre tine, chiar am făcut o copie a pozei tale, pe care o ţin mereu la mine - deci te-a văzut toată lumea şi de-abia aşteaptă să te cunoască.

îmi pare rău pentru că pleacă amicul tău, dar cred că ai atâţia prieteni, încât unul mai puţin probabil că nici nu mai contează. Să porţi ceva frumos diseară, îmi place să mi te închipui într-o rochie neagră de mătase, croită în aşa fel încât să ţi se legene pe lângă picioare. Dacă ai nişte sandale cu toc înalt şi cureluşe, poartă-le diseară şi gândeşte-te la mine.

Dacă stau însă bine să mă gândesc şi dacă vremea la Londra este atât de proastă pe cât ştiu eu, probabil că te-ai simţi mai bine cu un pulover şi cizme!

Oricum, draga mea, ai grijă de tine şi nu mai fi aşa de tristă. Eu stau aici, în lumina

soarelui, şi mă gândesc la tine.

Sună-mă când ajungi acasă şi te sun imediat înapoi.Să te distrezi.

Te sărut şi te îmbrăţişez strâns, Brad. xxxxxxx

Nu sunt sigură dacă-mi plac aceste familiarităţi, şi e ceva legat de cuvinte care s-ar putea să mă deranjeze, dacă stau să mă gândesc mai bine. Nu e vorba că e ceva obraznic în ele sau în mailurile lui, numai că am impresia că e un pic prea curtenitor. Dar poate că asta e doar o diferenţă culturală. Oricum, sunt sigură că e complet diferit în realitate. Probabil nu e tocmai bun la scris scrisori, atâta tot.

— Frumos din partea colegei tale că m-a sunat.

— Ce ? spun eu.

întorc capul de la ecranul computerului şi mă uit îngrozită la Ben.

— Despre ce vorbeşti?

— Colega ta de apartament, Sophie. M-a sunat aseară ca să-mi ureze succes, după ce i-ai spus tu despre slujbă.

Scârba. Nu-mi vine să cred.

— Dar nu i-am dat numărul tău. De unde l-o fi luat?

Acum e rândul lui Ben să fie surprins.

— Nu ştiu, răspunde el, dând din umeri. Eu am presupus că i l-ai dat tu.

— Ciudat. Mă întreb ce pune la cale.

— Oricum, spune Ben, i-am zis că poate veni diseară.

— **o.**

Deci asta pune ea la cale.

— Ce crezi despre ea, e genul tău?

Jemima! mă ceartă el. Singura dată când am văzut-o, arăta complet aiurea, în plus ştii că nu este genul de ţipă de care sunt eu interesat.

— îmi pare rău, spun zâmbind uşor în sinea mea. Am crezut că poate e timpul să ai şi tu o iubită.

Ai grijă, Jemima, joci un joc periculos.

— O iubită? întreabă Ben zâmbind. Ce-aş putea să fac cu o iubită acum, în perioada asta a vieţii mele ? Sunt mult prea ocupat să fiu celebru. Apropo, ştii cine sunt eu?

— Da, râd eu. Eşti Ben Williams, tipul cu capul uimitor de mare, care îi creşte pe fiecare secundă.

Dau din cap cu falsă neîncredere.

— Dumnezeu ştie cum o să fii când o să ajungi în televiziune.

— O să fiu minunat, exclamă Ben, aruncându-şi braţele în sus, cu o mişcare dramatică. O să fiu un nemaipomenit prezentator de prostii. O să fiu Ben Williams, proxenetul vedetelor, cel care linge dosurile celor celebri.

— Ben! chicotesc eu, încântată că prietenia noastră a ajuns la acest nivel de tachinare uşoară. N-o să mă uiţi, nu-i aşa?

— Dar tu eşti Jemima Jones cea inferioară, de la mizerabilul *Kilburn Herald*. Trebuie să te uit, nu ştiu pe nimeni care să vină de atât de jos, cum e *Kilburn Herald*!

Ben vorbeşte pe un ton afectat, dar se opreşte când vede o umbră de îndoială pe faţa mea. Nu poate fi serios. Sau poate?

— Sigur că nu te voi uita, Jemima. Eşti singura mea prietenă adevărată de aici, cum

aş putea să te uit?

Zâmbesc şi îmi aşez mai bine în scaun fundul meu care de-acum se micşorează rapid şi mă întorc să dau la iveală un pomete care abia începe să apară, dar Ben nu-1 observă. Ben nu pare să observe câtuşi de puţin că am slăbit, ceea ce înseamnă un singur lucru: nu sunt încă suficient de slabă.

Poate că într-un fel abstract, chiar a observat că arăt mai bine, dar cred că atunci când petreci mult timp cu cineva, e foarte greu să percepi vreo schimbare legată de dimensiuni. Ai observa imediat dacă şi-a schimbat drastic tunsoarea, sau dacă poartă ceva ce nu poartă de obicei, dar greutatea este ceva ce observi rareori. Mai ales dacă eşti bărbat. Cel puţin asta sper eu.

Singura cale prin care Ben ar putea să observe că Jemima a slăbit este să n-o mai vadă pentru o vreme. Asta ar cam fi iadul pe pământ pentru Jemima - un iad care ar putea deveni realitate, după cum îşi dă ea seama brusc.

— Deci vom păstra legătura ? îndrăzneşte nesiguranţa mea, refuzând să lase baltă subiectul.

— Numai dacă promiţi să mă respecţi şi să mă adori.

— Desigur, faimosule, îi spun.

Ben nu ştie, fireşte, dar eu deja îl respect şi-l ador.

Capitolul pQispx«zece.

La prânz, Jemima îl priveşte pe Ben cum merge pe stradă cu colegii lui de la ştiri. Stă la colţ, cu rucsacul pentru sală în braţe, şi îşi simte inima plină de tristeţe.

A fost invitată să li se alăture la prânz - prânzul de dinainte de petrecerea de rămas-bun la care Ben va fi forţat să bea mult mai mult decât ar trebui în timpul unei zile lucrătoare - dar a refuzat, pentru că diseară e petrecerea propriu-zisă, şi de vreme ce începe imediat după muncă, Jemima n-o să mai poată ajunge la sală în seara asta, aşa că sare peste prânz şi se antrenează în schimb în timpul pauzei de prânz.

Cine ar fi crezut că sala a devenit o prioritate mai mare decât şansa de a petrece timp cu Ben Williams ? S-ar putea spune că Jemima a devenit obsedată, doar un pic...

După ce a terminat cu sala, când a fost sigură că nu trece nimeni pe lângă ea, Jemima s-a urcat delicat pe cântarul din vestiarul femeilor, a întredeschis ochii şi apoi s-a uitat în jos. Şaptezeci şi patru de kilograme. Jemima se dă jos şi se mai urcă o dată, doar să fie sigură, pentru că Jemima Jones n-a avut niciodată greutatea asta, în toată viaţa ei.

Cred că suntem cu toţii de acord că e un motiv de sărbătoare, dar din păcate, vineri la ora prânzului, Kilburn High Road nu oferă prea mult din ce ar cumpăra Jemima ca să

sărbătorească. Şi-ar dori o rochie, poate cea pe care i-a descris-o Brad azi-noapte, dar chiar dacă are şaptezeci şi patru de kilograme (şaptezeci şi patru!), deocamdată tot nu vrea să-şi cheltuie banii.

„Când o să am şaizeci şi patru de kilograme", îşi spune ea în timp ce se îndreaptă înapoi spre birou, după sală. „Când voi cântări şaizeci şi patru de kilograme mă voi răsfăţa aşa cum trebuie", îşi mai spune ea. Se opreşte în schimb în faţa farmaciei şi se uită din uşă la raftul cu produse cosmetice. „La naiba", gândeşte ea. „Mi-aş putea oferi chiar acum o mică trataţie, vreau să arăt cât se poate de bine diseară", îşi spune şi intră.

La 5:15 îmi iau noile mele produse de machiaj şi mă duc la toaletă, nefiind prea surprinsă s-o găsesc pe Geraldine acolo, ţuguindu-şi buzele în oglindă şi punându-şi nişte cremă bronzantă pe obrajii deja aurii.

— Bună, străino! spune Geraldine. Te pregăteşti pentru petrecere?

Se dă un pas înapoi şi-şi admiră în faţa oglinzii rochia roşie, care mă duce imediat cu gândul la Brad, pentru că e exact ca rochia neagră pe care şi-a dorit el s-o port - e scurtă, moale şi foşneşte, îi cuprinde formele şi-i descoperă picioarele, învelite în nişte ciorapi transparenţi şi lucioşi şi cu pantofi plaţi roşii, de lac. Scârba. Nu, mă scuzaţi, glumeam doar, dar dacă e să fiu un pic serioasă, mă uit la
Geraldine şi mă simt îmbrăcată al naibii de prost.

— Mă gândeam, încep eu, conştientă de cum arăt, adică ridicol. M-am gândit să pun nişte... şi mă dau înapoi, dar Geraldine îmi trage geanta cu produsele de machiaj.

— Ce-ai tu aici ? mă întreabă şi scoate produsele, pe rând, întinzându-le lângă chiuvetă. Ei bine, spune ea, şi mă priveşte. Unele ţi se vor potrivi, dar altele nu. Dacă iei câte ceva de la mine, atunci va fi bine.

— Fii fără grijă, mormăi, încercând să nu par demoralizată, pentru că încep brusc să mă răzgândesc. Nu sunt sigură că merită deranjul.

— Jemima! mă ceartă Geraldine. Uneori eşti de-a dreptul exasperantă. De zile întregi, mor să pun mâna pe tine. Acum că slăbeşti, ai nevoie de un machiaj serios, şi iată! spune ea, ridicându-şi braţele în aer. Ghici cine e persoana perfectă pentru asta.

Nu mă pot abţine, încep să râd şi mă sprijin de raft, având grijă să nu mă aşez pe petele umede din jurul chiuvetelor.

— Bine, îi spun zâmbind. Poţi începe prin a mă machia pe mine.

— Jemima Jones! se aude vocea puternică a redactorului-şef, când trec pe sub boitele învăluite în fum din Wine Cellar.

E puţin după ora şase. Geraldine stă chiar lângă redactorul-şef şi zâmbeşte cu încântare când mă vede, ca să nu mai zic de cât de uimit e el.

— Ce ţi-ai făcut, tânără doamnă?

Mă încordez îngrozită când o mână se apropie de faţa mea. Să mă fi mânjit cu ruj ? Oare îmi curge rimelul pe obraji ? Am spanac

între dinţi?

Redactorul-şef continuă:

— Jemima Jones, eşti doar o umbră a femeii care erai înainte.

Slavă Domnului! îmi reţin chicotitul şi zâmbesc cu plăcere, încercând să fiu nonşalantă, să par neimpresionată de faptul că în sfârşit a remarcat cineva, chiar dacă e vorba doar de redactorul-şef.

— Am slăbit un pic, atâta tot.

— Un pic? izbucneşte redactorul-şef. Tânără doamnă, eşti jumătate din cât erai. Şi nu e numai asta, spune el, şi se apleacă în faţă cu un aer conspirativ. Arăţi şi destul de bine, nu-i aşa?

O, Doamne, simt cum roşesc, dar din fericire îi surprind privirea Geraldinei şi văd că şi ea îşi reţine chicotelile, aşa că roşeala trece.

Geraldine încearcă să-şi reţină chicotelile, dar de altfel ea zâmbeşte larg şi pentru ce a făcut ea cu mânuţele ei, fiindcă Jemima Jones chiar pare altă persoană.

Ce-i drept, se gândeşte Geraldine, hainele ei nu sunt prea şic. Numai că ea nu ştie că Jemima aşteaptă să fie şi mai slabă înainte să-şi cumpere altele noi.

Geraldine se uită la figura Jemimei. Se uită la pielea ei crem, care a căpătat o nuanţă aurie cu ajutorul bazei de machiaj extrem de scumpe a Geraldinei. Se uită la ochii verzi ai Jemimei, deveniţi mari şi scânteietori cu ajutorul cunoştinţelor de expert ale Geraldinei în materie de fard de ochi; picăturile de ochi i-au transformat albul

ochilor în ceva mai strălucitor decât zăpada. Se uită la buzele ei pline şi bosumflate, făcute să arate încă şi mai pline cu ajutorul creionului de buze, rujului şi luciului de buze - toate ale Geraldinei. In cele din urmă, se uită şi la părul Jemimei, pe care tot Geraldine l-a strâns într-un coc franţuzesc, din care a lăsat să cadă nişte bucle fine.

— Arăţi superb, îmi şopteşte Geraldine.

Se întinde şi-mi şterge o pată mică de ruj de pe obraz: sinceră să fiu, nici n-ar fi observat-o altcineva în afară de Geraldine.

— Jemima!

Inima îmi stă în loc când Ben vine în fugă la mine şi-şi pune un braţ în jurul meu.

— Pentru o clipă am crezut că n-o să vii.

S-a gândit la mine! Chiar s-a îngrijorat în privinţa mea, a pierdut vremea fâcându-şi griji dacă vin sau nu. Ei bine, asta sigur e ceva.

îmi recapăt calmul şi mă uit în ochii lui Ben. Vreau ca el să observe cum arăt, s-o vadă pe noua Jemima Jones, să-i placă ce vede şi să se îndrăgostească de mine. Dar Ben spune simplu:

— Uite, ia un pahar de şampanie, şi când mi-1 dă, se uită peste umărul meu şi spune: Diana! Ai reuşit să ajungi.

— Nu mi-aş fi putut lăsa eu noul reporter vedetă, nu? spune Diana Macpherson, păşind prin încăpere, în timp ce oamenii se dau la o parte ca să-i facă loc.

Până la urmă, Diana Macpherson e celebră în mass-media.

Nu mă pot abţine, privesc cu o senzaţie

crescândă de groază cum Diana aproape îl sărută pe Ben pe obraz, dar apoi evident se gândeşte mai bine şi-şi întinde mâna, pe care Ben o strânge cu căldură. Bleah.

— Permite-mi să te prezint, spune el, întor- cându-se mai întâi către redactorul-şef.

Redactorul-şef e atât de impresionat de Diana Macpherson încât gura lui, odată deschisă, a rămas precum a unui peşte: a uitat s-o mai şi închidă. Diana dă mâna cu el, apoi cu mine, dar tocmai când Ben se pregătea să i-o prezinte Geraldinei, Diana se întoarce spre Ben şi-i spune:

— Hai cu mine să luăm ceva de băut!

Ben ridică din umeri spre noi şi se lasă împins de ea către bar.

— Ce scârbă! exclamă Geraldine, care fireşte că se simte umilită de marea Diana Macpherson.

Numai Geraldine ar spune ce gândesc toţi ceilalţi, dar nu îndrăznesc să spună cu voce tare.

— Stai liniştită, o consolez eu, sunt sigură ca nu a fost ceva personal.

Dar sigur că a fost personal, doar nu sunt proastă. Am văzut cum privirea Dianei Macpherson a trecut crud şi rece peste Geraldine. Oricum, din câte am auzit, Diana Macpherson nu e genul de femeie prietenoasă cu femeile, mai ales când acele femei se întâmplă să fie atât de atrăgătoare precum Geraldine.

— Doamne, îmi pare sincer rău, spune o voce imediat lângă noi. Diana este o ţipă dură, şi uneori poate părea nepoliticoasă.

Ne întoarcem amândouă şi dăm cu ochii de un tânăr atrăgător, care poartă o pereche veche de blugi Levi's şi o cămaşă îngrijită din bumbac.

— îmi pare rău, repetă el. Sunt Nick, am venit cu Diana.

Nick îi întinde mâna Geraldinei când spune asta şi-i susţine privirea mai mult decât este necesar. După aceea îmi strânge şi mie mâna, făcându-mă şi mai tare să mă simt o cantitate neglijabilă.

— Ai venit cu Diana? întreabă Geraldine, ridicând o sprânceană. Asta înseamnă că tu eşti... cealaltă jumătate a ei? întreabă ea pe un ton şmecheresc.

— Nu prea, râde Nick. Mai degrabă sunt partenerul de ocazie.

— Şi aici te aduce ?

Geraldine îl tachinează, dar nici lui Nick, şi nici mie nu ne scapă nuanţa de flirt din vocea ei.

— Da, dar am promis s-o scot la cină mai târziu.

— Tu, ăăă, tu lucrezi în televiziune? mă bag eu, încercând să fiu politicoasă, dar simţin- du-mă din ce în ce mai nedorită.

— Nu, râde el, scuturând din cap. Aţi auzit de Cut Glass?

Toată lumea a auzit de Cut Glass. Iniţial un magazin mic şi ciudat de optică, specializat în ochelari la modă şi greu de găsit în altă parte, Cut Glass este acum unul dintre cele mai mari, dacă nu chiar cel mai mare lanţ de optică din ţară.

— Eşti optician.

Este o afirmaţie, şi nu o întrebare. Ochii

Geraldinei se micşorează brusc în timp ce se gândeşte cum să scape de el. O cunosc atât de bine, îmi zic în sinea mea, zâmbind. Se gândeşte că e drăguţ, dar plictisitor, plictisitor, plictisitor.

— Nu, râde Nick. Nu tocmai.

O, Doamne, o văd pe Geraldine cum se gândeşte că treaba se înrăutăţeşte. Nu e nici măcar optician, e un afurisit de asistent de vânzări.

— E compania mea, spune el fără tragere de inimă, după o pauză sugestivă.

— Cum adică e compania ta?

— E compania mea, repetă el.

— O, Doamne! murmură Geraldine, şi păleşte brusc. Tu eşti Nick!

Nick o priveşte confuz.

— Doar ţi-am spus că sunt Nick.

— Nu, zice ea, şi scutură din cap. Eşti Nick Maxwell, ştiu totul despre tine.

— Cum adică ştii totul despre mine ?

— Sunt prietenă cu Suzie.

— Cum? întreabă el zâmbind din ce în ce mai larg. Suzie Johnson?

— Da, răspunde Geraldine, căreia nu îi vine să creadă ce noroc are, pentru că Nick Maxwell, la 1,85 cât are, este nu numai superb, dar şi extrem de bogat, foarte drăguţ şi extrem de potrivit ca partener. Geraldine ştie totul despre el.

— Suzie e una dintre cele mai vechi prietene ale mele, ştiu de tine de ani de zile.

— O, Doamne! Acum e rândul lui Nick: tu eşti Geraldine Tumer!

Mă simt tot mai în plus, aşa că în cele din urmă îmi dau seama că e timpul să-i las pe

cei doi să se desfăşoare.

— Ceva de băut? încerc eu, dar amândoi dau din cap că nu, deja prea dornici să afle pe cine altcineva mai au ei doi în comun, aşa că mă îndrept spre bar.

Toată lumea se simte prea bine pentru a-şi mai aminti că se află la această petrecere ca să-şi ia rămas-bun de la multiubitul lor redactor-şef adjunct. Luminile sunt mai slabe, muzica a fost oprită, iar Jemima stă sprijinită de bar sorbindu-şi vinul alb şi ieftin - şampania s-a terminat de mult - şi rotindu-şi privirea prin sală.

Îl vede pe Ben cu Diana Macpherson şi redactorul-şef; Diana stă între ei, apăsându-şi din când în când mâna pe braţul lui Ben pentru a scoate în evidenţă câte ceva. Jemimei i se pare hilar, pe redactorul-şef nu-1 atinge la fel. De fapt, pe acesta nu pare să-l atingă deloc.

Diana e mult prea bătrână şi mult prea neşlefuită ca Jemima să se simtă cu adevărat ameninţată - sigur, nu e nici pe departe genul lui Ben - şi totuşi, de fiecare dată când aceasta îşi aşază câte un deget lung, cu manichiura făcută, pe mâneca lui Ben, Jemima îşi simte mai puternic zbuciumul din străfundul inimii. Lasă-1 în pace, spune ea, nu-i de tine.

Jemima, nici de tine nu e. Jemima însă nu vede asta, de vreme ce până acum n-a mai făcut decât foarte rar, dacă nu deloc, vreo pasiune pentru cineva. Cert e că majoritatea femeilor îşi petrec anii adolescenţei îndrăgostindu-se, după care le trece. Sunt mai mult decât obişnuite cu durerea, atunci când

merg la o petrecere şi-şi privesc obiectul dorinţelor lor ajungând cu altă ţipă. Ştiu foarte bine cum să le povestească prietenelor despre „scârba" care l-a furat şi sunt la fel de conştiente că nu e sfârşitul lumii, chiar dacă asta cred pe moment.

Dar Jemima n-a avut o adolescenţă precum majoritatea fetelor. în vreme ce colegele ei mergeau la petreceri, experimentând machiaje şi haine, şi bâjbâind prin dormitoare întunecate, pe paturi acoperite cu multe haine, Jemima stătea acasă cu mama ei: mânca, se uita la televizor şi visa cu ochii deschişi.

Jemima n-a fost la nici o petrecere până ce a ajuns la facultate; chiar şi acolo, se aventura rareori la evenimente sociale după ce se termina Fresher’s Week. Jemima Jones şi-a făcut la un moment dat un grup de prietene care erau la fel de neadaptate ca şi ea - sau cel puţin aşa credea. îşi ziceau că sunt neadaptate social, prefăcându-se că se simt bine tocmai datorită diferenţelor, deşi fiecare dintre ele îşi dorea să fi fost altcineva.

Până de curând, Jemima a arătat foarte puţin interes pentru sexul opus. Da, şi-a pierdut ea virginitatea, dar n-a simţit niciodată cum e să tânjeşti după cineva, cum e să stai trează toată noaptea, rugându-te ca el să te observe şi înfiorându-te la gândul că n-o să simtă niciodată la fel.

— Mimey!

Reveria mea e întreruptă de o voce pe care o ştiu prea bine. Mă întorc încet,

încercând să-mi dau seama de ce aud vocea asta la o chestie legată de serviciu. în timp ce mă întorc, îmi dau seama că tot vinul alb şi ieftin din care am băut cu lăcomie toată seara ca să mă relaxez mi s-a urcat direct la cap: sunt, cum să vă spun, uşor ameţită. Bine, recunosc, şi uşor nervoasă.

Când le văd pe Sophie şi Lisa, zâmbesc larg, de fapt rânjesc. Sunt al naibii de sigură că arăt ca o pisică de Cheshire[7].

— Amândouă arătaţi... - fac o pauză să le privesc de sus până jos, din cap până la degetele de la picioare... - minunat! exclam eu cu mărinimie, în ciuda liniştii care pare să se fi pogorât în sală la venirea lor.

Sophie şi Lisa chiar că s-au pregătit pentru ieşit în oraş - numai că au făcut-o în Kilburn, iar ce arată magnific în Tramp e complet ridicol în Wine Cellar de pe Kilburn High Road. Arată extraordinar... extraordinar de nepotrivite cu locul.

Lisa a fost evident la coafor, care a trimis-o afară cu o freză atât de mare, că aproape trebuie să fie atentă când trece pe sub tocuri de uşi. Poartă o bucată mică de pânză neagră pe post de rochie şi sandale cu barete extrem de înalte.

Sophie şi-a prins părul într-un coc franţuzesc, cam ca al meu şi s-a strecurat într-o rochie de cocteil neagră şi scânteietoare, care sclipeşte şi străluceşte la fiecare mişcare.

Arată ca nişte amărâte de parodii ale lor înseşi, iar eu nu pot, pur şi simplu nu-mi pot

7 Pisica de Cheshire este cea care îi apare lui Alice în povestea lui Lewis Caroll, ***Alice în Ţara Minunilor.***

şterge rânjetul de pe figură. Când le salut, pot să-i văd şi pe Geraldine şi pe Nick Maxwell rânjind. Preţ de o clipă, simt o satisfacţie crudă că arată atât de aiurea.

Doar că, fireşte, Sophie şi Lisa nu se simt deloc aiurea, ele se simt frumoase, şi e clar că totul este pentru Ben. Mare greşeală. Foarte mare greşeală. Ha! Aşa merită.

— Deci unde e isteţul? întreabă Sophie, uitându-se prin încăpere şi încercând să-l găsească pe Ben. _______

aratandu-le-o pe Dyjna Macpjfterson:

îmi dau seama că dacă Sophie şi Lisa intră pe teritoriul ei, Diana are să le toace mărunt.

— Ben vorbea cu ea mai devreme, probabil că s-a dus să-i ia ceva de băut.

— Doamne, exclamă Sophie, care îşi netezeşte rochia şi-i aruncă Dianei Macpherson o privire dură. Parc-ar fi un lup deghizat în miel. Cine e?

Sophie nici nu se întoarce spre mine, îşi ţine în continuare ochii ţintă spre Diana, pentru că Ben s-a întors cu un pahar de vin pentru ea.

— Nu ştiu, ridic eu din umeri, străduin-du-mă să-mi ascund rânjetul răutăcios. Nu e de la ziar şi nici n-am mai văzut-o până acum. Poate e vreo prietenă de-a lui Ben.

Mă opresc din vorbit şi o privim toate trei în tăcere, când Diana ia o scamă de pe jacheta lui Ben - un gest mult prea intim pentru un simplu şef.

— Poate că-1 place, adaug eu, întrebându-mă cum se va sfârşi această stranie conversaţie.

— Ar vrea ea să fie aşa de norocoasă! spune Sophie cu indignare, înainte să-şi amintească, fireşte, că eu, colega ei de apartament, sunt îndrăgostită de Ben şi că n-ar trebui să-şi arate atât de deschis sentimentele. Hai să-ţi spun ceva, Mimey, zice ea pe un ton plin de încredere. Mă duc eu până acolo, să scap de baba aia, ca să poţi să vii tu apoi, să stai de vorbă cu el. Pun pariu că nu i-ai adresat nici un cuvânt toată seara.

Nu-mi mai pot ascunde zâmbetul crud care mi se întinde pe faţă şi spun:

— Ai face tu asta ? E atât de surprinzător din partea ta.

— Dar pentru ce simt prietenii ? vine replica Sophiei, care a şi început să se strecoare printre oameni ca să ajungă la pradă.

— Ar fi bine să mă duc cu ea, spune Lisa, care o urmează legănându-se pe tocuri

— Ce se petrece aici? întreabă Geraldine, care se aşază chiar lângă mine. Ce *caută* colegele tale de apartament aici şi, mai exact, de ce naiba *arată* aşa?

E prea mult pentru mine. încep să râd, şi cu cât râd mai mult, cu atât mi-e mai greu să mă opresc, dar nu sunt chiar aşa isterică, bine? Poate doar un pic. în cele din urmă, reuşesc să iau o gură de aer:

— Fii atentă. Cred că urmează un moment de neuitat.

— Colega ta ştie cine e Diana Macpherson? întreabă Geraldine confuză.

— Nu, bolborosesc eu. Şi nici nu ştie cum e ea, dar Sophie îl place pe Ben şi cum crede că Diana e un lup îmbrăcat în miel, vrea să-l

scoată de acolo, orice-ar fi.

Geraldine pare şocată, dar îşi dă seama rapid că e un moment antologic.

— Antologic! murmură ea uluită, uitându-se la Sophie.

Sophie, naivă cum e, pare să fi hotărât în mai puţin de un minut că Ben a fost în mod clar acaparat de această blondă uscată şi mult prea în vârstă pentru el. Aşa că în timp ce se apropie hotărâtă de ei, îşi pune la cale strategia. A mai decis că Ben pare să nu-şi dorească să fie acolo, aşa că probabil va fi veşnic recunoscător oricui va avea prezenţa de spirit să-l scoată din locul acela, de lângă femeia asta care, mai crede Sophie, îi strică petrecerea de rămas-bun.

Eu sunt - îşi zice ea, apropiindu-se tot mai mult - infinit mai tânără decât această blondă rumenă, şi mult mai atrăgătoare. în plus, mai remarcă ea când în sfârşit ajunge la ei, am picioare mai frumoase. De-acum, hotărăşte Sophie, Ben are o prietenă care o să-i facă vânt acestei femei. Iar această prietenă sunt eu. Excelent! îşi spune. Niciodată n-o să-mi poată mulţumi îndeajuns!

— Ben! strigă Sophie, iar Ben îşi întrerupe conversaţia cu Diana şi o priveşte absent, în primul rând pentru că îi vine să fie atent la ea, din moment ce pare să aibă două, dacă nu chiar trei capete, şi în al doilea rând pentru că nu o mai recunoaşte.

Privirea lui absentă devine un pic alarmată, pentru că e evident că ea pare să-l ştie chiar foarte bine.

— Dragule! exclamă Sophie, luându-i

faţa în mâini şi lipindu-i pe buze un sărut mare şi umed. îmi pare atât de rău că am întârziat. Ţi-a fost dor de mine ? adaugă ea, alintându-se.

— Eu... ăăă...

Ben e absolut, dar absolut consternat. Cine-i străina asta, să fie vreo ţipă de la PR cu care poate a vorbit la telefon?

— Bună, spune Sophie, întorcându-se cu răceală spre Diana Macpherson, a cărei figură s-a făcut deodată dură ca oţelul. Eu sunt Sophie, zice ea şi-i întinde mâna, dar Diana nici nu se clinteşte. Prietena lui Ben, adaugă ea.

— Ce? bolboroseşte Ben, care, deodată, şi-a dat seama cine e.

— Nu fi timid, dragă. Nu mai poate rămâne secret, nu? zice Sophie, şi-şi trece afectuos mâna prin părul lui.

— Dar... se bâlbâie Ben, dar ne-am văzut o singură dată. Eşti colega de apartament a Jemimei, nu-i aşa?

Sophie ezită, însă doar pentru o fracţiune de secundă.

— Ai chef să te joci un pic, dragule? Vrei să mă joc şi eu? Bine atunci, ne-am văzut o singură dată.

Se întoarce către Diana şi-şi dă ochii peste cap, în timp ce Ben stă şi-o priveşte uimit.

— Scuză-mă, îi spune ea Dianei. (în treacăt fie spus, Diana e mult, mult mai perspicace decât Sophie, şi uşor, uşor îşi dă seama că asta nu e ce pare, mai ales din cauza expresiei de pe faţa lui Ben). Noi ne mai jucăm câteodată, continuă Sophie, care, în exuberanţa ei prostească nu-şi dă seama

că planul ei de fapt nu merge... conform planului.

— A, da? face Diana, dând-o pe şarm şi zâmbind într-un fel despre care colegii ei ştiu că înseamnă un singur lucru: va fi moarte de om. Deci tu eşti prietena lui Ben? Am auzit multe despre tine.

Zâmbetul lui Sophie păleşte pentru o secundă, dar fata îşi revine.

— Sper că numai lucruri bune, încearcă ea, pentru că, din câte ştie, Ben n-are prietenă, iar dacă are, aceasta ar putea fi aici, ceea ce ar însemna că Sophie are probleme mari.

— O, lucruri minunate, spune Diana. Mi-a părut rău să aud despre sora ta, adaugă ea, ştiind acum fără nici un dubiu că Sophie este vreo damă cretină care-1 place pe Ben şi care a crezut că-1 poate lua de lângă ea.

— Sora mea, da, ce păcat. Sunt surprinsă că Ben ţi-a spus asta, zice Sophie, care începe să creadă că i-ar fi cu atât mai bine, cu cât ar pleca mai repede de aici.

Jemima şi Geraldine s-au tot mutat, puţin câte puţin, până ce au ajuns la doar câţiva metri distanţă, şi amândouă sunt extrem de atente la ce se întâmplă.

— Hmmm, spune Diana pe un ton din ce în ce mai hotărât, Ben îmi spune tot felul de lucruri. Sunt psihiatrul lui.

— Ce ? spune Sophie, care habar n-are ce să facă mai departe.

— Ei bine, să ştii, continuă Diana, aplecân- du-se în faţă şi coborându-şi vocea, că după problema de anul trecut cu auzitul vocilor şi tendinţele schizofrenice, l-am

văzut pe Ben de trei ori pe săptămână. Nu ţi-a spus?

— Da, dacă stau bine să mă gândesc, chiar mi-a spus asta, dar ştiţi cât de secretos e el.

— Absolut, acceptă Diana. Atâta timp cât îţi ţii cuţitele de bucătărie bine ascunse, dacă înţelegi la ce mă refer, mai zice ea, şi-i dă un ghiont lui Sophie. N-ar trebui să spun asta, adaugă ea, dar trebuie să ai grijă. Vreau să zic, n-am vrea să sfârşeşti ca ultima lui prietenă, nu-i aşa?

— A, nu.

— Păi, nu. Oricum, Ben mi-a spus că eşti osteopat. Vino cu mine, luăm ceva de băut şi-mi poţi povesti totul despre munca ta.

înainte ca Sophie să aibă vreo şansă să protesteze, Diana a şi apucat-o de braţ şi a tras-o spre bar, în timp ce Geraldine şi Jemima se prăpădesc de râs.

— Ce dracu'? face Ben, care pentru un moment, poate din cauza şocului, s-a trezit un pic din ameţeală. Se întoarce spre mine, bolborosind : aia era prietena mea?

— Nu, Ben, îi răspund, zâmbind cu delicateţe. Tu nu ai prietenă, ai uitat?

— Aşa credeam şi eu, zice Ben, uitându-se confuz în paharul lui cu vin, şi înapoi la fete. Jemima, continuă el, coborându-şi paharul. Geraldine, spune el, legănându-se uşor şi privind-o. Ce-o să mă fac eu fără voi două?

îşi azvârle braţele în jurul umerilor noştri, dar Geraldine, care n-a pus gura pe alcool toată noaptea, îşi roteşte ochii dezgustată şi

se trage deoparte.

— Te descurci tu, Ben, spune ea. Sigur o să găseşti la London Nights mii de femei superbe, care or să se îndrăgostească de tine. Şi apropo de dragoste... adaugă, căutându-1 din priviri pe Nick Maxwell, care tocmai s-a întors cu haina Dianei Macpherson. Am întâlnire cu cel mai eligibil bărbat din Londra.

— Cine ? întreabă Ben.

Oricum, se pare că e mult prea beat ca să-i mai pese.

— Nu contează.

Geraldine e lucidă ca un judecător, şi din fericire şi-a dat seama că Ben e ultima persoană căreia i-ar putea spune, pentru că nu se ştie niciodată cum ar interpreta asta Diana Macpherson.

— Mă scuzaţi, mai spune ea, văzând că Diana nu mai e prin preajmă, iar ea îşi poate lua la revedere de la Nick. Mă întorc într-o clipită.

Braţele lui Ben sunt încă pe umerii mei: sunt atât de nervoasă, încât parcă m-am şi trezit deodată, şi acum pot să văd totul în detaliu, pot să simt fiecare apăsare a braţului lui Ben pe corpul meu.

Tu eşti singura mea prietenă, îmi spune el, întorcându-se şi îngropându-şi faţa în umărul meu. Te iubesc, Jemima, mormăie el în bluza mea, iar eu îngheţ.

Şi lumea stă în loc.

— Ce-ai spus ? întreb eu şovăielnic, convinsă fiind că am auzit greşit.

Atunci Ben se uită fix la mine pentru câteva secunde, şi mă sărută cam cum l-a sărutat Sophie pe el - Sophie care între timp a plecat de la petrecere. E un sărut pe buze, mare, umed şi apos, şi-ţi mulţumesc, Doamne, mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc. Durează patru secunde bune, iar când se termină, Ben se îndepărtează poticnindu-se, lăsându-mă acolo ca o stană de piatră şi tremurând ca o frunză.

Şi eu te iubesc, şoptesc eu, în urma lui, uitându-mă cum e tras într-o parte de redactorul-şef, care se pregăteşte să ţină un discurs. Şi eu te iubesc.

Capitolul c,inC.ispK£zejC.e.

înainte să ne uităm la JJ - pentru că Jemima Jones există de-acum numai cu numele - trebuie să ştim că de când am văzut-o ultima oară, a dat rar pe-acasă. Au trecut trei luni şi e bine să fim preveniţi, numai ca s-o putem recunoaşte, să nu cumva să ne gândim că Jemima Jones e de negăsit.

A fost la serviciu, unde s-a simţit absolut mizerabil fără Ben Williams, şi a fost la sală. A făcut tot posibilul să-şi evite cele două colege de apartament după eşecul de la petrecerea de adio a lui Ben, şi şi-a ascuns durerea provocată de faptul că Ben n-a mai sunat-o de atunci.

S-a împrietenit din ce în ce mai tare cu Geraldine - care, întâmplător, are acum o relaţie stabilă cu Nick Maxwell - şi primeşte facturi telefonice uriaşe, pentru că vorbeşte cu Brad din California, care, în ciuda faptului că este la mulţi, mulţi kilometri depărtare de ea, se dovedeşte a fi singura lumină din viaţa ei.

Jemima crede că de-acum îl cunoaşte destul de bine pe Brad. I-a oferit timpul ei, gândurile şi energia ei, pentru că nu are de ce să mai păstreze ceva din toate astea pentru Ben, care

a dispărut din viaţa ei şi a reapărut pe ecranele televizoarelor.

Brad investeşte la fel de mult în Jemima, care va fi curând cunoscută drept JJ. Poate că ar fi totuşi bine să ne punem întrebarea: cât de bine crezi că poţi cunoaşte pe cineva pe care nu l-ai văzut niciodată? Cât de apropiat poţi fi de cineva cu care ai vorbit pe net, fax şi telefon ? Cum poţi şti că este cine spune că este?

Probabil că asta nu contează. Până la urmă, conversaţiile astea sunt singurul lucru care o bucură pe Jemima, de când mâncarea nu-i mai oferă consolarea de altădată, iar Ben a sunat de fix trei ori în prima lună de când a plecat. I-a spus ce bine îi merge, dar de-atunci n-a mai auzit nimic de el.

Mâncarea. Jemima mănâncă doar cât are nevoie ca să aibă energie la sală, ca să vadă cum i se întăreşte pielea şi îşi recapătă elasticitatea, sau ca să-şi redescopere oasele şi muşchii pe care nu credea că-i are. în primele două săptămâni după plecarea lui Ben, Jemima a avut din nou pofte, care îi luau toată energia necesară pentru a lupta, dar s-a ţinut tare, şi de-acum poftele sunt de domeniul trecutului.

Când am văzut-o ultima oară la petrecere, Jemima avea şaptezeci şi patru de kilograme, dar acum Jemima Jones cântăreşte cincizeci şi cinci de kilograme. Jemima Jones a pierdut aproape câte kilograme cântăreşte o persoană obişnuită. Jemima Jones arată exact ca tipa din poză.

— Nu-mi vine să cred, exclamă Geraldine, stând în sufragerie şi privind-o pe Jemima cum trece ca o vijelie şi-şi caută haina. Să fiu a naibii dacă-mi vine să cred.

De altfel, cine poate crede că Jemima, draga noastră Jemima Jones, ar putea trece ca o

vijelie?

— Ce să crezi ? întreabă Jemima distrată.

Şi-a ochit vechea ei haină neagră şi imensă, pe jos după canapea. O scoate şi şi-o înfăşoară în jurul trupului ca să-i ţină de cald: Jemimei Jones îi e deseori frig, pentru că nu mai are căptuşeala care-i încălzea oasele.

— Uită-te la tine, spune Geraldine. Eşti slabă.

— Nu fi ridicolă, îi răspunde Jemima. Cu greu pot trece drept o persoană slabă, încă mai am grăsimea asta aici.

Şi apucă ce a mai rămas din grăsimea de pe coapsele ei: lăsaţi-mă să vă spun că nu e deloc multă.

— Care grăsime, Doamne ? murmură Geraldine. Crede-mă, eşti slabă. Ai acum aceeaşi măsură ca şi mine.

— Aş vrea eu, spune Jemima, care chiar are aproximativ aceeaşi măsură ca şi Geraldine, numai că deocamdată nu-şi poate da seama de asta. Ştie că *arată* altfel, ştie că *se simte* altfel, doar că nu e pe deplin sigură ce ar trebui să simtă în legătură cu asta. Mă rog, continuă ea. Unde mergem?

— în expediţie, îi explică Geraldine misterioasă. Azi eşti pe mâna mea, tot ce-ţi trebuie e carnetul de cecuri.

— O, Doamne, exclamă Jemima nervoasă. Dacă ai de gând să mă duci la cumpărături, poţi să uiţi de magazinele de firmă. Călătoria asta la LA mă stoarce de tot, nu mai am un ban.

— Stai liniştită, spune Geraldine. Pentru ce crezi că sunt făcute cărţile de credit?

— Ştiu şi asta, răspunde Jemima. Dar

aproape că am ajuns la limită pe cârdul meu, şi nu ştiu cum naiba o să mai dau banii înapoi.

— Dragă, spune Geraldine. Gândeşte logic. Stăm pe-aici doar vreo sută de ani sau cam aşa ceva, ceea ce reprezintă un nimic pe termen lung, de unde rezultă că de fapt nimic nu-i prea important în viaţă, şi fără îndoială nu banii. Aşa că-i vei da înapoi când te întorci.

— Geraldine, eu n-am părinţi bogaţi care să-mi plătească facturile ori de câte ori am probleme. Cum o să pot plăti totul din salariu ?

— Jemima, în primul rând că părinţii *rareori* mă ajută cu bani. Şi oricum, pe ce îţi cheltui tu banii ? înainte nu prea cheltuiai mare lucru.

— Ştiu, se vaită Jemima, gândindu-se la toate restaurantele la care nu a fost niciodată, la toate hainele pe care nu şi le-a cumpărat, şi la vacanţele pe care nu le-a avut, dar ăsta nu-i un motiv să cheltui totul acum.

— Nu mergem să cheltuim *tot*, spune Geraldine. Nu mergem la Armâni, dar dacă se va întâmpla să vedem nişte haine drăguţe acolo, mă tem că va trebui să aruncăm o privire. Oricum, nu te poţi duce la LA în vechile tale haine. în primul rând, nu sunt genul de chestii pe care Brad se aşteaptă să le poarte JJ, şi în al doilea rând, chiar să fi fost aşa, acum toate curg de pe tine. Jemima dragă, sincer acum, arăţi ridicol, şi-ţi spun asta pentru că îmi pasă şi mi-eşti dragă.

Jemima se uită în jos la bluza ei neagră de bumbac, care îi atârnă pe noul ei trup, la pantalonii de trening care sunt atât de largi pe noile ei curbe, că arată acum ca nişte pantaloni bufanţi. Nesigură, îşi ridică privirea.

— Bine, acceptă ea. Cred că ai dreptate,

mai spune, şi priveşte spre tavan. Să mă ierte Dumnezeu şi managerul băncii mele.

Ies amândouă pe uşă.

— Prima oprire e la Jeff, anunţă Geraldine, conducându-şi maşina pe străzile lăturalnice din Kilburn până în West Hampstead.

— Jeff?

— Hair-stylist-ul meu.

— De ce ?

încep să mă simt uşor nervoasă, pentru că părul meu lung şi lucios a reprezentat până la urmă unul dintre atuurile mele favorite şi da, am încredere în Geraldine, dar vreau oare să am atât de multă încredere?

Geraldine îşi scoate o ţigară, şi-o aprinde de la bricheta maşinii, după care-mi oferă şi mie una, numai că eu scutur din cap.

— Nu, mersi, m-am lăsat.

— Te-ai lăsat?

Geraldine pare uimită şi impresionată în acelaşi timp.

— Da. Brad urăşte fumatul, aşa că am zis că pot să mă las până ajung acolo.

Geraldine aprobă din cap.

— Oricum, continui eu, de ce mergem la hair-stylist ?

— Jemima, spune Geraldine oftând. Ai încredere în mine?

— Da.

Cu greu, dar am.

— Şi crezi că am gusturi bune ?

— Nici nu încape discuţie.

— Şi crezi că ţi-aş face ceva care să nu-ţi placă?

— Nu.

— Exact. Aşa că stai comod, relaxează-te şi lasă-mă pe mine să-mi asum răspunderea, îţi promit că până la sfârşitul zilei nici tu n-o să te

mai recunoşti.
Aşa că stau liniştită şi mă uit afară pe fereastră, bătând ritmul cu piciorul pe muzica

pe care a pus-o Geraldine şi încercând să nu mi se facă rău de la stomac la gândul unui om ciudat pe nume Jeff, care are mână liberă asupra părului meu frumos.

în cele din urmă, ne oprim în faţa unui salon de coafură din Hampstead. Când mă uit în vitrinele mari de sticlă, îmi dau seama că roieşte de activitate, că angajaţii şi clienţii sunt la fel de frumoşi, şi că nu e un salon obişnuit de coafură. Se vede până şi prin vitrină că e scump. Oglinzile în faţa cărora clienţii îşi admiră înfăţişarea sunt plasate pe fiecare perete, iar între ele, două mese vechi şi rotunde susţin nişte vaze chinezeşti, pline de crini albi imenşi. Mai sunt acolo şi nişte canapele uriaşe de pluş, aşezate una în faţa celeilalte, pe care stau nervoase persoanele cu programare, răsfoind reviste specializate ca să-şi aleagă coafura perfectă înainte de întâlnirea cu foarfecă.

Geraldine merge direct spre un bărbat tânăr, cu părul castaniu şi lucios, prins la spate într-o coadă de cal.

— Geraldine! spune el, cu un timbru puternic de bariton, oprind fohnul şi plecând imediat de lângă clientul lui. Ce mai faci?

O sărută pe obraji, e evident că Geraldine e o clientă specială, care vine aici de ani de zile.

— Ea e Jemima, îi explică Geraldine.

Simt nevoia să bat rapid în retragere.

— Ţi-aduci aminte de conversaţia noastră telefonică ?

Conversaţie telefonică ? Ce conversaţie

telefonică?

— Jeff aprobă din cap.Ce crezi ? Reuşeşti cu ea ? Ar da bine ?

Jeff se dă înapoi ca să mă privească, apoi
îmi ridică părul, simţindu-1, cântărindu-1, măsu- rându-1 din priviri.

— Nu va arăta bine, ezită el. Va arăta incredibil. Ai avut perfectă dreptate.

Geraldine îi aruncă lui Jeff o privire de avertizare.

— Să nu-i spui ce ai de gând să faci.

Jeff oftează.

— Geraldine, nu e corect. Pot să nu-i spun numai dacă e şi ea de acord.

în cele din urmă, pare să mă fi observat. Suspină cu un aer dramatic în timp ce mă priveşte şi spune:

— Jemima, te-ar deranja dacă ţi-aş tunde şi vopsi părul după instrucţiunile Geraldinei, dar fără să-ţi spun ce am de gând să fac? Doamne, zice el, şi scutură din cap. N-am mai făcut asta *niciodată.*

Ei, ce naiba. încuviinţez din cap:

— Bine, Jeff. Mă crezi sau nu, dar am încredere în ea. Totuşi, nu mă pot abţine să nu-ţi cer un indiciu, cât de mic.

— Bine, oftează Geraldine. De fapt nu e un indiciu, e doar o întrebare. Vrei sau nu să arăţi ca în poza ta?

Dau din cap.

— îţi place sau nu culoarea părului din poză?

Dau din cap.

— Atunci, lasă-te pe mâna lui Jeff. Face minuni.

N-am să tai prea mult, zice Jeff, ridicându-mi din nou părul. Doar vreo 3 centimetri ca să scapi de toate vârfurile astea despicate şi cred - trage o şuviţă în jos pe fruntea mea. Ce zici de un breton?

Ce pot să zic de un breton? Mă uit la Geraldine, care dă din cap.

— E în regulă şi cu breton, spun eu zâmbind.

O oră mai târziu, mă mai gândesc o dată,
mai serios. Privindu-mi în oglindă capul care arată ca din altă lume - cu sute de bucăţele de folie argintie lipite peste tot - mă întorc spre Geraldine şi-i spun pe un ton sever:

— Ai face bine să fii sigură ce faci.

— Relaxează-te! Oh, Doamne.

Se întoarce spre Jeff şi-l întreabă cât o să mai dureze.

— Bine, spune ea. Sunt înapoi într-o oră.

Când Geraldine se întoarce în salon, trece pur şi simplu pe lângă Jemima şi când îşi dă seama de greşeală, rămâne locului de uimire, cu o mână la gură.

Ţineţi minte părul moale, lung, lucios şi castaniu al Jemimei? Priviţi-1, acum, priviţi la ce se uită fix Geraldine : se uită la o coamă aurie inegală, care atrage lumina în timp ce Jeff o ciufuleşte.

Priviţi doar cât de bine au fost îmbinate diferite nuanţe de galben - miere, cenuşă, galben pal, cupru pal - pentru a crea un înveliş de aur lichid. Şi priviţi-1 cum se

împrăştie pe umerii Jemimei, legănându-i-se delicat în timp ce vorbeşte.

— Priviţi mai de-aproape. Vedeţi cum bretonul se opreşte chiar deasupra ochilor ei verzi, cum verdele este accentuat de auriul de deasupra, cum bretonul îi pune perfect în evidenţă figura în formă de inimă.Isuse, spune Jeff, dându-se înapoi şi admirându-şi opera. Arăţi absolut frumos, dacă recunosc şi eu asta.

— Isuse, repetă Geraldine cu blândeţe, când îşi regăseşte vocea, într-un final. Isuse, spune ea din nou, ca şi cum n-ar mai găsi altceva de zis.

— Arăt dezgustător, nu-i aşa ?

Nu îndrăznisem să mă uit în oglindă, îmi îngropasem pur şi simplu capul într-o revistă, şi nici acum nu vreau să mă uit. Dar îmi pot da seama după expresiile feţelor lor că nu arăt dezgustător, aşa că, fără să vreau, îmi ridic ochii şi trag aer în piept. Oricât de aiurea ar părea, nu mă pot abţine să-mi ridic o mână ca să-mi ating faţa şi părul în oglindă. Aproape fără să gândesc, mă trezesc şoptind aprobator:

— O, Doamne, murmur eu încet, întorcân- du-mă uimită la Geraldine. Sunt femeia din poză.

— Nu, nu eşti, spune Geraldine cu admiraţie. Eşti mult mai frumoasă.

Geraldine insistă să plătească ea.

— Fac cinste, zice ea.

Când plecăm, Geraldine continuă să se uite la mine, şi-i tot dă înainte cu cât de frumoasă sunt.

— Ei, dar termină odată, Geraldine ! spun eu în cele din urmă, după ce a patra persoană pe lângă care am trecut s-a întors

şi ne-a aruncat o privire ciudată. Toată lumea o să creadă că eşti iubita mea lesbiană, pentru numele lui Dumnezeu!

— Scuză-mă!

Geraldine îşi revine, şi atunci începem amândouă să râdem. Mă împinge într-un butic pe o străduţă lăturalnică, dar chiar înainte să intrăm, mă întorc către Geraldine şi-i spun:

— Serios, chiar nu pot să cred tot ce ai făcut pentru mine. Tot ce faci pentru mine. Sincer, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Jemima! oftează ea, dându-şi ochii peste cap. E cel mai interesant lucru pe care l-am făcut vreodată. Cum ar veni, e cea mai mare schimbare din lume, şi crede-mă că mă simt la fel de bine ca şi tine. Tu, spune ea cu o voce de savant german, tu eşti creaţia mea!

Chicotim amândouă şi intrăm.

— Bun, spune ea, măsurând încăperea. Următorul pas: hainele. Astea, mai spune ea, luând între degete materialul bluzei mele de bumbac, trebuie să dispară.

Mă întreb ce au hainele mele largi şi confortabile, în timp ce încep să mă uit într-o doară printre rândurile de haine perfect ordonate. Deşi mi-am spus că am să fiu pregătită pentru asta, pentru momentul la care am visat mereu, dacă nu arăt aşa cum am sperat eu? Oricât de mult aş vrea să încerc această nouă imagine, uneori sunt îngrozită la gândul că tot arăt ca o sferă.

Dar mi se întâmplă ceva ciudat în timp ce continui să respir printre aceste texturi şi culori ciudate, şi deodată, simt că mor

dacă nu le încerc. Pricep dintr-odată de ce se face atâta tam-tam, înţeleg acum de ce se îmbracă Geraldine atât de frumos. Şi vreţi să ştiţi de ce ? Pentru că poate. Şi pentru prima oară în viaţă, pot şi eu.

Continui să mă plimb printre haine: ador fiecare textură, fiecare culoare. Negrul se pierde în ciocolatiu, în maro-deschis, în crem în cele din urmă, cu o nuanţă de bleumarin aruncată cu măsură. Văd nişte pantaloni frumoşi şi ignorând-o pe Geraldine, care îngrămădeşte vrafuri de haine pentru mine în mâinile lacome ale vânzătoarei, merg la camera de probă să-i încerc.

— Ce zici? îi cer părerea Geraldinei, între- bându-mă de ce pantalonii îmi sunt un pic cam mari, aşa cum îi ţin deasupra mijlocului, să cadă mai bine.

— Dragă, sunt prea mari pentru tine. Ce mărime sunt? îţi iau eu una mai mică.

— Mărimea 10, spun eu. O, Doamne, nu am cum să port ceva mai mic de 10. Sau pot?

— încearcă-i pe ăştia, spune vânzătoarea, dându-mi o altă pereche, o mărime mai mică. Cred că ai mărimea 8.

Pantalonii îmi vin bine. Haina frumos croită îmi vine bine. Fusta scurtă care foşneşte îmi vine bine. Tricoul minuscul îmi vine bine, şi, mai important, rochiţa neagră îmi vine şi ea bine. Cizmele crem din piele întoarsă îmi vin şi ele bine, la fel ca ghetele din piele fină. Dar mai bine zis, eu arăt bine. Nu-mi vine să cred că eu sunt tipa inteligentă şi sofisticată care zâmbeşte din

oglindă ca o pisică de Cheshire. Eu! Jemima Jones! încă o dată, am rămas iară grai.

— Acum eşti gata să porneşti spre LA, spune Geraldine triumfătoare, în timp ce eu îmi scotocesc prin geantă după portofel, încercând să nu-mi vină rău la vederea sumei imense pe care sunt pe cale s-o dau. Ei, la naiba, e o experienţă unică în viaţă. Hainele astea or să mă ţină o veşnicie, şi în cele din urmă, sunt exact ce se aşteaptă Brad să port.

Hai să bem o cafea. Toate cumpărăturile astea şi coaforul au fost extenuante! Geraldine mă ia de braţ şi defilăm amândouă pe stradă - două blonde slabe (slabe!) încărcate cu comori fabuloase.

— Uite, îmi şopteşte Geraldine, când o maşină sport roşie şi rapidă ajunge la capătul cozii în trafic, paralel cu locul unde ne aflăm noi.

— Ce e ? şoptesc eu.

— Uită-te la maşina sport.

Asta şi fac: pe locul şoferului se află un bărbat arătos, cu părul închis la culoare şi ochi albaştri. Se uită şmecher la mine, fixân- du-mi privirea. Se uită apoi la noile mele haine - pentru că, scuzaţi-mă, dar nu m-am putut abţine, trebuia să port pantalonii ăştia chiar acum - şi din nou în ochii mei. Ştiu ce înseamnă privirea asta, am văzut privirea asta în nu ştiu câte filme de la Hollywood. Privirea asta înseamnă că mă place! Mă place pe mine, Jemima Jones!

Când coloana se porneşte, bărbatul îi zâmbeşte : e un mic zâmbet amar, pentru că n-a putut să vorbească cu ea. Este exact ceea ce el ar descrie drept o frumuseţe şi jumătate. Trece pe sub luminile semaforului şi se uită la ea în oglinda retrovizoare. Ei bine, îşi spune Richard şi dă drumul la muzică, ei bine, tipa era superbă. Opreşte maşina, îşi ia mobilul şi-şi sună cel mai bun prieten.

— Ben? Rich la telefon! Cred că tocmai m-am îndrăgostit.

- Ai văzut ? Ai văzut ?

— Dacă n-ar fi fost cu Nick Maxwell, Geraldine ar fi acum verde de gelozie, dar aşa, e în al nouălea cer.Te-a plăcut, te-a plăcut! strigă ea. Şi era superb.

Jemima e uluită, pentru că Jemima n-a mai avut parte de o asemenea privire de la un bărbat care să arate aşa - de fapt, ca să fim sinceri, de la nimeni, niciodată. Jemima n-o să uite privirea asta pentru mult timp de-acum înainte, pentru că privirea i-a confirmat în sfârşit ceea ce tocmai a descoperit. Jemima Jones este frumoasă. E slabă, blondă, frumoasă şi, cu ajutorul lui Geraldine, în plus este acum şic, stilată şi sofisticată - ce-i drept, de asta încă nu şi-a dat seama.

— Mimey, spune Lisa, când Jemima deschide uşa de la intrare şi-şi lasă plasele în hol. A sunat mama ta.

— Mersi, o s-o sun eu, spune Jemima, care ajunge sus şi deschide uşa sufrageriei.

— Să fiu a naibii! exclamă Lisa.

— O, Doamne! murmură Sophie.

Amândouă rămân cu gura căscată.

— Ei? spune Jemima, dând uşor din cap. Ce credeţi?

— E... Lisa se opreşte.

— Pur şi simplu... Sophie se opreşte şi ea.

Cele două nu mai au grai de invidie, nu le

vine să creadă. Până acum, au perceput ele vag că Jemima slăbea - ei şi? Să fii slabă nu înseamnă că devii automat frumoasă. Jemima n-a reprezentat niciodată o ameninţare pentru ele, dar aşa, cum stă ea în uşa sufrageriei, în noii ei pantaloni croiţi parcă pentru ea, cu pantofii maronii în picioare, Jemima Jones arată exact ca femeile care au încercat să devină Sophie şi Lisa. Numai că ele n-au prea reuşit: la ele bijuteriile, pantofii, machiajul nu se potrivesc aproape niciodată. Au arătat ele mereu strălucitor, dar niciodată n-au dat dovadă de vreun pic de clasă. Stând în uşă într-un abur în nuanţe aurii, maro-deschis şi crem, Jemima este drăgălăşenia însăşi.

— Este bine, spune Lisa în sfârşit.

— Ţi se potriveşte, zice şi Sophie în cele din urmă, şi ambele îşi îngroapă capetele înapoi în revistele lor, iar Jemima simte cum coboară din culmea fericirii. Nu puteau să fie şi ele drăguţe, se gândeşte ea, măcar o dată? Nu puteau să-i spună că arată grozav, numai ca s-o facă să se simtă bine?

Jemima ezită, după care merge în bucătărie s-o sune pe mama ei. Când iese din cameră, le poate auzi pe fete şuşotind. Se opreşte pentru o clipă, încercând să le asculte, şi aude finalul unei fraze şoptite de Sophie:

— ...făcută să pună kilogramele la loc.

După care o aude pe Lisa:

— ...dacă eşti blondă, nu înseamnă că automat nu mai eşti o ratată.

Altădată, Jemima s-ar fi dus în camera ei şi s-ar fi pus pe mâncat un pachet de

biscuiţi de consolare, dar lucrurile s-au schimbat acum. Jemima poate vedea invidia din spatele comentariilor răutăcioase. Scârbele, îşi spune ea repede, înainte să apuce să se supere. Ele nu contează. Intră în bucătărie să-şi sune mama.

— Mamă ? Bună, eu sunt.

— Bună! Ce mai faci, dragă?

— Sunt bine. Tocmai m-am întors de la coafor.

— Nimic prea drastic, sper ?Nu prea a fost vorba de o tunsoare, dar mi-am deschis părul un pic.

N-are rost să-i spun că m-am făcut blondă, n-ar face decât să mă dezaprobe şi să-mi spună că e obraznic.

— Nu te-ai făcut blondă, Jemima?

— Nu tocmai, mamă. Cu şuviţe.

— Sper că nu e prea obraznic. întotdeauna am fost de părere că şuviţele blonde pot să arate foarte ieftin.

— Nu, mamă, spun, ridicându-mi privirea în tavan. N-arată ieftin.

— Hmm. Mă rog, cum stai cu greutatea?

Zâmbesc, pentru că ştiu cel puţin că acum
va fi fericită pentru mine. Trebuie să fie, am devenit fiica pe care şi-a dorit-o mereu.

— N-ai să mă crezi, mamă, dar am cincizeci şi cinci de kilograme!

Pauză la celălalt capăt al firului.

— Mamă ?

Doar n-are ce să fie rău în asta. Cu siguranţă că se va bucura pentru mine. Dar tăcerea asta e ceva ce-am ajuns să cunosc prea bine. Tot nu-i bine.

— Eşti prea slabă, Jemima, zice ea în cele din urmă, pe un ton iritat. Probabil că arăţi ca o sperietoare.

— Arăt bine, spun cu un oftat, dorindu-mi pe loc să nu mă fi deranjat să fi pus mâna pe telefon.

— Sper că mănânci suficient, continuă ea, iar eu îmi dau din nou ochii peste cap.

Dumnezeu ştie că am încercat. Adică

am atins acel lucru pe care şi l-a dorit ea dintot- deauna, dar nu, nici acum nu e bine. Deodată îmi dau seama că, din nu ştiu ce motiv, n-o să fiu niciodată destul de bună pentru ea. N-o s-o fac niciodată fericită. Sunt fie prea grasă, fie prea slabă, nu e cale de mijloc. Nimic din ceea ce fac n-o poate mulţumi.

— Da, mamă. Dar tu ce mai faci? Ai mai ieşit cu fetele de la clubul de slăbit?

— O, da! chicoteşte ea, încântată că are ocazia să vorbească despre sine. Jacqui, îţi mai aminteşti, ţi-am povestit despre Jacqui? Ei bine, Jacqui se mărită, şi sâmbătă a fost petrecerea burlacelor. Am fost într-un club de noapte! îţi dai seama, eu, într-un club de noapte! De fapt, am fost mândră de mine...

întrerup cât mama tot chicoteşte cu povestioara ei şi în cele din urmă îi spun la revedere şi mă duc sus în camera mea.

Stau în faţa măsuţei de toaletă şi mă ma- chiez, copiind felul în care m-a machiat Geraldine pentru petrecerea de rămas-bun a lui Ben. Cu toate c-ar fi trebuit să mă fi obişnuit cu asta până acum, tot nu-mi vine să cred că eu sunt asta, că femeia care se uită la mine din oglindă este Jemima Jones.

Apoi îmi periez părul lung şi blond, privind cum luminile din tavan îi absorb lumina aurie, în cele din urmă mă ridic, mă duc la baie şi zâmbesc larg în oglinda înaltă: ţin o mână apăsată seducător pe şold, deşi pentru mine e absolut ridicol să iau aşa o poziţie.

— Pa-pa, Jemima Jones, spun eu

hotărâtă, nepăsându-mi dacă mă aude vreuna din colegele mele de apartament. Bună, JJ - şi cu asta încep să râd, îmi dau pe spate noul meu păr şi-l sun pe Brad.

Capitolul şaispiiezece.

Bună, draga mea,

Nu-mi vine să cred că vii la mine, chiar vii la mine! Prietenii mei sunt chiar mai entuziasmaţi decât mine, dacă e posibil aşa ceva. Acum serios vorbind, am să vin la aeroport să te iau pentru că nu prea e în drum, dar de acolo o să mergem direct la mine acasă. Nu-ţi face griji în legătură cu nimic, ţi-am pregătit deja camera de oaspeţi şi cred că vei fi foarte fericită acolo: ai televizor, video şi baie, iar eu am umplut toată casa cu flori pentru tine!

Dacă nu eşti prea obosită, ar fi chiar drăguţ să te scot la cină, dar hai să vedem cum o să te simţi. De-abia aştept să te întâlnesc, şi ştiu că ar trebui să fiu îngrijorat, dar nu sunt, chiar am un sentiment plăcut în legătură cu ce va urma - deşi probabil că nici n-ar trebui s-o spun deocamdată!

Zbor plăcut, draga mea, şi ne vedem în două săptămâni! (O, Doamne - două săptămâni!)

Te îmbrăţişez şi te sărut, Brad, xxxxxx

— Ei bine, acum e acum, spun eu, întorcân- du-mă spre Geraldine, care-mi

citeşte e-mailul peste umăr. Fie că-mi place sau nu, mă duc.

Ce vrei să spui, dacă-ţi place sau nu ? Pari atât de nefericită. Să-ţi spun ceva, mă duc eu.Zâmbesc, pentru că sunt cu adevărat entuziasmată, dar dacă vreţi să ştiţi, singura persoană pe care aş vrea cu disperare s-o văd când arăt aşa este Ben. Dar Ben, aşa cum ştiţi deja, pare să fi plecat de mult timp, iar Brad este imediat următorul, presupun.

— Vorbesc destul de serios, adaugă Geral- dine. Cele mai multe femei şi-ar da mâna dreaptă doar ca să aibă şansa să cunoască un armăsar ca Brad.

— Nu, şi eu vreau.

Şi e adevărat, chiar vreau, şi ştiu că nu mai am de ce să mă îngrijorez cu privire la înfăţişarea mea. Sunt numai extrem de emoţionată, n-am mai făcut niciodată o chestie atât de... ei bine, atât de aventuroasă, niciodată în viaţa mea.

— Dar dacă o să fie groaznic ? spun cu voce tare.

— Uită-te la tine, Jemima, exclamă Geraldine cu convingere. Tot îţi mai faci griji că n-are să te placă, nu-i aşa?

Dau din umeri, pentru că, deşi îmi dau seama că m-am schimbat, că sunt o altă persoană, care arată complet diferit, în interior încă mă simt la fel, încă mă simt grasă.

— N-o să se întâmple nimic, continuă Geraldine. Eşti *superbă*, oare ai de gând să te obişnuieşti cu asta şi să-ţi trăieşti viaţa mai departe ?

— Bine, bine, spun eu zâmbind.

Orice, numai să ies de pe panta asta, pentru că oricât de ridicol ar suna, începe să mi se facă rău să mi se tot spună cât de frumoasă sunt. Pur şi simplu nu-i mai pot crede şi nu mă simt frumoasă. Nu încă. Ei bine, poate mă simt frumoasă din când în când, dar asta pare să dureze doar câteva minute, cel mult. La drept vorbind, simt că ar fi un soi de înşelăciune. Presupun c-ar fi bine să merg să-l văd pe redactorul-şef şi să-l întreb de concediu.

— Vrei să spui că ţi-ai reţinut bilet fără să verifici dacă e totul în regulă?

Geraldine e îngrozită.

— Da. Nu a fost chiar una din priorităţile mele, având în vedere că aveam de slăbit un miliard de kilograme în trei luni. Am rezervat deja biletul, aşa că acum nu mai am decât să-mi fac timp.

— Ce să mai zic de decizii luate în mers, spune Geraldine şi se îndepărtează mormăind cu glasul scăzut.

— Intră, intră, spune redactorul-şef, ridicându-se de pe scaun şi venind să-mi deschidă uşa să intru, ceea ce este uluitor, pentru că niciodată n-a mai făcut aşa ceva. Mă bucur c-ai venit să mă vezi, spune el, doar că nu se uită în ochii mei când spune asta. Nu, bătrânul afemeiat mă observă din cap până în picioare. Sunt câteva aspecte pe care voiam să le discut cu tine.

Pun pariu că sunt.

Iau loc pe scaunul pe care mi-1 oferă şi încerc să-mi încrucişez picioarele uşor, aşa cum am văzut de atâtea ori înainte la

Sophie şi Lisa, cu glezna dreaptă îndoită senzual în spatele pulpei stângi, cu ambele picioare în unghi. Surâd la ideea că eu, Jemima Jones, pot în sfârşit să mă folosesc de fizicul meu pentru a-mi propulsa cariera. In mod cert, redactorul-şef pare să mă aprobe. De fapt, e atât de al naibii de ocupat să-mi studieze picioarele, încât pare să fi şi uitat despre ce voia să îmi vorbească. Tuşesc.

— Da, da. Ce spuneam? îşi ridică privirea iară tragere de inimă. Doamne, Jemima, spune el după încă o pauză. îmi pare rău, scumpo, doar că nu-mi vine să cred că eşti tu.

Zâmbesc binevoitoare, de-acum obişnuită să primesc complimente de la bărbaţi care mă ştiu de ani de zile, şi care înainte parcă nu m-au observat câtuşi de puţin.

Numai că în dimineaţa asta telefonul interior a sunat din nou. încă un reporter care se întreba dacă n-aş putea să scriu ceva pentru el, şi dacă nu m-ar deranja să ne vedem să bem ceva la prânz, ca să discutăm mai pe larg. La început mă tot întrebam ce naiba se întâmplă, dar Geraldine spune că acum sunt puicuţa biroului. Ştiu c-ar trebui să mă simt flatată, încântată, dar de fapt sunt uşor enervată că nimănui nu i-a păsat de mine înainte. Dar nu e totul atât de rău, cel puţin atmosfera la birou e mai plăcută.

Pentru prima oară, săptămâna trecută am fost trimisă la un interviu, şi nu unul oarecare şi plictisitor. Nu, am fost trimisă să

intervievez o nouă vedetă dintr-un serial londonez, care, convenabil sau nu, stă după colţ de *Kilburn Herald,* de vreme ce nu câştigă încă suficienţi bani ca să se mute într-o zonă mai bună.

Interviul a mers fantastic. Un pic prea fantastic poate, întrucât am sfârşit prin a încerca să scap de acest tip drăguţ, ce-i drept, dar căruia parcă îi crescuseră mii de mâini, toate încercând să mă atingă.

îmi dau seama acum că viaţa este clar diferită când eşti slabă. Până şi sala a devenit acum un loc interesant, pentru că, minunea minunilor: se pare că am fost admisă în mulţimea oamenilor frumoşi. Chiar şi îmbrăcată doar în costumul meu mulat - da, mi-am înlocuit de mult treningul uriaş cu un costum negru mulat, cu pantaloni de ciclism (chiar şi slabă fiind, tot nu prea am încredere să port topul şi pantalonii coloraţi din lycra la care visam cândva) - cu nici un fel de machiaj şi cu părul prins în spate într-o coadă de cal, întotdeauna se găseşte vreun tip blond care decide să intre în vorbă cu mine. Uimitor.

— Tragi din greu ? încep ei de obicei, iar eu zâmbesc, dau din cap şi încerc să-mi continui antrenamentul.

Dar ei rămân acolo, încercând să facă conversaţie ; dacă Paul, instructorul, se întâmplă să fie prin preajmă, de obicei intervine el şi-i trimite la alt aparat. Slavă Domnului că e şi Paul pe acolo.

Chiar că slavă Domnului, pentru că Paul este singura persoană care-şi face griji

pentru Jemima. Nu se poate abţine să nu zâmbească atunci când îi vede pe aceşti băieţi promiţători şi musculoşi cum intră în vorbă cu ea. Numai s-o fi văzut înainte... gândeşte el. Desigur, aceşti bărbaţi au văzut-o şi înainte, doar că n-au observat-o niciodată. Paul a încercat să monitorizeze programul Jemimei, pentru că deşi arată într-adevăr uimitor, el îşi face griji pentru cât de repede a slăbit şi este convins că sub pielea ei aurie - a folosit în mod regulat cremă bronzantă Clarins, la recomandările Geraldinei - poate că Jemima Jones nu e atât de sănătoasă pe cât pare.

— A încercat să discute despre asta cu Jemima, dar ea evită să vorbească.Sigur că mănânc cât trebuie, Paul! continuă ea să spună. Eu, anorexică? Nu mă face să râd.

Dacă vreţi să ştiţi, Jemima nu e anorexică, e pur şi simplu obsedată, ceea ce este evident la fel de nesănătos, şi poate chiar cam la fel de periculos. Vom vedea.

Acum, stând în biroul redactorului-şef după antrenamentul de la prânz, îl privesc cum ridică receptorul şi-şi sună secretara.

— Laura, rosteşte el, cu accentul lui nordic răguşit, vrem două cafele şi o farfurie de biscuiţi. Pune jos receptorul şi-mi zice, sau mai bine rosteşte pofticios: nu m-aştept să mănânci biscuiţii, trebuie să fie greu să te menţii în forma asta.

Şi eu, mai fraieră, roşesc.

— Mă descurc eu, spun hotărâtă.

— Ei bine, Jemima. Motivul pentru care am dorit să-ţi vorbesc este că sunt de părere că eşti destinată unor lucruri mai înalte. întotdeauna ţi-am spus că va veni şi vremea ta, iar acum că ai şi dovedit că poţi mai mult, cu interviul, cred că suntem pregătiţi să te trecem la articole de fond.

Amuzant. E tare amuzant cum deodată vrea să mă promoveze, acum că sunt slabă şi blondă. Ştiu că ar trebui să-i fiu recunoscătoare, probabil că se aşteaptă să izbucnesc în mulţumiri, dar singurul lucru la care mă pot gândi, cât stau aici şi mă uit la faţa lui care aşteaptă ceva, la obrajii lui graşi şi la ochii mici de porc care continuă să se uite la picioarele mele este să-i strig: ticălosule! Ticălos mare şi nenorocit. Nu mi-ai fi oferit niciodată şansa asta dacă n-aş fi arătat aşa. Dacă n-aş fi slăbit, aş fi făcut în continuare „Sfaturi de milioane", pentru tot restul vieţii mele nenorocite.

— Ei bine ? întreabă redactorul-şef, aştep- tându-se fără îndoială să fiu mai mult decât bucuroasă.

— Ei bine, spun eu, absolut impresionată, pentru că, oricât de ticălos ar fi el, asta e şansa pe care am aşteptat-o de ani de zile.

E vorba însă şi de discriminare, şi chiar rămân fără grai: o parte din mine îşi doreşte să-i spună să şi-o bage undeva, în timp ce altă parte vrea să se folosească de şansa asta.

— De ce acum? spun eu în cele din urmă, după ce redactorul-şef a început să transpire un pic.

— Este doar o chestiune de timp, îmi răspunde. întotdeauna am ştiut că eşti un bun de preţ al acestui ziar, iar acum, că Ben a plecat, avem nevoie de altcineva tânăr şi deschis la minte care să facă toate interviurile mari. Să recunoaştem, Jemima, faptul că te-ai transformat într-o tânără

extraordinară nu-ţi dăunează cu nimic.

Uite. A zis-o. Practic a recunoscut că a fost un ticălos sexist. Stau şi mă uit în jur prin birou. întâi mă uit la covorul gri jerpelit şi pătat cu cafea, la ciudata arsură de ţigară. Mă uit la primele pagini înrămate de pe perete, la ştirile importante care au ajuns în ziarele naţionale, şi mă mai uit la redactorul-şef, cum stă el la biroul lui ieftin de formica, îmbrăcat în cămaşa lui ieftină din plastic, la degetele lui grase şi zâmbetul pătat de nicotină. Sentimentul care mă copleşeşte este că vreau doar să mă răsucesc pe tocuri şi să fug. Să fug departe, foarte departe de *Kilburn Herald.* Iar faptul că a amintit de iubitul meu Ben e ca un cuţit care-mi trece prin inimă: Ben tot n-a sunat, şi cel mai bun lucru pe care l-aş putea face e să plec de-aici, să plec departe de el, de toate amintirile.

Dar nu spun asta. Nu pot să spun asta. încă nu pot.

— Mi-ar plăcea nespus de tare postul, spun în cele din urmă, zâmbind forţat. Cu o condiţie.

— O condiţie ?

Redactorul-şef nu se aştepta la nici o condiţie.

— Am nevoie de un concediu. Peste două săptămâni vreau să plec o vreme.

Redactorul-şef suspină uşurat, iar eu ştiu exact la ce se gândea în timpul tăcerii mele. Pentru o clipă, a crezut că-i voi spune că aş accepta slujba numai cu o creştere substanţială de salariu.

— Nici o problemă, dragă, îmi spune.

Geraldine poate să se ocupe de pagina ta cât timp eşti plecată, şi o să găsim pe altcineva care să preia rubrica de sfaturi. Ce zici?

— Bine, răspund eu.

La naiba, Geraldine se va enerva.

— A, mai adaug eu. încă ceva. Presupun că va există şi o creştere de salariu, pe măsura noii mele slujbe?

Redactorul-şef aproape că a rămas mut, uimit probabil de câtă siguranţă de sine poate aduce pierderea greutăţii. Vechea Jemima Jones n-ar fi îndrăznit să rostească aşa ceva, şi trebuie să recunosc că are şi el dreptate să fie uimit.

— Normal, se avântă el. Am să vorbesc cu cei de la financiar şi vedem noi cum facem.
Nu te îngrijora, dragă, lasă totul în seama mea. Dar unde pleci?

— In Los Angeles, spun eu şi zâmbesc.

închid uşa în urma mea şi savurez faţa pe care a făcut-o, fiindcă, pentru el, vacanţă înseamnă câteva zile în Brighton sau, cu un efort absolut, o săptămână în Majorca. în timp ce străbat coridorul, încep să simt o uşoară senzaţie de exaltare în stomac, pentru prima oară. O, Doamne, plec la Los Angeles!

— Nu poţi purta asta!

Geraldine se întinde pe spate pe patul meu şi-şi aruncă dramatic mâinile peste ochi.

— Jemima! Doamne, tu n-ai auzit de ţinuta şic pentru avion?

— Ţinuta şic pentru ce?

Sunt practică. îmi aştept zborul cel lung în trening, o pereche de pantofi sport confortabili şi un tricou. Dar vreau să arăt bine pentru Brad, aşa că în bagajul de mână mi-am pus o fustă scurtă, o cămaşă de in şi cizme înalte până la genunchi, în care am de gând să mă schimb chiar înainte să aterizăm. în caz că vă întrebaţi, nici nu ştiu cum au trecut ultimele două săptămâni, iar azi e ziua cea mare, chiar plec. Geraldine - ce m-aş face eu fără Geraldine - mă conduce la aeroport, la fel de entuziasmată în aventura mea ca şi mine.

— Ţinuta şic pentru avion, repetă ea. Ştii, imaginea aia strălucitoare pe care o au toate celebrităţile şi modelele când zboară oriunde în lume.

Dar, Geraldine, spun eu zâmbind, cred că uiţi că eu nu sunt o celebritate, şi nici model. Sunt jurnalist la *Kilburn Herald.* Şi oricum - îmi deschid geanta şi-i arăt ce e înăuntru - am pus nişte haine de schimb, vreau să mă simt confortabil în avion.

— în primul rând, Brad nu ştie că lucrezi la *Kilburn Herald,* îmi aminteşte ea. El crede că eşti Miss Prezentatoare împopoţonată de Televiziune, şi atâta timp cât nu-ţi sugerez să porţi un costum sau cizme înalte până la genunchi în timpul zborului, foloseşte cel puţin un pic de strălucire, spune ea şi plescăie din limbă. Hainele astea, continuă, arătând spre geanta mea, sunt complet nepotrivite pentru zbor, fie şi numai ca să te schimbi în ele la sfârşit.

Ridic din umeri, iar ea îmi deschide valiza şi începe să scotocească prin ea.

— Asta, mormăie ea, scoţând un tricou alb imaculat. Asta, mai spune, ţinând în mână o pereche de pantaloni strâmţi şi dând aprobator din cap. Şi asta, adaugă, alegând un pulover negru mare, ca să ţi-1 pui lejer pe umeri. Poţi să porţi tot pantofii sport, dar cum vorbim de LA, mai ai nevoie de accesorii ca să-ţi completezi imaginea şic de avion.

— Ce accesorii ?

— Ştiam eu! exclamă ea. După toate câte te-am învăţat, tot nu ştii cât de importante sunt accesoriile. Jemima dragă, accesoriile sunt totul. Mătuşica Geraldine a venit pregătită, aşa că nu-ţi face griji. Mă întorc într-un minut.

Mă schimb în hainele pe care le-a ales Geraldine, cât dă ea fuga la maşină. Un minut mai târziu e deja înapoi cu o poşetă Louis Vuitton în mână, despre care până şi eu, Jemima Jones, ştiu că valorează o avere.

Acum, Jemima, spune ea, uitându-se la mine foarte serios, această poşetă a fost uncadou de la Dimitri şi, deşi noi nu mai suntem împreună, e mândria şi bucuria mea. Ţi-o împrumut ţie acum, dar păzeşte-o cu preţul vieţii tale.

— Geraldine, nu ştiu ce să mai zic. Dar pentru ce am eu nevoie de aşa ceva?

— Ca să arăţi altfel. Toată lumea poartă o poşetă Louis Vuitton atunci când călătoreşte. Şi acum, spune ea, *piece* sau *pieces de resis- tance.*

Deschide poşeta şi scoate din ea o pereche de ochelari de soare cu ramă de baga Cutler & Gross.

— Au fost folosiţi la o şedinţă foto acum câteva săptămâni şi i-am pierdut. Mă simt oribil, am sunat PR-ul şi mi-a spus că aproape m-a iertat. Nu-mi pot da seama ce-am făcut cu ei, spune ea şi-mi rânjeşte răutăcios când mi-i dă. Nu trebuie să-i porţi chiar în timpul zborului. Poartă-i doar la aeroport, şi când nu-i porţi pe ochi, poartă-i pe cap.

îmi arată cum să-mi ridic perfect părul cu ochelarii, care trebuie spus că par să confere pe loc o nuanţă de strălucire.

— Hmm, spune ea, scotocind prin poşetă. Ce mai avem noi aici?

Scoate două sticle de apă Evian şi un tub ce arată ca un spray de păr, apoi o selecţie de recipiente care arată exotic.

— Apa e clar pentru tine, s-o bei în avion. Orice ai face, evită alcoolul, aşa o să reţii şi mai multă apă decât e normal. Tubul e un spray de apă Evian, pe care va trebui

să-l foloseşti după cum urmează: Geraldine îşi dă părul pe spate şi, cu o fluturare a mâinii, îşi pulverizează vaporii fini pe faţă, suspinând uşurată când termină. Aşa, spune ea.
Aşa fac toate modelele, pentru că nu-ţi lasă pielea să se usuce. Astea, adaugă ea, arătând spre recipiente, sunt luate tot la promoţie. Am sunat la companie şi le-am spus că scriu un articol despre produsele lor, aşa că mi-au trimis toată gama. Sunt produse superhidra- tante, şi ţi-aş sugera să le foloseşti la fiecare două ore. Dragă, habar n-ai cât de rapid ţi se usucă pielea când zbori. Şi în cele din urmă, mai spune ea, scoţând o sticlă mică şi albă de plastic, picături de ochi pentru ochi luminoşi, albi, strălucitori, chiar şi după un zbor de unsprezece ore. Doamne, adaugă Geraldine ca pentru ea, cineva ar trebui să mă plătească pentru asta.

— Geraldine, spun eu dând din cap şi zâmbind larg, eşti un înger. Ce m-aş face fără tine?

— Ce-ai face bine să faci, Jemima, este să arăţi ca oricare pasager care vrea să întâmpine Los Angelesul cu o privire strălucitoare. Acum arăţi ca o ajunsă.

— Ca o ce?

— Ca o ajunsă. Adică una care a dat lovitura, cum vrei să-i spui. Se uită la ceas. Doamne, mai bine am pleca, dacă vrem să ajungem la timp. Ai totul pregătit?

— Aproape. Trebuie doar să mai scriu un bilet pentru Sophie şi Lisa.

Geraldine îşi dă ochii peste cap.

— Trebuie, Geraldine. Doar în caz că apare vreo urgenţă.

— Pun pariu că eşti fericită să le întorci spatele.

— Nu mă deranjează. Nu prea mă deranjează, ele sunt şi aşa destul de amuzante, într-un sens trist.

— îhâm, în sensul unor surori urâte.

— Exact, râd eu.

— Deci, cum te simţi ? întreabă Geraldine, în timp ce tragem valizele la uşa de la intrare.

— Emoţionată ca naiba ?

— Nu trebuie să fii, mi-aş fi dorit să fi fost în locul tău. Ai să te distrezi de minune.

Jemima Jones are parte de multă atenţie la aeroport, deşi încă nu şi-a dat seama de asta; e prea entuziasmată de călătoria ei ca să mai surprindă şi privirile admirative. Poate că e din cauză că arată cu adevărat ca una care a reuşit, mai ales când îşi pune ochelarii ca să-şi ascundă euforia. Sau poate pur şi simplu pentru că, ajutată de zâna ei bună, Geraldine, Jemima pare desăvârşită în arta de a arăta incredibil de sexy, fără să mai spunem că e frumoasă. Oricare ar fi motivul, angajaţii de la bagaje se tot înghiontesc şi-şi şoptesc:

— Cine crezi că e ?

— Sigur e celebră.

— Nu e tipa aia din film?

— O să-mi lipseşti, spune Geraldine, punându-şi braţele în jurul meu şi îmbrăţişându-mă strâns. Cine-mi va mai face zilele suportabile în următoarele două

săptămâni?

— Cine îţi va mai rescrie materialele, vrei să spui. Rânjesc, o îmbrăţişez şi eu şi uit complet să-i mai spun că va avea bucuria de a scrie rubrica „Sfaturi de milioane", pusă deoparte doar pentru ea.

— Şi asta, spune Geraldine, dar acum serios, chiar o să-ţi simt lipsa. Să ai parte de cea mai frumoasă vacanţă. Mă suni?

— Sigur că da.

— Cum ajungi acolo ? Mor de nerăbdare să aflu cum e tipul. Doamne, poate e scund, gras şi cu început de chelie.

— Nu vorbi aşa! o cert eu, pentru că sunt şi aşa destul de emoţionată. Ar fi oribil, spun, după care îmi amintesc că, deşi n-am fost niciodată scundă şi cu chelie, am fost şi eu grasă.

într-o fracţiune de secundă îmi amintesc cum mă judeca lumea, sau mai bine zis cât de greşit mă judeca.

— Dar ar fi bine şi dacă ar fi doar o persoană de treabă, adaug, deşi îmi încrucişez degetele şi mă rog să aibă un cap plin de păr. Oricum, i-am văzut poza, sunt sigură că el e.

— Dacă tu eşti sigură, atunci sunt şi eu, spune Geraldine. Oricum, tu ai bilet spre Los Angeles. Eşti convinsă că nu mă poţi îndesa în valiza ta?

Ne uităm amândouă în jos la valiza mea, atât de plină, că toate părţile sunt umflate.

— Foarte sigură, râd eu, deşi... ce n-aş da să poţi veni cu mine.

— Ai grijă, spune Geraldine, îmbrăţişând-o

din nou.

în timp ce Geraldine o vede pe Jemima plecând, îşi dă seama că-i va duce cu adevărat lipsa, pentru că Jemima a devenit foarte importantă în viaţa ei. Jemima a ajutat-o să redescopere bucuria unei relaţii de prietenie feminină; până recent, Geraldine se considerase mereu genul de femeie a unui bărbat, o femeie care n-are vreme să mai aibă şi prietene. Nu e ciudat cum se schimbă lucrurile... ?

Şi asta e tot. Sunt pe cont propriu de-acum. Trec pe la punctul de control Virgin, cu o sticlă de apă minerală într-o mână, poşeta Louis Vuitton în cealaltă şi un teanc de reviste lucioase, „să-ţi ţină de urât“, de la Geraldine sub braţ. îmi întind biletul de la clasa economic peste tejghea. Cineva, undeva, îmi zâmbeşte probabil azi şi mie, sau poate că sunt de vină doar şiretlicurile Geraldinei, care merg : oricum ar fi, fata de la poartă se gândeşte şi ea c-aş putea fi una care a dat lovitura şi, deşi îmi spune că nu e politica aeroporturilor să le treacă pe cele care arată pur şi simplu aparte la clasa business, de vreme ce la clasa economic e plin, Virgin ar dori să-mi ofere zborul la o clasă superioară.

Ce mai rezultat!

— Doamne! Serios? Este fantastic! spun eu, uitând să mă comport ca o vedetă celebră din filme, ca una care ar primi o asemenea ofertă în mod obişnuit. De fapt, nici n-am mai zburat vreodată până acum, iar acum zbor la clasa business! Mulţumesc, mulţumesc foarte mult.

Nu mai are rost să spun că fata de la poarta de acces pare şocată şi-şi dă seama de greşeală, dar norocul meu că e prea târziu. Şi nici nu-mi mai pasă că m-am purtat atât de nesăbuit, pentru că eu sunt cea care are parte de aşa ceva. Eu sunt cea care zboară la o clasă superioară!

Apoi am două ore de pierdut prin aeroport, aşa că îmi cumpăr cărţi de la o librărie din aeroport, mă dau cu parfum din duty-free şi mă uit la vitrinele magazinelor de bijuterii, gândindu-mă ce mi-aş cumpăra dacă aş avea bani.

Petrec mult prea mult timp uitându-mă cu dor la Silk Cut, dar nu - nu mai fumez. Nici măcar când sunt atât de emoţionată, că m-aş putea îmbolnăvi. Nu. Sunt în formă şi sănătoasă, n-am nevoie să fumez. Când vocea din difuzoare spune că a început îmbarcarea pentru zborul meu, ţopăi până la terminalul pentru plecări, încercând să-mi controlez dorinţa de a ţipa de entuziasm şi bucurie.

Unsprezece ore sunt ale naibii de lungi dacă le petreci pe avion, dar unsprezece ore pot trece incredibil de repede când eşti Jemima Jones şi n-ai mai zburat niciodată. Unsprezece ore pot trece incredibil de repede când te bucuri de lux, când ţi se oferă mâncare şi apă la fiecare semn, când ai propriul tău ecran personal şi-ţi poţi alege oricare film care te atrage. Jemima Jones este mult prea entuziasmată ca să poată dormi, iar când stewardesa trage perdelele de la fereastra avionului şi toţi ceilalţi de la clasa business îşi pun benzile

protectoare pentru ochi şi moţăie delicat, Jemima Jones se uită la filme, îşi citeşte revistele şi petrece o perioadă de timp exagerat de lungă cu capul dat pe spate, gândindu-se la viaţa ei.

Se gândeşte la cum i s-a schimbat viaţa. Se gândeşte la Brad, se întreabă oare cum va arăta el, ce va crede despre ea, ce va face ea în Los Angeles. Se gândeşte şi la Ben, dar încearcă să nu se gândească prea tare la el, pentru că de fiecare dată când face asta simte o durere fizică, un spasm chiar. Deşi încearcă să-şi vadă de viaţa ei, îi duce lipsa, şi bănuieşte că nu va mai simţi acelaşi lucru pentru nimeni altcineva. E ceva peste care nu crede că va trece pentru foarte multă vreme de-acum înainte.

Aşa că stă la clasa business şi-şi pulverizează apă Evian pe faţă, îşi bea apa minerală şi se dă, exact ca într-un ritual, cu cremă hidratantă pentru a opri uscarea pielii. Cu o oră înainte să ajungă la destinaţie, se duce la toaletă ca să se machieze. în timp ce stă acolo şi îşi dă cu rimei, simte crampe în stomac. Se uită în oglindă şi-şi spune fără să-i vină să creadă:

— Jemima Jones, ce naiba faci?

OapitcM şaptespjteze£e.

Se spune că ar trebui să te simţi obosit după un zbor lung. Eu nu mă simt obosită, sunt nerăbdătoare, şi bucuroasă, şi emoţionată. Ca şi cum până acum ar fi fost un joc deosebit. Aşa m-am jucat eu pe internet, cu această poveste de dragoste inventată, cu un tip pe care nu l-am văzut niciodată, şi a fost amuzant, mi-a dat un motiv pentru care să merg mai departe, dar acum... acum că am ajuns, sunt atât de speriată.

Nu pentru că ar putea fi *oricine*, adică un criminal cu un topor, un pedofil sau un violator. Deşi toate astea mi-au trecut deja prin minte, sunt mai mult speriată că am bătut atâta drum şi... dacă nu mă place ? Ştiu că Geraldine ar răspunde că poate n-o să-l plac eu pe el, dar asta e un pic irelevant, pentru că niciodată n-am mai avut de ales. Ştiu că lucrurile stau altfel acum, ştiu că nu mai arăt cum arătam înainte, dar pare în continuare ridicol că aş putea să nu plac pe cineva care mă place.

Dacă nu sunt cum speră el ? Dacă poate să vadă dincolo de această iluzie şi ghiceşte fata grasă şi nefericită? La urma urmelor, până nu demult eram un obiect de batjocură. Mă doare

şi numai s-o spun, dar ştiu că e adevărat. Mai ştiu şi că, în ciuda faptului că unii oameni, puţini, au văzut dincolo de asta şi au fost amabili cu mine - oameni ca Geraldine şi Ben - celor mai mulţi dintre cunoscuţi le-am inspirat doar compasiune.

Deşi mă uit în oglindă şi nu mă recunosc, e ciudat, dar şi asta pare un joc. îmi pare că nu e nimic real, că mă joc de-a a fi slabă şi că la un anumit moment o să fiu din nou grasă. Ştiu că sunt slabă, pentru că-mi cumpăr haine măsura 8 (chiar şi alea sunt un pic cam mari pentru mine), dar mă simt în continuare grasă, şi mi-e atât de teamă că Brad îşi va da seama. Şi, de fapt, unde naiba e Brad?

Mi-am luat valizele, am trecut prin vamă şi tot nu-1 văd nicăieri pe Brad sau măcar pe cineva care să semene vag cu el. Mă aşteptam să stea chiar aici, în faţă. Dacă e să fiu cinstită, am visat cu ochii deschişi cum un mascul superb alerga spre mine şi mă ridica în braţe. Deşi sunt mulţi, mulţi oameni aici, nici unul dintre ei nu arată ca Brad.

Dacă nu apare? Dacă nu e aici? Unde o să stau? Ce să fac? în timp ce simt cum panica mă cuprinde, îmi dau seama că acum chiar am nevoie de o ţigară, mai mult decât mi-am dorit vreodată una. Tocmai când îmi trece acest gând prin minte, observ însă că peste tot înjur sunt semne care spun că nu se fumează în aeroport, şi care sugerează că oricine va fi prins cu ţigara va fi spânzurat, înecat şi tăiat în bucăţi - aşa că trag aer în piept şi încerc să arăt ca o femeie care ştie ce face.

— Scuzaţi-mă ?

Mă întorc, şi inima îmi stă în loc când văd în

faţa mea un bărbat scund, gras şi chelios.

— Brad?

Scuze, scuze, scuze, dar n-am avut cum să-mi ascund dezamăgirea din voce. O, Doamne, mă gândesc eu. M-ai minţit, ai minţit cu poza. Uit că de fapt şi eu am minţit despre mine - acum oricum nu mai contează. Rahat, îmi spun eu apoi, trebuie să petrec două săptămâni cu acest bărbat revoltător - după care mă gândesc că nu, n-am să-l judec, omul poate chiar e de treabă. Dar exact în clipa în care stau şi mă gândesc la asta, mă uit la el şi-mi doresc să nu fi venit. îmi doresc ca totul să fi fost doar un joc.

— Nu, spune el şi scutură din cap, iar eu răsuflu cu zgomot, uşurată. Sunt Paul Springer, producător de film.

— A, da? spun eu fără tragere de inimă, întrebându-mă ce naiba vrea.

— Sper să nu vă supăraţi că vă abordez, dar sunteţi foarte frumoasă şi m-am gândit că trebuie să fiţi o actriţă.

— Mulţumesc, îi spun, cu un zâmbet veritabil de data asta.

Atunci când complimentele au fost întotdeauna lucruri de care au avut parte alţii, chiar te simţi ridicol de înfiorată când începi să le primeşti şi tu.

— Dar nu sunt, mai adaug, şi mă întorc.

Dacă la început am crezut că poate era şoferul lui Brad, sau cineva trimis de el să mă ia de la aeroport, îmi dau destul de bine seama că nu-1 ştie nici pe el, nici pe mine.

— Atunci manechin ?

Mă apucă de braţ.

— Nu, mă tem că nu, îi răspund şi încerc să-

mi eliberez braţul.

— Ei bine, atunci ar trebui să fii. Eşti nouă în oraş?

— Da.

Acum mă gândesc cum să scap de acest bărbat fără să par nepoliticoasă, dar nu prea ştiu cum să fac asta, pentru că mâna lui parcă e lipită de braţul meu.

— Aş fi foarte încântat să-ţi arăt împrejurimile.

— Mulţumesc, dar am venit aici la un prieten.

— Uite, ai aici cartea mea de vizită, spune el, şi-mi întinde o carte de vizită cu o mână grăsuţă.

Când eu o iau fără tragere de inimă, vine cu ceea ce este în mod evident cea mai bună replică de agăţat pe care o ştie:

— Ştiu că nu eşti actriţă, dar am un rol în noul meu film, pentru care cred c-ai fi perfectă.

Sunt uimită că Geraldine a avut atâta dreptate. Chiar am rămas fără grai, şi-l privesc cu gura căscată, pentru că este evident o replică din film. Cel mai ciudat e că replica asta chiar are succes, dar nu şi la mine, logic.

— Mulţumesc, murmur eu cu timiditate, ţinem legătura.

El îşi umezeşte uşor buzele şi spune:

— Perfect, absolut perfect.

E momentul când uit de reţinerea şi politeţea mea britanică, îmi iau gentile şi mă mut în celălalt capăt al sălii.

Mă uit la ceas, şi atunci o voce îmi spune la ureche :

— JJ?

în acest moment, inima începe să-mi bată

cu putere. Mă întorc şi mă uit în ochii celui mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată.

O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne! Poza lui nu l-a avantajat deloc, nimic altceva nu l-ar putea avantaja pe acest bărbat, în afară de realitate. Poate un bărbat să fie frumos? Poate cineva să fie aşa... perfect, cum este acest bărbat care stă în spatele meu, uitându-se la mine cu ochii plini de speranţă şi de îndoială ? încă n-am spus nimic.

— Brad? întreb în sfârşit, când mi-am recăpătat suflul.

El nu spune nimic, doar încuviinţează din cap, după care mă cuprinde strâns în braţe. E o îmbrăţişare imensă, învăluitoare, şi în cele câteva secunde cât sunt în braţele lui mă simt ca şi cum am aşteptat toată viaţa acest moment.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici! spune el în cele din urmă, când îmi dă drumul.

Stăm amândoi acolo încercând să ne simţim unul pe altul, amintindu-ne fotografiile pe care ni le-am trimis şi încercând să ne dăm seama dacă suntem persoanele care credeam că suntem. Mă uit la el şi mă gândesc c-ar putea să nu mă placă, ar putea să nu fie cu mine, eşti mult prea frumos ca să fii cu mine. Dar încă n-a dat înapoi, aşa cum credeam că ar fi putut s-o facă, şi nimic din expresia lui nu sugerează dezamăgire. încep eu, spunân- du-i că nu arată cum mă aşteptam.

— Fotografia pe care mi-ai trimis-o nu te avantajează deloc, spun eu emoţionată.

Mi-e atât de teamă că o s-o vadă prin mine pe fata grasă pe care am încercat atât de mult s-o ascund.

Zâmbeşte. Are dinţi perfect albi, la care eu mă uit cu uimire, pentru că n-am mai văzut dinţi mai frumoşi, nici buze mai clar conturate, şi nici ochi atât de albaştri.

— Nici a ta pe tine, îmi spune.

Simt o căldură familiară cuprinzându-mi obrajii: e roşeaţa pe care Jemima Jones a urât-o atât de mult, aceeaşi pe care se presupune că JJ ar fi gonit-o pentru totdeauna. Da, roşesc, şi tot nu-mi pot lua ochii de la el, nu-mi vine să cred ce noroc am.

Brad râde şi-şi dă părul din ochi - părul lui blond cu şuviţe decolorate de soare - şi încuviinţează din cap.

— Arăţi mult mai bine decât mă aşteptam. Eşti superbă, JJ, chiar eşti.

Mă atinge cu braţul lui bronzat, un braţ acoperit cu un puf blond, şi atunci stomacul mi se strânge. E o senzaţie pe care n-o recunosc, e o senzaţie care mă cuprinde uşor... trebuie să fie dorinţă, dorinţă pur şi simplu. Brad se ridică - e înalt, mult mai înalt ca mine - şi spune:

— Hai să plecăm de-aici.

Când ieşim din aeroport şi ajungem la maşina lui, îmi permit să răsuflu uşurată, pentru că da, sunt destul de bună. Mă aplec ca să mă aşez într-unul din scaunele de piele arse de soare ale Porsche-ului său negru lucios decapotabil, şi tot nu-mi pot şterge zâmbetul de pe faţă, şi mă ciupesc pe furiş, doar ca să mă asigur că nu e doar un vis.

Porneşte motorul şi se uită la mine zâmbind, şi nici acum nu-mi pot şterge zâmbetul de pe faţă: tot nu pot să cred că asta se petrece cu adevărat. Mulţumesc, Doamne, mă rog eu în tăcere, închizându-mi ochii pentru o clipă.

Mulţumesc că m-ai făcut slabă. Mulţumesc că mi-ai trimis acest bărbat perfect.

Ce mai cuplu fac ei doi, Brad şi JJ. Chiar înainte să ajungă pe autostradă, atrag privirile

tuturor: toţi le sorb din ochi frumuseţea, această imagine a visului californian. Doi oameni frumoşi, într-o maşină frumoasă, într-o zi frumoasă. Merg pe autostrada Santa Monica, vântul le flutură părul pe spate, ochelarii de soare le protejează ochii, iar Jemima Jones îşi dă capul pe spate şi se uită la cer, la vârfurile palmierilor pe lângă care trece cu repeziciune, şi are impresia că înţelege pentru prima oară ce înseamnă să fii fericit. Tot mai aruncă priviri furişe siluetei ireale care stă lângă ea, pentru că tot nu-i vine să creadă că îşi va petrece următoarele două săptămâni cu acest bărbat. Nici unul nu scoate o vorbă, zgomotul motorului şi al maşinilor pe lângă care trec e prea puternic ca să se poată auzi, aşa că Brad dă drumul la muzică. Din când în când, aceşti doi oameni frumoşi se uită unul la altul şi zâmbesc. Când ceva arată atât de bine, cum să fie posibil să nu meargă bine?

— Acesta este Santa Monica Boulevard, spune Brad, ieşind de pe autostradă.

Ne oprim la un semafor, şi o maşină sport pe care n-o recunosc trage lângă noi. Mă întorc şi mă uit la şofer: un tip tânăr, care arată bine şi care, spre uimirea mea, îmi aruncă o privire admirativă, apoi îi strigă lui Brad:

— Tare maşina, omule. Tare şi tipa.

— Brad zâmbeşte şi apasă acceleraţia. Mergem pe acest bulevard larg, cu magazine imense pe margine, care sunt mult mai mari şi mai strălucitoare decât cele de acasă. La capăt se pot vedea palmierii, iar dincolo de ei un albastru neclar. Tocmai când vreau să-l întreb unde duce bulevardul, Brad se întoarce spre mine şi-mi spune:Drumul ăsta duce chiar la ocean. Mergem până acolo, apoi o luăm pe Ocean Boulevard şi suntem la mine. Cred că o să-ţi placă mult, are privelişte spre ocean.

Să-mi placă mult? Sunt deja îndrăgostită de aerul de aici, de razele soarelui, de oamenii frumoşi, deşi, dacă e să fiu cinstită, n-am văzut chiar aşa de mulţi până acum. Până la urmă, aici e Mecca celor bogaţi şi frumoşi, aşa că încerc să ochesc celebrităţi pe această stradă care se pare că n-are însă nici un fel de pietoni.

— Cum te simţi?

Brad se întoarce către mine, ridicându-şi două sprâncene perfecte.

— Bine, grozav, e fantastic.

— Eşti obosită ?

— Nu chiar, deşi aştept să mă lovească şi oboseala.

— Ce zici dacă ne oprim la o cafea?

— Ar fi grozav.

O luăm la dreapta pe lângă şi mai multe magazine, numai că acum văd sute de oameni care roiesc pe aici. O luăm apoi pe o stradă care parcă ar fi din revistă, cu palmieri pe ambele părţi *şi* pe mijloc. Stau şi mă minunez cât de curat e totul, cât de

largi sunt străzile, cât de perfect pictate sunt micile buticuri, cât de diferit e totul de Santa Monica Boulevard. E evident că ăsta e locul unde trăieşte lumea bună. Brad parchează în faţa unei cafenele de pe colţ, care se numeşte Starbucks, şi în timp ce parchează, eu îi mai arunc o privire furişă, pentru că tot nu-mi vine să cred cât de blond şi minunat şi perfect este.

El sare peste portiera lui şi se repede în partea mea ca să mă ajute să ies.

— Aici, spune el arătând spre cafenea, poate că nu-ţi va veni să crezi, dar este unul din locurile în care merită să mergi. De-acum, există cafenele Starbucks peste tot în Los Angeles : e singurul loc unde poţi servi o cană de cafea bună, şi toţi din industria filmului se adună aici în weekenduri.

Fiind în timpul săptămânii, locul este liniştit, mesele şi scaunele verzi de fier împrăştiate afară pe stradă sunt aproape goale; la singura masă ocupată stă un bărbat blond şi singuratic, care poartă o şapcă de baseball şi ochelari de soare şi soarbe dintr-o ceaşcă de cafea în timp ce citeşte un exemplar din *Variety.* Câinele lui stă nefericit sub scaun, cu botul pe labe şi ochii închişi, visând fără îndoială la reclamele la mâncare pentru câini.

Intrăm înăuntru şi ne apropiem de tejghea.

— Bună, spune barmanul, cu ce vă pot servi?

— Jemima?

Brad se întoarce către mine.

— Păi...

Ce-aş putea comanda, să fie sofisticat?

Mă uit dincolo de tejghea, la meniu, şi rămân încurcată. Au mocca, frappucino, latte - un milion de lucruri de care n-am mai auzit niciodată.

— O să iau un cappuccino, spun eu.

Brad şi tipul de după tejghea se uită ciudat
la mine.

— Fără cofeină sau normal ?

— Ăăă, normal, vă rog.

— Cât de mare ?

— Poftim ?

— Cât de mare ? întreabă bărbatul şi se uită pierdut la Brad, care evident că se hotărăşte să se ocupe el de asta.

— Nici o grijă, îi spune, ea tocmai a venit din Anglia. O să luăm două latte slabe cu un strop de migdale.

— Da ? spun eu şi mă uit la Brad ridicând o sprânceană. Slabe?

— Nu-ţi face griji, răspunde el râzând. Asta înseamnă fără grăsime şi cu un strop de sirop de migdale. O să-ţi placă.

Ne primim cafeaua în pahare de carton, pe care le luăm afară şi ne aşezăm la una din mese. Brad îmi zâmbeşte:

— Eşti cu adevărat aici, spune el.

Eu mă gândesc că da, chiar sunt aici, şi da, ai mai spus asta. De mai multe ori. Dar acest gând nu stăruie prea mult, pentru că e dat la o parte aproape pe loc de gândul că, evident, Brad e cel mai frumos bărbat cu care am avut eu plăcerea să fiu vreodată.

— E atât de ciudat, continuă el. Să întâlneşti pe cineva ca tine pe internet, iar apoi să te cunosc de-adevăratelea şi, mai mult, să văd că-mi împlineşti absolut toate aşteptările. E mai mult decât împlinire. La un moment dat, râde el - ca de altfel înainte de orice urmează să spună - la un moment dat îmi făceam griji că poate ai tăiat imaginea dintr-o revistă şi atunci ar fi ieşit la iveală că eşti foarte grasă sau ceva de genul ăsta.

Râd politicoasă, mulţumind lui Dumnezeu că am slăbit, că n-a trebuit să suport umilinţa de a ajunge să arăt ca vechea Jemima. O parte din mine îşi doreşte însă ca el să nu fi rostit aceste cuvinte, îşi doreşte să nu fi sunat atât de superficial, ca de la o persoană pe care aş fi urât-o dacă ne-am fi întâlnit acum şase luni. Reuşesc totuşi să îmi înăbuş aceste sentimente, zâmbesc doar şi spun:

— Ştiu. Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru. Era un tip la aeroport, care a intrat în vorbă cu mine, şi am crezut că erai tu.

Ii spun lui Brad toată povestea, el ascultă atent, după care spune:

— Aşa e toată lumea în LA. Te vei obişnui, crede-mă.

— Vrei să spui că toată lumea dă cărţi de vizită străinilor?

— Ei bine, să zicem că da, şi asta, dar vreau mai degrabă să spun că bărbaţii n-au nici o problemă în a aborda femei pe care le găsesc frumoase.

— Dar era revoltător! mă opun eu.

— Asta nu contează, spune Brad. Unele

dintre cele mai frumoase femei din Los Angeles sunt împreună cu cei mai urâţi bărbaţi.

— Dar de ce ?

— Trebuie să înţelegi că aici nimeni nu e din Los Angeles. Toată lumea se strânge aici sperând să-şi împlinească un vis. Toţi bărbaţii vor să fie producători de film, iar toate femeile vor să se mărite cu producători de film. Nu e ca la New York, unde femeile ajung să aibă succes pe cont propriu. Aici, femeile vor să se mărite cu succesul, iar ca bărbat, cel mai înalt simbol al unui statut important e să ai la braţ o femeie frumoasă şi cu un corp lucrat.

— Dar femeile astea nu se simt prost când ştiu asta?

— Chiar că eşti naivă.

Brad se arată uimit, înainte să zâmbească pentru sine, ceea ce e atât de înviorător.

— Nu, mai spune el, femeile astea nu se simt deloc prost, pentru că puterea este un afrodiziac formidabil.

— Dar chiar poate oricine să meargă pe stradă, să abordeze femei şi să le spună că e producător de film?

— Sigur, exact asta se întâmplă.

— Vrei să spui că acest tip putea fi la fel de bine măturător?

— în cazul ăsta, nu prea, pentru că ţi-a dat cartea de vizită cu numele unei companii foarte cunoscute, aşa că l-ai putea verifica uşor. Dar am auzit multe poveşti în care unii îşi tipăresc singuri cărţile de vizită, aşa că oricine se poate da

drept producător sau regizor de film independent.

— Incredibil!

Brad râde.

— Deci să înţeleg că nu vrei să faci asta ?

Acum e rândul meu să râd.

— La naiba, nu prea cred.

— îmi place să te aud vorbind, spune el. Ştiu că ţi-am mai auzit vocea la telefon, dar e complet diferit să fiu aici cu tine, privindu-te, privind felul în care îţi mişti mâinile.

— Mulţumesc.

Deodată mă simt stânjenită şi mă tot gândesc că a făcut o greşeală. N-ar trebui să fie cu mine, ar trebui să fie cu unul din modelele alea frumoase, sau cu vreo actriţă. Nu cu mine, nu cu Jemima Jones cea greoaie de la *Kilburn Herald.*

— Şi, au fost înţelegători cu concediul ? spune el, mutând conversaţia pe un teren mai neutru, mai confortabil.

— Da, şi or să mă promoveze când mă întorc.

— Te promovează? Unde te mai pot promova?

Rahat! Aproape că am pierdut jocul. Ţine minte, Jemima, de-acum eşti JJ, prezentatoare de televiziune.

— Or să-mi dea un spaţiu mai mare de emisie.

— Chiar că mi te pot închipui în televiziune, zice Brad. Poate că ar trebui să vorbeşti cu cineva de pe-aici, accentul ăsta britanic al tău i-ar înnebuni.

— Poate, spun şi eu, simţind cum sunt

cuprinsă de căldură, încântată fiind de faptul că Brad se gândeşte deja că poate am să rămân, mă place destul cât să se gândească deja că am putea avea un viitor.

Ştiu că probabil vă gândiţi că sunt nebună, dar credeţi-mă că, dacă aţi fi fost aici şi aţi fi stat şi voi în faţa acestei versiuni pământene a unui zeu, aţi fi fost de aceeaşi părere.

Chiar aşa să fi fost, Jemima? Chiar aşa? Ei bine, poate că Jemima Jones are dreptate, pentru că e tare uşor să fii orbită de felul în care arată oamenii, şi da, are dreptate, Brad chiar este specimenul cel mai reuşit al bărbatului perfect. Dar hai să fim cinstiţi, ei doi de-abia se ştiu, şi deşi le place să se uite unul la altul - ceea ce este, cum ştim cu toţii, un bun început - fizicul nu este totul, iar Jemima ar trebui să ştie asta mai bine ca oricine.

Ne terminăm cafelele Starbucks - care chiar sunt delicioase - după care ne urcăm înapoi în maşina lui şi mergem acasă, şi ce mai casă! Brad locuieşte într-o casă superbă cu vedere la plajă. E o casă modernă, arată ca o cutie: înăuntru, camere imense, podele albe de lemn care se întind cât vezi cu ochii, iar ferestrele franţuzeşti se deschid spre o platformă mare de lemn.

— Am cumpărat-o pentru că spaţiul îmi aminteşte de un atelier, spune Brad.

Eu stau pur şi simplu în centrul acestei camere care este de vreo zece ori mai mare decât tot apartamentul meu: sunt copleşită de frumuseţea luminii, de sunetul

oceanului, de toată atmosfera califomiană, proaspătă şi scânteietoare.

îmi arată locurile, bucătăria modernă din inox şi lemn de fag, îmi arată pânzele modeme şi imense de pe pereţi, mă pune să mă aşez pe o canapea albă supradimensionată, atât de adâncă, încât practic mă înghite pe de-a-ntregul.

— Mă gândeam să gătesc cina aici, spune Brad. Cred că eşti prea obosită să mai ieşim în oraş.

Eu încuviinţez din cap, spunându-i că e perfect, iar Brad îmi ia lucrurile şi mi le duce în camera de oaspeţi, după care îmi arată şi baia.

— Sunt în bucătărie când eşti gata, îmi spune, după care închide uşa, iar eu respir uşurată.

Totul e perfect. Nu numai el este perfect, dar nici nu a presupus că vom sta în aceeaşi cameră, şi deşi sper - o, Doamne, cât sper să devină mai mult decât o prietenie - nu sunt încă gata pentru asta.

Aşa că-mi strecor mâinile sub cap, mă întind pe cuvertura albă de damasc şi privesc la tavanul în cerc de deasupra. Ultimele raze de lumină ale zilei se strecoară prin şipcile jaluzelelor de lemn. Nu mă mai pot abţine, aşa că zâmbesc larg, plină de încântare. După o vreme, mă ridic să mă duc la baie şi în drum trec pe lângă o oglindă veche şi aurită de pe perete. Ştiu că probabil credeţi că am ceva cu oglinzile, şi că probabil vi se face rău de cât de vanitoasă sunt, dar nu e aşa. Dacă aţi fi arătat ca mine şi apoi aţi fi slăbit

atâta, aţi avea şi voi nevoie de un soi de confirmare pentru ce sunteţi acum. Mai mult, aţi simţi mereu nevoia să tot verificaţi că sunteţi încă acolo, că sunteţi tot voi înşivă.

Aşa că merg spre oglindă şi mă uit la mine, îmi privesc faţa pe care înfloreşte un zâmbet larg.

— Am reuşit, spun eu încet, şi da, un pic fericită. JJ, ai reuşit al naibii de bine.

Capitolul optspJteze£e

Aud o scurtă bătaie în uşa de la baie, pe care n-o percep pentru câteva clipe, cum sunt cufundată sub apă.

— Jemima ?

Mă ridic cu o tresărire şi mă uit ca o nebună prin încăpere după un prosop, după care-mi amintesc că totuşi am încuiat uşa.

— Da?

— Am vrut doar să văd dacă e totul bine. Ai nevoie de ceva?

— Nu, sunt bine. Mulţumesc, oricum.

— A, bine. Mă duc să pregătesc cina.

— Brad?

— Da?

îi aud paşii, când se întoarce la uşă.

— Ar fi ceva.

— Spune.

— Aş putea suna pe cineva în Anglia ?

— Sigur că da, e în regulă. în camera ta, lângă pat, e un telefon. Ştii ce cod are?

— Nu-ţi face griji, am toate instrucţiunile pe cârdul AT&T.

Geraldine m-a salvat din nou, insistând să

iau această cartelă, ca să fie cât mai ieftin când îi dau raportul referitor la progrese.

— Bine. Ne vedem curând.

Ies din baie înfăşurată într-un halat de baie alb şi pufos pe care Brad, grijuliu cum e, mi l-a agăţat pe uşă; am un alt prosop alb şi pufos înfăşurat peste părul umed. îmi scotocesc în geantă şi scot de acolo o mică broşură cu instrucţiuni de la AT&T. Citesc instrucţiunile, după care mă aşez pe pat şi ridic receptorul.

1 800 225 5288.

— Bună ziua şi bine aţi venit la AT&T. Pentru a începe o convorbire telefonică, apăsaţi tasta 1.

Urmez instrucţiunile şi aştept nerăbdătoare, în timp ce telefonul începe să sune.

— Alo?

Vocea e pe jumătate adormită.

— Geraldine ?

— O, Doamne, tu eşti! Stai aşa, să mă trezesc.

— Ce oră e acolo ?

— Două jumate dimineaţa.

— O, îmi pare foarte rău, nu mi-am dat seama. Uite ce e, hai să te sun dimineaţă...

Geraldine mă întrerupe.

— Ai înnebunit? M-am gândit toată ziua la tine şi, la naiba, e vorba doar de somn. Vreau să aud totul. Cum este, cum merge, e superb ?

Râd, îmi cobor vocea şi spun în şoaptă:

— Geraldine, nici nu-ţi poţi închipui cum e.

— A. Vrei să zici că e oribil, nu ca în poză, ci scund, gras şi cu chelie.

— Nici vorbă. Este cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut, şi sunt cât se poate de serioasă.

— Glumeşti!
— Jur. Este de un milion de ori mai frumos decât în poză. Pur şi simplu nu-mi pot lua ochii de la el.
— Şi ce-a zis el despre tine ? Eşti cum se aştepta ?
— Asta e uimitor. A spus că nici poza pe care i-am trimis-o eu nu mă avantajează. Adică, nu vreau să par cu nasul pe sus sau ceva de genul ăsta, dar cred că mă place, chiar cred asta.
— Jemima, asta nu înseamnă să fii cu nasul pe sus, ci înseamnă să fii corectă. E fantastic. Deci ai decis ce nume vor avea copiii?
Râd.
— Nu încă, dar mai aştept până la sfârşitul serii.
— Ce faceţi diseară? Stai să ghicesc, te duce într-un loc foarte fiţos, cum ar fi Spago, sau celălalt, Eclipse, iar invitaţii tăi la cină sunt Tom Cruise şi Nicole Kidman.
— Nu prea cred. Nu, o să stăm aici, găteşte el cina.
— Mai şi găteşte! Jemima, orice ai face, nu-1 lăsa să-ţi scape.
— N-o să-l las, dacă am să pot, dar de fiecare dată când mă uit la el mă întreb ce face el cu una ca mine.
— Jemima, nu fi ridicolă. Are noroc să aibă una ca tine.
— Hmm. Poate, spun eu, cu toate că n-o prea cred.
— Şi, ia zi, crezi că diseară va avea loc marea seducţie?
— Doamne! Nici nu m-am gândit la asta. E aproape prea bine să-mi închipui că-1 ating,

darămite să mă şi culc cu el.

— Sună prea frumos ca să fie adevărat.

— Cred că probabil chiar aşa este.

Geraldine îşi înăbuşă un căscat.

— îmi pare rău, Jemima, dar mi-e somn.

— Nici o grijă, te las să te întorci în pat. Mersi că te-ai trezit.

— Pentru puţin, dragă. Sunt încântată să aud că totul îţi merge bine. Să-mi dai un telefon în câteva zile, să-mi spui ce se mai întâmplă.

— Bine. Ai grijă de tine.

— Da. Geraldine cască din nou. Şi tu. închid telefonul şi-mi ridic valiza pe pat.

E amuzant, dar mă simt mult mai în siguranţă, acum că am vorbit cu Geraldine, că am aprobarea ei.

Brad închide cu mare grijă telefonul în bucătărie, fără să facă zgomot cu receptorul, să nu cumva să fie auzit. Se dă înapoi şi încet, încet pe faţă i se răspândeşte un zâmbet perfect. Bate palma în aer, imaginar. Da, îşi spune el atunci. Da.

Cu ce să mă îmbrac, cu ce să mă îmbrac? Mi-am scos toate hainele şi le-am agăţat pe umeraş, iar acum sunt într-o mare dilemă. Nu vreau să arăt prea sexy, dar nici nu vreau să arăt ca şi cum n-aş fi depus nici un efort. Am nevoie de Geraldine acum, şi nu la celălalt capăt al firului, ci aici, în cameră, fumând o ţigară slim şi venind cu ţinuta perfectă, cu mâinile ei cu manichiură perfectă, deşi nu mai am nevoie să mă încurajeze să cheltui şi mai mulţi bani decât am făcut-o deja.

Pur şi simplu, nu ştiu. încerc o rochiţă

neagră şi, deşi stau ceva timp pe gânduri, minunându-mă cum îmi înfăşoară abdomenul plat şi talia, îmi dau seama că e mult prea elegantă: o dau jos şi o agăţ înapoi cu grijă, încerc o pereche de pantaloni crem de mătase şi un tricou alb - care arată minunat - dar apoi mă gândesc că, dacă încearcă să mă seducă, pantalonii nu sunt tocmai sexy.

în cele din urmă, mă hotărăsc pentru un tricou alb şi o fustă evazată scurtă, cafenie din velur. Velur, ştiu, ştiu, trebuie să fiu nebună să vin cu velur la Los Angeles. Chiar dacă aici e aşa de cald, până la urmă, e cea mai nouă achiziţie a mea şi o ador, ador senzualitatea velurului moale ca untul. Da. Mă uit în oglindă. Asta e. Perfect. îmi pun nişte cercei scurţi de argint şi-mi strecor picioarele în nişte pantofi sport complet albi. Arăt casual, sexy, perfect. Poate că prin osmoză, s-a lipit şi de mine o parte din stilul Geraldinei.

— Uau! spune Brad când în sfârşit ies din cameră, după ce am petrecut probabil ore întregi refăcându-mi machiajul, uscându-mi şi modelându-mi părul într-o coamă lucioasă şi aurie. Uau, repetă el.

— îţi place ?

Fac o mică piruetă, iar Brad zâmbeşte şi-mi dă un pahar de şampanie.

— Arăţi grozav. Serios, îmi place tare mult fusta asta.

Brad mângâie delicat materialul şi-mi zâmbeşte în semn de apreciere, iar eu - trebuie s-o spun - simt că mi se strânge stomacul -, dar sorb calmă din şampanie, de parcă aş fi genul de ţipă care bea şampanie în fiecare seară... de fapt, o ţipă mai ceva ca Geraldine.

— Vino în bucătărie să-mi povesteşti cât termin eu asta, spune Brad.

Îl urmez, şi nu pot să nu observ că luminile au devenit mult, mult mai slabe decât erau când am sosit; în şemineul imens de piatră arde acum un foc care conferă încăperii o strălucire plăcută, chiar dacă afară sunt treizeci şi şapte de grade.

Trec pe lângă masa din fier forjat şi sticlă, şi văd că Brad a aranjat-o deja, cu flori proaspete în centru şi două lumânări pe fiecare parte, ce aşteaptă să fie aprinse.

Oricât de naivă aş fi, chiar şi eu pot să-mi dau seama că Brad a mers pe romantism. Ca şi cum ar vrea să-mi confirme asta, dă drumul la muzică şi atunci din fiecare colţ al camerei ies sunete delicate, sexy şi pline de pasiune.

— Boxe stereo, explică el, când realizează că eu mă uit înjur încercând să-mi dau seama de unde vine muzica. Costă al naibii de mult, dar merită, pentru efect.

Pot să pun pariu, mă gândesc eu, dar desigur că n-o spun cu voce tare. Oricum, când mergem în bucătărie, nu mă pot abţine să nu mă întreb de câte ori a mai făcut asta înainte. Imediat încerc totuşi să-mi alung din minte acest gând, pentru că până la urmă tot ce contează e clipa, faptul că sunt aici şi el face asta pentru mine, acum.

— Cum e şampania? întreabă el.

— Delicioasă.

Mai iau o gură, după care îmi dau seama că paharul meu e gol. La naiba, e din cauza emoţiilor, evident că l-am dat pe gât înainte să apuc să gust măcar.

— Ia de-aici, spune Brad şi râde, după care

ia sticla şi-mi umple paharul.

— Nu prea beau, îi zic, dar asta e o ocazie specială.

El râde din nou, iar eu îl privesc peste buza paharului, şi tot nu pot să cred cât de bine poate să arate tipul ăsta.

Efectul? Jemima are perfectă dreptate. Brad este foarte obişnuit să creeze efecte, şi foarte versat în a crea atmosferă pentru seducţie. Jemima n-are decât să creadă că Brad e un bucătar excelent, că face toate astea pentru ea, numai că Brad a mai făcut asta, de multe ori. Ce găteşte ? A început cu brânza de capră, aşezată perfect pe o felie rotundă de pâine cu nuci, care a fost uşor prăjită, încălzită în cuptor şi stropită cu ulei de nuci şi puţin suc de lămâie, apoi aşezată pe frunze de salată. La felul principal face piept de pui marinat în rozmarin şi usturoi, servit cu dovleac, plus o selecţie de legume proaspete. La budincă a făcut o salată de fructe exotice cu îngheţată degresată. Poate nu e ăsta cel mai aventuros meniu, ce-i drept, dar amintiţi-vă că este vorba de un om obsedat să nu consume prea multe calorii şi într-adevăr e un miracol că a scăpat brânza de capră pe-acolo.

Brad nu e deloc un bucătar minunat, dar are şase reţete minunate pe care le tot foloseşte. Notează cu grijă pe care dintre ele cui anume a servit-o, pentru eventualitatea în care ar face teribila greşeală să servească brânza de capră de două ori la rând. Din fericire, n-are de ce să-şi facă griji în privinţa Jemimei.

E drept însă că n-a mai făcut asta de ceva timp, şi vom descoperi mai târziu motivele, dar

acum haideţi să vedem dacă are vreun efect..

— .Ştii ce nu pot să cred ? începe Brad, tăind morcovii şi castraveţii (sau zucchini, cum le spune el) în patru, pe lung.

— Ce ? spun eu.

Mă simt şi mai ameţită, şampania combinată cu diferenţa de fus orar are un efect complet năucitor, dar se pare că nu mă mai pot opri din băut... orice, numai să-mi calmez emoţiile.

— Nu pot să cred că o ţipă ca tine n-are prieten.

— Păi.... spun eu, şi mă legăn uşor pe scaun. Nici eu nu pot să cred că un tip ca tine n-are o prietenă.

Brad zâmbeşte.

— Cum de-am ştiut că ai să spui asta ?

— Să fie destinul ? spun eu ironic.

Regret însă imediat, pentru că n-am vrut
să fiu ironică, mi-a cam ieşit automat. De fapt, ce altceva aş fi putut spune ? Din fericire, Brad pare să fi trecut peste ironie.

— Da! exclamă el cu entuziasm. Destinul! Eu cred mult în soartă, tu nu?

Bine, despre asta putem vorbi, e ceva ce avem în comun. Asta e bine. Poate c-o să aflăm sute de chestii pe care le mai avem în comun, poate că e ceva acolo, pe care să putem clădi ceva altfel, ceva special. Doamne, cât sper asta.

Absolut, spun eu, chiar cred în soartă, dar mai cred şi că ne putem controla destinele... şi nu ştiu prea bine în ce anume cred mai tare. Cel mai tare cred în faptul că viaţa este asemenea unui copac, şi că are mai multe ramuri, pe care noi le putem lua. Aici intervine acel slab control al destinului nostru. Dacă alegem o anume ramură, atunci viaţa noastră va urma o anume cale, iar soarta va interveni de acolo înainte.

Brad dă din cap cu înţelepciune.

— Cum ar veni, începe el după o pauză, asta crezi tu că e soarta?

Pune paharul jos şi se uită cu atenţie la mine.

— Cred că există cu siguranţă un motiv pentru care noi doi ne-am întâlnit.

Doamne, vă vine să credeţi cât de tare sună ?

— Şi sunt sigură, continui eu, că orice persoană intră în vieţile noastre, o face pentru că are să ne înveţe ceva.

— Şi ce lecţii crezi că ai putea lua tu de la mine?

O sprânceană ridicată, vreo urmă de flirt în vocea lui?

— Ce zici dacă-ţi spun mâine-dimineaţă ?

Bine zis, Jemima, în sfârşit am băut suficientă şampanie ca să am încredere să flirtez.

— Ce zici dacă îţi ofer acum prima lecţie ?

Brad se îndreaptă spre mine, şi eu, vacă proastă ce sunt, intru în panică.

— Hai să mâncăm întâi, spun eu

inspirată. Sunt sigură c-o să fiu într-o stare mult mai bună pentru învăţat după ce mănânc ceva. Oricum mor de foame... hmmm... arată delicios. N-am ştiut că poţi să şi găteşti, ai ţinut secret. Deci, e gata masa?

Taci *din gură*, Jemima. Te faci de râs. Şi tac.

Brad râde şi se întinde la mine cât să-mi mângâie părul.

— Eşti amuzantă, JJ, ştiai asta?

— Mi s-a mai spus... şi înainte.

Ce, crede că toate blondele sunt lipsite de creier? Rezist impulsului de a spune ceva încă şi mai sarcastic, pentru că mă gândesc că n-am nimic să-i reproşez. Adică, de-abia m-a cunoscut şi nu-1 pot învinovăţi pentru că trage concluzii, pentru că nu ştie cum sunt eu în realitate, dacă sunt amuzantă sau nu.

— Ei bine, mâncarea e gata, spune el. Nu vrei să aprinzi lumânările cât o aduc eu?

Aşa că fac alene ce mi s-a spus, iar când Brad vine cu două farfurii în mâini, apasă un întrerupător cu cotul şi lasă camera în întuneric, cu excepţia celor două lumânări de pe masă şi a focului scânteietor din şemineu.

— Aşa e mai bine, spune, aşezându-se.

— Mult mai bine, aprob eu. Acum de-abia te pot vedea, mai spun.

Este o glumă, se pare că vechiul meu sarcasm nu vrea să stea în banca lui în noaptea asta, şi-i mulţumesc încă o dată stelei mele norocoase că Brad este (a)

american şi (b) din California, ceea ce înseamnă că sarcasmul este străin pentru el, aşa cum simt şi pantalonii scurţi Marks & Sparks.

— O, spune el, părând jignit. Scuză-mă dacă te dezamăgesc.

— Nu, Brad, îl împac eu, întinzând o mână spre el. Glumesc, e umor britanic. Scuze.

— Aha, spune el, încercând să râdă, dar fără să-i iasă prea bine.

Dar lucrul ăsta nu contează, fiindcă un bărbat atât de frumos n-ar putea crede că există cineva care n-ar fi interesat de el, aşa că-şi revine aproape imediat.

Vorbim de toate în timp ce mâncăm salata cu brânză de capră. începem să râdem în intervalul dintre aperitiv şi felul principal, iar când ajunge puiul pe masă, începem să ne
relaxăm. Nu ştiu ce gândeşte Brad, dar eu simt că ar putea fi ceva între noi.

— Şi ce urmăreşti tu într-o relaţie ? îndrăznesc eu în cele din urmă, după ce numeroasele pahare de şampanie mi-au conferit ceva mai mult decât o urmă de curaj la beţie.

— Ce urmăresc? Caut o persoană cinstită, sensibilă, feminină. Care să nu vrea neapărat o carieră, dar care să fie o mamă şi o soţie grozavă.

Brad face o pauză şi se uită fix în ochii mei: privirea lui este foarte... nu ştiu... foarte intensă şi după câteva secunde care par ore bune, încep să mă simt cam aiurea, aşa că mă uit în altă parte.

— Vreau pe cineva care să mă facă să râd, continuă el, căreia să-i placă lucrurile bune din viaţă, care să fie un om integru şi profund. Vreau pe cineva... (Doamne, cam cât de lungă să fie lista? mă gândesc eu. Adică, mă aşteptam la câteva puncte, nu la un monolog de o oră despre aşteptările lui. Opreşte-te, Jemima, opreşte-te din a fi aşa negativistă)... care să aibă conştiinţă de sine, să vrea să iubească şi să fie iubită. Şi am nevoie de cineva care să arate grozav; care să se îngrijească, să nu bea sau să se drogheze, care să fie suplă, îngrijită şi sănătoasă.

E ciudată chestia asta sau sunt doar eu dificilă? Cum se face că mi-a tot spus ce vrea şi în cele din urmă a ajuns la ce are nevoie ? E vreo diferenţă? Poate că da, poate că nu. Contează? Poate că da, poate că nu. Oricum, în acest moment sunt mult prea ocupată încercând să nu adorm cu capul pe masă ca să-mi mai fac griji şi cu asta. Sunt extrem de obosită şi, oricât de fascinant ar fi momentul, şi oricât de superb ar fi el, nu cred că-mi mai pot ţine ochii deschişi pentru multă vreme de-acum înainte.

Brad îşi termină litania şi, din fericire, îmi observă în sfârşit pleoapele căzute.

— O, sărăcuţa de tine, spune el cu blândeţe, eşti obosită.

Dau din cap, pentru că, sinceră să fiu, nu cred că pot să mai vorbesc. Oricum, alcoolul şi oboseala ar crea nişte replici nepotrivite.

— Nu vrei să fac nişte cafea fără

cofeină? Să stăm lângă foc cât o bei, şi apoi te poţi duce la culcare.

Dau din nou din cap, de data asta a recunoştinţă, şi merg lângă foc pe nişte picioare surprinzător (sau poate nu) de instabile, după care aproape că mă prăbuşesc în faţa şemineului.

Brad se duce să facă cafeaua şi, când e gata, o pune pe măsuţa de cafea din spatele meu. Se aşază pe podea lângă mine şi-mi dă părul din ochi. Ştiu c-ar trebui să fiu emoţionată, în oricare alte condiţii probabil că aş vomita, dar acum sunt mult prea dusă ca să mai simt vreo emoţie, ca să-mi mai fac griji despre ce să fac sau să spun. Stau pur şi simplu acolo şi nu mă gândesc decât la mâna lui puternică şi mare, care-mi dă uşor părul din ochi, îmi mângâie obrazul şi apoi mi se odihneşte pe bărbie.

— Ia vino-ncoace, spune el delicat, iar eu n-am energia sau, să spun drept, nici intenţia de a mă opune.

Totuşi: sunt aici, în această casă incredibilă din Los Angeles, LOS ANGELES!, cu acest bărbat uimitor şi ar trebui să mă opun ? Nu prea cred. Şi oricum, sunt şi eu curioasă, vreau să ştiu şi eu cum e să te întinzi lângă un tip atât de frumos. Vreau să ştiu cum e pielea lui, ce gust ar avea, cum ar fi. Să recunoaştem că scurtele interludii din trecut n-au fost tocmai ceva despre care să le scrii celor de acasă. Dar asta ar fi mai mult decât un moment despre care să le scrii celor de acasă, e ca-n filme, atât de ireal încât mă simt ca şi cum aş fi într-un film. Parcă văd ca-n filme,

cu încetinitorul, cum mă ia el tandru de bărbie, iar faţa i se apropie din ce în ce mai mult de a mea.

Şi în cele din urmă, acele buze perfecte sunt pe ale mele, şi mă sărută, şi aş intra în mai multe detalii, dar, sincer, sunt uşor jenată. Adică, dacă vreţi să ştiţi, nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva până acum, nu a mai fost niciodată atât de lent, sau tandru, sau minunat.

Şi nu mă simt cum mă simţeam înainte. Nu vreau s-o fac cu luminile stinse, sau stând dreaptă pe spate, aşa încât stomacul meu să fie aproape plat - pentru că acum chiar este plat, şi nu trebuie să mă mai simt atât de conştientă de mine sau să mă îngrijorez că n-o va face pentru că dimensiunile mele îl vor dezumfla.

Acum, minunea minunilor, sunt pe jumătate dezbrăcată, cu un bărbat care e mai mare ca mine! Pieptul lui e mai mare decât al meu! Braţele lui sunt mai mari decât ale mele! Şi, dacă tot am ajuns aici, ce mai piept! Ce braţe! O, pe cuvântul meu, credeam că astfel de trupuri se găsesc numai în paginile revistelor lucioase. Priviţi aceşti pectorali, aceşti bicepşi şi tricepşi şi ce-or-mai-fi-cepşi.

Apoi, toate hainele noastre alunecă în jos (şi nici nu mă deranjează!) şi-l privesc cum îmi face lucruri pe care nu mi le-a mai făcut cineva vreodată, iar după o vreme trebuie să închid ochii pentru că sunt chiar jenată. Puţin după asta, încetez să mai fiu jenată, pentru că simt cum mi se răspândeşte în tot corpul o senzaţie incredibilă. Apoi, îmi dau seama că se lasă

pe spate, încă în mine, iar eu mă aşez peste el şi urlu de se aude în toată casa. Nici măcar nu ştiu de unde vine acest urlet, dar tot ce ştiu e că sună gutural, animalic, şi nu m-aş fi putut opri nici dacă aş fi vrut. Şi nici n-aş fi vrut, pentru că este atât de biiiiine. Mmmmmmmmm, e atât de bine.

— A fost incredibil.

Brad se dă într-o parte şi se uită la mine, dându-mi săruturi uşoare şi delicate pe obraz.

— A. Fost. Incredibil! murmur eu, încercând să mă împac cu ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Cred că tocmai am avut un orgasm! Pentru prima oară în viaţa mea, ştiu şi eu despre ce tot scriu revistele alea. Mă simt minunat, şi mă simt şi un pic şocată de toată treaba, ca şi cum ar fi fost o explozie: a fost atât de uimitor şi atât de neaşteptat.

— Nu, adică a fost cu totul diferit de ceea ce-am trăit înainte, spune Brad.

Crezi? Dar eu ce să mai zic? N-am mai avut parte de ceva atât de delicios şi de ameţitor în toată viaţa mea.

— Ştiu, spun, înainte să mă lovească gândul iraţional că va crede că sunt ieftină. Până la urmă, de-abia l-am cunoscut pe tipul ăsta. Nu crezi că sunt ieftină, nu ? îl întreb, înainte să mă pot abţine. Adică nu fac asta de obicei, de obicei nu fac asta niciodată. Asta nu mă defineşte deloc...

— Pentru cineva care nu face asta de obicei, îmi răspunde el, luându-mi mâna şi punând-o peste palma lui masculină, te pricepi îngrozitor de bine.

Râd, pentru că mi-a luat o piatră de pe inimă.

— Nu la asta mă refeream.

— Ştiu, zice el. Şi mai ştiu şi că nu eşti genul de fată care să ia totul lejer. Asta a fost una din cele mai tari nopţi din viaţa mea.

— Mmm, spun eu, în timp ce adorm. Şi a mea, mai apuc să murmur, şi asta-i tot ce-mi mai aduc aminte.

Brad o ridică foarte delicat - vă puteţi imagina pe cineva care s-o fi ridicat pe Jemima Jones acum câteva luni - şi o duce în pat. Trece pe lângă camera de oaspeţi, şi o aşază pe partea stângă a patului lui imens, de dimensiuni regale. Trage cuverturile până sub bărbia ei, în caz că i se face frig de la aparatul de aer condiţionat. Jemima mormăie ceva şi se întoarce pe-o parte, complet adormită.

îţi mulţumesc, Doamne, şopteşte Brad şi o sărută tandru pe ceafă. îţi mulţumesc că ai făcut-o perfectă - şi cu asta se duce la baie să facă un duş.

Gapitodul nouâspJiezе£e.

— ’Neaţa, somnoroaso.

Reuşesc să îmi desprind pleoapele, ceea ce presupune un efort al naibii de mare, mare de nici nu vă pot spune, iar pentru o fracţiune de secundă sunt complet dezorientată. Unde sunt, cine vorbeşte cu mine ? Apoi îmi amintesc: în timp ce-mi feresc ochii de lumina soarelui care pătrunde prin jaluzele, îmi amintesc că acest bărbat frumos care stă pe marginea patului este Brad, şi că noaptea trecută am făcut dragoste cu el, şi că a fost cea mai tare experienţă din viaţa mea.

Stă pe pat, iar eu îl sorb din priviri: chiar şi într-un tricou şi nişte pantaloni de trening şi pantofi sport arată la fel de delicios. Se întinde spre mine să mă sărute de bună dimineaţa, şi-mi ţin buzele strâns închise, pentru că mi-e aşa de teamă să nu cumva să am o respiraţie urât mirositoare, ca de dimineaţă, când el miroase aşa de curat, de masculin, de sexy.

— Cât e ceasul ? îndrăznesc eu când se trage înapoi.

— Nouă. N-am,vrut să te trezesc, aşa că am plecat la alergat.

— Doamne, nouă? N-am dormit niciodată până la nouă.

— Asta pentru că n-ai simţit niciodată diferenţa de fus orar.

Vreau să mă dau jos din pat şi să mă spăl pe dinţi şi pe faţă, să mă asigur că machiajul nu mi s-a împrăştiat pe toată faţa. Simt deja că pielea mea a devenit poroasă, sigur nu m-am demachiat aseară. Dar nu mă pot da jos din pat, pentru că se pare că nu am nimic pe mine, şi oricât de slabă aş fi eu acum, să merg dezbrăcată prin faţa unui bărbat pe care de-abia îl ştiu - în ciuda faptului că am fost cât de intimi pot doi oameni să fie - nu e o experienţă pe care s-o pot suporta chiar acum.

Mă frec cu degetele sub ochi, sperând să iau orice pată rătăcită de rimei sau dermatograf, şi-i zâmbesc lui Brad într-un mod pe care sper să-l găsească sexy.

— Şi ce-ai chef să facem în dimineaţa asta ? spune el, iar eu mă gândesc la respiraţia mea de dimineaţă şi-mi zic dă-o naibii, şi-l trag jos lângă mine şi-l sărut. Ca lumea. Limbi şi toate cele.

N-aş fî crezut că poate fi mai bine decât azi-noapte. Serios, mă gândeam că atinsesem punctul cel mai înalt al experienţei orgasmice, dar în dimineaţa asta, în lumina strălucitoare a zilei, a fost încă şi mai bine. Mai cald, mai delicat, mai amuzant. Nu credeam că poţi să vorbeşti când faci sex - înainte nu spuneam nimic pentru că mă aducea înapoi cu picioarele pe pământ şi mă făcea să-mi fie ruşine. Dar

Brad şi cu mine ne-am vorbit în dimineaţa asta, foarte delicat. înainte, în timpul, şi după. Şi am râs, ceea ce a fost o absolută revelaţie, pentru că nu credeam că sexul ar putea fi amuzant. Nu că ar fi fost ceva de genul, ha, ha, amuzant, ci doar intim, cred eu, şi poate că de-asta a fost aşa o revelaţie pentru mine.

— Doamne, spune Brad, stând întins pe spate pe pat şi respirând greu. Eşti fenomenală, JJ.

Mă sprijin de el, iar părul meu îi mângâie chipul în timp ce-1 sărut delicat pe buze, acceptând încet-încet ideea că acest bărbat este al meu. Cel puţin momentan.

— Şi acum ce facem ? încep eu, întrebându-mă cum ne vom petrece restul zilei.

— Ce vrei să spui ? zice Brad, cu o expresie panicată pe faţă.

Eu încep să râd, pentru că-mi dau seama că a crezut că vorbesc despre relaţia noastră.

— Ce facem azi ? reformulez eu.

— A. Da. Păi, trebuie să trec pe la sală mai târziu în după-amiaza asta, dar ce zici dacă acum, de dimineaţă, mergem să luăm micul dejun, după care, poate ne dăm cu rolele ?

— Sună fantastic, exclam, încercând să nu mă dau de gol că am minţit în legătură cu rolele, şi că probabil mă voi face de râs. Dar rolele sunt exerciţiul perfect pentru a-mi menţine coapsele subţiri şi musculoase. Dar pot să merg la sală mai încolo ? îl întreb, pentru că mă tem că datul cu rolele nu e suficient ca să ţin sentimentul de vină la distanţă.

— Sigur că poţi, spune Brad. De fapt, în după-amiaza asta este un curs de învârtit, care

s-ar putea să-ţi placă.

— Curs de învârtit ?

— Da, râde el, văzând că n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte. Bicicletă mecanică, dar la viteze mari. Este destul de epuizant, dar te vei simţi foarte bine după aceea.

— Poate, spun eu.

Deşi chiar sună bine, cred că la acest nivel mai bine aş rămâne la ce ştiu să fac.

Ne ridicăm, facem un duş şi ne urcăm în maşina lui Brad. Mă duce un pic prin Santa Monica, doar ca să-mi fac o idee. In maşină, cu mâna lui dreaptă odihnindu-se pe piciorul meu stâng, chiar că mă simt în rai.

Pare că sunt sute de persoane care roiesc pe aici, şi deşi unii dintre ei sunt frumoşi, sinceră să fiu, sunt surprinsă de cât de obişnuit arată cei mai mulţi. Mă aşteptam oarecum ca Los Angelesul să arate ca-n filme, dar la fiecare persoană superbă par să existe alte zece care nu sunt deloc superbe.

— Aia e 3rd Street Promenade, spune Ben, arătându-mi o stradă pietruită, plină de magazine şi restaurante. E faimoasă în Los Angeles pentru spectacole de stradă, în special în weekend.

Când ne oprim la semafor, pot auzi un Frank Sinatra cântând foarte tare, dar nu-mi pot da seama de unde vine.

— Stai aşa, spune Brad. Trebuie să asculţi asta, adaugă şi parchează maşina la colţ.

Mă ia de mână şi ne îndreptăm spre locul de unde se aude muzica.

în mijlocul străzii e un bărbat la vreo şaizeci de ani. Poartă pălărie, o haină neagră şi un

papion. Se ţine de un microfon şi se înclină uşor în timp ce fredonează în ritmul unui imens aparat de karaoke din spate. E Frank Sinatra întreg, şi nici nu-mi vine să cred că tipul ăsta cântă mai bine decât Frank. Toată lumea care roieşte în jurul lui parcă se opreşte pentru câteva secunde, cel puţin, înainte să se îndepărteze cu zâmbetul pe buze ; găletuşa care stă pe pământ în faţa lui se umple încet cu bancnote.

— Nu-i aşa că-i grozav ? spune Brad, punân- du-şi braţul în jurul meu, cât stăm lângă una dintre băncuţele care se înşiră pe fiecare parte a străzii.

Dau din cap, pentru că este într-adevăr grozav, iar când mă întorc să mă uit la Brad îmi dau seama că pe bancă stă o bătrână, o femeie a străzii. îmi dau seama că nu are casă pentru că părul ei cenuşiu e lung şi încâlcit, pelerina e despicată şi ruptă, iar în jurul ei stau împrăştiate zeci de pungi de plastic. Cu ochii închişi, fredonează. Deodată, deschide ochii şi mă vede.

Se ridică, îşi strânge pungile şi, în trecere, îmi atinge braţul şi spune:

— Trebuie să asculţi *New York, New York.* îl cântă la urmă. E minunat, mai spune ea, şi cu asta dispare.

— Ei, asta, remarc eu uitându-mă la Brad, chiar că e ciudat.

— Nu chiar,^răspunde Brad. Tipul ăsta e o instituţie, e aici în fiecare săptămână.

— Dar femeia asta...

— Da. Santa Monica pare să fie un fel de Mecca a oamenilor străzii. Probabil că atunci când îl ascultă pe tipul ăsta femeia trăieşte cel

mai frumos moment din săptămână.

— Dar cum a ajuns aici?

— Cine ştie, spune el, dând din umeri. Cum a ajuns oricare dintre noi aici?

Şi cu asta mă conduce spre bărbatul care cântă, îi pune câţiva dolari în găletuşă şi mergem înapoi la maşină.

Străbatem străzi late, rezidenţiale: sunt şosele imense, străjuite de margini înverzite şi case mari. în cele din urmă, ajungem pe Montana, o stradă liniştită care dă pe-afară de bogăţie, doar pentru că magazinele şi restaurantele de pe ambele părţi ale drumului sunt atât de elegante. Brad parchează în faţa unei mici cafenele, care pare plină. Afară, în stradă, mai este o singură masă liberă şi Brad îmi spune să mă aşez, până vine el cu micul dejun.

Să nu credeţi că sunt egoistă, dar nu mă pot abţine să nu observ că trei - trei! - bărbaţi îşi pun jos ziarele, se opresc din vorbit şi se întorc să se holbeze la mine. Deşi la început mă gândesc că trebuie să fie din cauză că am ceva pe faţă, curând îmi dau seama că e doar pentru că arăt bine.

I-am ascultat sfaturile Geraldinei şi mi-am pus noii mei blugi Levi’s prespălaţi mărime mică, o cămaşă albă şi mocasini maro din piele întoarsă: când m-am îmbrăcat azi-dimineaţă, m-am gândit că, poate pentru prima oară, chiar arăt ca femeia care mi-am dorit să devin.

— O cafea, spune Brad, punându-mi ceaşca în faţă, şi o brioşă cu afine fără grăsime.

Bărbaţii de mai devreme se uită în altă parte: o singură privire aruncată lui Brad, şi-şi dau seama că n-au nici o şansă.

Delicios. El e delicios. Viaţa asta e delicioasă. Cred c-aş putea rămâne aici pentru tot restul vieţii mele.

Mă gândesc că e momentul să vorbim, să ne cunoaştem unul pe altul, dar ne-am cunoscut aşa de bine azi-noapte, că acum tot ce putem face e să ne uităm fix unul la altul şi să zâmbim. Brad mă ţine de mână, dându-mi drumul numai ca să-mi iau brioşa şi să muşc din ea din când în când. Chiar şi când mănânc îmi mângâie piciorul sau braţul, sau face ceva: e ca şi cum am avea nevoie de un contact permanent unul cu altul. Poate că e doar imaginaţia mea, dar parcă toţi se holbează la noi.

îmi închipui că se uită la noi pentru că ar vrea să aibă şi ei ce avem noi. Habar n-am cum e să fii cu adevărat îndrăgostită: e drept că l-am iubit pe Ben, dar nu l-am *avut* niciodată. Oricum, când stau aici cu acest bărbat cu care tocmai am făcut dragoste, mă întreb dacă nu cumva ce-am simţit eu pentru Ben nici n-a fost dragoste, ci doar o fază prin care am trecut.

Nu că l-aş iubi pe Brad, sigur că nu, cel puţin nu încă. Dar mă simt aşa de bine că nu mă pot opri din zâmbit, şi sunt sigură că strălucirea mea luminează toată America.

— Eşti aşa de frumoasă, îmi spune Brad din nou, iar cuvintele lui admirative mă umplu de fericire.

Se uită la ceas şi-mi spune c-ar fi timpul să mergem cu rolele, pentru că vom avea ceva de muncă, odată ajunşi la sală.

Aşa că ne oprim la magazinul de închirieri şi luăm nişte role pentru mine. Lăsăm maşina acasă, Brad îşi ia şi el rolele şi mergem, cu

picioarele în şosetele de protecţie, spre locul de plimbare.

— Ă, trebuie să-ţi spun ceva, încep eu nervoasă, şi Brad mă priveşte atent. Am minţit în legătură cu mersul pe role. N-am mai făcut asta niciodată.

Brad îşi dă capul pe spate şi râde.

— De ce să minţi cu aşa ceva ? Stai liniştită, totul va fi bine.

Continuă să chicotească, în timp ce eu îmi pun ghetele tremurând şi stau locului, prea înfricoşată să mă mişc.

— Uite, spune el, luându-mă de mână. Aşa se merge, mai spune, şi-mi arată cum să încep cu picioarele ţinute în unghi drept unul faţă de celălalt, cum să împing cu dreptul şi să alunec cu stângul în faţă, şi e o minune, dar eu, neîndemânatica, grosolana de Jemima Jones, reuşesc. Nu sunt extraordinar de bună, ce-i drept, dar Brad mă ţine în continuare de mână cu braţele lui puternice şi mă echilibrează de fiecare dată când mă sperii că o să cad.

Durează ceva vreme, dar curând alunecăm unul lângă altul pe aleea asfaltată care merge de-a lungul plajei. Nici nu-mi pasă că la fiecare câteva minute trec pe lângă noi femei cu căştile pe urechi şi trupuri perfecte, care se leagănă pe muzică. Nu-mi pasă nici că toate aceste femei îl scrutează pe Brad din cap până în picioare: el nici nu se uită la ele, el se uită la mine. Nu-mi pasă nici când una din bombele astea blonde se întoarce spre prietena ei, şi ea cu căştile puse, şi-i spune „homo" arătând spre Brad, care nu le vede. Nu-mi pasă. De fapt, cred că e amuzant, pentru că o şi înţeleg, într-un fel. Brad e perfect, arată prea bine ca să fie

heterosexual. în Anglia nici nu m-aş fi gândit la asta, dar aici, unde cultura homosexualilor pare să fie mult mai extinsă, pot înţelege de ce a spus asta.

Râd ca pentru mine, mai ales când îmi aduc aminte şi ce-mi făcea Brad la nouă şi zece azi-dimineaţă, dar apoi mă opresc din râs şi încep să mă înfior la plăcerea aducerii aminte.

— Este atât de distractiv, urlu eu, când luăm viteză şi ne îndreptăm spre digul Santa Monica.

— Credeam că n-ai mai făcut asta până acum, spune el.

Ii zâmbesc şi ţâşnesc în faţa lui, uimită de cât de încrezătoare sunt pe rotilele astea.

— Am minţit, strig eu în spate.

El îmi zâmbeşte şi-mi trimite un sărut, după care se avântă să mă prindă din urmă.

Jemima şi Brad sunt cuplul perfect, arată de parcă tocmai ar fi coborât dintr-o romantică poveste de iubire, şi cu toate că nu prea vorbesc unul cu altul, chicotesc împreună şi se tachinează într-un fel care pare din ce în ce mai mult să aparţină unor oameni care se îndrăgostesc unul de altul. Sau poate că sunt doi oameni care se îndrăgostesc de iubire în sine ?

Două ore de mers cu rolele m-au extenuat complet, iar când terminăm ne oprim la un magazin de delicatese şi cumpărăm o salată, pe care o luăm la pachet la sala lui Brad, ca s-o mâncăm în birou. Dacă vă întrebaţi cumva, aici ţin încă şi mai mult la menţinerea siluetei, aşa că sar peste salatele de orez şi paste, care, deşi arată îmbietor, nu sunt ce am eu nevoie

pentru siluetă. Aleg, în schimb, movile de frunze de salate exotice, grămezi de legume prăjite şi seminţe de susan - nu în ulei, dacă e să mă iau după femeia de la magazin. Fără grăsime. Nu-i aşa că sunt fată bună? Nu sunteţi mândri de mine?

Sala e chiar pe 2nd Avenue, iar când ajungem acolo, văd că arată aşa cum mă aşteptam.

într-o recepţie inundată de lumină naturală se află o masă imensă, în spatele căreia stau două femei superbe, în echipamente perfect mulate de aerobic. Una dintre ele poartă un costum roz cu pantaloni mici şi strâmţi, portocalii, din lycra, iar cealaltă un costum portocaliu cu pantaloni scurţi roz. Sunt foarte bronzate, foarte în formă şi extrem de prietenoase, ceea ce mă surprinde într-un fel, pentru că, acasă, dacă o femeie arată aşa, se dovedeşte a fi o scârbă de primă clasă în cele din urmă.

— Bună, Brad! spune una dintre ele cu entuziasm, când intrăm.

— Bună, Brad! zice şi cealaltă, ridicându-şi privirea.

— Bună, Cindy, bună, Charlene. Aş vrea să v-o prezint pe JJ.

— Bună, JJ, mă salută amândouă într-un glas. Foarte încântate de cunoştinţă.

— Şi mie îmi pare bine să vă cunosc.

îmi reţin un chicotit, pentru că, până la urmă, ce-ar putea fi aşa grozav în a mă cunoaşte ?

— Deci tu eşti JJ! exclamă deodată Cindy. O, Doamne, am auzit atâtea despre tine. Ţi-am văzut poza. Uau, eşti aici.

— îhâm.

Oare o să-mi spună cineva ceva rezonabil ? mă gândesc.

— Sunt aici, spun eu.

— Şi eşti din Anglia ?

E rândul Charlenei.

— Aha.

Ce tare. Am avut la un moment dat un prieten din Anglia. Era din Surrey. Gary Tompkins

?Se uită la mine aşteptând ceva. De parcă l-aş cunoaşte. Scutur din cap şi ridic din umeri.

— îmi pare rău, mă scuz eu. Anglia e mare.

— Stai liniştită, spune Charlene. Oricum nu era el prea grozav. Dar bine ai venit în Los Angeles. Ai de gând să rămâi?

— Am venit pentru două săptămâni, îi răspund. După aceea, va trebui să mă întorc la muncă.

— Ce păcat, zice Cindy. Aici e grozav. Poate c-o să vii din nou.

— Poate, spun eu, întrebându-mă dacă toţi cei de aici sunt atât de prietenoşi.

Adică am mai auzit eu că aşa sunt americanii, dar n-am crezut niciodată că poate fi şi adevărat.

— Sunt foarte drăguţe, îi spun lui Brad când traversăm încăperea şi sala de gimnastică propriu-zisă.

Mă opresc, pentru că n-am mai văzut niciodată o sală atât de bine echipată şi nici oameni care să arate aşa de bine. în sală e forfotă: muzică hip-hop adevărată, o melodie, pe care-o recunosc vag, răzbate din fiecare colţ. Deşi toţi cei de aici transpiră din greu, arată fantastic, transpiraţia nu pare decât să le scoată în evidenţă bronzul lucitor şi corpurile perfecte.

— Doamne, şoptesc uluită.

— Nici nu se compară cu sala la care merg eu, unde cei mai mulţi oameni sunt acolo fie pentru că sunt la nivelul de dinainte de slăbit şi arată oribil, fie din cauză că sala e un loc unde poţi admira şi unde poţi fi admirat. Oamenii de acolo n-ar accepta niciodată ca ceva atât de murdar ca transpiraţia să le strice machiajul sau freza.îţi place ? întreabă Brad, evident mândru de această afacere înfloritoare. El e Jimmy, unul dintre instructorii de aici.

Jimmy e înalt, bronzat şi pleosc, Jimmy îmi strânge mâna.

— E grozav să te cunosc în sfârşit, JJ. Bine ai venit în Los Angeles, dacă ai nevoie de vreun ajutor aici, *orice*, spune el şi mă priveşte cu subînţeles, nu ezita să întrebi.

— Ia mâna, Jimmy, intervine Brad, împin- gându-1 în glumă.

— Haide, Brad, zice Jimmy cu un zâmbet obraznic pe faţă şi ţinându-şi mâinile în aer, nu poţi învinovăţi pe cineva doar pentru că a încercat.

— Alo, spun eu. Sunt şi eu aici.

— Scuze, JJ, zice Brad. Dar băieţii sunt băieţi. Hai să mergem la mine în birou să ne mâncăm prânzul.

Aşa şi facem, şi oricât de ridicol pare - pentru că, nu-i aşa, suntem în mijlocul zilei şi mâncăm salată din cutii de plastic - începem să ne hrănim unul pe altul. Curând e mâncare peste tot, numai în gurile noastre nu, şi atunci noi ne sărutăm cu furie, iar când se deschide uşa, tresărim brusc şi ne depărtăm unul de altul.

Dacă vreţi să ştiţi, Brad sare mai departe de mine, dar e de înţeles, el este

şeful aici. Ne uităm amândoi şi vedem o fată grasă stând în uşă.

— O, spune ea. N-am ştiut că sunteţi aici.

— Tocmai am ajuns, explică Brad, curăţân- du-şi mâncarea de pe el şi încercând să se îndrepte.

Eu îi arunc fetei o privire caldă şi lungă, încercând să-mi dau seama cine e, dar şi pentru că - şi este un mare şoc pentru mine - fata care stă în uşă seamănă îngrozitor de mult cu fata care eram eu înainte. Este mică de înălţime, are părul închis la culoare şi lucios, şi-mi dau seama că ar fi chiar drăguţă, ar putea fi drăguţă, şi tot ce ar trebui să facă pentru asta e să scape de câteva kilograme. Fata asta e imensă, are două, ba nu, trei bărbii. Poartă o cămaşă salopetă, menită să-i ascundă imensele umflături care sunt sânii, îşi ţine mâinile încrucişate ca să-şi mascheze cât poate de mult corpul, iar în privire are acea expresie uşor rănită. Ar putea la fel de bine să fie ca mine, mă gândesc, în timp ce o privesc. Aş putea la fel de bine să fiu ca ea.

— Ea este JJ, mi-o prezintă Brad. Iar ea e Jenny, asistenta mea.

— Bună, Jenny, spun, hotărâtă să fiu prietenoasă, să fac un efort şi să-i arăt lui Jenny că dimensiunile ei nu mă deranjează şi nu mă fac să cred că e cu ceva mai prejos doar pentru că e un pic mai mare.

Mă ridic de unde stau la birou şi mă duc spre Jenny cu un braţ întins, ca să dau mâna cu ea, dar când ajung mai aproape simt instinctiv că n-o să dea mâna cu mine. Ciudat, dar în aer pluteşte ceva ostil. Şi am

dreptate : rămân locului pentru că Jenny nici nu se mişcă. Jenny dă doar din cap. Jenny nu spune nimic, şi, Doamne, îmi aduc aminte cum e să fîi Jenny!

îmi amintesc cum mă simţeam când îmi era prezentată o persoană slabă şi frumoasă, cât de aiurea mă simţeam, cum n-o puteam privi în ochi, şi încerc disperată să mă gândesc cum s-o fac pe Jenny să se relaxeze.

— Minunată cămaşă, spun eu în sfârşit. Ai luat-o de aici?

— Nu, îmi răspunde Jenny, ca şi cum ar fi fost forţată să vorbească, după care se întoarce spre Brad. Am nişte hârtii pentru tine. Să le las pe masă?

Tonul ei e glacial, şi ezit. Dar apoi mă gândesc cât de rău ar fi şi cum s-ar amplifica aceste sentimente de inferioritate pentru oricine ar lucra toată ziua într-un loc plin de trupuri frumoase, aşa că încerc din nou:

— Lucrezi de mult aici ? o întreb, încercând să fiu prietenoasă.

— Da, spune Jenny, de data asta refuzând până şi să se uite la mine, după care se întoarce şi iese din birou.

— Scuze, zice Brad, trecându-şi degetele prin păr. Uneori poate fi dificilă.

— Nu-ţi face griji, înţeleg mai bine decât ai crede, mă aventurez eu fără să mă gândesc.

— Ce tot spui ?

Tonul lui Brad e uşor aspru, iar eu mă întreb ce-ar zice dacă ar afla că am fost cândva asemenea lui Jenny. Pentru o clipă sunt tentată să-i spun lui Brad cum am fost

eu odată, dar decid repede să n-o fac. E prea devreme.

— Vreau să zic că-mi închipui că îi este foarte greu să lucreze într-un loc ca ăsta, mereu înconjurată de oameni slabi. Ceea ce nu înţeleg e de ce lucrează aici, până la urmă. Sigur i-ar fi mai uşor să lucreze într-un loc mai puţin - (fac o pauză, întrebându-mă cum să formulez) - mai puţin dedicat corpului.

— Cred că ai dreptate, spune Brad, dar vezi tu, Jenny mi-a fost alături de ani de zile, e, cum ar veni, mâna mea dreaptă. Sincer să fiu, cred că e singurul motiv pentru care a rămas aici, adică din loialitate pentru mine.

— Eşti sigur că nu are vreo fantezie cu tine ?

îl tachinez, prea fermecată de Brad ca să-mi mai amintesc că nu e amuzant să fii cea mai grasă fată de la birou şi să fii îndrăgostită de cel mai frumos bărbat din clădire.

— Jenny? Brad pufneşte batjocoritor. Nu, ea mi-e mai mult ca o soră.

Aha. Nu cu mult timp în urmă asta ar fi spus şi Ben despre mine.

— Ei bine, eu ştiu pe cineva care chiar are fantezii cu tine.

întind mâna şi-o aşez pe coapsa lui Brad.

— Dacă încui uşa, promiţi să spui tot ?

Brad se duce la uşă şi o închide încet.

Să mă ierte Dumnezeu pentru că mă comport ca o femeie uşoară, dar nu mă pot abţine, e pur şi simplu irezistibil. îmi încrucişez mâinile la piept şi-mi scot

cămaşa peste umeri, lăsând să se vadă numai piele goală.

Îl împing pe Brad într-un scaun şi-i cuprind poala cu picioarele, în timp ce-mi strecor mâinile în jurul gâtului lui.

Promit, mă alint eu, promit, pe cuvânt.

Capitolul douăzeci

Mă întind cu voluptate în pat, lăsându-mă să cad pe grămezile de perne, gândindu-mă la viaţa mea. Mă gândesc la Brad, care a făcut dragoste cu mine chiar în dimineaţa asta înainte să se ducă la birou şi cum am stabilit să ne vedem mai târziu. Mă gândesc la viaţa pe care am lăsat-o în urmă, la munca ingrată de la *Kilburn Herald*, şi mă gândesc la ce-ar spune prietenii mei dacă m-ar putea vedea acum. Cu toate că a trecut mai puţin de o săptămână, ştiu că m-aş putea obişnui cu asta.

Cum să mă întorc acolo, înapoi în vechea şi mohorâta Londră, când Los Angelesul e atât de cald, de interesant şi de îmbietor?

Apoi nu mă pot abţine să mă gândesc la Ben. Interesant cum apare în cele mai ciudate momente. Poate să treacă mult timp fără să mă gândesc câtuşi de puţin la el, şi deodată îmi apare în minte. Iar când se întâmplă asta, sigur că mi se face dor de el, dar în ultima vreme mi se face dor numai când îmi amintesc de el, ceea ce din fericire nu se întâmplă prea des, pentru că altfel am parte de clipe mult prea plăcute.

Mi se strecoară în minte un alt gând, unul la care nici nu vreau să meditez, unul pe care sper să reuşesc să-l uit. Nu merge, cu cât

încerc mai tare să nu mă mai gândesc la asta, cu atât mă gândesc mai mult. Bine, mă dau bătută. Noaptea trecută am fost la Mondrian Hotel: un imens refugiu minimalist de marcă de pe Sunset Boulevard. E un loc pe care Brad a insistat să-l văd, deşi eu nu prea mă dau în vânt după locuri închise, nu prea le frecventez nici acasă.

Dar a fost spectaculos, n-am mai văzut un loc ca acela. Holul era larg, în stil minimalist, cu uşi rigide din sticlă, care duceau spre o platformă de lemn, în lumina lumânărilor. Mi-a plăcut la nebunie: mi-au plăcut vasele uriaşe de teracotă, saltelele indiene mari, cu perne răsfirate pe marginea piscinei. încerc să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat după aceea, la ce a spus Brad, pentru că, de fiecare dată când mă gândesc la asta, îmi năvălesc în minte tot felul de gânduri pesimiste, şi nu vreau să meargă nimic rău, nu vreau să zdruncin această perfecţiune. Nu acum.

Dar a fost bizar. Bine, vă spun. Vă spun. Stăteam la o masă în barul de la Mondrian, la lumina lumânărilor care arunca umbre pe figurile oamenilor frumoşi - dar nici unul mai frumos ca Brad, cel puţin nu după părerea mea. Ne-am sărutat şi am vorbit şi, cu cât vorbeam mai mult, cu atât dezvăluiam mai multe despre vieţile noastre, despre speranţele, despre visurile noastre. Şi cu cât ne spuneam mai multe, cu atât mai tare mă gândeam că asta era şansa vieţii mele. îmi pare rău. Iată:

— Mi-ar plăcea să trăiesc într-o casă pe plajă, am spus.

Aveam imaginea clară în cap, pentru că mai devreme în după-amiaza aceea citisem rubrica

de proprietăţi din *Los Angeles Times* şi intrasem într-o lume fantastică cu piscine, nisip şi valuri înspumate, care se lovesc de ţărm.

— Eu cred că aş fi fericit oriunde, a spus Brad, atâta timp cât sunt cu tine.

Jemima, Jemima. Nu te-ai gândit că e puţin ciudat că Brad ajunge atât de departe în mai puţin de o săptămână ? Chiar nu ţi s-a aprins nici un beculeţ ? Nu ar fi fost oare mai raţional să te detaşezi şi să te gândeşti că, poate, are un motiv ascuns?

Nu. Se pare că Jemima Jones nu era pregătită să-şi strice lumea perfectă tocmai în acel moment. In schimb, a suspinat de bucurie, şi conversaţia a continuat în toate direcţiile, până când au ajuns în sfârşit la aspectele practice ale şederii ei.

— E vreo librărie pe aici? am întrebat, ştiind că asta chiar m-ar face să mă simt ca acasă, să am plăcerea să hoinăresc printre cărţile mele mult iubite.

— Cele mai bune sunt probabil Barnes & Noble sau Borders de pe 3rd Street Promenade, mi-a răspuns Brad. Dacă mi-ai fi spus mai devreme, am fi putut merge acolo înainte. Chiar îţi place să citeşti, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap.

— Şi ce gen de cărţi citeşti ?

— Orice, am răspuns cu un zâmbet plin de mister. Am gusturi absolut eclectice, aş citi aproape orice. Dar tu? l-am întrebat.

Mi-am dat seama că habar n-am de gusturile lui literare, şi cred că asta spune al naibii de mult despre o persoană, chiar dacă nu

vi se pare important de ştiut.

— Nu prea am timp, a recunoscut el, sorbind încă o dată din şampanie. Dar când citesc, îmi plac SF-urile. După o pauză, a adăugat : Citeam mai mult în şcoală. Ţin minte că am citit o carte a tipului ăluia, ştii tu, cum îi spune... m-a privit cerându-mi ajutorul, dar eu am ridicat din umeri, clătinând din cap. Ştii tu, ăla care a scris *Romeo şi Julieta.*

Am auzit bine ? Glumeşte ? Am făcut ochii mari, nevenindu-mi să cred, dar apoi m-am gândit că glumeşte, că urmează să râdă într-o clipită.

— Shakespeare ? am spus eu apăsând cuvintele, aşteptând să izbucnească în râs.

— îhâm, a dat el ferm din cap. Ăsta e. Grozavă carte.

Nu a râs deloc, nici măcar n-a zâmbit. Ce mai puteam spune ? Până la urmă, nu m-ar fi deranjat că gusturile lui se limitau la cărţi cu hoţi şi vardişti, dar să uiţi numele celui mai mare dramaturg al tuturor timpurilor? Am rămas mută de uimire, şi deodată a devenit extrem de evidentă problema lui Brad, şi da, cred că este pe deplin adevărat că nimeni nu e perfect. Brad. Superbul, frumosul, amabilul, dulcele de Brad, mi-am zis, puţin neliniştită, este redus. Al naibii de redus. O, Doamne, de ce a trebuit să spună asta?

Dar nu, am încercat eu să mă calmez: doar pentru că n-are aceleaşi interese ca mine nu înseamnă neapărat că e prost, e doar... altfel, şi asta nu înseamnă că e un om rău, sau că nu se va purta frumos cu mine.

Am hotărât să uit de asta, să mi-o scot din cap. Şi chiar am încercat, sincer, dar sună mult mai uşor decât este în realitate.

Iar sentimentul ăsta de îngrijorare, de

nemulţumire, cum vreţi voi să-i spuneţi, mi se citea probabil pe chip, pentru că Brad m-a întrebat brusc:

— E totul în ordine ?

— Da, i-am răspuns, şi am zâmbit. Totul e bine.

S-a aplecat în faţă şi mi-a dat un sărut lung şi pasional, iar eu m-am relaxat un pic, după care am decis că într-adevăr nu-mi pasă, pentru că acest sărut a făcut să merite totul. Asta am tot aşteptat eu, acest bărbat era cel pe care-1 aşteptam. Iar sentimentul că îi pasă cuiva de mine, că sunt apărată, protejată - asta e totul.

Dar în timp ce stau în pat în dimineaţa asta, nu mă pot abţine să nu mă întreb dacă asta chiar e suficient. Nu fi fraieră, sigur că e suficient, trebuie să fie suficient. Numai că, doar ca să fiu complet sigură, pun mâna pe telefon şi sun.

— *Kilburn Herald.*

— Geraldine ? Eu sunt.

— Jemima? Bună! Mi-e dor de tine, obrăznicătură mică ce eşti, ghici cine trebuie să-ţi facă afurisita de rubrică cât eşti plecată. Mersi mult.

Nu vorbeşte serios, dar înţelege în sfârşit de ce eram eu atât de nefericită să scriu rubrica sfaturilor de milioane.

— Şi mie mi-e dor de tine.

— N-are cum să-ţi fie. Probabil că te distrezi de minune. Vreau să aud totul. Cum e superbul Brad? Eşti îndrăgostită? Aţi făcut-o deja?

— Bine, nu sunt sigură, da.

— Da?

— Da.

— O, Doamne! Cum a fost, cum a fost? Spune-mi totul! Vreau toate detaliile exacte.

— A fost incredibil, Ger aldine. Serios, cu adevărat incredibil. N-am trăit niciodată partide aşa uluitoare, în toată viaţa mea. E pur şi simplu superb. De fiecare dată când mă uit la el, nu-mi vine să cred că e al meu.

— Deci e nepotolit ?

— Absolut. Am ajuns să facem sex şi pe masa lui de la birou.

— Of, suspină Geraldine. Sunt atât de invidioasă.

— De ce ? Nu-mi spune că a mers totul prost cu tipul ăla pe care l-ai cunoscut la petrecerea de adio a lui Ben, cu Nick Maxwell.

— Nu, n-a mers deloc rău. De fapt, probabil că e mai bine decât oricând înainte. Dar încă n-am ajuns în pat.

— Glumeşti ?

E cu totul neobişnuit pentru Geraldine, care de obicei se foloseşte de corpul ei ca să deţină controlul într-o relaţie.

— Aş fi vrut eu să fi glumit. Nu e vorba că n-aş vrea sau că n-a încercat să mă aducă în pat, dar acum e altfel. Jemima, tipul chiar îmi place. Serios, chiar îmi place, şi nu vreau să stric totul şi să sar prea curând în pat cu el.

— Of. Rahat. Asta înseamnă că eu am stricat totul cu Brad ? întotdeauna chestia asta strică o relaţie?

— Potrivit *Regulilor*, da.

— Ce *Reguli* ?

— E vorba despre cum să joci tare ca să-l prinzi în mreje pe bărbatul visurilor tale.

— Şi tu crezi în astea ?

Geraldine oftează.

— Nu credeam înainte, dar am decis să fac o încercare, să văd cum e, şi cred că merge. Păcatul suprem, continuă ea, e să te culci cu el. Nu trebuie s-o faci până nu e complet îndrăgostit de tine şi ştii că în mod sigur n-o să dispară în dimineaţa următoare.

— Dar a trecut o groază de timp, Geraldine.

— Ştiu, suspină ea din nou. Mă urc efectiv pe pereţi. Am trecut şi pe lângă Ann Summers ieri şi m-am gândit serios să intru şi să-mi iau un vibrator.

— Geraldine!

Nici nu vreau să aud de vibratoare, Doamne, doar ce-am avut un orgasm, şi e şi aşa destul de greu să vorbeşti despre asta, ca să nu mai spun de vibratoare. Totuşi, pentru asta o ador eu pe Geraldine. Ador faptul că nu se simte niciodată jenată, şi singurul lucru pe care l-aş schimba totuşi e egoismul ei. Ştiu că probabil e singura prietenă adevărată pe care am avut-o vreodată, dar mereu şi mereu aduce discuţia înapoi la ea, cât poate de repede. Oricum, nu e chiar aşa de rău, şi cel puţin ştiu că mă pot baza pe ea. Chiar dacă nu vreau să vorbesc despre vibratoare.

— Stai liniştită, spune Geraldine. N-am intrat, dar asta numai pentru că n-am avut curajul să merg acolo singură. îmi doresc să fii lângă mine, Jemima.

— Eu nu.

— Mă rog, ştii ce vreau să zic. Mor când aud că ai parte de sex peste tot şi eu sunt Doamna Celibatară Renăscută.

— Ştii, de fapt nu-i totul perfect, recunosc eu. în sfârşit.

— Cum se poate să nu fie perfect ?

— Păi... nu ştiu cum să-ţi spun...

— Spune-o pur şi simplu.

Aşa şi fac. îi povestesc Geraldinei despre conversaţia de aseară, despre faza cu Shakespeare, iar Geraldine pufneşte în râs.

— Şi ce ? spune ea, când îşi revine. Nu e el inteligenţa întruchipată. Dragă, e bogat, e superb şi e nebun după tine. Cui îi mai pasă de altceva?

— Poate că ai dreptate.

încep să mă simt mai bine.

— Când n-am avut eu dreptate? spune Geraldine pe un ton teatral.

— Deci ar trebui să ignor faptul că este...

— Că e prost? Da. Oricum, doar pentru că nu-1 citeşte pe Shakespeare, nu înseamnă automat că e prost, nu? Pare să aibă o afacere înfloritoare.

— Da, asta e evident.

încep să mă simt mai bine.

— Deci, nu-ţi mai face probleme, bine?

— Bine. Mersi, Geraldine. Ce m-aş face eu iară tine? Ai mai vorbit cu Ben?

De unde a venit întrebarea asta, Jemima?

— Nu, de ce? Tu ai mai vorbit cu el?

— Nu, tocmai, mă întrebam doar ce-o mai fi făcând.

— L-am văzut la televizor şi, dacă te ajută cu ceva, se pare că se descurcă. Ca să fiu cinstită, publicul face o mică pasiune pentru el.

— Hmm.

Oare de ce mă simt aiurea când aflu asta ?

— Oricum, dragă, cred că telefonul te costă o avere, iar eu trebuie să scriu afurisitele astea de sfaturi de milioane. Te sun în câteva zile, ce zici?

— Sună minunat.

— Bine. Ies cu Nick în seara asta şi Dumnezeu ştie dacă mă mai pot abţine mult. Iţi povestesc când vorbim data viitoare.

Ne spunem la revedere şi închid telefonul. Geraldine are perfectă dreptate, mă comport prosteşte.

Mă duc la bucătărie şi deschid frigiderul: câteva iaurturi fără grăsime, nişte fructe şi câteva sticle de apă minerală. Le observ pe toate şi dau din cap uimită. Deschide frigiderul oricărui alt tip şi găseşti probabil un bax de şase doze de bere, resturi de mâncare indiană luată la pachet şi uitată pe-acolo şi, dacă sunt chiar foarte leneşi, o grămadă de semipreparate de la vreun magazin scump.

Aşa deci, îmi spun eu, închizând cu zgomot uşa frigiderului. întâi la sală şi după aceea la supermarket, pentru că în seara asta eu voi pregăti cina. îmi pun echipamentul şi mă pregătesc să plec, când sună telefonul.

— Bună, scumpo.

Brad a început să îmi spună scumpo.

— Mi-e dor de tine. Vii pe-aici?

— Da, sunt gata să ies pe uşă. Auzi, ce zici dacă aş găti eu diseară la cină?

— Mi-ar plăcea nespus de mult. Vrei să mergem la cumpărături după-amiază?

— Nu, stai liniştit, mă duc singură. Vreau să-ţi fac o surpriză.

— Nu-mi vine să cred cât am de muncă, tocmai când eşti tu aici. Mă simt atât de prost, chiar voiam să-ţi arăt Los Angelesul, toate locurile interesante, cum ar fi Universal Studios şi Disneyland.

Brad, nu mă interesează toate chestiile astea

turistice (lucru care nu e chiar adevărat, dar oricât de tare aş vrea să le văd, sunt

destul de fericită şi în postura mea de casnică de Los Angeles). Sunt foarte fericită numai dacă fac ce faci şi tu, aşa înţeleg mai bine cum eşti tu, care e viaţa ta.

— Eşti sigură ?

Uşurarea din vocea lui e evidentă.

— Da, sunt sigură.

— Bine. Acum pleacă, de-abia aştept să te văd.

— Plec, plec! spun eu şi râd, trimiţându-i un sărut, după care ies pe uşă.

— Jenny!

Ce coincidenţă să dau peste Jenny în cafeneaua asta, deşi e doar un pic mai jos pe stradă. O voi face ca mine, mi-o voi face pe tipa asta prietenă, chiar dacă ar fi să mor pentru asta, şi se pare că aş putea foarte bine să mor, pentru că tot ce face Jenny e să mă privească din cap până în picioare într-un mod extrem de neprietenos, după care îmi zice un „bună“ în silă.

— Ce drăguţ să te întâlnesc aici! spun eu: nimeni n-ar putea spune că nu încerc. Tocmai mi-am terminat antrenamentul. Hai să-ţi iau ceva de băut.

— Nu, e în ordine. Trebuie să mă întorc la sală.

— Atunci de ce ai mai venit aici ? o întreb arătând spre mesele din micuţa cafenea de pe strada cu sala de fitness.

— Bine, spune Jenny. O apă minerală.

Sărmana de ea, ştiu exact ce vrea să facă.

— Va lua o apă minerală aici, după care se va duce probabil acasă să mănânce trei pachete de biscuiţi.De ce nu stai jos ? o invit eu, şi-i trag un scaun. Aduc eu băuturile aici.

Plătesc pentru ambele ape minerale şi le aduc la masa din colţ, unde Jenny stă posacă, cu mâna la bărbie.

— Mersi, spune ea.

— Cu plăcere, îi răspund cu căldură în glas, dându-mi toată silinţa. Brad spune că lucrezi pentru el de multă vreme.

— Da.

Răspunsurile ei sunt în continuare monosilabice, şi-mi pot da seama că-mi va fi tare greu.

— îţi place ce faci ?

— Cred că da, răspunde Jenny şi ridică din umeri.

— Probabil că ai ajuns să-l ştii pe Brad foarte bine.

încerc să menţin conversaţia degajată, dar atunci se petrece un lucru tare ciudat: Jenny roşeşte. Totul seamănă aşa de tare cu ceea ce simţeam eu faţă de Ben, că îmi dau brusc seama că e îndrăgostită de Brad până peste cap, iar eu tocmai am stricat-o rău de tot.

— N-am vrut... spun şi mă simt ridicol.

— E în regulă, zice Jenny, iar roşeaţa îi păleşte. E în regulă.

— Uite, încep eu, şi-mi spun în gând că ar trebui s-o iau de la capăt. Există în mod clar o tensiune între noi două, o tensiune pe care n-o înţeleg, pentru că mi-ar plăcea tare mult să fim prietene.

Jenny mă priveşte oripilată.

— Noi două nu putem fi prietene.

— De ce nu ?

Jenny dă din umeri.

— N-ar merge, pur şi simplu.

— Ai să râzi, Jenny, îi spun eu cu blândeţe. Ai să râzi, dar avem mai multe în comun decât ţi-ai putea imagina.

— Nu cred, zice Jenny cu amărăciune.

— Nu, vorbesc serios, insist eu, şi îmi trece prin minte că singura cale de a reuşi s-o fac pe fata asta să mă placă sau să aibă încredere în mine e să fiu complet cinstită cu ea şi să-i mărturisesc adevărul. Poţi păstra un secret?

Jenny mă priveşte fără interes şi dă din umeri.

— Bine. După cum vezi, acum sunt slabă, sunt în formă. Dar acum câteva luni eram supraponderală: adică mult, mult mai mare decât tine.

— Da, te cred, spune Jenny, ridicându-se să plece. Nu te mai deranja. în primul rând, nu-mi place să fiu luată de sus. în al doilea rând, nu te cred, şi-n al treilea, chiar dacă te-aş fi crezut, tot n-ar fi nici o diferenţă. în ceea ce mă priveşte, tu eşti noua iubită a şefului meu, iar asta nu înseamnă că noi două trebuie să fim prietene. Mersi de apă. Ne mai vedem.

— Dar, Jenny... încerc eu, însă e prea târziu, pentru că Jenny şi-a luat geanta şi a ieşit.

Ce-am zis? Ce-am făcut? Probabil că n-ar trebui să las asta să mă tulbure, dar mă tulbură şi nu mă pot abţine. Ştiu că înainte le provocam milă oamenilor, dar nu mi s-a

întâmplat niciodată să-i displac cuiva. Eu sunt fata care se împacă bine cu absolut oricine, şi urăsc faptul că Jenny nu mă place. Poate că, dacă aş şti de ce nu mă place, aş putea să mă descurc cumva, dar se pare că pur şi simplu nu m-a plăcut din prima. Şi eu, care vreau atât de mult să fim dacă nu prietene, măcar să avem o relaţie plăcută.

îmi repet în gând conversaţia noastră de mai multe ori şi mă întreb oare ce am zis de am supărat-o. Mă comport ca o paranoică idioată, tot pândind pe la colţuri înainte s-o apuc în vreo direcţie, de teamă să nu dau din nou peste ea. Din fericire, când ajung la sală, Jenny nu e nicăieri, iar Brad e la el în birou.

— S-a întâmplat cel mai ciudat lucru, îi spun eu, după ce mă sărută de bun venit.

Nu e doar o atingere pe obraz, ci un sărut lung şi pasional, şi pur şi simplu trebuie să-l dau la o parte, pentru că, deşi se pare că nu-i pot rezista deloc, în acest moment trebuie să scap de faza asta cu Jenny. Aşa că-i spun tot, sărind doar peste partea cu cât eram eu de mare. Brad se potoleşte. Complet.

— îmi pare rău, spune, aşezându-se la loc în spatele biroului. Nu trebuie să laşi cehstia asta să te supere, se poartă doar foarte grijuliu cu mine.

— Dar e o nebunie, protestez, pentru că încep să devin uşor enervată de toată povestea asta. Chiar încerc să mă împrietenesc cu fata, adaug, şi în alte condiţii aş spune că mă urăşte de moarte.

— Nu te urăşte, suspină Brad.

— De unde ştii ?

— Pur şi simplu. Se simte ameninţată de tine.

— Dar sigur ai mai avut iubite. La fel s-a purtat cu toate?

Brad ridică din umeri.

N-am mai avut vreo prietenă la modul serios. Uite, spune el, ridicându-se şi venind în spatele meu să-mi maseze umerii, chiar nu contează. Nu contează, dar am să vorbesc cu ea, bine?Nu vrea să mai discute, aşa că accept fără tragere de inimă. Simt că mâinile lui Brad, care mă masează, se duc în jos: mi-au lăsat umerii şi se duc în jos, peste claviculă, până la sutien.

— Brad, îl rog eu atunci, pentru că n-am chef de asta şi întru câtva tot n-am destulă forţă să-i rezist lui sau modului în care mă face să mă simt.

E bine că telefonul sună câteva secunde mai târziu, pentru că altfel s-ar fi repetat performanţa de acum o săptămână - ceea ce este foarte bine şi frumos, numai că eu încă încerc să-mi dovedesc că această relaţie în devenire înseamnă mai mult decât o viaţă sexuală grozavă.

— îmi dai maşina ? îi şoptesc lui Brad cât el vorbeşte la telefon, iar el încuviinţează din cap şi-mi aruncă pe masă cheile de la maşină, fără să se gândească la asigurare, sau măcar dacă ştiu să conduc. Din fericire, ştiu să conduc, deşi în Anglia n-am maşină. însă niciodată, nici în cele mai fanteziste vise ale mele, nu m-am imaginat la volanul unui Porsche decapotabil.

Acum chiar c-am murit şi am ajuns în rai: maşina asta nu e maşină, e sex pe patru roţi.

— Hei, drăguţă, strigă doi ţipi care opresc lângă mine. Unde mergi?

— La cumpărături, le strig eu zâmbind larg.

— Putem să venim şi noi? ţipă unul, du-

cându-şi mâna la inimă, ca să-mi arate că e îndrăgostit.

— îmi pare rău, îi răspund, dar e loc numai pentru mine şi sacoşele mele.

Te iubim, ţipă ei, dar eu apăs acceleraţia până la capăt şi mă îndepărtez.Poate tocmai ca să-mi demonstreze că s-au îndrăgostit de mine la prima vedere, băieţii încearcă să mă urmărească. Maşina asta este însă mult prea rapidă pentru ei, şi în câteva secunde i-am lăsat mult în urmă.

— Bună, îmi spune un bărbat arătos care traversează strada la semafor. Ei bine, adaugă el, asta este exact ce-mi place să văd în Los Angeles: o blondă singură la volanul unui Porsche.

— De unde ştii tu că sunt singură ?

— Un bărbat are dreptul să viseze, nu-i aşa?

Zâmbesc şi pornesc mai departe. Opresc la primul loc care arată ca un supermarket, parchez şi iau un cărucior pentru cumpărături. într-un tricou strâmt, jambiere şi pantofi sport Reebok, cu ochelarii de soare pe cap şi părul prins într-o coadă care străluceşte, sunt încântată să observ că arăt ca oricare altă soţie tânără şi sexy din Santa Monica, ieşită la cumpărături, doar că, fireşte, eu merg pe la fiecare raion clătinând din cap de uimire.

N-am mai văzut niciodată o asemenea ofertă de produse alimentare degresate, fără grăsime, fără colesterol. Există biscuiţi sănătoşi şi fără grăsimi, prăjituri din orez cu floricele caramel, gustări cu lămâie fără colesterol, gustări din ghimbir cu puţine grăsimi, negrese din ciocolată fără grăsimi şi fără colesterol - şi lista poate continua la nesfârşit. Deşi le-am spus de mult adio poftelor mele, acum

ce găsese pe r ... uciorul

Bibliotec

— Mă scuzaţi ?

trebuie să rezist cu adevărat tentaţiei de a mătura tot “ afilia iUvonţ ţn rfir meu.

Aud o voce masculină şi mă întorc cu o sprânceană ridicată.

— Sper că nu te superi că te deranjez, dar mă întrebam dacă ştii care e cel mai bun mod de a găti *zucchini.*

Ei, chiar că nu-mi vine să cred. Adică am auzit despre persoane abordate în supermarketuri, am ajutat-o chiar pe Geraldine să scrie despre asta, dar nu am crezut *cu adevărat* că o să mi se întâmple mie vreodată; însă poate că mă înşel şi poate că e sincer nedumerit.

— Păi, ai putea să încerci să-i fierbi. Sau să-i faci în stil italian: să-i dai prin ou şi făină şi apoi să-i prăjeşti.

— Eşti englezoaică! spune el, luând o poziţie mai relaxată. De unde eşti?

— Din Londra.

— Bine ai venit în Los Angeles. Ia spune, n-ai vrea să-mi şi *arăţi* cum să-i gătesc, ce zici?

Acum e rândul lui să ridice dintr-o sprânceană.

— Mi-ar plăcea la nebunie. (Am reuşit!) Dar nu şi prietenului meu.

— O, scuze, spune el. Ştiam eu că o ţipă aşa drăguţă ca tine trebuie să aibă prieten.

Dau din umeri şi merg mai departe, petrecând ridicol de puţin timp pentru a-mi termina cumpărăturile : în primul rând, pentru că aşezarea e cumva diferită de cea din Sainsbury de la mine, iar în al doilea rând, pentru că n-am mai văzut o asemenea ofertă.

Când am terminat şi am dus totul la

maşină, am stat un minut, încă nevenindu-mi să cred cât de evoluaţi sunt toţi pe aici şi cât de uşor pare să fie să întâlneşti pe cineva aici în Los

Angeles, de una singură. Sophie şi Lisa ar avea o zi de pomină. Poate c-ar trebui să le sun şi să le chem aici. Sau poate că nu.

Gapitoid douăzeci şi unu

Poate că Jemima se gândeşte din când în când la superbul Ben Williams, dar nici nu visează cât e de celebru. Sigur că a auzit despre asta, a şi văzut prima lui incursiune în televiziune atunci când era în Londra, dar habar n-are că naţiunea pare să fie cuprinsă de febra produsă de fenomenul Ben.

Nu se întâmplă foarte des, dar câteodată apare câte un nou prezentator de televiziune, de cele mai multe ori o femeie, după care orice ziar din ţară scrie despre persoana respectivă, oricine îşi doreşte să fie ca ea, iar cariera acesteia îşi începe urcuşul vertiginos, până ce nu mai poţi pleca de acasă fără să vezi afişe imense cu figura ei.

Asta se petrece acum cu Ben Williams. Primele zile la *London Nights* l-au lăsat fără suflare de cât de entuziasmat era - asta nu numai datorită rapidei creşteri salariale, dar şi pentru că a fost recunoscut imediat, chiar şi după numai câteva apariţii la televizor.

Prima oară i s-a cerut un autograf într-un supermarket. Avusese o zi excelentă, dar era obosit şi nu voia decât să ajungă acasă, să-şi întindă picioarele şi să bea o bere rece şi bună.

Cum mergea printre raioane, pierdut în lumea lui, a observat încet-încet că e urmărit

.La început a crezut că a înnebunit, că simţurile îi joacă feste: se tot întorcea şi se uita în jur, dar nu vedea pe nimeni. în cele din urmă a văzut două femei care stăteau şi-l priveau fix, şuşotind cu mâna la gură.

— El e! a auzit-o Ben pe una dintre ele.

Cealaltă a împins-o înspre Ben, care nu şi-a dat seama ce se petrece, aşa că le-a ignorat şi şi-a văzut de treabă - până când n-a mai avut ce face.

— Scuză-mă, a spus atunci femeia - o gospodină timidă, la patruzeci şi ceva de ani. Nu te supăra, dar nu eşti tu tipul de la televizor?

— Nu ştiu, a zis Ben, care oricum nu prea ştia ce să răspundă. Care tip de la televizor?

— Aaaa, tu eşti! îţi recunosc vocea. Eşti tipul cel nou de la *London Nights*, nu-i aşa?

Ce-i drept, Ben s-a înroşit un pic. Deşi pe de o parte, îşi dorea ca femeia să vorbească mai încet, să n-o audă toată lumea, pe de alta îşi dorea totuşi ca ea să fi strigat ceva mai tare, *să audă* toată lumea.

— A, da, a mormăit el atunci, afişându-şi zâmbetul sfios care avea să-i asigure curând statutul de mare cuceritor în devenire.

Prietena mea şi cu mine credem că eşti fantastic! a exclamat femeia repede, scotocind prin geantă, de unde a scos un stilou şi o bucată de hârtie ruptă şi mâzgălită. Sincer, a continuat ea. Ne luminezi casa în fiecare seară. Nu-i aşa, Jean ? a ţipat ea, uitându-se spre prietena ei, care arăta de parcă ar fi încercat să-şi facă un pic de curaj să se apropie. Te deranjează? l-a întrebat ea şi i-a oferit stiloul şi hârtia, la care Ben s-a uitat pentru o clipă nedumerit, întrebându-se ce să facă cu ele.Femeia s-a apropiat sfioasă de el şi i-a spus:

— Eu sunt Sheila. Ai putea să scrii doar „pentru Sheila, cu multă dragoste" ? a întrebat şi a tăcut imediat, încercând să-şi amintească numele lui Ben. Tom? a făcut apoi o încercare, la care Ben s-a simţit cuprins de un soi de râs nervos.

— Nu, a răspuns el, reuşind să se abţină. Sunt Ben. Ben Williams.

— Aşa e! a exclamat femeia. Ben Williams.

Ben a sprijinit bucata de hârtie de mânerul
căruciorului, conştient de faptul că alţi cumpărători de prin apropiere se opriseră şi ei, să vadă ce se întâmplă. îşi dădu seama că toţi îl priveau şi toţi îl recunoscuseră, dar din fericire nimeni altcineva n-avea de gând să preia iniţiativa Sheilei.

— O, mersi, a spus ea, cu răsuflarea tăiată, după care a îndoit hârtia cu mare grijă, a pus-o în buzunarul din faţă al genţii sale şi a adăugat: O să te urmărim mâine.

— Nu, nu, a zis Ben, revenindu-şi. Eu îţi mulţumesc, şi vizionare plăcută.

în timp ce Sheila şi Jean se îndepărtau, ţinându-şi capetele apropiate ca nişte adolescenţi îndrăgostiţi, Ben a înţeles probabil pentru prima oară că viaţa lui e pe cale să se schimbe.

S-a dus acasă şi l-a sunat pe Richard să-i spună ce se întâmplase: prietenul lui s-a distrat.

— Ben, ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa? i-a spus el, când s-a oprit în sfârşit din râs.

— Ce înseamnă ?

înseamnă că de-acum n-ai să mai poţi să ieşi nicăieri fără să te deghizezi, i-a explicat Richard, după care a început să râdă atât de tare, că a trebuit să închidă telefonul.în seara aceea, lui Richard i s-a părut amuzant, numai că peste şase săptămâni, când au ieşit să bea ceva, a fost de părere că e fantastic.

— Hai să mergem într-un bar de cartier, a sugerat Ben.

— Nici să nu te gândeşti, prietene, i-a spus Richard. Acum eşti celebru, aşa că nu mai mergi în baruri de cartier, mergi în baruri sau restaurante unde sunt femei superbe.

Şi aşa au ajuns ei să meargă într-o seară de vineri în Fifth Floor, la Harvey Nichols. Iar Richard a avut dreptate, femeile chiar erau superbe. Au comandat şampanie şi-n câteva clipe s-au văzut înconjuraţi de femei fenomenale, cu siluete de manechine, aranjate după ultimul răcnet. Nimeni nu i-a cerut direct vreun autograf, pentru că nimeni nu se putea comporta atât de deplasat, dar era extrem de evident din priviri, din şoapte, din gesturile cochete, că toată lumea ştia foarte bine cine este Ben.

— Fantastic, spuse Richard la un moment dat. Trebuie să-mi amintesc să te iau cu mine mai des.

— Da, râse Ben, care se simţea bine, dar tot era puţin încurcat de faima lui proaspăt dobândită.

— Ce zici de roşcata aia?

Richard îi dădu un ghiont lui Ben, după care amândoi se uitară la spatele fetei,

care se unduia ameţitor în drum spre toaletă, unde avea să-şi împrospăteze rujul.

— Ce-i cu ea ? întrebă Ben, privind cu plăcere cum îşi purta fusta atât de scurtă şi de mulată.

— E dispusă la orice, Ben. Ce zici?

Desigur că Ben era şi el dispus, oare ce bărbat tânăr cu sânge în vene n-ar fi fost? Dar amintiţi-vă că Ben nu este un simplu prezentator de televiziune : Ben e jurnalist, şi Ben a întâlnit multe femei ca ea, şi ştie exact care e treaba cu ele.

— Rich, tu chiar crezi că vreau să mă trezesc duminică şi să citesc în *News of the World* despre isprăvile mele din dormitor?

— Nu ţi-ar face ea aşa ceva! spuse Richard.

— Ba fii sigur că da.

— De unde ştii ?

— Ai încredere în mine, răspunse Ben, cât pe ce să adauge „sunt jurnalist", dar se abţinu în ultima clipă. Ştiu, pur şi simplu.

Aşa că Richard a mers acasă cu o blondă, iar Ben a mers acasă singur, şi Richard l-a sunat a doua zi şi i-a povestit cu detalii despre blonda respectivă, totul înfăţişat ca într-o foarte proastă parodie la Monty Python[8].

Şi acesta a fost numai începutul drumului lui Ben către celebritate, adică un mic pas. Acum, numai câteva luni mai târziu, Ben stă cu adevărat bine: nu mai este un amărât de reporter, de-acum e

8 Grup comic care a apărut într-o emisiune de televiziune ce a rulat în Anglia, în anii '70 (n. t.).

prezentator. El este prezentatorul. Publicul ştie că este disponibil, că are doi colegi de apartament (deşi acum, că are salariul mai mare, a început să se uite după un apartament în care să stea singur), publicul ştie ce-i place şi ce nu. Dar cinstit vorbind, nimeni nu-1 cunoaşte cu adevărat. Nu ştie nimeni că are simţul umorului, nimeni nu ştie ce-1 mişcă sau la ce se gândeşte când se duce noaptea la culcare. Jurnalistul din Ben a desăvârşit arta de a-şi arăta o anumită faţă presei: e fermecător în faţa celorlalţi jurnalişti care se îngrămădesc să-l intervieveze, dar nu le arată niciodată cine este el în realitate.

Numai prietenii lui adevăraţi îl cunosc bine: numai persoane ca Geraldine, ca Richard. Şi ca Jemima Jones. Doar că Ben nu prea are timp să se gândească la vechii lui colegi de muncă. A încercat să păstreze legătura cu ei, chiar a făcut-o la un moment dat, dar a fost atât de prins în vârtej, încât mai târziu i-a fost greu să-şi facă timp pentru ei, şi cu cât se eschiva mai mult, cu atât îi era mai greu să ridice receptorul. Viaţa lui de-acum e numai muncă, petreceri, lansări, interviuri: n-a mai fost niciodată atât de ocupat.

Dar nici London Daytime Television n-a mai avut vreodată o vedetă atât de strălucitoare. Oriunde se duce, Diana Macpherson e încurajată şi felicitată pentru sclipitoarea ei descoperire.

Din punctul de vedere al Dianei, Ben este creaţia ei, şi asta echivalează cu un singur lucru în mintea ei: el îi este dator, şi-i e dator cu vârf şi îndesat. Acum aşteaptă

pur şi simplu ziua când îşi va putea cere datoria înapoi: ca atâtea alte femei puternice, de succes şi înfricoşătoare, Diana Macpherson îşi doreşte mereu ce nu poate avea. Iar ea îl vrea pe Ben Williams, şi asta nu numai pentru că e superb, ci şi pentru că până acum, el n-a manifestat nici cel mai mic interes faţă de ea.

Diana Macpherson este foarte obişnuită să se culce cu vedete în ascensiune, cu cei care vor să fie celebri şi se agaţă de fiecare cuvânt al ei, care-i hrănesc aura de putere ce-o înconjoară. Nu e însă obişnuită cu ţipi ca Ben, adică nu cu bărbaţi politicoşi, fermecători şi prietenoşi, dar care nu reacţionează în nici un fel la flirtul ei făţiş.

Chiar săptămâna trecută l-a chemat la ea ca să-i spună că ar trebui să meargă să bea ceva împreună, ca să discute despre cum merge emisiunea şi să vadă dacă le mai vine vreo idee.

Ben s-a gândit că e un pic cam ciudat. Lucrând în televiziune, auzise deja despre bârfele cu privire la Diana şi bărbaţii ei de jucărie, ştia că era poreclită Piranha, şi-şi putea da seama din felul cum îl privea că ultimul lucru la care se gândea ea era emisiunea.

— Rich, şopti el în receptor, uitându-se ca nu cumva să fie cineva prin preajmă.

— Care-i problema?

— Diana. Nu cred c-am s-o mai pot respinge prea mult.

— De câte ori, Ben ? De câte ori ţi-am zis eu să ai grijă să nu amesteci afacerile cu plăcerea ?

— Nici nu vreau s-o fac, spuse Ben cu hotărâre, dar diseară mergem să bem ceva şi nu ştiu ce să mai inventez.

— Uau, râse Richard. Ai face bine să-ţi pui centura de castitate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rich. Am nevoie de un sfat.

— Spune-i că ai prietenă.

Richard părea deja plictisit.

— Ştie că n-am prietenă.

— Ei bine, nu ştiu. Spune-i pur şi simplu că te doare capul, propuse Richard, râzând şi el de ce spusese.

— Bine, las-o baltă, zise Ben. Mă descurc eu.

Diana a transformat scurta întâlnire de afaceri într-o cină la un bistrou franţuzesc dinChelsea: era un restaurant întunecat, cu o atmosferă relaxantă, perfect pentru întâlniri romantice la lumina lumânărilor.

— E locul meu preferat, i-a spus ea lui Ben, care a încercat să ignore faptul că faţă de cum arăta de obicei la birou, Diana se transformase, între timp, într-o vampă.

Când a apărut să-i spună că era gata, purta o cămaşă strâmtă şi transparentă, un sutien negru mai mult decât vizibil pe dedesubt şi o fustă mulată, iar în picioare avea pantofi cu tocuri foarte înalte.

— Arăţi drăguţ, i-a spus Ben, conştient de faptul că era vorba de şefa lui şi că trebuia s-o flateze, dar încercând totodată să păstreze lucrurile la un nivel cât de cât profesional.

— O, mersi, a zâmbit ea, prostindu-se ca o şcolăriţă şi încercând să pară surprinsă. Chestia asta veche ? l-a întrebat, mângâindu-şi cămaşa (pe care o cumpărase la prânz cu scopul precis de a-1 seduce în sfârşit pe Ben).

încă de când au luat loc la masă, Ben a făcut tot posibilul să vorbească despre emisiune. Vinul curgea în pahare, dar el a încercat să bea cât de încet putea, să tragă de fiecare picătură. Diana tot umplea paharele: al lui era mereu pe jumătate plin, al ei mereu gol.

Au discutat un pic despre emisiune printre antreuri, timp în care Ben a încercat fără succes să nu se îmbete prea tare. Dacă e să fim cinstiţi, chiar a reuşit să aibă o discuţie despre slujbă până pe la

jumătatea felului principal - când Diana şi-a pus jos cuţitul şi furculiţa şi s-a aplecat spre el.

— Ben, spuse ea cu ceea ce spera să fie o voce îngroşată, profundă. Nu mi-e dat să întâlnesc prea des bărbaţi aşa fermecători ca tine.

— Mersi, Diana. Să mai luăm nişte apă minerală ?

— Ben, începu ea din nou. Ceea ce încerc eu să-ţi spun e că...

— Ospătar?

Ben se uită disperat înjur după un ospătar; Diana suspină şi se lăsă pe spate în scaunul ei, pentru că Ben stricase clipa. Clipa ei.

Ben n-a mai luat budincă, ceea ce a încân- tat-o pe Diana, pentru că hotărâse deja că Ben avea să vină la ea să bea ceva înainte de culcare. Totul ar fi fost perfect apoi - pur şi simplu perfect.

— Stau chiar la colţ, spuse ea când ieşiră din restaurant.

Plătise ea, pentru că Diana Macpherson are probabil cel mai mare cont din ţară.

— Bun. Mersi pentru o seară minunată, zise Ben, dându-se înapoi.

— Vrei să spui că mă laşi să merg singură până acasă ? întrebă Diana, prefăcându-se indignată. Laşi o fată de una singură, noaptea ?

Fată? se gândi Ben. în visele tale.

— Scuze, scuze, spuse el, neştiind ce naiba să facă.

Oricât de tare îşi dorea să nu se culce cu ea, nu voia nici să fie concediat, pentru

că în ciuda faptului că era celebru şi căutat, Ben ştia prea bine cât de schimbătoare e lumea televiziunii, ştia cât se poate de bine că Ben Williams de azi e David Icke[9] de mâine.

Merseră unul lângă celălalt, umăr la umăr. Când Diana l-a luat de braţ, Ben a rezistat instinctului de a tresări. La naiba, se gândi el. La naiba.

Când ajunseră la uşă, Diana se întoarse spre el cu un zâmbet poznaş pe buze.

— Şi acum ce zici de un pahar înainte de culcare? spuse ea.

Ben se rugă în gând. Dacă mă ajuţi acum, Doamne, promit să merg la biserică. Auzi imediat un zgomot de motor, iar când se întoarse văzu lumina portocalie a unui taxi negru, care era liber.

— Taxi, strigă el, făcându-i semn cu mâna.

Diana îl privea descurajată.

Şoferul taxiului lucrase însă toată ziua şi se întorcea acasă, la soţie şi copii. A scuturat din cap, şi atunci Diana i-a zâmbit superior lui Ben.

— De ce nu vii înăuntru, să-ţi chem eu un taxi? l-a întrebat ea.

Dar Diana nici nu puse mâna pe telefon, iar Ben fu atât de impresionat de grandoarea minimalistă a apartamentului ei, şi era oricum atât de beat, că a uitat să întrebe de ce. Ea i-a pus în mână un pahar mare de whisky şi o palmă hotărâtă pe coapsă.

9 Autor britanic a numeroase volume referitoare la diferite teorii ale conspiraţiilor (n. t.).

La naiba, şi-a zis Ben din nou, numai că înainte să apuce să se gândească la vreo strategie Diana îl săruta deja. Iar lui chiar îi plăcea, chiar dacă ştia că n-ar fi trebuit. Era Diana Macpherson! La naiba, s-a gândit Ben cu mintea ameţită de băutură, de ce nu?

Şi aşa, Ben şi Diana şi-au consumat în cele din urmă relaţia profesională. Deşi era beat, Ben se tot asigura că face cel mai bun lucru din toată viaţa lui. Probabil că n-a fost însă un lucru atât de bun, pentru că Diana a avut parte de cel mai copleşitor orgasm din viaţa ei, mulţumită eficienţei lui Ben de a face sex oral, iar acum crede că e îndrăgostită.

Sexul oral e felul lui Ben de a-i demonstra Dianei că este un amant bun, pentru că partida în sine a fost cam modestă - cel puţin pentru el. Sigur, a făcut tot ce trebuia, dar, din punctul lui de vedere, ar fi putut la fel de bine să şi-o fi tras şi cu un manechin din vitrină. Da, a reuşit s-o facă, dar nu, el nu s-a simţit bine. Poate cel mai important a fost momentul când Ben şi-a amintit de ce nu are parte de sex fără nici o obligaţie cu femei anonime : pentru că nu merită.

Apăruse însă o problemă: poate că sexul o fi fost el fără obligaţii, dar de data asta, femeia avea o identitate. Şi un nume: Diana Macpherson. Adică şefa lui. O, la dracu\

După această noapte de pasiune, când Diana a preluat conducerea, iar Ben i-a mulţumit lui Dumnezeu că n-a suferit de pe urma mahmurelii, Diana a hotărât că apariţia lui Ben în viaţa ei e cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată. Fără a fi deloc surprinzător, privirile constante aruncate lui Ben n-au trecut neobservate la birou, iar zvonurile despre o presupusă aventură au început deja să circule.

Dar Diana nu le-ar confirma niciodată. Nimeni n-ar îndrăzni vreodată s-o întrebe direct, şi oricum, o noapte de pasiune nu poate fi numită aventură. Numai că Diana n-are de gând să permită să fie doar o noapte. Nicidecum.

— Am ştiut că are calităţile unei vedete din clipa în care a intrat pe uşă, îi spune ea lui Jo Hartley, o ziaristă independentă care scrie pentru un tabloid de top un articol uriaş despre ascensiunea şi... ascensiunea lui Ben Williams. Prezentatorii ca Ben sunt puţini, mai spune Diana, şi apar rar, iar treaba mea e să-i găsesc, să le dezvolt şi să le exploatez potenţialul maxim.

— A fost o mişcare conştientă să angajaţi pe cineva care nu este implicat într-o relaţie ? Mulţi alţi prezentatori sunt însuraţi, şi poate că Ben atrage cu sex-appealul lui evident o audienţă mai tânără.

— Mmm, face Diana dând din cap şi gân- dindu-se la evidentul sex-appeal al lui Ben. Aş spune că ai nimerit-o, adaugă ea.

Articolul ajunge pe o pagină dublă şi are mai multe poze cu Ben: de când era copil, apoi de pe vremea adolescenţei şi, în sfârşit, cele înfăţişându-1 în prezent, în toată gloria.

— De. Ne. Crezut, spune Geraldine, care citeşte ziarul în timp ce-şi soarbe cappuccino-ul pe care şi l-a luat în drum spre birou.

Unul din reporterii de ştiri trece pe lângă ea.

— Văd că te informezi cu privire la fostul nostru redactor-şef adjunct, îi spune el.

— Cine-ar fi crezut? murmură ea.

Nu-şi poate dezlipi ochii de pe ziar, dar în

clipa următoare râde în hohote, citind următorul pasaj:

„Chiar şi Diana Macpherson, şef de programe cu greutate la London Daytime Tele- vision pare să fi fost fermecată de acest bărbat. La simpla menţionare a numelui său, ochii ei sclipesc la fel ca la restul populaţiei feminine. «Ii ador sex-appealul evident, spune ea. L-am ales iniţial ca reporter, dar încă de-atunci am ştiut că aş putea obţine mai mult».“Când Geraldine termină de citit articolul, se lasă pe spate şi-şi aprinde o ţigară, încercând să amâne lucrul la afurisita de rubrică de „Sfaturi de milioane". Ochii îi lucesc. Ia ziarul din nou, scoate cele două pagini pline cu Ben Williams, le îndoaie cu grijă şi le bagă într-un plic de format A4.

„Dragă Jemima, scrie ea pe un bileţel. Dacă aveam timp, îţi scriam o scrisoare, dar am vrut să vezi asta. îţi vine să crezi??? Ben Williams pe două pagini mari şi late. Aş fi vrut să fi ştiut ce ştiu acum... poate că până la urmă i-aş fi acceptat avansurile!!! Sper că ai parte de momente spectaculoase, dă-le pectoralilor lui Brad un sărut din partea mea. Sper să ne auzim foarte, foarte curând, cu toată dragostea, Geraldine."

îşi umezeşte buzele, închide plicul şi scrie pe el adresa Jemimei. Pe drumul spre oficiul poştal, zâmbeşte încântată când se gândeşte ce surprinsă o să fie Jemima când îl va primi.

Ben stă la masă şi-şi ia micul dejun, gata să se apuce de mâncat un bol de cereale, când aude cum cade ziarul pe preş. La naiba, se gândeşte el, azi apare interviul.

Urăşte să-şi facă reclamă, dar Diana, profesionistă cum e, i-a explicat că trebuie să facă orice, pentru că totul depinde de audienţă, iar o bună promovare înseamnă audienţă ridicată.

în ultimele câteva săptămâni, Ben a avut discuţii zilnice cu şeful de la publicitate, care îi aranjează constant întâlniri cu diverşi ziarişti sau participări la „închiriază-un-star" - unde părerea lui Ben despre nişte aiureli e pusă alături de părerile altor celebrităţi despre aceleaşi aiureli. Dar niciodată n-a avut parte de atât de mult spaţiu. A acceptat să dea interviuri, pentru că aşa i s-a cerut, dar după asta şi-a dat seama că ziariştii făceau mai mult decât să vorbească pur şi simplu cu el: nu, ei vorbeau şi cu toţi prietenii lui. „Un articol colorat", se exprimase Jo Hartley. Nu spusese cârpeală, dar nici nu putea să spună, se gândise Ben.

Aşa că, ţinându-se tare, Ben deschise ziarul, dar se cutremură instantaneu de ruşine, când văzu pozele. Acuma, de unde naiba au luat *astea* ?

Nu-mi vine să cred c-am zis asta, se gândeşte el când începe să citească articolul. îşi dă seama că nici nu spusese aşa ceva, numai că Jo Hartley transformase vorbele lui într-un limbaj de tabloid.

Continuă să citească, şocat de ceea ce se scrisese despre el. Nu era nimic prea spectaculos acolo, numai că erau lucruri despre care şi uitase. Scoseseră la iveală persoane care-1 cunoscuseră vag în facultate, şi mai multe paragrafe erau dedicate vieţii lui de puşti, dar din fericire erau numai menţionări ale fostelor prietene, fără vreo referire la istoriile amoroase.

— Jemima avea dreptate, şopteşte el,

cercetând restul pagini. Celebritatea nu este tocmai cum se spune că e.

La naiba, se gândeşte Ben. Jemima Jones! Ei, dar de ce naiba nu m-am gândit eu la Jemima? Ea mi-ar da nişte sfaturi bune despre Diana, ea mi-ar putea spune ce să fac. Apoi se gândeşte la cum ştia ea mereu ce să facă, şi la cât timp a trecut de când a sunat-o ultima oară.

Doamne, Ben, se gândeşte el, ce ticălos ai fost că n-ai mai sunat-o pe Jemima. De Geraldine se poate lipsi. Da, o plăcea, dar între ei n-a fost niciodată ce a fost între el şi Jemima. N-ar fi trebuit să aştepţi atâta, îşi spune el, după care pune mâna pe receptor şi sună acasă la Jemima.

— Bună. Cu Jemima, te rog.

— Nu e, Jemima e plecată în vacanţă la Los Angeles pentru două săptămâni.

— Unde e plecată? Ce face acolo?

— Dar cu cine vorbesc?

Lisa i-a recunoscut vag vocea.

— Sunt Ben Williams. Tu eşti, Sophie ?

— Nu, spune Lisa, frecându-şi mâinile de încântare, pentru că Sophie a ieşit să ia nişte ţigări şi o să înnebunească dacă află că a sunat Ben Williams. Sunt Lisa, râde ea. Bruneta.

— A, bună. Ce mai faci ?

— Bine, spune ea. Nici nu trebuie să întreb ce mai faci tu. Tot ce trebuie să fac e să deschid televizorul.

— Da, râde Ben.

Ce altceva ar putea spune ?

Pauză. Lisa încearcă să se gândească la ceva inteligent de spus, dar nu-i vine nimic în minte, şi tăcerea se prelungeşte.

— îmi pare rău, zice Ben în cele din urmă. Credeam că vrei să spui ceva.

— A, nu.

— Ce face Jemima la Los Angeles ?

— S-a dus acolo la prietenul ei.

— Glumeşti! Ben e uimit. Nu e cel de pe internet, nu?

— Ba da, chiar el.

— Nu cumva ai numărul ei ?

— Stai aşa, spune Lisa, care se întinde spre suportul telefonului.

Ii citeşte numărul lui Ben, după care spune:

— Aăă, ar trebui să treci pe aici odată, să bei ceva cu noi.

Ceea ce înseamnă să bea ceva cu ea, desigur.

— Da, sigur, spune Ben, care vrea să spună că va uita de ea din secunda în care va închide telefonul.

Aşa şi face. Dar nici n-o sună pe Jemima în LA, pentru că îl apelează Diana Macpherson pe cealaltă linie, în speranţa că-i va putea descreţi fruntea. Dar o s-o sune el pe Jemima, negreşit, imediat ce-şi va aminti.

Gapitodud douăzeci şi doi

Săptămâna poate trece incredibil de rapid când te distrezi. Săptămâna poate trece însă incredibil de încet când îţi dai seama că de fapt eşti cam singură, că nu mai ai plasa de siguranţă a prietenilor de acasă, că nu mai eşti în locurile cu care te-ai obişnuit.

Nu că Jemima Jones n-ar avea parte de clipe frumoase, nu? Serile ei sunt o multitudine de sunete noi, de gusturi, mirosuri şi normal - vârtejul pasiunii trăite alături de Brad.

Dar ea nu-şi petrece ziua întocmai cum ar putea s-o facă: după numai o săptămână, Jemima Jones descoperă că faptul de a fi singură într-un oraş ciudat, fie el şi un oraş unde străinii te tratează ca şi cum aţi fi vechi prieteni, nu este tocmai acelaşi lucru cu a fi singură acasă. Mai ales când trebuie să strângi cureaua aşa cum trebuie s-o facă acum sărmana Jemima. După cum ştim deja, de la *Kilburn Herald* primeşte un salariu modest, şi toţi banii pe care i-a strâns în timp ce nu avea o viaţă aproape că s-au dus. Pentru moment, este aproape împăcată cu faptul că Brad îi plăteşte tot, aşa că hai să sperăm că va

continua să se poarte cu ea la fel de bine ca până acum...

M

*O*Rutina ei zilnică s-a schimbat drastic. Ea şi cu Brad se trezesc la 8 dimineaţa, şi până acum au avut parte de sex sălbatic, zgomotos, după care se dau amândoi jos din pat şi merg să alerge pe plajă. Pentru Jemima este pură fericire, nefiind deloc obişnuită să locuiască aproape de apă, cu soarele cald de dimineaţa devreme, sau cu zâmbetele prietenoase ale trecătorilor.

Se opresc să ia micul dejun pe drumul de întoarcere: un pahar de suc de legume, o brioşă cu coacăze sau un biscuit cu afine fără zahăr şi fără grăsimi. Brad se duce apoi să facă un duş acasă, după care o sărută şi pleacă. Jemima se duce şi ea la duş, îşi face o cafea şi se duce înapoi în pat, cufundându-se în revistele răsfirate pe noptiera lui Brad - dar nu mai decupează pozele şi modelele. Nu mai are nevoie s-o facă, acum că şi-a împlinit visul: chiar dacă încă o interesează, nu mai există disperarea aceea.

Pe la 11 dimineaţa îşi pune pantalonii minusculi din lycra, jambierele şi pantofii sport şi merge la sală. Dacă nu e prea ocupat, Brad o scoate în oraş la prânz. Dacă nu, Jemima poate merge să hoinărească de una singură, deşi îi e cam greu să se descurce prin împrejurimi. Brad are nevoie de maşină, iar în Los Angeles, chiar şi în Santa Monica, n-ai cum să te descurci fără maşină.

încet, încet, Jemima nici nu mai are pe unde să piardă vremea. A fost în sus şi-n jos pe 3rd Street Promenade de atâtea ori că nici nu se mai deranjează să se

gândească la asta. A fost prin librării şi n-a plecat cu nimic de acolo, pentru că toate titlurile par să fie rezervate celor care lucrează în industria filmului, iar Jemima chiar nu manifestă nici un interes pentru cărţi care-ţi spun cum să scrii un scenariu, ce regizor a făcut cutare film şi de ce e industria filmului atât de minunată.

A fost prin toate magazinele de pe 3rd Street Promenade. De mai multe ori. A fost în mallul din Santa Monica, la sectorul de alimente, şi a stat acolo ceva vreme, absolut stupefiată de toate chioşcurile cu orice fel de mâncare pe care ţi l-ai putea imagina: mâncare chinezească, japoneză, italiană, cafea de toate felurile, croasante, mâncare etiopiană, tailandeză. La sutele de mese aşezate în centrul mallului stau sute de oameni, toţi cufundaţi în porţii de mâncare supradimensionate, puse în recipiente de polistiren. A stat acolo şi s-a gândit cum şi-ar fi făcut ea loc pe-aici acum şase luni, dar acum, în ciuda faptului că-i plăceau toate mirosurile exotice amestecate de acolo, gândul de a mânca ceva o dezgustă uşor.

A fost peste tot în Montana, în toate buti- curile şi cafenelele şic şi scumpe. A fost chiar extrem de tentată să-şi cumpere un costum crem de firmă ce arăta de vis pe noul ei trup slab - care, spre marea ei încântare devine din ce în ce mai slab cu fiecare zi, mulţumită unui regim complet lipsit de grăsimi şi unui program de exerciţii care ar face-o geloasă şi pe Cher -, dar nu şi l-a cumpărat, pentru că, până la urmă,

unde l-ar purta? Şi, la urma urmei, nici nu şi l-ar permite, nu?

A descoperit că în Los Angeles oamenii nu se îngrijesc: oricine poartă un costum cu orice altceva decât pantofi sport în picioare este privit ca fiind un ciudat, un outsider, unul care nu inspiră încredere. Aşa că blugii sunt nelipsiţi, iar dacă iese cu Brad seara în oraş, îşi asortează blugii cu un body crem, o curea din piele de crocodil maronie şi o jachetă.

A stat de una singură la o masă lungă cu piedestal de lemn din Marmalade şi a răsfoit *Outlook-ul* - ziarul local din Santa Monica - cât a mâncat trei salate, încercând să nu pară disperată să vorbească cu cineva.

A fost în fiecare cafenea Starbucks pe care a putut s-o găsească şi şi-a desăvârşit arta de a comanda cafea în stil american, fie ea latte, mocca sau frappuccino.

A mers peste tot pe Main Street, a trecut pe lângă librăria New Age, pe care este extrem de tentată s-o încerce, dar unde n-a avut curajul să intre până acum. A fost totuşi în magazine de echipamente sportive şi în sfârşit a cedat : a plecat de acolo în cele mai noi echipamente de antrenament. Acum Jemima arată de-a locului mai mult decât majoritatea celor de acolo.

întâlneşte permanent oameni - sau mai bine zis oamenii, adică bărbaţii, o întâlnesc permanent. Oriunde ar merge, e acostată de cineva care se oferă să-i ia o cafea, s-o scoată undeva, să-i arate împrejurimile. Deşi au fost dăţi când a fost tentată să

accepte, n-a făcut-o totuşi niciodată, pentru că, din punctul ei de vedere, asta ar echivala cu infidelitatea. Aşa că le zâmbeşte dulce tuturor şi le spune că are prieten, după care le doreşte o zi bună şi se îndepărtează.

A descoperit televiziunea americană şi, chiar dacă se simte uşor vinovată, îşi petrece o mare parte din după-amiază - atunci când nu se dă cu rolele de una singură cu walkmanul lui Brad ataşat la talie - privind seriale de care n-a mai auzit niciodată. Crede că tocmai a înţeles în mare intriga din *Dragoste şi putere,* a devenit dependentă de *Zile din viaţa noastră.* îi place la nebunie *Roşie ODonnell,* iar *Seinfeld* poate la fel de bine să fie un dar divin pentru Jemima.

Ieri şi-a dat seama că cel mai bun loc pentru prânz, atunci când Brad nu poate pleca de la birou, este un restaurant mare şi agitat numit Broadway Deli. L-a găsit din întâmplare şi în timp ce se învârtea pe lângă el întrebându-se dacă are curaj să se aşeze singură la o masă, când toţi ceilalţi erau în grupuri de câte doi, trei, patru sau chiar mai mulţi, a observat un bar de zi pe dreapta.

Mai mult, acolo era un scaun liber, şi atunci Jemima s-a strecurat pe lângă un bărbat care tocmai pleca şi a luat ziarul pe care acesta îl lăsase acolo.

— Cafea ? a întrebat omul de la bar, şi eu am dat din cap hotărâtă.

Când mi-a pus în faţă ceaşca imensă pe farfurioara ei şi mi-a turnat cafeaua, am simţit un miros pe care parcă nu-1 mai simţisem de ani de zile, un miros care m-a purtat direct la Londra, înapoi la Geraldine, la Ben, la *Kilburn Herald.*

Oricât de ciudat ar părea, mi-am dat seama deodată că Broadway Deli e primul

restaurant în care am intrat şi unde se poate fuma, chiar dacă numai la bar. Cum stăteam eu acolo şi adulmecam mirosuri, am simţit că niciodată nu mi-am dorit mai tare o ţigară.

Şi de parcă zeii m-ar fi auzit, era acolo fix în faţa mea, un pic la dreapta, un pachet de ţigări, care mă chema şi mă ispitea. Ştiu că nu e nimic neobişnuit în asta, numai că nu erau orice fel de ţigări, ci Silk Cut. King Size. Ultra Low. Marca mea preferată.

— Scuză-mă, i-am spus atunci fetei de lângă mine, sunt ale tale ţigările astea?

— Da, poţi să iei dacă vrei.

Fata m-a privit cum am luat lacomă o ţigară din pachet şi am înclinat recunoscătoare din cap, atunci când mi-a oferit un foc. Am închis ochii şi am tras adânc în piept, simţind cum fumul îmi ajunge în plămâni şi, în parte pentru că era interzis, iar eu mă comportam obraznic, gustul înţepător din clipa aia a fost poate unul dintre cele mai tari din viaţa mea.

— Chiar aveai nevoie de asta, a zis fata amuzată.

— O, Doamne, da. N-ai crede dacă ţi-aş spune că acum ăsta e singurul meu viciu, nu ?

— Sună plictisitor.

— Am un sentiment groaznic că ai putea avea dreptate, i-am spus eu, întinzând mâna. Eu sunt JJ.

— Lauren. Şi tu eşti englezoaică, nu ?

Am dat din cap.

— De unde eşti ?

— Din Londra.

— Şi eu. Din ce zonă?

— Kilburn.

— Glumeşti! Pe ce stradă stai ?

— Pe Mapesbury. O ştii ?

— Dacă o ştiu? Incredibil, dar eu stau

pe Avenue.

— Doamne, ce mică e lumea.

— Dar n-ai vrea să ţi-o imaginezi.

— Ce?

Nimic, nimic, m-am bâlbâit eu, simţindu-mă uşor stupidă. E ceva ce am auzit odată la cineva. Nu-mi vine să cred că suntem din acelaşi loc.

— Ştiu, încuviinţă Lauren. Chiar că e de necrezut.

Cât stăm acolo zâmbindu-ne, răsuflu brusc uşurată, pentru că mă gândesc că poate mi-am găsit o prietenă, pentru prima oară în Los Angeles. Ştiţi cum e câteodată, când ştiţi pur şi simplu că veţi fi prieteni, uneori chiar la câteva clipe după ce v-aţi cunoscut? Cam aşa eram eu cu Lauren: se purta atât de natural, încât m-am relaxat imediat.

Am comandat mâncare: o salată simplă, fără garnitură, pentru mine. Lauren a cerut o salată cu pui chinezească, şi de cum a plecat barmanul, ne-am întors una la alta uimite:

— Şi ce faci *tu* aici ? am întrebat-o, presupunând că Lauren locuieşte la Los Angeles, de vreme ce arăta atât de bronzată, de îngrijită, de sănătoasă - atât de LA. Apoi m-am uitat însă mai bine şi-am văzut - asta e influenţa Geraldinei - că pantalonii şi haina ei cu curea erau clar de firmă, pantofii ei erau evident scumpi, iar geanta era sigur de la Bill Amberg. Se poate mai mult stil de-atât?

— Am sosit aici acum vreo lună, ca să fiu cu un tip, dar totul a mers îngrozitor de rău,> şi acum nu pot să mă duc înapoi acasă, pentru că le-am zis tuturor că de data asta e vorba de alesul meu, aşa că am rămas aici. Am un mic apartament

mizerabil, şi în fiecare noapte visez să mă întind pe una din canapelele de la Groucho, să beau ceva la Westbourne sau să iau cina la Cobden şi mi-e tare dor de casă, dar trebuie pur şi simplu să mă lupt cu asta. Tu?

E din ce în ce mai ciudat, am râs eu, scuturând din cap. Vreau să zic că şi eu am venit aici ca să mă văd cu un tip, dar nu sunt aici decât de-o săptămână, şi până acum merge bine. Cred. El e superb, şi se poartă minunat cu mine, dar...

M-am oprit brusc şi am ridicat din umeri.

Vreau să-i dezvălui acestei străine îndoielile mele ? încă nu, trebuie să văd mai întâi dacă pot avea încredere în ea.

— Şi unde e el acum ? întrebă Lauren.

— La serviciu.

— Nu şi-a luat liber să-ţi arate împrejurimile ?

— A vrut, dar pur şi simplu are prea multe pe cap acum.

— Cu ce se ocupă ?

— Are o sală. B-Fit Gym, nu ştiu dacă ai auzit de ea.

— O, Doamne!

Ochii lui Lauren se deschiseră larg, plini de admiraţie.

— Tu eşti cea care a venit să se întâlnească cu armăsarul. Ştiu cine eşti. Nu pot să-mi amintesc numele lui. La naiba, mai spuse ea, ca pentru sine.

— Brad?

Deveneam un pic nervoasă, chiar ştia totul despre mine? Şi dacă aşa era, de unde aflase?

— Da, exact. Cel mai superb exemplar masculin pe care l-am văzut vreodată. La naiba, felicitări!

— Nu pricep de unde ştii tu toate astea.

Tot mă simţeam un pic năucită.

— A, stai liniştită, spuse Lauren

degajată. Nu e nimic ciudat în asta. Eu merg la B-Fit, am fost acolo în fiecare zi de când am venit aici, şi la un moment dat, ajungi să cunoşti lumea. Nu că l-aş cunoaşte pe superbul Brad, nici măcar nu s-a uitat la mine, dar am auzit pe cineva spunând la un moment dat că vorbeşte cu o englezoaică pe care a întâlnit-o pe internet sau ceva de genul ăsta.

— Păi, cred că asta-s eu, recunosc eu, şi mă fac mică.

— De ce pari aşa jenată?

— Sună aşa de aiurea, să întâlneşti pe cineva pe net.

— Nu, deloc. Noi, fetele singure, trebuie să privim oriunde există şanse. Dar spune, cum e? Trebuie să fiu sinceră cu tine, chiar sunt impresionată. Brad e pur şi simplu perfect.

Ştiţi ce este ciudat? Dacă Lauren n-ar fi fost atât de deschisă, atât de prietenoasă şi de naturală, probabil că m-ar fi intimidat şi aproape sigur aş fi luat francheţea ei drept o ofensă. Dar eu m-am simţit aşa de uşurată că am găsit un aliat, pe cineva care, în ciuda părului lung şi închis la culoare şi a accentului cockney, îmi amintea cumva din ce în ce mai tare de Geraldine, la fiecare cuvânt rostit.

— Chiar e superb, nu-i aşa? am spus şi am zâmbit ca o pisică ce a primit smântână, gândindu-mă la dinţii lui albi şi strălucitori, la cât de moale este părul lui şi ce muşchi puternici are.

— Uau, normal că e.

Dar nu mi-am putut reţine oftatul:

— Ştiu, ştiu. Doar că mă gândesc că totul ar trebui să fie perfect, cred că mi-am închipuit că ne vom petrece tot timpul împreună, că vom face totul împreună. încep să mă simt un pic singură, deşi ne vedem seara.

Aţi putea crede că e ciudat să fiu atât de deschisă cu o ţipă care mi-este practic străină, dar nu e oare mai uşor câteodată să-ţi deschizi inima în faţa cuiva pe care de-abia îl cunoşti, care nu contează, care nu te va judeca?

— Stai liniştită, spuse Lauren, dându-mi un ghiont prietenesc. M-ai prins acum, o să-ţi fiu prietenă. Dumnezeu ştie că am nevoie de cineva care să-mi amintească de casă în momentul ăsta, adăugă ea, privind visătoare în gol. Tu continuă să-mi povesteşti. Am să închid ochii şi-mi voi închipui că suntem la barul K.

Am râs.

— Aşa deci, continuă ea. Prietene? Ce zici?

Pentru o clipă, am fost atât de fericită că aş fi putut s-o îmbrăţişez.

— Atunci povesteşte-mi despre tipul tău, i-am cerut eu. Cum de-a mers prost?

Lauren suspină şi-mi oferi o altă ţigară, după care îşi aprinse şi ea una.

— Bine. Uite. Eşti sigură că vrei să auzi toată povestea?

Am dat din cap.

— In regulă. L-am cunoscut pe Charlie la Londra acum vreo şase luni. De fapt, nu trebuia să mă întâlnesc cu el, trebuia să mă întâlnesc cu unul din asociaţii lui, ca să

fixez un interviu cu o ţipă de care se ocupau ei.

— Stai aşa, spun eu, şi-mi pun o mână pe braţul ei, încercând să nu încep să râd. Scuze că te întrerup, dar cu ce te ocupi?

— Sunt jurnalistă. Aşa, şi...

— Nu! exclam eu. N-o să-ţi vină să crezi.

Lauren se uită la mine şi rămâne cu gura deschisă.

— Nici să nu te gândeşti să-mi spui că...

— Ba da, la naiba! am zis, râzând tare.

— Nu se poate. Unde lucrezi?Nu întreba, am spus cu un oftat. La *Kilburn Herald.*

— Ei, e un început. Eu am lucrat înainte la *Solent Advertiser.*

Atunci am început să râd şi mai tare.

— Ce-i aşa amuzant? întrebă Lauren.

— Nu contează. Mi-ar lua prea mult să-ţi explic. Deci unde lucrezi?

Lauren numi una dintre revistele acelea lucioase de top, una la care aş fi murit să lucrez şi eu, o revistă din care mai multe poze decupate stăteau cuibărite în sertarul de sus de lângă patul meu de acasă, chiar în momentul în care vorbeam noi două.

— Acum e rândul meu să fiu impresionată. Nu-mi spune că eşti cineva important, vreun redactor-şef, i-am zis.

— Aş vrea eu! zise Lauren. De fapt, mă ocup de partea de imagine.

— Şi cum se face că te-au lăsat să vii aici?

— Mi-am luat concediu sabatic trei luni. Ideea era să vin aici, să-mi dau seama că el e iubirea vieţii mele, să mă mărit ca să pot primi cetăţenia americană şi apoi să mă mut cu soţul şi, în mod normal, până la acea vreme cu cel puţin trei copii înapoi acasă în Blighty.

— Să înţeleg că ţi-ai schimbat planurile?

— Ai perfectă dreptate. Unde rămăsesem? A, da. La Charlie. Deci Charlie a apărut în locul tipului cu care trebuia să mă întâlnesc eu şi a venit el la interviu.

— Venise la Londra ? am întrerupt-o eu,

încercând să obţin o imagine de ansamblu.

Da. Veniseră la Londra pentru un turneu publicitar de zece zile, iar asta a fost chiar la început. Aşa că a venit Charlie, iar eu m-am gândit că era drăguţ. Nimic extraordinar, doardrăguţ, îţi puteai da seama că e un om bun şi era şi atrăgător. Poartă ochelari rotunzi şi mari, cu rame de baga, pe care îi ador pur şi simplu, şi a fost un dulce după interviu. Mă rog, interviul a ieşit bine, iar a doua zi m-a sunat să verifice dacă totul e în regulă şi m-a invitat în oraş. Am ieşit în seara aceea, şi s-a purtat atât de frumos cu mine, că am impresia că am început să mă îndrăgostesc de el, şi ne-am petrecut cam toate nopţile împreună.

Am ridicat o sprânceană.

— Nu aşa, mi-a zâmbit ea, înainte să se strâmbe. Deşi acum îmi doresc s-o fi făcut, la naiba, că n-aş fi fost acum aici dacă am fi facut-o.

— Hopa, asta e problema ?

— Sună atât de superficial, nu? Adică uită-te şi tu la mine, aveam un bărbat minunat, pe care-1 găseam atrăgător, şi care era convins că întâlnise femeia cu care urma să se căsătorească.

— Şi de ce naiba nu te-ai culcat cu el ?

— Citeam atunci cartea aia despre cum să faci pe inabordabila...

Am dat din cap şi am oftat.

— Nu cumva *Regulile* ?

— Ba da! Ai citit-o?

— Nu, am râs eu, dar o prietenă de-a mea de acasă le citeşte acum.

— Ei bine, tot ce-ţi pot spune este că

funcţionează al naibii de bine. în ziua în care a plecat, Charlie mi-a spus că nu se mai simţise aşa cu nimeni altcineva şi că voia să vin în California. Aşa că ne-am petrecut următoarele luni vorbind în fiecare zi la telefon, mă suna el, şi cred că m-am convins că de data asta chiar avea să meargă, aşa că m-am îndrăgostit complet de ideea de a fi îndrăgostită.

Lauren a făcut o pauză, ca să ia o gură de salată.

— Şi ? am insistat eu, murind de nerăbdare să aud cum s-a terminat.

— Şi într-un final mi-am luat liber de la serviciu, am venit aici şi el m-a luat de la aeroport. A fost exact aşa cum mi-1 aminteam eu şi ne-am petrecut toată după-amiaza săru- tându-ne şi dezmierdându-ne şi a fost fantastic. Şi apoi, răsuflă ea cu zgomot, şi apoi am ajuns în pat.

— Vreau să aud asta?

— Nu, nu vrei. A fost un coşmar cumplit.

— Nu vă potriveaţi sau a fost el groaznic?

— Ei bine, asta e ciudat. Până atunci, aveam teoria că nu exista aşa ceva, adică să fii slab la pat. Am crezut mereu că se punea numai problema compatibilităţii, iar dacă asta nu era, atunci merge prost.

— Mie-mi spui, am dat din cap, amintin-du-mi partidele oribile pe care le experimentasem înainte să-l întâlnesc pe Brad.

— Doamne, ce m-am mai înşelat. Acum ştiu că se poate să fii îngrozitor de slab la

pat, iar Charlie era îngrozitor de slab la pat.

— Dar ce vrei să spui, cum poate fi cineva atât de slab la pat?

— Da, nici eu n-aş fi crezut. Dar, spuse ea aplecându-se în faţă ca să mi se confeseze, penisul lui era cam atât de mare, şi Lauren îşi ridică degetul mic.

— A, am făcut eu. Deci nici o speranţă?

— Nici o speranţă. Trebuia să mă avertizeze. Ajungi să cunoşti pe cineva, crezi că e perfect, şi apoi bum! Descoperi că are un penis ca al unui puşti de zece ani.

— Şi ce-ai făcut ?

— Am suportat vreo două săptămâni, pentru că tot speram că va ajunge să fie mai bine, şi am încercat să nu mă mai gândesc la asta. Mai mult... făcu o pauză. Mai mult, nu era numai asta. Era varză şi la sex oral.

— **O.**

Ce puteam să mai spun ? Nu prea era genul de chestie pe care s-o discuţi cu străinii, nu-i aşa, indiferent de cât de prietenoşi par unii.

— Da, dădu ea din cap. Ştii cum era... nu-mi găsea clitorisul nici dacă ar fi avut o săgeată mare şi roşie care să-i arate drumul.

La asta am roşit, şi încă mai roşesc la amintirea limbajului pe care-1 folosea ea, numai că Lauren părea că nu-şi dă seama, aşa că a continuat:

— Apoi am început să vin cu scuze, că sunt obosită, că-mi venise.

— Şi te-a crezut ?

— Nu, spuse Lauren şi râse, scuturând

din cap. în sfârşit, ultima oară când am făcut sex am ştiut pur şi simplu, cu o siguranţă absolută, că niciodată n-am mai avut parte de o expe- rinţă mai lipsită de sens. Pentru numele lui Dumnezeu, cu greu mai puteam simţi ceva, şi dacă n-ar fi fost ouăle lui care-mi izbeau...

— Bine, m-am prins, am întrerupt-o eu, nedorind să aud mai multe.

— Scuze. Lauren se opri şi ridică din umeri. Mă rog, a doua zi i-am zis că plec.

— Şi cum a reacţionat?

— îngrozitor, răspunse Lauren ridicându-Şi ochii spre tavan. A fost atât de supărat încât nu mi-a mai adresat nici un cuvânt. Am stat acolo trei ore, i-am vorbit, dar el n-a scos un cuvânt. Stătea şi se uita în pământ.

— Doamne, ce coşmar. I-ai spus şi de ce?Ce ? Să-i spun că penisul lui nu era destul de mare? Nu, n-aş fi putut să fac asta. Am venit cu porcăria aia că nu eram pregătită pentru o relaţie, că locuiam oricum prea departe unul de altul ca să poată merge vreodată, şi am încheiat spunându-i că eram de părere că am probleme în a-mi asuma un angajament.

Lauren tăcu, evident pierdută în amintiri.

— Şi acum eşti aici, abordând femei ciu date în Broadway Deli, am zis eu, ca să sparg tăcerea. '

— Exact, râse Lauren. Aşa că, te rog, spune-mi că partidele de sex cu Brad nu sunt de pe lumea asta, că eu am şi uitat, chiar am uitat.

— Ai fi încântată să auzi că e absolut ireal.

— Serios ?

— Serios.

— Dă-mi detalii, haide.

Am scuturat din cap, pentru că oricât de drăguţă era ea, nu sunt genul de persoană căreia să-i fie uşor să vorbească despre sex - sigur nu folosind genul de limbaj cu care e ea obişnuită, aşa cum probabil aţi observat deja.

— Să fie asta dragoste adevărată? Doamne, câtă nevoie am să aud acum o poveste cu final fericit.

— Nu ştiu. Nu sunt sigură că ştiu nici eu ce e dragostea adevărată.

— Ce? N-ai fost niciodată îndrăgostită?

— Ei bine... era un tip la Londra după care eram înnebunită. N-am mai simţit aşa

ceva pentru nimeni altcineva, şi mă gândeam mereu că sunt îndrăgostită nebuneşte de el. Nu că s-ar fi întâmplat ceva, noi eram doar prieteni.

— De ce? E chior?

— O ador pe tipa asta!Nu, numai că eu n-arătam aşa pe când eram în Londra.

M-am oprit o clipă, întrebându-mă dacă să-i spun lui Lauren, şi la naiba: am fost atât de sinceră până acum, aşa că de ce să mă opresc ?

— Dacă vrei să ştii adevărul, am continuat, eram cât casa.

— Nu se poate! exclamă Lauren, cercetându-mă neîncrezătoare din cap până în picioare. Nu se poate.

— Jur, am spus eu.

— Şi atunci cum naiba ai ajuns să arăţi aşa?

— Multă muncă din greu. O groază de sport şi nici un pic de mâncare.

— Păi, a meritat, categoric. Arăţi fantastic.

— Mulţumesc.

Lauren mă privi.

— Şi ţi s-a schimbat viaţa, acum că eşti slabă ?

Am ridicat din umeri, gândindu-mă la cât de invizibilă mă simţeam înainte să slăbesc, şi cât de mult s-a schimbat asta acum.

— într-un fel, desigur, am spus eu încet. Nici măcar nu poţi să-ţi închipui cum era să fiu... m-am oprit, întrebându-mă dacă pot spune acum cuvântul cu voce tare, iar după ce trag adânc aer în piept reuşesc: grasă. Iţi domină întreaga viaţă: nimeni nu vrea să fie văzut alături de tine, nimeni nu te observă, iar dacă o face, este pentru că nu dă doi bani pe tine.

— Dar de ce ajunseseşi aşa?

Bună întrebare, şi încă una la care m-am

gândit de multe ori de când am slăbit.

— Cred că într-un fel voiam să mă ascund de toată lumea. Chiar dacă uram situaţia aia, era felul meu de a mă apăra, de a ţine oamenii departe de mine. Eram cumva înfricoşată de oameni, mai ales de bărbaţi, iar dimensiunile mele mă făceau să mă simt în siguranţă.

Lauren mă aprobă din cap.

— Pot înţelege asta. Şi cum era cu bărbaţii ?

— Ce-i cu ei ? am râs. N-am avut niciodată un prieten adevărat, am simţit doar pasiunea ciudată care l-ar face pe Charlie al tău să arate ca un Adonis. De fapt, bărbaţii n-au intrat niciodată în discuţie.

— Şi ce-i cu tipul ăsta din Londra ?

— Păi, cred că ştii cine e. Când l-am cunoscut eu, era redactor-şef adjunct la ziarul meu, dar acum s-a dus în televiziune. Ben Williams. E reporter la...

— Să fiu a naibii! Superbul Ben Williams ! Ştiu foarte bine cine e, eram extrem de interesată de emisiunea lui înainte să plec. Săptămâni întregi am tot încercat să obţin un afurisit de interviu.

— Dar tu te ocupi de imagine, sigur nu faci tu interviuri.

— De obicei, nu, dar cum să pierd ocazia de a-1 întâlni pe Ben Williams ? Nu prea cred, la naiba, nu! Doamne, spuse Lauren, dând din cap. Eşti tare, JJ, cu toţi tipii ăştia superbi!

— Da, numai că Ben n-a manifestat niciodată vreun interes pentru mine.

— Dar îl cunoşti, doar e prieten cu tine! Cum e? Hai, spune tot.

Aşa am şi făcut, şi aşa au trecut patru ore fără să ne dăm seama. Când am plecat de acolo, eram prietene bune. Lauren mi-a dat numărul ei de telefon şi mi-a zis că, dacă am nevoie de ceva, să-i dau un telefon. I-am dat şi eu numărul meu, adăugând că nu existănici un motiv pentru care vreuna din noi să mai stea singură. Aiurea, nu-i aşa? Şi totuşi n-a fost chiar aşa de aiurea, dacă vă gândiţi cât de singură am fost eu. Am plecat împreună şi ne-am luat la revedere: atunci ne-am aplecat amândouă spontan una spre cealaltă şi ne-am îmbrăţişat. A fost o îmbrăţişare care spunea mulţumesc, Doamne, că ne-am găsit una pe alta, mulţumesc, Doamne, că ne-am găsit în sfârşit câte o prietenă.

Gapitodud douăzeci şi Hei

Când intru pe uşă, sună telefonul.

— Pe unde-ai fost, scumpo?

Binecuvântat fie Brad pentru că pare atât de îngrijorat.

— Am cunoscut azi o fată uimitoare.

Se simte încă entuziasmul din vocea mea, emoţia că am cu cine vorbi când nu sunt cu Brad.

— Şi am stat pur şi simplu şi-am vorbit ore întregi, mai spun eu.

— Unde ai întâlnit-o ?

Brad pare un pic... ei bine, un pic deranjat, îmi trece prin minte că poate crede că mint, aşa că-i spun întreaga poveste, lăsând la o parte chestia cu penisul mic, pentru că bărbaţii nu apreciază genul ăsta de lucruri.

— Grozav, zice el, deşi drept să spun, nu pare deloc interesat. Dragă, continuă el folosind o uşoară digresiune de la apelativul obişnuit, în seara asta vin acasă devreme. Vrei să mergem la yoga?

— Sună... interesant, spun eu cu precauţie.

Să recunoaştem că la yoga nu slăbeşti, şi dacă yoga nu mă ajută să-mi menţin noua mea siluetă, atunci care e treaba? Serios.

— Bine. Ajung acasă devreme. Poate mergem să luăm cina în oraş diseară. M-am gândit să încercăm restaurantul ăla din La

Cienega.

— Vrei să spui că ieşim din Santa Monica?

Brad râde.

— Pari să-i dai atâta importanţă, că mă simt vinovat.

— N-am vrut. Scuze.

— Hei, stai liniştită. O să fie bine. In seara asta vreau să mă revanşez faţă de tine şi cred c-o să-ţi placă restaurantul, e franţuzesc, aşa că ar trebui să-ţi amintească de casă.

— Dragă, eu sunt englezoaică.

— *Ştiu* asta, râde el, dar Franţa, Anglia, Italia - sunt toate în Europa.

— Ştiu *asta,* râd şi eu, şi ne spunem la revedere.

Nu trebuie să le ţinem companie lui Brad şi Jemimei la yoga. Poate doar ca să aruncăm o scurtă privire. E suficient să spunem că Jemimei i se pare ciudat. Mai ciudat este faptul că aici sunt bărbaţi şi femei în număr egal, purtând cu toţii chestii din lycra ultimul răcnet: toţi respiră adânc şi-şi contorsionează trupurile în poziţii stranii.

— Nu sunt sigură că pot ţine ritmul, gâfâie Jemima.

Stă întinsă pe podea, cu picioarele date peste cap şi se chinuie să facă în aşa fel încât degetele de la picioare să atingă podeaua chiar deasupra părului.

— Te descurci minunat, spune Brad, şi pare atât de relaxat. E întins chiar lângă ea, şi parcă ar face asta în fiecare zi din săptămână. Te vei simţi grozav după aceea, adaugă. Acum sst. Respiră.

Jemima face întocmai, încercând să uite că ea şi toţi ceilalţi din camera plină arată absolut

ridicol.

— Aşa, spune Brad când grupul a terminat exerciţiul şi stau în cerc, vorbind unii cu alţii. Cum te simţi acum?

— Fantastic, minte Jemima, care se simte cam la fel, numai că s-a şi plictisit pe parcurs, şi în cele din urmă înţelege de ce n-a mai fost niciodată la un curs de yoga.

— Ţi-am spus eu, zice Brad, sărutând-o pe nas. Hai să plecăm de aici.

Mergem acasă. Brad face duş, şi în timp ce eu mă spăl pe dinţi, el deschide uşa de sticlă şi mă trage sub duş.

— Vezi, spune el, trecând uşor săpunul peste trupul meu şi excitându-mi astfel fiecare nerv, să nu spui vreodată că n-am grijă de tine.

înainte să apuc să-i răspund, îşi înclină capul şi-mi dă un sărut.

Partidele scurte, mă gândesc eu după zece minute, pot fi la fel de excitante ca şi cele lungi, savuroase, languroase.

— Mmm, murmură Brad, care mă înfăşoară într-un prosop. Poate c-ar trebui să renunţăm la cină şi să ne petrecem seara în pat.

— Nu te-ai săturat?

Omul ăsta chiar nu se poate opri?

— De tine nu mă satur niciodată, îmi răspunde, uitându-se adânc în ochii mei până ce scap cu un sărut şi mă duc să mă schimb.

Mergem la Le Petit Bistro, un restaurant aglomerat şi zgomotos, iar eu îmi petrec toată seara uimită de amestecul de lume ciudată care ne înconjoară. în faţa noastră se află o masă la care stau şase dintre cei mai arătoşi bărbaţi pe care i-am văzut vreodată. Probabil

că sunt toţi homo, pentru că se opresc din vorbit când intrăm noi şi-n loc să se uite la mine - lucru cu care încep să mă obişnuiesc treptat - toţi se uită la Brad, scrutându-1 din cap până-n picioare.

Mai în spate e o femeie cum n-am mai văzut niciodată: pentru o clipă, am impresia că ar putea fi un bărbat deghizat. Şi-a ţinut haina albă pe ea pe tot parcursul cinei; haina i se potriveşte cu pălăria albă şi diamantele enorme care-i strălucesc în urechi şi în jurul gâtului.

— E celebră ? îi şoptesc lui Brad, arătând spre ea.

— Nu, spune Brad, scuturând din cap. Vreo bătrână bogată, fără cel mai elementar simţ vestimentar, dragă! şi râdem amândoi.

Dar mie nu-mi vine să cred cum arată femeia asta. Trebuie să aibă vreo şaptezeci de ani, dacă nu şi mai mult, şi nu-i pasă câtuşi de puţin că arată ridicol. O parte din mine zice bravo ei, dar, în acelaşi timp, mă întreb dacă ea se uită cu atenţie în oglindă şi chiar îşi spune „Da! Arăt bine“ înainte să iasă.

Apoi mă uit în dreapta şi aproape că ţip de entuziasm. în sfârşit, în sfârşit, văd ce aşteptam să văd de când am ajuns aici: o celebritate în realitate. Şi nu vreuna bătrână, ci pe însuşi George Clooney, bărbatul la care obişnuiam să visez - când nu aveam fantezii cu Ben.

— O, Doamne, şoptesc, e George Clooney.

— Unde?

Brad nu pare prea interesat, dar eu îi fac semn uşor cu capul, iar Brad se întoarce să se uite.

A, da, spune el fără interes, şi se uită imediat în altă parte, după care se întoarce la salata lui de andive cu sirop de palmier

— .Ei bine, spun, privindu-1 cu coada ochiului, e superb.

— De ce nu te duci să vorbeşti cu el ?

— Şi ce să-i spun? Că-1 iubesc?

— Ai putea să-i spui pur şi simplu că-i admiri meseria. în general, oamenilor puţin le pasă de celebrităţi aici, pentru că le vezi peste tot, dar dacă ai de gând să le vorbeşti, mai bine te-ai purta normal, spunându-le pur şi simplu ceva care să-i flateze. „Te iubesc" probabil că n-ar da prea bine.

— N-aş putea spune nimic, murmur eu, ceea ce este adevărat.

Aş fi mult prea stânjenită să mă apropii de el, dar mă gândesc la ce ar spune Geraldine! Sau la cât de invidioase vor fi Sophie şi Lisa!

— Apropo de dragoste, spune Brad şi-şi pune jos cuţitul şi furculiţa.

Eu încep să tremur pentru că, oricât de neexperimentată sunt, tot ştiu ce urmează, şi-o ştiu pentru că Brad are brusc o privire foarte serioasă - serioasă, dar în acelaşi timp sentimentală. Se întinde şi mă ia de mână, pe care mi-o ţine foarte delicat, mângâindu-mi degetele cu degetul lui mare. îl privesc făcând asta şi mă întreb de ce nu mă simt pe deplin fericită.

— JJ, spune el, şi atunci îmi ridic privirea spre el, n-am crezut vreodată c-o să spun asta. N-am crezut niciodată c-o să se întâmple asta, dar să ştii că te iubesc.

Ei bine, asta nu prea ştiam. Adică ştiam eu că Brad spune şi face cu siguranţă exact ce trebuie, sau că majoritatea femeilor s-ar fi gândit probabil, chiar şi după doar o săptămână şi ceva, că e cu adevărat îndrăgostit, numai că eu nu pot scăpa de senzaţia că e ceva ce nu merge tocmai bine.

Şi tot nu pot să explic exact de ce simt asta, şi vreau să fie cum trebuie, vreau atât de mult să fie cum trebuie, încât încerc să nu mă gândesc la asta în cea mai mare parte a timpului. Ştiu că am spus chestiile alea despre el, că este prost, dar, aşa cum a zis şi Geraldine, nu-i asta. Pur şi simplu, am senzaţia că n-are cum să fie de-adevăratelea, am impresia că e ca într-un film, că suntem doi actori. Dar poate e doar nesiguranţa mea, poate că e doar din cauză că nu-mi vine să cred că m-ar putea iubi cineva care e atât de superb. Pe mine, Jemima Jones cea simplă.

Dar vedeţi voi, din când în când îl surprind pe Brad stând şi uitându-se fix, în gol. Atunci arată ca şi cum ar fi pe altă lume, la kilometri distanţă, gândindu-se la altceva. Chiar dacă atunci când îi întrerup aceste reverii, el mă cuprinde în braţe, acoperindu-mă cu săruturi care de obicei se încheie cu o partidă de sex, nu mă pot abţine să nu mă întreb unde a fost cât a fost plecat. Vreau să zic, cu mintea, pentru că din punct de vedere fizic ştiu că e ori la sală, ori cu mine. Practic n-are vreme să fie cu altă femeie, numai că uneori am impresia că gândurile lui sunt cu alta. Atâta

tot.

Aşa că, atunci când stă aici şi-mi spune că mă iubeşte, încerc să înlătur toate aceste sentimente, pentru că nimeni nu mi-a mai spus vreodată că mă iubeşte - dacă nu pun la socoteală mormăielile lui Ben la beţie, cele spuse la petrecerea sa de adio: pe astea nu le pun şi nici voi n-ar trebui s-o faceţi.Sigur că atunci când cineva ca Brad e îndrăgostit de tine, trebuie să-l iubeşti şi tu, nu? Şi ce dacă e din California, şi ce dacă nu este atât de capabil din punct de vedere intelectual cum sunt unii dintre prietenii mei de acasă? Asta nu înseamnă că nu e sufletul meu pereche. Mă iubeşte. *Pe mine!* Pe Jemima Jones!

Cealaltă problemă a mea, dacă o puteţi numi aşa, este că nu ştiu ce-ar trebui să spun atunci când îmi spune că mă iubeşte. Trebuie să iii superrelaxat şi să spui „Ştiu[44] sau trebuie să spui „Şi eu te iubesc[44]. Nu mă pot decide, aşa că nu spun nimic.

— Ştiu că pare foarte rapid, începe Brad şi mă priveşte serios. Dar se spune mereu că atunci când ştii, ştii, şi eu ştiu. Chiar ştiu. Mă simt de parcă mi-am găsit sufletul pereche.

Ştiu că tocmai am crezut şi eu acelaşi lucru, dar totul sună atât de ridicol, când e spus cu voce tare... e atât de aiurea, că pentru o clipă mă uit la el, întrebându-mă dacă până la urmă chiar e de pe altă planetă. Nu prea ştiu ce să spun, şi deşi tăcerea nu e foarte lungă, mie aşa mi se pare. Am impresia că durează de ore întregi.

— Cred că şi eu simt la fel, îi spun eu în

cele din urmă şi oricât de mult urăsc să recunosc asta, cred că pe de o parte o spun ca să-l fac pe Brad să se simtă mai bine, şi pe de alta ca să umplu tăcerea, pur şi simplu. Vreau să zic, cineva chiar trebuie să spună *ceva,* nu?

— Eşti exact ceea ce căutam, continuă el. Eşti perfectă. *Suntem* perfecţi împreună.

Dar am să mă întorc acasă în câteva zile, spun eu. Ce-o să facem?Şi atunci mă gândesc la Lauren, şi mă întreb dacă aş putea să fac faţă unei relaţii la distanţă. Apoi încetez să mă mai compar cu Lauren, pentru că, până la urmă, ştiu că partidele de sex cu Brad sunt fantastice - probabil cel mai grozav lucru din toată relaţia asta.

— Despre asta voiam să-ţi vorbesc, spune el apăsând cuvintele.

— Cum adică, vrei să spui..., adică să rămân ?

— Nu de tot, răspunde el repede, pentru că e clar că observă panica din ochii mei. Dar poate că ai putea să-ţi schimbi biletul şi să mai stai... să zicem, trei luni. Aşa am avea ocazia să vedem dacă ar merge cu adevărat.

— Dar ce fac cu slujba mea de acasă? Şi ce să fac eu aici? Ce fac cu toate lucrurile mele?

Prin minte mi se învârt tot felul de gânduri. Cum să fac asta, cum s-o fac?

— Bine, spune Brad. Hai s-o scoatem la capăt. In primul rând, suni la serviciu şi vezi dacă te pot lăsa să-ţi iei o pauză. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi să spună nu, situaţie în care ar trebui să iei o decizie. Ai fi în stare să renunţi la slujbă şi să încerci altundeva când te întorci acasă sau vrei să mergi înapoi?

Dau din cap, gândindu-mă din nou la Lauren şi întrebându-mă dacă ar putea să-mi găsească şi mie ceva de lucru sau, dacă nu, să mă pună în legătură cu persoane care ar putea să-mi ofere de lucru. Adică, la

naiba, nu e ca şi cum aş pleca de la o slujbă fantastică, de la cine ştie ce revistă fantastică. Nu, e vorba de un amărât de *Kilburn Herald.*

în al doilea rând, continuă Brad, nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu ce vei face aici. Cunosc sute de persoane în industria televiziunii, aşa că, dacă te hotărăşti să rămâi, sunt sigur că-ţi pot găsi ceva. Oricum, n-ai de ce să-ţi faci griji pentru slujbă sau bani. Dumnezeu ştie că am destul pentru amândoi, aşa că asta n-ar trebui să fie o problemă.

— Dar, Brad, trebuie să muncesc. Oricât de mult mă bucur că sunt aici, m-aş plictisi îngrozitor să n-am nimic de făcut toată ziua.

Nu mă mai deranjez să-i spun că deja mă plictisesc.

— Ştiu că nu e o soluţie pe termen lung, dar pe termen scurt, dacă te plictiseşti, ai putea veni oricând să lucrezi la sală.

— Să fac ce ?

Am o viziune ridicolă cu mine ţinând ore de aerobic.

— Ce zici de promovare ? N-am pe nimeni în afară de Jenny, şi ştiu că-i e greu să se ocupe de toate de una singură.

Da, chiar aşa, mă gândesc. Lui Jenny i-ar plăcea la nebunie. Dar desigur că nu-i spun lui Brad că ar fi un iad pentru Jenny, pentru că fata asta mă urăşte. Nu-i spun, pentru că ştiu că ar încerca să mă convingă de contrariu, mi-ar zice că mă port prosteşte, aşa că nu mai spun nimic, stau şi-aştept doar să văd ce urmează.

— Şi în al treilea rând, la ce *lucruri* te referi ?

— Plătesc în continuare chirie la apartamentul meu de acasă şi toate lucrurile mele sunt acolo.

— N-ai nici un prieten care să aibă grijă de ele pentru tine?

Dar nu sunt sigură că vreau să renunţ la ele. Dacă - spun eu, şi-i sărut palma când spun asta - dacă lucrurile nu merg bine, şi nu spun că aşa se va şi întâmpla, cred şi eu că este mult mai probabil să meargă, dar dacă lucrurile nu vor merge, nu vreau să fiu pusă în situaţia de a mă întoarce la Londra fără să mai am unde sta.

— Atunci subînchiriază-ţi camera.

Brad se lasă pe spate, ca şi cum totul ar fi atât de uşor. Dar când văd cum mă priveşte, îmi dau seama că e într-adevăr uşor. Are perfectă dreptate, viaţa ar trebui să fie o aventură, iar asta este cea mai mare aventură a vieţii mele. Şi de vreme ce am început-o, aş putea foarte bine s-o continui şi să văd unde mă duce.

— Bine, zâmbesc eu, şi trag aer in piept. Hai s-o facem.

— Adică rămâi ?

— Rămân.

— Jemima Jones, îmi spune el, aplecându-se în faţă, luându-mi chipul în mâini şi dându-mi un sărut mare pe buze, ţi-am spus cât de mult te iubesc?

Câteva minute mai târziu suntem întrerupţi de aplauze. Roşesc cu furie, pentru că la masa alăturată cei şase bărbaţi strigă şi se bucură, şi li se alătură până şi afurisitul de ospătar.

— Vreţi să vă uitaţi pe meniu, întreabă el, ridicându-şi o sprânceană, sau aţi rezolvat-o cu desertul?

De dimineaţă, o sun pe Geraldine, care e în culmea extazului.

— Scârbă norocoasă! exclamă ea. Sper că ai o cameră de rezervă, pentru că vin în vizită.

— Chiar vreau să vii, îi spun, dându-mi seama cât de mult îi duc dorul, cât de amuzant ar fi dacă Geraldine s-ar fi aflat aici.

— Vorbesc serios, zice ea. îmi fac bagajul cât ai zice peşte. Singura problemă e că ai nenorocita aia de poşetă Louis Vuitton.

— Scuze, suspin. Vrei să ţi-o trimit înapoi?

— Stai liniştită. Sunt sigură că pot trăi şi fără ea. în plus, poate să-mi cumpere Nick alta.

— A, Nick. Deci?

— Deci ce ? spune ea, şi-mi dau seama imediat că nu mai urmează *Regulile.* Sunt fără îndoială o fată a *Regulilor*, spune ea indignată. Doar pentru că m-am culcat cu el, nu înseamnă că n-o să mai fiu.

— Te-ai culcat cu el!

— Mi-am dat seama că era cazul şi fie el binecuvântat, chiar şi-a dat silinţa. Am avut flori, şampanie, de toate.

— Şi a asigurat şi focul de artificii ?

— îhâm. A fost absolut, sută la sută delicios.

— Nu pot să cred, Geraldine. Eşti îndrăgostită !

Pauză lungă.

— Ştii ce, draga mea Jemima? Să ştii că sunt, la naiba!

Şi ştiu că n-ar trebui, dar sunt geloasă. Ar trebui să fiu şi eu îndrăgostită, aşa că de ce nu eman acelaşi entuziasm, de ce n-am

acelaşi ton visător în voce?

— Mă bucur foarte tare pentru tine, spun eu. Sper să ai parte de tot ce-ţi doreşti.

— Mmm, murmură ea. Un inel de logodnă cu diamant de opt carate *şi* Nick Maxwell. Viaţa mea este perfectă.

Sunt şocată.

— Vrei să spui că ţi-a dat un inel de logodnă ?

— Nu fi prostuţă. Doar îmi plănuiam viitorul.

Râd.

— Uite, convorbirea asta mă costă o avere, şi trebuie să vorbesc cu redactorul-şef. Vrei să-mi faci legătura?

— Succes, spune ea, trimiţându-mi pupici. Toate bune.

— Şi cum e pământul la Hollywood ? izbucneşte redactorul-şef la telefon.

— E ciudat, râd eu, dar eu sunt de fapt în Santa Monica, care nu este chiar Los Angelesul din filme. Aici totul e mai pământesc.

— N-am fost niciodată acolo, spune redactorul-şef, dar nu mi-ar displăcea să-mi duc nevasta şi copiii. Viaţa e prea scurtă ca să fie trăită lent, adaugă el: încă unul din clişeele lui plictisitoare. Deci te întorci lunea viitoare. Da, Jemima?

— Ei bine, de-aia am sunat.

— Şi eu care credeam că m-ai sunat pentru că ţi-era dor de mine, spune el cu un suspin. Atunci dă-i drumul, dragă. Urmează veşti proaste, am ştiut asta din clipa în care mi s-a spus că eşti la telefon.

— Chestia e că vreau să mai stau un pic.

— Nu cumva ai găsit vreo slujbă la *Hollywood Reporter*, nu?

— Nu, nimic de genul ăsta.

— Atunci trebuie să fie vorba de dragoste.

— Cred că ar putea să fie.

— Uite ce e, Jemima, spune, şi din tonul vocii lui, îmi dau seama c-o să accepte, chiar c-o să accepte ! In mod normal n-aş fi de acord cu asta, dar având în vedere că eşti unul dintre cei mai buni reporteri de la noi, mă văd nevoit să spun da. Cât de mult ai de gând să mai stai?

— Trei luni?

Iese ca o întrebare, nu mă pot abţine.

— Bine, Jemima, dar cu o condiţie.

— Da?

încep să am îndoieli.

— Oricât de bun ar fi, *Kilburn Herald* are nevoie de un pic de luciu. Sunt de acord să rămâi acolo dacă accepţi să scrii o rubrică săptămânală despre Los Angeles. Aş vrea să aibă şi cititorii noştri acces la un pic de bârfă de primă mână de la Hollywood. Vreau să ştiu cine ce face, unde şi cu cine. Şi mai exact, vreau s-o aflu primul.

— Asta mi-ar plăcea nespus! exclam eu cu respiraţia tăiată, pentru că asta e slujba visurilor mele. O rubrică! O rubrică numai a mea! Dar am şi eu o condiţie.

— Da? spune redactorul-şef cu teamă.

— Vreau o poză lângă titlu.

— Nici o problemă, dragă. Avem vreo poză ca lumea cu tine?

Doamne, nu. Singura poză de-a mea este una de când eram grasă.

— Vă trimit eu una de aici, îmi vine mie ideea salvatoare.

— Bine, Jemima. Să vedem cum te descurci.

— Mulţumesc foarte mult, izbucnesc. Va fi grozav.

— Aştept articolul tău în fiecare miercuri dimineaţă, la prima oră. Şi Jemima, dragă... ?

— Da?

— Sper că merită tipul.

Şi, chicotind ca pentru el, închide telefonul.

Jemima Jones obişnuia să creadă că s-a născut sub o stea fără noroc. Jemima Jones obişnuia să creadă că, deşi există lucruri senzaţionale în viaţă, ei n-aveau să i se întâmple niciodată.

Dar ce n-a înţeles Jemima Jones e că uneori în viaţă trebuie să faci astfel încât dorinţele să ţi se împlinească. N-a înţeles că-ţi poţi schimba viaţa dacă eşti dispus să renunţi la ce e vechi şi să te îndrepţi cu hotărâre spre nou; că şi dacă eşti pe drumul cel bun, tot ai să fii depăşit dacă te opreşti. Şi Dumnezeu ştie că Jemima Jones nu s-a mai oprit nicăieri, de multă vreme. Jemima Jones aleargă acum ca vântul, şi brusc, totul pare să-i meargă bine, pentru prima oară în viaţă.

De fapt, în clipa asta aş spune că Jemima Jones este un model de inspiraţie pentru noi toţi.

Oaptfolui. douăzeci şi pOtlU

— Scuze, JJ, spune Cindy, revenind pe fir, dar mi-e teamă că Brad e într-o întâlnire acum, şi nu poate fi deranjat. Dar rămâi pe linie, că-ţi fac legătura la Jenny.

înainte să apuc să ţip că nu, sunt pusă pe aşteptare şi nu pot să închid telefonul, pentru că ar fi copilăresc. Oricum, de ce să nu poată fi Brad deranjat? De când e el prea ocupat ca să vorbească cu mine? Sunt aici de patru săptămâni şi jumătate şi până acum n-am mai avut probleme când am vrut să dau de el.

— Alo?

Jenny e pe fir. Chiar şi dintr-un singur cuvânt de-al ei îmi dau seama că e nervoasă.

— Jenny ? Sunt JJ. Ce mai faci ?

— Bine.

— Uite, ştiu că Brad are o întrevedere, dar poţi să-i spui că vin pe la trei?

— Sigur. Apropo, m-a rugat să-ţi mai spun că mai are o întâlnire diseară şi n-o să ajungă acasă la ora stabilită.

— Bun. Mersi, Jenny.

— Cu plăcere, spune ea, dar o aud ca şi cum ar crede exact opusul, ca şi cum aş fi

enervat-o cumplit din nou.

Poate sunt nebună şi paranoică, dar nu simt oare acea insesizabilă urmă de triumf în vocea ei? Imaginaţia mea e de vină.

Acum sunt eu nervoasă. Nu numai c-o să stau singură toată ziua, dar se pare c-o să fiu singură şi diseară, ceea ce mă umple de groază. O, Doamne, chiar am făcut o greşeală imensă şi trebuia să zbor înapoi acasă, înapoi în locul de care aparţin?

Nu. Sunt hotărâtă să fiu optimistă, să-mi petrec cât pot mai bine vremea aici, să scot ce pot mai bun din această relaţie pe care o am cu Brad. La naiba, mă gândesc, în timp ce pun mâna pe telefon şi răsfoiesc prin agendă să găsesc numărul lui Lauren. în seara asta o să ies şi o să mă distrez.

— Lauren? JJ la telefon.

— Bună! spune ea, şi pare extraordinar de încântată să mă audă. Tocmai mă gândeam la tine.

— Asta e bine, îi zic, pentru că şi eu mă gândeam la tine.

— Deci care e planul ? întreabă ea.

— Ce faci diseară ?

— Mă pregăteam să mănânc din noua mizerabila şi nenorocita mea mâncare la pachet de la deli-ul local şi să mă refugiez în faţa televizorului.

— Asta înseamnă că nu te pot ispiti cu o ieşire ca-ntre fete pentru diseară?

— Ispiteşte-mă, ispiteşte-mă, râde ea. Chestia e că Brad are o întâlnire, aşa că sunt singură, şi mă gândeam că poate am putea merge să vedem restaurantul acela de pe Main

Street

— .Tare, la fix, exclamă ea, cu un perfect accent californian care mă face să râd, pentru că mă întreb de unde naiba o lua expresiile astea. Vin. Ia spune, ce faci acum?

Mă uit la ceas.

— Mă îndrept spre sală.

— Şi eu. Hai să ne vedem la sală, luăm prânzul după antrenament şi apoi aranjăm ce facem mai târziu, bine?

— Perfect, spun eu. Apropo, am multe să-ţi spun.

— De-abia aştept, zice ea, şi apoi închidem amândouă.

Abia când ajung la sală îmi dau seama că sunt de-a dreptul entuziasmată că mă văd din nou cu Lauren. Pentru prima oară de când am ajuns aici, încep să mă simt mai mult ca acasă. Am o casă, un iubit, şi acum încep în sfârşit să-mi fac prieteni. Poate că Lauren e singura prietenă pe care o am aici, dar e un început şi compensează oarecum lipsa Geraldinei. Le duc dorul până şi Sophiei şi Lisei - deşi pot să fie nişte scârbe, până la urmă sunt mai apropiată de ele decât de oricine altcineva. Vreau să zic că, deşi doar locuiesc cu ele, sunt practic familia mea.

Dar Lauren ar putea ajunge să-mi fie cu adevărat prietenă de suflet. Nu e ciudat cum uneori te lipeşti instantaneu de unele persoane? Nu e ciudat cum, deşi sunt aproape străini, doi oameni ajung să simtă că parcă se ştiu de o viaţă? Ideal e ca acest lucru să se întâmple cu un bărbat, cu un potenţial partener de suflet, de viaţă, dar sincer acuma, poate să fie la fel de plăcut şi când se întâmplă cu o prietenă cum e Lauren.Şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că am întâlnit-o. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi dau seama că n-a fost deloc amuzant să-mi petrec atâta timp de una singură, mai ales de când Brad pare că începe să considere de la sine înţeles că accept orice. Adică, gândiţi-vă şi voi: am zburat până aici ca să fiu cu el, mi-am schimbat până şi zborul pentru el, şi el nici măcar n-a binevoit să-şi facă timp pentru mine după muncă.

E drept că e ocupat, dar se pare că devine din ce în ce mai ocupat pe zi ce trece, lucru care nu e prea cinstit faţă de mine. Mă rog, înainte să apuc să mă supăr prea tare, el rămâne cel mai grozav amant dintotdeauna, şi e un dulce cu mine. Drace, mă iubeşte, ce naiba. Ce poate fi mai bine de-atât?

Aşa că mă văd cu Lauren la sală, şi ne antrenăm împreună - lucru care e mult mai distractiv decât sa te antrenezi de una singură. Adevărul e că încep să mă simt puţin, dar extrem de puţin plictisită de sală.

Când ieşim, dăm peste Jenny, care se

pare că încearcă să facă un efort.

— Ea e prietena mea Lauren, îi spun eu lui Jenny, pe de-o parte ca să fiu prietenoasă, dar pe de uita ca s-o şi provoc pe Jenny, să văd dacă e la fel de nepoliticoasă şi cu o prietenă de-a mea. Şi ea e Jenny, îi spun eu lui Lauren.

— Bună, zice Lauren cu un zâmbet amical.

— Bună, îi răspunde Jenny cu amabilitate, sau cel puţin aşa crede ea. încântată să te cunosc.

— Munceşti din greu ? încerc eu, străduin- du-mă să conversez cu femeia asta dificilă.Doamne, e o nebunie pe-aici, răspunde Jenny, dându-şi ochii peste cap. Sărmanul tău iubit e ocupat până peste cap.

Ei, ăsta da rezultat. E pentru prima oară când Jenny s-a referit la Brad ca fiind iubitul meu; asta se întâmplă doar pentru că e Lauren aici sau dispare ceva din răceala ei?

— Sărăcuţa de tine, spun eu cu înţelegere. Să nu-1 laşi să te muncească prea tare.

— Stai liniştită, zice Jenny. Asta e meseria mea. Oricum, o zi bună.

Zâmbeşte şi dispare, iar eu mă întorc la Lauren cu gura căscată.

— A fost cât de cât prietenoasă sau a fost doar închipuirea mea?

Lauren ridică din umeri.

— Mie mi-a părut în regulă. De ce ? De obicei nu-i aşa?

— Poate sunt eu de vină, dar dăţile trecute când ne-am mai întâlnit a fost al naibii de nesuferită.

— Probabil e doar geloasă pe tine, spune Lauren, în timp ce ne îndreptăm spre vestiar. Nu e tocmai o zeiţă, nu?

— Nu, dar nici eu nu eram înainte şi ştiu cum e.

— I-ai zis că odată ai arătat ca ea ?

— Am încercat, dar n-a interesat-o.

— E greu, nu-i aşa ? Când mă uit acum la tine, îmi vine greu să cred că erai grasă.

Oftez şi-mi trec degetele prin păr.

— Şi mie, spun eu şi râd încurcată. Dar

am fost grasă, şi ştiu cât e de groaznic, şi acum mă pot vedea aşa de bine în Jenny!

— Dar dacă ai încerca s-o ajuţi ?

— Nu cred c-ar accepta.Poate că e una dintre acele persoane care e fericită cu felul cum arată.

— Urmează să-mi spui că are o problemă cu glandele.

— Poate că are.

— Aiureli. Singurul motiv pentru care ajunge cineva la astfel de dimensiuni e faptul că mănâncă prea mult. Crede-mă, că ştiu.

— Uite ce e, spune Lauren. De ce te preocupă atât de mult ? E o amărâtă de asistentă în biroul lui Brad, nu-i aşa?

Eu dau din cap.

— Exact, continuă Lauren. N-are nimic de-a face cu viaţa ta şi, chiar dacă recunosc că e bine să le atragi de partea ta pe secretarele sau asistentele lui sau orice-ar fi ele, acum pare să fie totul în regulă, aşa că relaxează-te.

— Poate că ai dreptate.

Chiar ar trebui să mă relaxez şi să uit de asta, dar în timpul prânzului, chiar şi când râd cu Lauren, iar Lauren sare în sus de bucurie, tot nu reuşesc să mi-o scot din minte pe Jenny, şi nu prea-mi dau seama de ce.

— Deci te aştept pe la mine diseară pe la şapte, bine?

îi mâzgălesc adresa mea pe bucată de hârtie.

— La naiba, spune Lauren, când se uită la ceas. E ora patru! Când naiba a trecut toată după-amiaza ?

— Cui îi pasă? râd eu şi-o sărut pe obraz. Bine că a trecut. Ne vedem mai

târziu, îi spun.

îi fac cu mâna şi o iau în direcţia opusă.

Când ajung acasă, găsesc pe robot un mesaj de la Brad. îl sun înapoi. în mod surprinzător n-are nici o întrevedere şi-şi cere exagerat de multe scuze că n-o să ajungă diseară.

— Ce planuri ai ? mă întreabă.

— Cred că am să ies un pic, să beau ceva cu Lauren. La ce oră ajungi acasă?

— Nu prea târziu, îmi răspunde. Pe la nouă ?

E o întrebare, şi eu spun că e bine.

— Te iubesc, draga mea, spune el cu o voce dulce ca mierea. O să mă revanşez.

— E în regulă, îl liniştesc eu. Şi eu te iubesc, mai spun, după ce mă gândesc puţin.

Aşa că stau lipită de televizor pentru tot restul după-amiezii şi pe la şase încep în sfârşit să mă pregătesc să ies. Ştiu că pare probabil nebunesc, dar sunt entuziasmată, cum n-am mai fost de nu ştiu când. Fac duş, îmi usuc părul, îmi ia incredibil de mult timp să mă machiez şi aleg o ţinută neagră pentru seara asta.

— Ce naiba, spun eu cu voce tare, mişcându-mă în faţa oglinzii. De ce nu?

La şapte fix sună soneria, iar pe trepte este Lauren, la fel de aranjată. Râdem amândouă.

— Slavă Domnului, spune Lauren. Mă gândeam că am exagerat, dar e evident că şi tu te-ai gândit la fel. Acum putem să ne facem de cap şi să luăm oraşul ăsta pe sus.

— Crezi că-şi poate da seama cineva că

suntem englezoaice?

Stăm una lângă cealaltă în faţa oglinzii din hol.

— Sincer, nu ştiu, zice Lauren. Aş spune că de la gât în sus arătăm ca două ţipe din California, dar de la gât în jos, împodobite aşa, suntem la fel de englezoaice precum ceaiul cu biscuiţi, ceea ce nu poate fi decât de bine.

— Ce vrei să spui ?

— Americanilor le place la nebunie accentul nostru ciudat. Cât de mult te poţi alinta?

îmi trag accentul cel mai englezesc posibil şi spun:

— Ploaia în Spania pică mai ales la câmpie[1].

— în Hertford, Hereford şi Hampshire, uraganele apar rareori[10] [11], rosteşte şi Lauren şi amândouă batem palma în stilul clasic american. înainte să plecăm, trebuie să-mi arăţi ce-i pe aici, spune Lauren, care cercetează deja intrările.

Aşa că fac un tur complet cu ea.

— Nu mă miră că mai stai, concluzionează Lauren, după ce a inspectat fiecare cameră, fiecare mecanism, fiecare instalaţie. Este pur şi simplu superb.

— Ai dreptate, îi zâmbesc eu. E pur şi simplu superb. Iar eu sunt pur şi simplu norocoasă.

— Aşa e, aprobă Lauren, după care

10Fraze care, rostite în limba engleză, sunt menite să sublinieze pronunţia britanică (n. t.).
11Joc de cuvinte cu acelaşi efect stilistic ca şi replica de mai sus (n. t.).

ieşim din casă la braţ.

Restaurantul e atât de bine ascuns de paparazzi, încât mai că-1 ratăm. în cele din urmă, după ce ne plimbăm în susul şi în josul străzii, Lauren ocheşte un portar singur stând în faţa unei imense uşi duble de metal.

— O fi aici? spune ea nedumerită, pentru că nu sunt semne, nu are ferestre, nimic.

— Hai să mergem să întrebăm.

— De unde vine această nou-găsită încredere în sine ? Mergem până la portar, dar înainte să apucăm măcar să deschidem gura, el ne spune bună seara şi ne pofteşte înăuntru.Am ajuns unde trebuie? şoptesc eu, în timp ce Lauren o ia pe coridor, până la uşile duble din capăt.

— Sper că da, la naiba, îmi răspunde, tot şoptit. N-am avut curajul să întreb, sună aşa de aiurea. Dar o să aflăm curând, mai spune Lauren, deschizând următorul set de uşi: e cât se poate de sigur că ne aflăm într-un restaurant. Cel puţin sper că este *acel* restaurant. Poate fi oricare alt restaurant, numai că după ce ne uităm în cealaltă parte a încăperii şi vedem un bar imens din oţel inoxidabil care se întinde pe toată lungimea unuia dintre pereţi, ne dăm seama că ăsta trebuie să fie. Chiar dacă e încă devreme, peste tot sunt oameni adunaţi în grupuri mici: toţi sunt ocupaţi să-şi vorbească unul altuia şi să scruteze sala în acelaşi timp, numai ca să verifice dacă nu cumva a sosit cineva mai interesant.

— Slavă Domnului, spune Lauren suspinând. In sfârşit, seamănă cu locurile de acasă. De fapt, dacă închid ochii, aş putea să pretind că sunt în Saint.

— Saint ?

— Trebuie să ştii Saint. E un bar.

— A, sigur, mint eu. Saint.

— Vă rog să-mi permiteţi să vă fac cinste cu o băutură, ne spune un bărbat calm şi oacheş, cu pometi aranjaţi şi ochi care te îmbie în pat.

— Nu, mulţumim, îi răspund, şi o trag

pe Lauren lângă mine, înainte să se topească complet. Ne e bine aşa, adaug, şi o trag spre celălalt capăt al barului.

— De ce-ai făcut asta ? se bosumflă Lauren. Era delicios.Era dezgustător! Lauren, pentru numele lui Dumnezeu, era atât de plin de el!

— Cu pometţii ăia, şi eu aş fi, îmi spune ea, uitându-se peste umărul meu şi încercând să-l găsească, să-i trimită din ochi semnale pline de înţeles.

— Poţi mai mult de-atât, îi spun eu având un scop precis în minte; mă aplec peste tejghea şi încerc să-i atrag atenţia barmanului.

Nu durează mult, pentru că barmanul se uită fix la Lauren, ca şi cum azi ar fi în acelaşi timp aniversarea lui, Crăciunul şi Ziua Recunoştinţei.

— Doamnelor, spune el cu un zâmbet bine exersat. Ce vă pot servi?

— Uau, şopteşte Lauren, cu ochii lipiţi de torsul lui musculos în timp ce barmanul ne pregăteşte cocteilurile (trebuie să spun că are dreptate). Acuma, el e de departe genul meu.

— Eşti incorigibilă! râd eu, dar dacă nu l-aş fi avut pe Brad al meu cel superb, aş gândi la fel.

— La tine e totul bine, se plânge Lauren, citindu-mi gândurile. Tu ai un bărbat. Şi arată divin. în schimb, eu am avut parte doar de un Charlie jalnic la pat, aşa că mai caut încă.

— Nu poţi doar să faci cumva să nu pară atât de evident? şoptesc eu. Nimic nu dezumflă mai mult un bărbat decât o femeie disperată.

Sunt întreruptă de barman, care ne

pune băuturile în faţă şi-i fixează privirea lui Lauren, mai mult decât e nevoie.

— Ce ziceai despre bărbaţii care se dezumflă? îmi spune Lauren şi-mi zâmbeşte cu superioritate, sorbindu-şi cocteilul în timp ce studiază fundul barmanului.Ia mai taci! Hai, noroc.

— Pentru bărbaţi! zice Lauren, ciocnind paharul.

— Pentru prietenie ! spun eu.

— Pentru ambele!

Şi luăm amândouă o gură zdravănă.

Cocteilurile sunt mult mai tari decât îşi imaginau Lauren şi Jemima, aşa că două ore mai târziu sunt amândouă bete şi gălăgioase. Bărbaţii le dau târcoale toată seara şi Jemima are parte de cele mai palpitante clipe din viaţa ei, în ciuda disperării simţite faţă de vânătoarea lui Lauren de mai devreme. Nu s-a simţit niciodată mai frumoasă şi mai dorită: flirtează şi râde ca şi cum ar fi arătat aşa şi ar fi avut parte de tot atâta atenţie dintotdeauna.

— Trebuie să fac pipi, spune Lauren, care aproape cade de pe scaun şi se poticneşte îndepărtându-se.

E ciudat, se gândeşte Jemima, când o priveşte cum îi ţine uşa unei fete care i se pare foarte cunoscută, şi care pleacă grăbită, cu capul în jos.

— Fata aia nu e Jenny?

Dar nu, se gândeşte ea. N-are cum să fie ea. Ce-ar putea face o fată ca ea printre toţi aceşti oameni frumoşi?

La 10:30, Jemima se uită la ceas.

— Rahat, strigă ea. Trebuia să fiu

acasă.

— N-ai grijă, chicoteşte Lauren. Joacă după *Reguli*! Fă un pic pe inabordabila!

— Trebuie să plec, spune Jemima, care este puţin mai trează decât Lauren, şi ai face bine să mergi şi tu.Nu! se opune Lauren, lovind cu pumnul în masă ca să-şi sublinieze ideea, numai că ratează masa şi ajunge să-şi dea cu pumnul în coâpsă. Mai stăm! mai spune ea, dar îi iese „ştămM.

— Nu. Jemima se ridică şi o trage pe Lauren de pe scaun. Te sui într-un taxi.

— Lasă-mă numai o secundă. Rahat. Rahat. Se întoarce către Jemima: Care e numărul meu de telefon?

— Nu ştiu, răspunde Jemima. Putem pleca acum?

— Nu, până nu-mi cauţi numărul de telefon.

Jemima îşi scoate agenda şi-i arată lui Lauren numărul de telefon. In timp ce Lauren încearcă să se concentreze asupra numărului, i-1 strigă barmanului, care le dă târcoale, cu un stilou şi o foaie de hârtie în mână.

— L-am notat, spune el. Te sun.

— Bine, zice Lauren, în timp ce amândouă se clatină spre ieşire. Ei bine, îţi vine să crezi ? *Ăsta* numesc eu rezultat.

E uimitor cât de repede te poţi trezi când este vorba de o criză. Nu că Jemima chiar ar avea parte de o situaţie de criză, numai că se aştepta ca Brad să fie deja acasă. Oricum, n-ar fi crezut că vine şi găseşte casa goală.

— Brad? strigă ea, după ce a tot încercat cheia la uşă. Parcă a durat ore întregi. Reuşeşte să intre, îşi aruncă geanta şi urcă încet scările. Dragule? mai spune ea

încet, deschizând larg uşa dormitorului. A, şopteşte ea, văzând patul gol.

Jemima verifică fiecare cameră din casă, dar el nu-i acolo, şi Jemima nu se simte prea bine. Nu, nu se simte bine deloc.De ce toţi ceilalţi au parte de mahmureală a doua zi, când eu am parte de durere de cap şi greaţă încă din seara respectivă? Există doar un leac, şi acela e cafeaua. încercând din greu să mă concentrez la ce e în bucătărie, îmi fac o cafea neagră tare care pare să aibă efectul dorit cincisprezece minute mai târziu : mă simt mult mai trează decât atunci când am ajuns acasă.

Dar unde naiba e Brad? A zis că va fi acasă pe la 9. Atunci de ce nu-i aici? Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi fac mai multe griji. Dacă s-a întâmplat ceva îngrozitor? Oricât ar fi el de ocupat, nu e persoana pe care să nu te poţi baza şi n-ar apărea mai târziu, nu când ştie că-1 aştept. Cu siguranţă, nu.

Accident de maşină ? Accident ? Ce ? Unde e Brad şi de ce nu e acasă? Mă uit din nou la ceas. E 11 noaptea, a întârziat deja două ore. Poate că a venit acasă, a văzut că nu sunt aici şi a ieşit din nou. O să vină curând, aşa că-1 aştept.

Dar pe la miezul nopţii tot nu primesc nici un semn de la el şi mi se face rău de îngrijorată ce sunt. Dacă eram acasă, aş fi ştiut ce să fac, dar aici nu ştiu nici măcar cum se cheamă ambulanţa, şi oricum probabil că sunt ridicolă, poate c-a intervenit ceva.

Mă bag în pat şi mă uit la televizor, încercând să-mi iau gândurile de la tot, dar de fiecare dată când aud ceva, orice zgomot cât de mic, îmi ciulesc urechile şi mă aştept să aud cheia în broască. Numai că nu se întâmplă aşa. Iar eu continui să navighez pe canale. Deodată, ajung să privesc un program de călătorii, destinaţia prezentată azi fiind Londra: mă trece un val imens de dor de casă când camera prinde Big Ben-ul, Tamisa, clădirea Parlamentului.

Ben lucrează acolo, în apropiere de Tamisa, pe malul sudic. Mă întreb oare ce face Ben acum ? Şi acesta este ultimul meu gând înainte să adorm.

Capitolul douăzeci şi cinci

Am crezut că mahmureala va dispărea până dimineaţă, am crezut că totul s-a redus la durerea de cap şi senzaţia de greaţă de azi-noapte. Doamne, ce m-am mai înşelat. îmi ia câteva secunde să mă orientez, să-mi amintesc unde sunt, de ce capul meu pulsează şi apoi, când mă rostogolesc pe-o parte şi văd că n-a dormit nimeni pe cealaltă jumătate a patului, încep să mă simt şi mai rău şi-mi amintesc că Brad n-a ajuns acasă azi-noapte, şi, după cum se pare, n-a mai venit deloc.

Inima începe să-mi bată cu putere, mă cuprinde un val de greaţă când scutur din cap, încercând să mă lămuresc, să-mi dau seama ce se întâmplă. Apoi aud zgomote în bucătărie, farfurii care se lovesc una de alta, tacâmuri care scârţâie.

Trag pe mine un halat şi, cu mâna la cap, ca să-mi apăr mahmureala de vreun alt sunet brutal ce-ar putea veni din cealaltă parte a apartamentului, îmi fac uşor drum spre bucătărie. Rămân în tăcere în prag, uitându-mă la Brad şi întrebându-mă ce să fac şi ce să zic.

Mormăie ceva ca pentru el în timp ce amestecă

o omletă în tigaie. Pe masa de lângă el se află un platou de lemn pentru micul dejun, aşezat impecabil pentru o persoană. Mai sunt

acolo o pungă cu brioşe, un pahar de suc de portocale, cafea şi o vază cu trandafiri roşii imenşi şi proaspeţi.

Care-i faza? O vreme, nu scot o vorbă. Mă sprijin de tocul uşii şi-l privesc, iar după câteva secunde Brad se întoarce la mine şi sare-n sus când mă vede.

— Bună, iubito, spune el, apropiindu-se să mă sărute pe buze.

Dar eu nu pot să fac asta, nu mă pot preface că totul e în ordine, când e destul de evident că nu e deloc aşa. Mă simt de parcă mi-ar fi trădat încrederea, aşa că-mi întorc capul, lăsându-1 pe Brad să-mi mângâie obrazul.

— Scuză-mă, mai spune el. îmi pare rău pentru azi-noapte.

— Ce s-a întâmplat?

Chiar şi eu sunt surprinsă de cât de rece e vocea mea.

— Unde ai fost?

— întâlnirea s-a tot prelungit, şi s-a prelungit, şi s-a făcut atât de târziu încât am rămas să dorm la birou.

— Unde la birou ?

— Jur, spune Brad, văzând că nu-1 cred. Am dormit pe canapeaua din hol. Nu le-a venit să creadă femeilor de serviciu când au intrat azi-dimineaţă.

— De ce n-ai sunat, să-mi spui măcar pe unde eşti?

Vorbele mele sună ca un scâncet, trebuie să ţin minte să par mai furioasă şi mai puţin rugătoare.

— Ştiam că ieşi în oraş, iar atunci când s-a terminat întâlnirea era prea târziu şi nu voiam să-ţi faci griji.Aşa că m-ai lăsat pur şi simplu să cred că ai avut un accident de maşină sau ceva de genul ăsta?

— O, scuză-mă, iubito, nu m-am gândit nici o clipă c-o să-ţi faci atâtea griji. M-am gândit c-o să adormi repede, iar când aveai să te trezeşti, eu aş fi fost deja acasă.

— Nu-mi vine să cred că ai fost aşa de egoist.

Ai grijă, Jemima, ai grijă. Nu vreau să fiu chiar furioasă, pentru că e prima oară când am şi eu un iubit la modul serios, şi uite cât de minunat e, iar dacă într-adevăr mi-aş pierde cumpătul, poate că l-aş speria. Ce s-ar întâmpla atunci cu mine?

— JJ, îmi pare rău. Ai dreptate, am fost un egoist, dar n-o să se mai repete, îţi promit.

Brad arată ca şi cum ar regreta într-adevăr, pare sincer. Arată atât de chinuit de remuş- cări cum stă aşa, cu capul în pământ, pare un băieţel, absolut vulnerabil şi superb, încât trebuie să-l iert. Ce altceva aş putea face?,

Ştiu că probabil credeţi că n-ar trebui să-l iert, că ar trebui să-l fac să se simtă vinovat un pic mai mult, dar povestea e destul de plauzibilă, atâta timp cât nu răscoleşti prea adânc, şi nu vreau să răscolesc prea adânc, vreau să-l cred. In ciuda faptului că încep să apară mai multe probleme cu această relaţie pe zi ce trece, vreau măcar să mă prefac că totul e roz. Uitaţi-vă doar la noi: arătăm atât de bine împreună, suntem

cuplul perfect.

— Bine, spun eu, ridicând din umeri.

— Bine ? repetă Brad şi i se luminează faţa. Asta înseamnă că sunt iertat?

— Cred că da.Doamne, cât te iubesc, JJ, şopteşte el, punându-şi braţele în jurul meu şi sărutân- du-mă pe ceafă - singurul loc unde ştie că în mod garantat îmi trimite fiori în jos pe şira spinării.

Mă sprijin de el, simţindu-i mirosul, simţindu-i barba uşor nerasă cu obrazul, şi-mi permit să mă simt mai bine. Brad îmi cuprinde spatele uşor, mişcându-şi mâna încet în jos, până când alunecă între picioarele mele, iar eu nu-mi pot reţine gâfâitul. Ne lăsăm în jos, pe podeaua bucătăriei: curând, micul dejun a fost uitat, iar singurele sunete care se aud din bucătărie sunt şoaptele noastre şi gemetele de plăcere.

— Chiar te iubesc, îi spun eu după aceea. Probabil că asta a fost cea mai bună partidă din viaţa mea şi mă simt vinovată că l-am făcut să se simtă vinovat, când e evident că mă iubeşte atât de mult. Şi iartă-mă că am fost aşa o scorpie.

Of, Jemima, nu mai fi atât de fraieră, n-ai fost deloc o scorpie. Poate că ar fi trebuit să fii, dar mai important e că i-ai oferit lui Brad informaţia că-1 iubeşti, şi de data asta ai spus-o tu prima, n-a mai fost un răspuns la replica lui. Chiar îl iubeşti, Jemima, chiar îl iubeşti?

Cum stă ea întinsă acolo pe podea şi mângâie muşchii spatelui lui Brad, Jemima începe să creadă pentru prima oară că ar putea chiar să-l iubească, că totul ar putea merge bine, până la urmă.

— îmi iau liber azi, spune Brad, în timp ce se

duce la duş. Vreau să-mi petrec toată ziua cu tine, fără întreruperi.

Mă sărută pe omoplat când trec pe lângă el spre dormitor, goală şi - veţi fi foarte fericiţi să auziţi asta - fără nici un fel de inhibiţie.

— Serios ? Toată ziua ?

— Serios, spune el, întorcându-se către mine. M-am gândit că am putea lua prânzul împreună, poate ne dăm cu rolele mai târziu.* Cum vrei tu.

— Mi-ar plăcea enorm. Nu-mi pasă unde mergem, atâta vreme cât sunt cu tine. Singurul lucru pe care trebuie să-l mai fac e să încep articolul de care ţi-am zis. Poate că am putea să mergem la agăţat de vedete ? Trebuie să-mi vină o idee despre ce-o să scriu.

— Bârfele despre celebrităţi sunt ultimul lucru despre care ar trebui să-ţi faci griji în acest oraş, spune Brad zâmbind. Tot ce trebuie să faci este să iei un număr din *Daily Variety* sau *Hollywood Reporter* şi ai să găseşti acolo tot ce ai nevoie.

— Păi... zic eu nesigură. Poate că dacă ne-am întoarce totuşi după-amiază, aş putea lucra ceva mai târziu.

— Bun, aprobă el, închizând uşa de la baie. Sună perfect. Mă duc doar să fac un duş. Nu durează mult.

Cât stau întinsă în pat şi visez, trecând mental peste fiecare centimetru din corpul lui Brad, sună telefonul. In mod normal nu prea răspund eu la telefon, pentru că încă mi se pare un pic cam ciudat să răspund la telefon într-o casă care nu e a mea, dar Brad

e la duş, şi nu prea are sens să las robotul să preia apelul. Ar putea fi important.

Nu aud decât un geamăt lung şi apoi:

— JJ, sunt eu, Lauren. Spune-mi un singur lucru: te simţi la fel de îngrozitor ca mine ?

Râd.

— Nu, nici pe departe. Ai băut mult mai mult decât mine, ţi-aduci aminte?

îi spun despre drumul spre casă în taxi, despre cum a stat sprijinită de geam cântând cu voce subţire melodii vechi de la Abba şi * despre cum aproape că a vomat pe bancheta din spate.

— Chiar că m-am făcut de râs, nu-i aşa? spune ea.

— Absolut!

— Serios? Vocea lui Lauren se înviorează. Mai spune-mi, mai spune-mi. Mi-am făcut de cap ? Am dat numărul de telefon tuturor tipilor minunaţi de acolo?

— De fapt, chiar aşa ai făcut. L-ai strigat dintr-o parte în cealaltă a restaurantului pentru barman, dar cred că-1 nota fiecare bărbat de acolo.

— O, Doamne! îmi amintesc. Barmanul, da, îmi amintesc de el! Era atât de atrăgător pe cât cred eu?

— Chiar că eşti de groază! râd eu. Da, era pe cât de atrăgător îţi mai aminteşti. Ai marcat mai bine ca mine.

— Tu nu ieşiseşi ca să marchezi. Tu îl ai pe superbul de Brad. Deci, era sub plapumă în pat, întrebându-se ce-i cu tine?

— Nu, nu era.

Nu ştiu dacă să-i povestesc sau nu lui Lauren, pentru că am senzaţia că ştiu ce va spune : de fapt, ar fi probabil acelaşi lucru pe care mi l-ar spune şi Geraldine. Cu alte cuvinte, amândouă mi-ar spune să am grijă, să nu mă iau după aparenţe, să nu-1 cred şi, oricât de stupid ar părea, nu vreau să aud asta acum,vreau să cred că totul e în regulă şi că Brad mi-a spus adevărul.

Ascult să văd dacă mai curge apa. Brad este la duş, deci n-o să audă, iar lui Luaren îi spun o mică minciună:

— Nu era în pat când m-am întors, pentru că şedinţa s-a prelungit, dar a ajuns acasă când eram eu în pat.

Nu e tocmai o minciună, am omis doar faptul că asta s-a întâmplat să fie dimineaţă.

— Hmm, spune Lauren. Cât de târziu?

— Nu foarte târziu. Totul e bine. Eu nu-mi fac griji, deci de ce ai fi tu îngrijorată?

— Bine. Dacă e totul bine, atunci e bine şi pentru mine. Şi ce ai de gând să faci azi? Ce zici de prânz?

— Nu pot azi, Brad şi-a luat liber de la muncă şi ieşim în oraş.

— Mie mi se pare că e vorba de un bărbat vinovat.

Ei bine, asta este exact ceea ce nu voiam să aud.

— Mie mi se pare că e vorba de un bărbat îndrăgostit, spun eu, cu falsă convingere, încercând s-o fac şi pe ea să creadă şi sperând să mă fac şi pe mine.

— Atunci îţi doresc o zi frumoasă, spune Lauren. Nu-ţi face griji în privinţa mea, care o să fiu singură.

Vino şi tu! o rog, încercând să pară că vorbesc serios. Deşi cred că Lauren este fantastică, vreau atât de mult să-mi petrec ziua cu Brad, numai noi doi, singuri, încât nu vorbesc tocmai serios. Mi-ar plăcea enorm să vii şi tu, iar pe Brad nu l-ar deranja, i-ar plăcea nespus să te cunoască!Ceea ce nu este tocmai adevărat, pentru că Brad a prezentat un interes surprinzător de redus pentru ce fac eu sau cu cine mă văd când nu sunt cu el.

— Da, răspunde Lauren, cu o umbră de sarcasm în voce. îmi place la nebunie s-o fac pe însoţitoarea.

— N-ai fi o însoţitoare, spun eu, şi-mi dau seama că nu par deloc sinceră. Brad şi cu mine nu suntem aşa.

— Brad şi cu mine. Aşaaaa: e sigur un indiciu, în caz că până acum n-am avut nici unul.

— Deci nu vii ?

Cred că am cam reuşit să-mi ascund uşurarea.

— Nu. Dar mersi, JJ, e chiar drăguţ din partea ta că m-ai întrebat.

— Va fi totul bine? Ce-ai de gând să faci?

— Poate mă duc la film după-amiază. A, stai aşa, mă sună cineva pe linia cealaltă.

Stau la telefon. Şi aştept. Şi aştept. Urăsc chestia asta, nu-mi plac deloc persoanele care te lasă să aştepţi pe fir ore întregi. Tocmai când sunt pe cale să închid telefonul, Lauren revine pe fir.

— JJ? O, Doamne! îmi pare rău, dar era el, m-a sunat!

— Cine ?

— Bill! Barmanul!

-Şi?

— Şi acum am planuri pentru azi. Ne vedem la prânz.

— Să te porţi frumos, râd eu. Nu vrem să intri în necazuri.

Aşa o să fac. O să mă port frumos, da. Deocamdată n-am de gând să dau de necazuri.Râdem amândouă şi ne luăm la revedere, iar Brad iese atunci din baie.

— Cine era ?

— Lauren.

— Cine e Lauren ?

Normal: cam atât îl interesează pe Brad viaţa mea.

— Brad! îl cert eu, şi-l lovesc în glumă. Ştii bine cine e Lauren. E noua mea prietenă, cea pe care am întâlnit-o la Broadway Deli, cea cu care am ieşit azi-noapte.

— Am uitat complet că ai ieşit cu ea azi-noapte. Şi unde-aţi fost?

Brad îşi şterge părul cu prosopul în timp ce vorbeşte.

— Am fost la restaurantul acela nou de pe Main Street.

Brad se opreşte pentru o secundă şi începe din nou, dar mai încet, mai gânditor.

— Care restaurant ? întreabă el, şi vocea îi pare uşor încordată.

— The Pepper, îi răspund. A fost fantastic.

— A, spune Brad, pe un ton precipitat.

— Ai fost acolo? îl întreb.

— Asta e o întrebare-capcană? zice Brad, punându-şi prosopul jos.

Poate că sunt eu nebună, dar aş putea jura că a pălit, sub bronzul lui de aur.

— Ce naiba vrei să spui? întreb, încercând să-mi dau seama dacă a pălit cu adevărat, şi dacă da, de ce.

— Ştii că am fost acolo, spune el cu

precauţie.

— Nu, nu ştiu, pufnesc eu, complet bulversată.

— Adică ce se petrece aici?Credeam că ţi-am mai spus că am fost acolo.

— Nu, prostuţule, râd eu uşurată, dându-mi seama că e doar imaginaţia mea şi nu se petrece nimic ciudat. Nu mi-ai spus.

— A, păi, credeam că ţi-am spus, zice Brad, după care adaugă: Am fost la deschidere.

— Nu, nu mi-ai spus. E grozav, nu ? spun şi mă aşez la masa de toaletă, de pe care iau o perie de păr.

— îhâm, încuviinţează Brad.

Traversează camera, îmi ia peria din mână
şi se aşază în spatele meu, privindu-mă în oglindă şi periindu-mi părul.

— E atât de bine, murmur, închizând ochii.

— Aşa ar şi trebui să fie, spune Brad, când o bufnitură care vine de jos din hol ne face pe amândoi să tresărim. Poşta, zice el, punând peria jos.

Câteva clipe mai târziu îl aud:

— JJ, e pentru tine.

— Pentru mine ?

Ce-ar putea să fie? Simt o zvâcnire de entuziasm când o iau la fugă pe hol şi ajung la uşa din faţă, unile Brad îmi întinde o scrisoare cu scrisul inconfundabil al Geraldinei.

— E de la prietena mea Geraldine din Londra, îi spun lui Brad, care oricum nu prea e atent.

— Deschid plicul cu un zâmbet pe faţă şi trag afară nişte pagini de ziar. Citesc biletul cu urări şi râd, gândindu-mă că Geraldine nu se schimbă niciodată. Mă întreb cum se descurcă cu rubrica de sfaturi de milioane. Desfac apoi paginile prinse de bilet, întrebându-mă despre ce este vorba.Isuse!

Mâna începe să-mi tremure, şi atunci trebuie să mi-o duc la inimă, ca s-o fac să nu mai bată asa tare.

— Ce e?

Brad se uită la mine alarmat.

— Nimic, nimic.

Brad vine spre mine şi se uită la ce scrie pe pagini.

— Cine e Ben Williams ? mă întreabă.

— Cineva cu care am lucrat, îi spun eu simplu.

Dar nu-mi pot lua ochii de la pagini, scrutez toate pozele, citesc titlurile, mă întorc la poze. E Ben, dragul meu Ben. O, Doamne, n-ar trebui să mă simt aşa. Mă uit la Brad alarmată, dar el stă cu spatele la mine, nu-mi vede expresia feţei. Aşa că stau acolo şi încep să citesc, şi inima îmi bate cu putere când îl văd pe bărbatul pe care am crezut că l-am uitat - sau măcar l-am plasat cu hotărâre în trecut.

— Sigur nu e vreun fost iubit de-al tău ?

Brad îmi zâmbeşte, dar eu nu-i zâmbesc, pentru că nu-mi pot ridica privirea de la pozele cu Ben. Nu mai zic nimic şi mă duc doar în dormitor şi mă arunc pe pat, încercând să nu mai tremur, în timp ce devorez fiecare cuvânt în parte.

Nu prea sunt eu sigură cum reuşesc să mă temperez, dar în cele din urmă reuşesc, şi rezist chiar şi chemării de a pune mâna pe telefon, ca s-o sun pe Geraldine. Nu prea ştiu ce-ar trebui să simt. Cred că sunt confuză, asta ar putea fi cea mai bună descriere. Chiar credeam că îmi trecuse faza cu Ben, chiar credeam că-mi găsisem în sfârşit fericirea alături de Brad şi că voi continua să cred că Ben e atrăgător, dar aşa, la modul obiectiv, şi că de fapt nu m-ar afecta personal.

Sunt confuză şi pentru că nu-mi vine să cred că ajung să mă simt din nou ca Jemima Jones cea veche, de la care credeam că mi-am luat adio, numai când îl văd, citind pur şi simplu despre un bărbat pe care-1 cunosc, un bărbat pe care credeam că l-am iubit cândva.

Dar Ben nu e aici, îmi spun eu atunci, şi chiar dacă ar fi fost, n-aş avea nici o garanţie. Bine, arăt eu complet diferit acum, dar el n-a manifestat nici un interes în trecut, şi este deci foarte probabil că n-ar face-o nici acum.

Mă uit apoi la Brad, acest bărbat cât un munte, ca un leu de aur. Ştiu că ar putea foarte bine să aleagă alte femei, dar el m-a ales pe mine, ceea ce trebuie să însemne că sunt foarte norocoasă. Mă rog, e drept că-mi fac griji uneori că n-avem noi prea multe în comun şi poate că ar trebui să avem, şi câteodată chiar mă trezesc că-1 compar cu Ben, şi atunci, exceptând partea cu fizicul, Brad pierde cam urât. Dar de-asta încerc să nu fac asta chiar mereu; poate că n-avem

noi acelaşi gen de relaţie, din aia cu tachinări, aşa cum eram cu Ben, dar Ben nu m-a dorit niciodată, iar Brad mă doreşte.

Şi e bun cu mine,[7]şi se poartă frumos. Bine, noaptea trecută a călcat strâmb, dar munca e muncă, şi trebuie să încerc să înţeleg şi această parte a vieţii. Sunt norocoasă, trebuie să mă consider norocoasă. Adică, uitaţi-vă doar la el.

A, da. Şi încă ceva: sexul este, desigur, uluitor.

Şi chiar petrecem o zi încântătoare. Facem o plimbare până la capătul digului din SantaMonica, unde ne aşezăm pe o bancă şi privim oceanul. Brad încearcă să mă convingă să facem un drum cu maşina pe teren, dar refuz, pentru că m-aş simţi ca o turistă acum, când încerc să mă simt ca o nativă, ca soţia lui Brad. Având în vedere că n-au trecut decât patru săptămâni şi jumătate, mă gândesc că mă descurc destul de bine.

Ne plimbăm înapoi în lungul digului, ţinân- du-ne de mână, şi zâmbesc în sinea mea când văd cum se uită celelalte femei la Brad. Brad mă face să râd când îmi arată o femeie îmbrăcată ciudat şi-mi şopteşte:

— Doar uită-te la asta! Ce naiba poartă? Dumnezeule, cizme de cowboy pe picioarele alea oribile şi fusta aia mini îngrozitoare.

încerc din răsputeri să-l îndes pe Ben în străfundul minţii mele* încerc să continui să-mi amintesc cât de norocoasă sunt să am un bărbat ca Brad.

Intrăm un pic în ocean şi ne bălăcim ca doi copii, ţipând şi strigând şi stropindu-ne unul pe altul. După ce ne giugiulim în nisip, în strigătele de încurajare venite de la un grup de băieţi care stau lângă un casetofon de ghetou, ne continuăm plimbarea, până ce dăm de Shutters on the Beach, cel mai tare hotel din zonă, după cum spune Brad.

Mergem prin hol şi chiar că e frumos. Modele de lemn strălucitoare, canapele umflate, tapiţate cu damasc alb, vaze frumoase cu trandafiri proaspeţi, aşezate pe mobila veche. Mergem prin hol şi ne aşezăm

pe terasa cu vedere la ocean, desfătându-ne cu mâncarea delicioasă şi alintându-ne unul pe altul.

După prânz ne întoarcem înapoi acasă, luăm maşina şi Brad mă duce la Pacific Palisades, unde parcăm maşina şi mergem într-o excursie de două ore prin munţi. Ei bine, asta da viaţă : respir aer curat şi proaspăt şi păşesc alături de bărbatul meu cel superb.

Ne întoarcem, facem baie împreună şi normal că, dintr-una în alta, ajungem la un preludiu nebunesc, ud şi plin de săpun în cadă - când sună telefonul.

— Lasă-1, murmur eu, la un pas de orgasm.

— Nu pot, geme Brad, care se ridică şi se duce la telefonul din dormitor, iar eu mă rostogolesc şi mă vait. Alo ? îl aud spunând. A, bună.

Se lasă o tăcere scurtă, timp în care presupun că ascultă pe cineva. Trag un prosop de pe suport şi mă înfăşor în el, încă încălzită de delicioasa senzaţie de după ce facem dragoste, întrebându-mă cum naiba am putut să ratez acest sentiment incredibil vreme de atâţia ani.

Ştiu că sună nebunesc, dar sunt sigură că-1 aud pe Brad vorbind în şoaptă.

în cele din urmă, închide telefonul, dar nu vine înapoi în baie, ci se duce la bucătărie, aşa că-1 urmez, întrebându-mă dacă nu cumva o iau razna.

— Cine era la telefon? întreb, încercând s-o fac să sune ca o întrebare întâmplătoare.

— La telefon? A, de la sală.

— De ce vorbeai în şoaptă ?

Se uită la mine ca şi cum chiar aş fi nebună.

— Ce tot spui acolo? exclamă. Nu şopteam, mai zice, iar eu îl cred.

Am fi zis că e ciudat. De fapt, ne-am fi gândit probabil că e de o mie de ori mai mult decât ciudat, dar Jemima nu e de aceeaşi părere.
Jemima refuză să gândească aşa, iar când Brad pleacă peste o jumătate de oră să rezolve o problemă la serviciu, îi spune c-o iubeşte, iar ea îl crede.

Când se aşază în cele din urmă la biroul lui Brad să lucreze ceva, mai citeşte o dată articolul despre Ben Williams. Ben a fost o fantezie, îşi spune ea. Brad este o realitate. Sunt mult mai fericită cu Brad decât aş fi putut fi vreodată cu Ben. Şi cu asta deschide *Hollywood Reporter* şi începe să caute prin rubrica de evenimente.

CapitcM **obuâzeci** şi şase

Ben a vrut s-o sune pe Jemima, chiar a vrut, dar când eşti celebru şi ai un orar de muncă ce-ţi spune că trebuie să lucrezi mai tot timpul şi să mergi la lansări sau la inaugurări de supermarketuri sau să dai interviuri presei când nu lucrezi - atunci e foarte uşor să uiţi să faci chestii din astea, cum ar fi să-ţi suni vechii prieteni.

Este încă şi mai uşor să uiţi să-i suni când arăţi bine şi eşti singur şi te-ai culcat cu şefa - ceea ce pare să fi dat naştere la reacţii complet diferite. Tu crezi că e cea mai mare greşeală pe care ai făcut-o vreodată şi încerci s-o uiţi, dar şefa ta îşi petrece tot timpul încercând să-şi dea seama cum să facă să repete toată treaba.

în ultimele trei luni, Simon, unul dintre producătorii emisiunii, a tot încercat să aranjeze un interviu cu Alexia Aldridge, cea

mai tare actriţă de la Hollywood. Producătorul şi echipa lui au dat sute de telefoane impresarului, agentei ei de publicitate, asistentei. Au trimis sute de faxuri, promiţând să plătească pentru zbor, pentru cazare, doar să obţină un interviu în exclusivitate când ajunge noul ei film pe ecranele din Londra.

Impresarul a zis că da, e o idee bună, dacă pot să trimită interviul prin fax, ceea ce au şi făcut. N-au mai primit nici un semn de la el, în ciuda faptului că au mai trimis multe alte faxuri. Agenta de publicitate a zis că da, e o idee bună, dacă pot să-l trimită prin fax, ceea ce au şi făcut. N-au mai auzit nimic de la ea. Asistenta a zis că da, e o idee bună, cea mai potrivită persoană cu care să vorbească fiind însă agenta de publicitate. Când în final au reuşit să dea de ea, aceasta s-a scuzat că n-a mai răspuns şi le-a spus că a vorbit cu Alexia, căreia i-ar plăcea la nebunie să facă interviul, numai că programul ei e un pic cam aglomerat momentan, şi poate c-ar fi mai bine să vorbească cu agentul de publicitate al filmului cât mai repede posibil. De data asta, agentul de film a zis că da, că e o idee bună, şi după câteva sute de faxuri s-au pus de acord asupra orei, a datei şi a locului - nu foarte convenabil pentru ambele părţi, ci doar pentru domnişoara Aldridge.

Mai era o singură problemă, şi devenise problema Dianei Macpherson. Alexia fusese de curând la Londra şi se întâmplase să se uite la *London Nights*. Era de acord să fie intervievată de o singură persoană, şi aceea era Ben Williams. Cine altcineva?

în condiţii normale, echipa de producţie de

la *London Nights* i-ar fi spus Alexiei Aldridge că interviul urma să fie luat de reporterul lor pe showbiz - amuzant e că acesta era postul pe care-1 ocupa Ben atunci când îl remarcase ea - şi că era imposibil să fie făcut de prezentatorul emisiunii.

Numai că Alexia Aldridge acordă puţine interviuri. Chiar dacă nu face parte din aceeaşi categorie şi nu e nici de aceeaşi vârstă cu Streisand, Alexia e şi ea un fel de enigmă, aşa că faptul că a acceptat măcar să vorbească reprezintă oricum o ştire internaţională în sine, indiferent de ce-ar putea dezvălui sau nu.

Dar Diana Macpherson, care ar trebui să fie în al nouălea cer pentru această lovitură strălucită, nu e prea fericită. De fapt, nu este fericită deloc. In mod normal, ar cumpăra şampanie pentru întreaga echipă, numai că, de puţină vreme, ea a început să se gândească mai mult la viaţa ei personală. A început să privească mamele în parc şi o dată sau de două ori chiar s-a oprit să mângâie nişte bebeluşi. Diana Macpherson nu s-a gândit vreodată la ea ca la o femeie, ci mai mult ca la o maşină, dar, din anumite motive ciudate, a început să viseze la o relaţie serioasă, la căsătorie şi copii.

Nu la sex. Asta are mereu la dispoziţie, de când e aşa puternică. Diana vrea acum mai mult decât sex şi, în ciuda faptului că iniţial l-a privit pe Ben ca pe un nou amant, Diana îl vede acum într-o lumină complet diferită. Diana crede acum că Ben chiar ar putea fi bărbatul pe care îl caută. Gândiţi-vă numai ce copii frumoşi ar avea el. Ea se gândeşte. Şi se gândeşte des.

A fost convinsă că o rezolvase şi pe asta din noaptea aceea. Poate că a încercat el, Ben, s-o tot evite de atunci - poate că-şi închipuie doar -, dar tot trebuie să fi însemnat ceva pentru el şi oricum ea îl iartă, pentru că, până la urmă, e încă tânăr, deocamdată nu ştie ce-i bun pentru el. Diana Macpherson ar fi foarte bună pentru el. Din toate punctele de vedere

.Ultimul lucru pe care şi-l doreşte ea acum e să-l trimită pe Ben la Los Angeles, dar se pare că, de data asta, chiar nu mai are de ales.

Aşa că acum putem înţelege de ce nu e ea fericită. în plus, o altă problemă este desigur aceea de a găsi pe cineva care să-l înlocuiască pe Ben aproape o săptămână, cât stă el în America. Mai mult, costă bani să trimiţi o întreagă echipă de filmare în cealaltă parte a lumii. O să se facă de râs dacă Alexia Aldridge se răzgândeşte, sau se arată şovăielnică, sau decide să nu dezvăluie nimic despre film. Iar Alexia Aldridge e tânără, disponibilă şi extraordinar de frumoasă. Dar nu, îşi spune Diana atunci, poate că vrea ea să fie intervievată de Ben, dar nu s-ar deranja niciodată să se încurce cu cineva de jos, aşa cum e un prezentator de televiziune din Anglia.

Permiteţi-mi să vă dezvălui aici un mic secret, care să vă ajute să înţelegeţi pe deplin de ce îi permite Diana lui Ben să-i scape din gheare. Un singur lucru o sperie pe Diana Macpherson: audienţa. Diana Macpherson a ajuns în poziţia pe care o are fiind inteligentă, făcând mişcările potrivite şi aranjând, de exemplu, acest interviu cu Alexia Aldridge: deşi e unul foarte scump, e o mişcare bună, şi n-are de gând să piardă ocazia, chiar dacă asta înseamnă să-l lase pe Ben Williams să scape. Temporar.

Aşa că Diana îl cheamă pe Ben în biroul ei ca să-i dea veştile şi ignoră faptul că Ben arată de parcă ar fi fost chemat în camera

de tortură.

— — Avem de făcut un interviu cu Alexia Aldridge, îi spune ea.Tare, zice Ben, uitându-se la uşă şi între- bându-se cât de repede poate scăpa de acolo.

— Dar îl dă cu o singură condiţie.

— Hmm?

— Să-l faci tu.

— Okay, în regulă, spune Ben, ridicân-du-se şi pregătindu-se de plecare. Asta-i tot?

— Nu, Ben. Ia loc. Nu vine încoace, fiindcă se pregăteşte pentru noul ei film, ceea ce înseamnă că trebuie să mergem noi acolo.

— Acolo ?

Acum Ben devine interesat.

— La Los Angeles.

Figura lui Ben se luminează.

— N-am fost niciodată la Los Angeles! Doamne, e grozav!

— Nu-i vorba de distracţie, Ben, îi spune Diana cu asprime. Te trimit în două săptămâni împreună cu Simon şi o echipă de filmare. Te trimit acolo la muncă şi va fi de muncă la greu. Şi... face ea o pauză, vreau cel mai bun interviu făcut vreodată. S-a înţeles?

Diana, mânioasă de faptul că Ben a res-pins-o, se poartă mai profesionist decât a văzut-o Ben vreodată.

— Bine, Diana, acceptă el supus. îmi voi îndeplini sarcina.

— Pun pariu că asta le spui tuturor fetelor, spune ea, neputând să reziste tentaţiei de a flirta măcar un pic cu el.

Rahat, gândeşte Ben, care se

mulţumeşte să-i zâmbească dulce, râde la gluma ei şi iese din birou.

Dă fuga la Simon.

— Ai auzit? îi spune el, radiind de fericire.

— Da. E extraordinar, nu?

— Dar ne trimit acolo la treabă, Simon, şi va fi o muncă al naibii de grea.

Ben o imită groaznic de bine pe Diana, iar Simon se prăpădeşte de râs.

— Fii serios, amice, îi spune el. Interviul e într-o singură zi, după care păsărici şi băutură în restul săptămânii.

— Simon, zice Ben pe un ton serios. Eşti un tip pe gustul meu.

Ben îşi petrece restul zilei încercând să rămână la fel de entuziasmat.

— Ticălos nenorocit, murmură fiecare documentarist care trece pe lângă biroul lui, pentru că Ben nu este o vedetă pentru ei, ci un simplu coleg de muncă, cineva cu care se distrează.

Pe la jumătatea după-amiezii, Ben a redevenit suficient de calm ca să şi lucreze ceva, iar apoi îşi petrece tot restul zilei uitându-se peste tot felul de articole de presă despre Alexia Aldridge. Dacă n-ar fi fost un atât de mare amator de filme, ar fi trebuit să înceapă să se uite la filmele ei, dar, din fericire, Ben le-a văzut pe toate, şi singurul lucru pe care trebuie să-l mai facă în seara asta e să-i dea telefon lui Richard şi să-l facă verde de invidie.

Pentru Ben, cele două săptămâni au zburat, în noaptea de dinaintea plecării, îşi

aminteşte brusc de Jemima, în timp ce-şi aruncă hainele într-o valiză. S-o sune acum? Oare o să mai fie ea în Los Angeles? Să-i spună că vine acolo ? Nu, se hotărăşte el atunci, o să-şi asume riscul să o surprindă când ajunge acolo.

Să fie oare o coincidenţă ? Miniexcursia lui Ben poate părea mai mult decât o altă coincidenţă, mai ales pentru că, mulţumită Geraldinei, Ben a dat din nou năvală în mintea Jemimei dintr-o lovitură, dar poate că e chiar mai mult decât atât. Poate că soarta face în sfârşit ca Ben şi Jemima să aibă fericirea după care au tânjit amândoi, fericirea pe care au crezut amândoi c-o vor găsi, Ben în slujba lui de vis, iar Jemima în bărbatul ei de vis.

Poate că nici unul din ei n-a ajuns să fie atât de împlinit pe cât spera, şi poate că soarta va rezolva chestia asta o dată pentru totdeauna. Pe de altă parte, ar putea fi complet pe dos. Ben şi Jemima s-ar putea rata unul pe altul. Până la urmă, Ben are de muncă din greu, şi vine în LA numai pentru câteva zile. Iar Jemima poate că va reuşi să facă să meargă treaba cu Brad, pentru că se pare că el arată ca bărbatul din visurile ei, chiar dacă, în acest moment, Jemima Jones n-are parte de o zi prea bună. Ce-i drept, lucrurile astea sunt relative, şi poate că este doar din cauză că ziua de ieri, pe care şi-a petrecut-o cu Brad, a fost perfectă; poate e din cauză că azi a fost nevoită să fie un pic mai lipsită de entuziasm.

Cel puţin a găsit nişte poveşti. Acum face ultimele retuşuri la articolul ei, pentru care a reuşit să adune destul material din ziarele locale, alături de o trecere în revistă a localului The Pepper. Când termină de citit, decide că e chiar foarte bine, până la urmă. Dacă n-aţi fi ştiut, nici n-aţi fi visat că Jemima şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului singură, descriind Los Angelesul drept culmea strălucirii şi a încântării. Ar putea foarte bine să fie aşa, numai că nu e aşa şi pentru ea.

Când termină, îşi pune capul în mâini şi oftează, gândindu-se la ce s-a întâmplat mai devreme, când a fost la sală, şi întrebându-se de ce naiba e Jenny aşa de posacă.

— Bună, Jenny, i-am spus când am trecut pe lângă ea în hol.

Jenny m-a ignorat.

— Jenny?

Gata. Nu mai accept porcăria asta, şi am terminat-o de mult cu sentimentul de compasiune. Mă rog, de fapt din dimineaţa asta. Jenny s-a întors cu un oftat.

— Ce e ? făcu Jenny, părând plictisită.

— Care e de fapt problema ta?

îmi ajunsese şi eram hotărâtă să n-o las să scape de data asta.

— Chiar crezi că ţi-aş împărtăşi *ţie* din problemele mele? spuse Jenny ironic.

— Uite ce e, chiar am încercat să fiu prietenoasă, şi tu eşti pur şi simplu - practic am explodat eu - al dracului de nepoliticoasă.

— Aşa să fie ? Ei bine, nu ţin minte să-mi fi spus cineva că trebuia să fiu drăguţă cu tine.

— Sunt prietena şefului tău. Dumnezeule, nu-i vorba că trebuie, doar că nu ţi-am făcut niciodată nimic care să te rănească şi ar fi drăguţ dacă ai fi şi tu drăguţă.

— A fi *prietena* lui Brad, spuse Jenny, punând un accent obraznic pe „prietena[44], e un rahat, în ceea ce mă priveşte. Dacă-ţi închipui că vii încoace şi-ţi fluturi părul blond şi picioarele schiloade pe-aici şi ai dreptul să iei totul în primire, te înşeli.

— Despre ce dracu' vorbeşti ? Nu încerc să iau pe nimeni în primire, vin aici doar o dată pe zi.

— Las-o baltă, spuse Jenny, scuturând din cap. Nu-mi place de tine şi n-o să-mi placă niciodată, aşa că hai s-o lăsăm aşa, mai zise ea, şi dădu să se îndepărteze.

— Nu. Nu m-am putut abţine şi am luat-o de braţ. Nu vreau s-o las aşa.

Jenny se uită cu dispreţ la mâna mea de pe braţul ei, după care se eliberă cu o smucitură, se întoarse brusc la mine şi-mi spuse:

— Ia mai du-te tu dracului.

Rămase acolo pentru câteva clipe, vădit încântată să vadă cât de şocată am fost, după care plecă, şi mă lăsă tremurând ca frunza.

Dacă aş fi putut să dau de Brad, i-aş fi spus imediat ce se întâmplase, să rezolve problema, s-o dea afară, ceva de genul ăsta. Dar Brad nu era acolo, Lauren nu era

acasă, aşa că a trebuit să stau cu asta pe cap toată ziua. Şi da, sunt supărată. Sunt rănită şi supărată că mă poate urî cineva pentru nimic, pentru nimic. Deşi am terminat cu toate planurile mele de a mă împrieteni cu Jenny, urăsc confruntările. Totuşi, altceva nu mai accept, aşa că, în ceea ce mă priveşte, asta înseamnă război.

Merg în bucătărie, unde îmi torn o cola dietetică, şi mă întorc în dormitor, mă urc în pat şi mă întind după telecomandă. Dar când ajung la ea, mi se varsă paharul, şi cola dietetică se împrăştie peste tot pe cearşafurile albe de in.

Rahat! Fug la bucătărie după un şervet, dar, oricât aş freca, se pare că nu pot să scap de pete. Ştiu că Brad va înnebuni, pentru că-i place ca totul să fie perfect, dar ştiu eu oare unde sunt cearşafurile ? Ştiu pe naiba. Intr-o panică totală, caut disperată cearşafuri deschimb prin dulapul de pe hol, în cel de la baie, prin şifonierul din cameră, dar nu găsesc nimic. Aşa că, în cele din urmă, deşi mă simt un pic ridicolă, pun mâna pe telefon şi sun la sală.

— Charlene ? Sunt JJ. Sunt bine, tu ? Brad e pe acolo ? A, e într-o şedinţă ? îmi poţi face o favoare? Poţi să-l întrebi unde sunt cearşafurile curate? E o urgenţă.

Aştept câteva minute, uitându-mă la pata de cola şi îndemnând-o în gând pe Charlene să se grăbească.

— în dulapul de deasupra garderobei.

Mă uit prin dormitor şi văd la ce se referă.

— E perfect, Charlene. Mersi. Da, o zi frumoasă şi ţie, spun, şi cu asta închid telefonul.

Tocmai când sunt pe cale să mă ridic, afurisitul de telefon sună din nou. E Lauren.

— Tocmai am vărsat cola dietetică peste tot, pot să te sun eu înapoi? Trebuie să-mi schimb cearşafurile.

— Dă-le naibii, spune Lauren. Trebuie să-ţi povestesc despre ziua mea de vis. Sunt îndrăgostită.

Şi începe să-mi spună totul despre „Bill, barmanul cel sexy“ şi dă-le naibii de cearşafuri, asta e mult mai important, pentru că e vorba de prietena mea, pentru numele lui Dumnezeu. Cearşafurile vor trebui să aştepte.

— Ştii cum e când întâlneşti pe cineva şi totul e absolut perfect? mă întreabă Lauren.

— Adică aşa cum a fost cu Charlie ?

— Nu, râde Lauren. Mă refer la adolescenţă, atunci când trăieşti lucrurile alea** incredibil de romantice, care-ţi dau senzaţia că sunt scoase din filme, iar sexul nu este

no niciodată cu adevărat o problemă pentru că nici unul dintre voi nu-1 practică deocamdată.

— Da.

Şi înţeleg cumva la ce se referă, cu toate că eu n-am experimentat nimic de genul ăsta atunci când am fost adolescentă. Experienţele mele se limitau la resemnare şi la a nu fi invitată la petrecerile la care erau invitaţi toţi tipii cool.

— Jur că aşa a fost cu Bill. Am avut parte de cea mai tare zi, suspină Lauren. Ne-am întâlnit la o cafea mai întâi în locul acela de pe... cred că este pe 2nd Street... Cafe Interactive.

— Da, spun eu, şi dau din cap. O ştiu.

— Şi-apoi am fost la o plimbare pe plajă, şi m-am simţit din nou ca o adolescentă, ne-am stropit cu apa mării ca doi copii.

Zâmbesc, pentru că şi eu cu Brad am făcut exact acelaşi lucru, probabil cam în acelaşi timp.

— Şi apoi am mers să luăm prânzul.

— Nu-mi spune că aţi fost la Shutters on the Beach.

— Nu, spune Lauren, mirată. De ce să fi mers acolo?

— Doar aşa. Şi unde aţi fost?

Lauren continuă să-mi povestească şi, încercând din greu să nu mă îngrijorez în privinţa petei, o încurajez cu reprize de râsete şi aprobări, după care devin vag conştientă că acele sunete pe care le tot auzeam în ultimele secunde nu însemnau

că e telefonul defect, ci că am un apel în aşteptare.

Stai un pic, o întrerup eu pe Lauren. Mă mai sună cineva. Cum manevrezi chestia asta nenorocită?Lauren îmi explică şi fac aşa cum îmi spune: apăs pe butoanele pe care îmi spune ea.

— Alo?

— Tot eu sunt, spune Lauren.

— Rahat. Stai aşa, să mai încerc.

— Alo?

— Nu, tot eu sunt.

— Of, eu mă dau bătută. E probabil cineva foarte plictisitor, pentru Brad. O să-l ignor, tu continuă să-mi spui ce s-a mai întâmplat.

Şi Lauren face întocmai.

Ceea ce Jemima n-ar avea cum să ştie este că persoana care încearcă să sune este Brad. Brad care şi-a pierdut firea calmă, califor- niană. Brad care este panicat ca naiba şi-şi tot reapelează numărul de acasă, ca să i se spună doar că persoana respectivă vorbeşte pe altă linie, iar apelul său va fi preluat curând. Ceea ce se şi întâmplă.

— Mama dracului, ridică naibii telefonul! zbiară el, iar cei care roiesc prin jurul biroului lui îl privesc cu îngrijorare. Rahat! ţipă el, luându-şi cheile de la maşină şi fugind pe uşă afară.

— Brad? spune Jenny, care trebuia să aibă o discuţie cu el despre noile strategii de publicitate. Brad? Care e problema?

Se ridică, evident îngrijorată, şi-şi pune mâna pe braţul lui, dar Brad o ignoră şi continuă să fugă.

— Iese valvârtej din clădire, sare în maşină şi apasă la maximum pedala de acceleraţie. Nu vede pietoni, nu vede şoferi, puţin îi pasă de limita de viteză: Brad demarează în trombă, arătând din ce în ce mai mult ca unul care urmează să facă un atac de cord.Bine, dragă, spune Lauren. Ne vedem mâine.

— Şi unde te duce diseară ?

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă. îţi vine să crezi că şi-a schimbat tura pentru mine ? Mulţumesc lui Dumnezeu pentru că mi-a dat în sfârşit un bărbat normal.

— Nu vreau să-ţi stric buna dispoziţie, spun eu stricându-i buna dispoziţie, dar nu cumva îţi sună asta uşor familiar? Adică, dacă e jalnic la pat?

— N-are să fie, răspunde Lauren. îţi dai oricând seama cum va fi un tip din felul în care te sărută, şi el m-a sărutat cel mai bine.

— Credeam că Charlie era bun la asta.

— Bleah, scoate Lauren nişte sunete, ca şi cum s-ar îneca şi ar voma, iar eu încep să râd. Am minţit. Charlie era varză la sărutat.

— Brad sărută excelent.

— Da, bine. Ar şi trebui.

— Ce vrei să spui ?

— Cineva care arată atât de bine trebuie să aibă o groază de antrenament în spate.

— Nu e genul promiscuu, spun eu indignată.

— Nu asta am vrut să zic. Doar că probabil în şcoală şi-a petrecut toată

vremea pu- pându-se în spatele atelierelor de biciclete. Crezi că au aşa ceva aici?

— Nuu. Cred că probabil au făcut-o sub chestiile alea de pe care priveşti meciurile de baseball.

— Ce ? A, te referi la chestiile alea cu băncuţe.

— Ihâm, cred că se cheamă băncuţe sau aşa ceva.

— Probabil că ai dreptate. Şi ce planuri ai pentru seara asta?

— Nu ştiu. Dar oricum ar fi, nu va fi nici pe departe la fel de interesantă ca seara ta.

— Sper să ai dreptate, spune Lauren, râzând. Hai că trebuie să plec. Trebuie să mă epilez pe picioare, am de pregătit măşti de faţă, am de ras mustaţa.

— Tu n-ai mustaţă!

— A-ha! înseamnă că mă pricep.

— O s-o faceţi, nu ?

— Poţi să pui pariu că da. Mi-a ajuns s-o fac pe aia greu de băgat în pat şi apoi să descopăr că nu mă poate satisface, când e de fapt prea târziu. De data asta o să mă asigur de la bun început că e bun la pat.

— Asigură-te că folosiţi prezervativ.

— Prezervativ? Aici suntem în California, dragă. Aici tai degetele de la nişte mănuşi Marigold şi te foloseşti de ele!

Pufnesc în râs.

— Să te distrezi.

— Aşa o să fac. Şi te sun cât de repede pot.

Ne luăm la revedere şi mă uit din nou la pată, care, spre groaza mea, arată ca şi cum s-ar fî infiltrat prin cearşaf în saltea.

Mă duc la dulap panicată, mă întind şi încerc să deschid uşa, dar n-o pot apuca prea bine, aşa că trag un scaun de la măsuţa de toaletă şi aproape că reuşesc să deschid uşa, deşi mă cam clatin pe scaun.

Apoi îmi acopăr capul cu mâinile, pentru că din el cad o grămadă de chestii, care mai că nu mă lovesc, după care ajung pe jos.

— Au, strig eu, pentru că nu prea m-au ratat, o revistă m-a lovit direct în frunte şi doare al naibii de tare.

Aşa, cearşafurile. Le şi văd în fund, aşa că scot cu grijă unul, după care mă dau jos de pe scaun şi strâng lucrurile care sunt acum pe jos.

Dar ce-i cu rahaturile astea? încep să ridic hârtiile, şi apoi ceva îmi atrage atenţia: dau câteva hârtii la o parte cu piciorul să văd ce e. Şi înlemnesc.

Nu. Nu poate fi adevărat. Pentru câteva momente, lumea pare să stea în loc şi trebuie să închid ochii, pentru că poate e doar un vis urât. Când o să-i deschid din nou, *chestiile* alea vor fi dispărut şi nu va trebui să-mi fac griji din cauza asta, pentru că nu sunt sigură că pot, nu sunt sigură că am suficientă experienţă, că sunt suficient de puternică. Şi chiar dacă aş fi, nu ştiu dacă aş putea, şi of, la dracu’. De ce eu ? De ce mi se întâmplă tocmai mie asta?

Deschid ochii şi văd că nu e deloc un vis, e cât se poate de real, şi mă gândesc c-o să vomit, dar devin cumva curioasă, aşa că, în loc să alerg la baie, îmi duc mâna la inimă, care-mi bate de vreun milion de ori pe secundă şi mă dau jos fără să mă mai gândesc şi încep să mă uit prin teancul de fotografii.

OcipitcM douăzeci şi şapte

— Ei bine, asta da viaţă, spune Ben, întorcându-se către Simon şi ridicând un pahar de şampanie

— Mai bine ţi-ai pune centura, remarcă Simon zâmbind. Suntem pe cale să aterizăm.

— Nu vreau să aterizez, se vaită Ben. Vreau să rămân în acest avion pentru totdeauna.

Stewardesa trece pe lângă ei şi-i zâmbeşte lui Ben, care-i răspunde cu cel mai fermecător zâmbet şi se întoarce la Simon.

— Vezi despre ce vorbesc? Femei frumoase, şampanie pe gratis, mâncare delicioasă.

— Tu îţi poţi permite să mergi cu clasa business, mormăie Simon. Cu salariul meu de două parale, aş ajunge la clasa vitelor, cu scaune de rahat şi mâncare la fel.

— Nu eu am plătit pentru asta, spune Ben.

— Da, dar ai fost înnobilat pentru că eşti

celebru. Nu prea cred c-ar face acelaşi lucru şi pentru producătorul Simon Molloy, care munceşte de-i sar capacele, doar pentru că zâmbesc frumos.

— Dar au făcut-o deja, rânjeşte Ben.

Doar pentru că merg cu tine

.îşi pun centurile de siguranţă şi se pregătesc de aterizare.

— Unde stăm, încă o dată? întreabă Ben.

— A, spune Simon, întinzându-se spre geanta lui. Ei bine, aici chiar că trebuie să fim mândri de mine. London Daytime Television a vrut să ne cazeze la un hotel ieftin şi mizerabil, dar eu am venit cu locul ăsta numit Shutters on the Beach, spune el, după care scoate din geantă o broşură şi i-o dă lui Ben. Drăguţ, nu-i aşa?

— Drăguţ? face Ben, în timp ce avionul începe să coboare din văzduh. E pur şi simplu superb.

— Pur şi simplu superb, mai spune o dată când se îndreaptă spre recepţie - aceeaşi recepţie pe la care a trecut şi Jemima puţin mai devreme.

Ben fiind însă bărbat, nu observă detaliile aşa cum a făcut-o Jemima, deşi poate aprecia şi el frumuseţea liniştită a locului.

— Trebuie să dau nişte telefoane, iar apoi trebuie să mă întâlnesc cu agenta de publicitate, spune Simon, după ce urcă în lift după portar. Ce zici dacă ne vedem un pic mai târziu ?

— Păi, hai să stabilim, propune Ben, uitân- du-se la ceas. Nu sunt sigur c-o să fiu în stare de ceva diseară, simt deja cum mă cuprinde oboseala din cauza decalajului de fus orar.

— Bine, spune Simon, care nu se simte nici el prea bine. Dacă mă expediezi în seara asta, atunci mâine, după ce facem

interviul, trebuie să ieşim la o băută ca lumea.

— Aşa facem, zice Ben zâmbind.

— De acord.

Ben e obosit, dar e şi entuziasmat, şi cum n-are nici un telefon de dat şi nici o persoană de întâlnit, după o jumătate de oră de trecut peste sute de posturi de televiziune se hotărăşte să iasă la o plimbare.

Habar n-are încotro s-o apuce, dar nici nu-i pasă. Simplul fapt că poate merge îmbrăcat cu nimic altceva decât o pereche de pantaloni şi un tricou e suficient; simplul fapt că în cele câteva minute de când a plecat de la hotel trece pe lângă trei din cele mai frumoase femei pe care le-a văzut vreodată e suficient; simplul fapt că se află aici, în Los Angeles, e suficient.

Ben habar n-are despre traversatul aiurea. Adică nu ştie că dacă eşti destul de imprudent să traversezi la stop înainte să se facă verde, în California poţi primi amendă, ca pieton. Şi iată cum stă el colţul străzii, într-o mulţime de oameni, întrebându-se de ce nu traversează nimeni strada goală. Păşeşte înainte tocmai când un Porsche negru decapotabil frânează scrâşnind pe lângă el, ratându-1 la câţiva centimetri ; în timp ce maşina vuieşte mai departe, şoferul, un bărbat blond şi incredibil de atrăgător, îi strigă: „Boule !“. Ben rămâne locului pentru câteva secunde şi tremură, când un tânăr cu păr lung şi haine largi vine la el.

— Nu traversa până nu ai voie, frate, îi

zice el tărăgănat, după care se îndepărtează.

— A, zice Ben, revenindu-şi. Mersi.

Nu ştiu ce să simt. Nu ştiu dacă să fiu oripilată sau fascinată, dacă să râd de uşurare că nu era de vină imaginaţia mea, că de fapt era ceva în neregulă, că n-am fost eu nebună - sau dacă să vomit.

Totul pare să stea în loc. Singurul lucru de care sunt conştientă în acest moment este teancul de fotografii şi reviste din faţa mea. Mă simt cam zăpăcită, dar tot nu pot să mă opresc şi mă uit în continuare: e ca şi cum aş avea nevoie să văd asta, pentru că, dacă nu mă uit la tot, s-ar putea să nu fie adevărat.

Mă întind şi trag mai aproape una dintre revistele din grămadă. „Mare şi săltăreaţă!“ apare pe copertă: e un titlu cu litere stacojii peste poza unei femei care nu prea e femeie, ci mai mult un munte de carne. E complet goală, rânjeşte la aparatul de fotografiat şi-şi îndepărtează picioarele, probabil ca să ajute privitorul să vadă ce altfel ar rata din cauza faldurilor de piele, a hectarelor de grăsime care îi ascund complet organele genitale.

Isuse Cristoase. Cine cumpără chestii d-astea? Şi ce caută astea *aici* ? Aici, în apartamentul lui Brad.

întorc prima pagină şi citesc nota redacto- rului-şef, adresată bărbaţilor cărora le plac femeile mai mari. întorc fiecare pagină, şi ştiţi ce nu-mi vine să cred? Nu-mi vine să cred că cineva ca Brad

ar putea să se excite cu aceste femei imense, dar ce naiba caută în casa lui?

Partea mai înspăimântată din mine nu vrea să se uite, vrea să fugă plângând la fusta mamei şi să spere că lumea aia mare, rea şi obraznică e departe. Numai că partea cealaltă, partea fascinată, nu se poate opri din a tot da paginile, pentru că aceste femei sunt eu. Ele sunt ceea ce am fost eu odată, doar că eu n-am ştiut niciodată cum arătam atunci pentru că nu îndrăzneam să mă uit ca lumea în oglindă.

Obişnuiam să pretind că, dacă eu nu văd grăsimea, atunci n-o vede nimeni altcineva.

Numai că dacă mă uit mai de aproape, îmi dau seama că aceste femei nu sunt chiar ca mine. Ele afişează zâmbete cu buze groase şi lucioase, pe care şi le ling seducător când se uită înspre aparatul de fotografiat, par mândre de dimensiunile lor, de kilogramele lor, de excesul lor de grăsime, deşi n-ar trebui. Sau ar trebui să fie mândre?

Oare sunt eu nebună ? Se poate ca bărbaţii să mă fi găsit atrăgătoare pe vremea aceea, în ciuda faptului că eram supraponderală? îmi place la nebunie atenţia pe care o primesc acum că sunt slabă şi blondă, dar oare viaţa mea s-a schimbat chiar atât de mult? Da, mă simt mai bine, mai plină de încredere, dar pe dinăuntru sunt în continuare aceeaşi persoană şi, dacă e să fiu cinstită cu mine însămi, n-aş spune că sunt cu mult mai fericită acum. Nu, toată nesiguranţa pe care o simţeam pe vremea când eram grasă e

tot acolo, nu a dispărut, chiar dacă sună prostesc.

Ciudat e că oamenii mă judecă după fizic, aşa cum o făceau şi înainte, numai că acum au ajuns la o cu totul altă concluzie. Da, am un iubit, dar viaţa mea sigur nu e basmul care credeam eu că va fi. Deodată îmi dau seama că în cea mai mare parte a timpului sunt disperat de singură, chiar dacă sunt în Los Angeles, cu Brad. Sunt mult, mult mai singură decât eram acasă, în Kilburn.

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai tare îmi dau seama că nu m-anT simţit cu adevărat în largul meu de când am ajuns la Los Angeles. M-am simţit ca şi cumaş fi jucat un rol, am ajuns atât de dependentă de a fi iubita lui Brad, că am uitat cine sunt eu de fapt. Nu, nu e nici măcar de când am ajuns la LA. Dacă e să fiu cinstită, nu m-am mai simţit eu însămi de când am slăbit, înainte n-am înţeles niciodată cum mă foloseam de greutatea în exces ca să mă protejez.

Termin de citit revistele şi iau apoi un morman de fotografii. Trec prin ele încet, metodic. Fiecare dintre ele surprinde o femeie imensă şi deodată văd ceea ce explică brusc totul - şi nu mă pot abţine. Oricât de clişeizat ar părea, îmi acopăr gura cu mâna şi trag aer în piept.

Pentru că acolo e Jenny goală, în toată splendoarea. Jenny stă întinsă pe patul lui Brad, zâmbind seducător la aparatul de fotografiat. Pe patul unde eu şi Brad facem dragoste atât de des. Stă întinsă acolo de parcă ar fi al ei. Nu-i de mirare, nu-i deloc de mirare că mă urăşte. Şi atunci totul devine îngrozitor de clar.

Şi când toate încep să se aşeze la locul lor, în minte îmi rămâne un singur gând, care mă copleşeşte: ce naiba face Brad cu mine? De ce mi-a spus că mă iubeşte? De ce vrea să rămân? De ce eu?

încep să simt cumva că toate conexiunile sunt acolo, în mintea mea, numai că nu prea au loc aşa cum trebuie. Dar nu trebuie să mă gândesc prea multă

vreme la asta, pentru că, deodată, uşa dormitorului se deschide şi Brad apare în prag.

Ştiiw^n r r], n?n ră nn i miiI[1] Hi', im iJTille- r anJ ez I B-O

fac. Aştept să spunfţ£$^j№ţj$f n-o face şijtot ce aud e sunetul respiraţiei lui apăsate. Nu mai are suflu, a alergat, s-a grăbit să ajungă aici. în cele din urmă, după această tăcere lungă, mă întorc spre el, numai că nu-1 privesc în ochi, ci mă uit numai la picăturile de sudoare care încep să i se scurgă în jos pe frunte.

— Nu sunt ale mele.

Asta e primul lucru pe care-1 spune. Eu nu zic nimic, dar încep să tremur. E ca o scenă statică dintr-un film, una care te amuţeşte : nu se mişcă nimeni, dar în cele din urmă îmi regăsesc glasul.

— Presupun că le ţii pentru un prieten.

— E o poveste lungă, spune el. Dar nu sunt ale mele.

— Brad, încep eu, apăsând cuvintele. Nu sunt proastă.

Brad îşi trece degetele prin păr şi se aşază pe pat, ţinându-şi capul în mâini, şi singurul lucru la care mă pot gândi e că pare vinovat. Vinovat, vinovat, vinovat.

— Poate că ar fi cazul să-mi explici, îi spun.

Vocea asta parcă nici nu-i a mea, pentru că
e mult prea adunată, prea calmă. Nici această situaţie nu pare să fie a mea, îmi dă senzaţia că e o experienţă extracorporală, ceva ce urmăresc la cinema.

Brad tace pentru multă vreme, iar eu nu mă deranjez să-l presez. Stau şi aştept, frunzărind în continuare revistele, ca într-un vis.

— Nu ştiu ce să zic, murmură el.

— Bine, spun cu o voce rece ca gheaţa. Te ajut eu. Am dreptate să bănuiesc că aceste poze sunt ale tale?

Brad încuviinţează din cap.

— Deci probabil că le ţii aici pentru că le găseşti atrăgătoare pe aceste femei.

Brad ridică din umeri.

— Da sau nu ?

Ridică din nou din umeri.

— Da sau nu ?

— Cred că da.

— Păi şi cum ai vrea să explici asta ?

Şi atunci scot poza lui Jenny, pe care o pun în faţa lui Brad, care oftează adânc şi-şi lasă capul în mâini, cum am făcut eu mai înainte, ca un copil, ca şi cum totul are să dispară dacă închide ochii, ca şi cum, dacă el nu mă vede pe mine sau dovezile astea incriminatoare, poate că nici eu nu-1 pot vedea pe el. Ştiu cum se simte.

— Cel puţin acum înţeleg de ce mă urăşte, continui eu. Nu-i de mirare că s-a simţit al naibii de ameninţată, n-avea cum să pozeze pentru colecţia ta porno cât eram eu aici, nu?

— Nu e chiar aşa, spune o voce din uşă.

Isuse Cristoase. Nu e ziua mea bună. Jenny
stă în uşă. Brad oftează din nou şi-şi acoperă ochii.

— A, da? zic. După câte văd, Brad şi-a pierdut capacitatea de a vorbi, aşa că poate îmi explici tu cum *este* de fapt.

— îmi pare rău, Brad, spune Jenny, aşezân- du-se lângă el şi punându-şi mâna

pe umărul lui. Am venit pentru că mi-am dat seama că e ceva în neregulă când ai fugit din birou. Eşti bine?

— Dacă e bine? E de necrezut, spun eu. Scuzaţi-mă? Hei, lasă-1 pe el, pentru numele lui Dumnezeu. Vreau să-mi spui ce sunt astea.

Jenny aruncă o privire scurtă la poze.

— Bine, începe ea, fără să manifeste măcar decenţa de a arăta cea mai mică urmă de jenă. Chiar vrei să ştii ce se întâmplă?

— Da.

Deşi deodată nu mai sunt aşa de sigură.

Jenny se uită la Brad.

— îi spun eu, zice ea, şi Brad nu scoate o vorbă, nici măcar nu se deranjează să-şi ridice privirea, şi continuă să stea acolo cu capul în mâini.

— Brad şi cu mine am fost la liceu împreună...

— Ce? spun eu. Nu-mi vine să cred.

— Ai face bine s-o crezi, vine replica lui Jenny. N-am fost împreună, continuă ea, după care se opreşte. Atunci, adaugă şi ridică din umeri. Arătam cam la fel ca acum. Eram un copil supraponderal de care râdeau toţi. Sigur, aveam şi eu prietenii mei, neadaptaţii social, rataţii, tocilarii, de care nu voia să ştie nimeni.

Vocea ei se înmoaie când se uită la Brad.

— Brad era eroul liceului. Era băiatul de aur, vedeta echipei de fotbal. A ieşit cu şefa majoretelor şi eu m-am îndrăgostit de el din clipa în care l-am văzut. Nu m-a observat vreodată, desigur, nu în felul acela, dar îmi

amintesc că era mereu de treabă, niciodată nu făcea comentarii crude despre dimensiunile mele, nici nu râdea sau nu-mi striga Balena când intram în vreo încăpere. Le spunea celorlalţi să tacă, să înceteze să-şi bată joc de mine, le spunea să mă lase în pace, ceea ce nu mă făcea decât să-l iubesc şi mai mult. Abia după ce am terminat şcoala mi-am dat seama de ce îmi ţinea partea. Pe vremea aceea, el absolvise de mult şi plecase la colegiu, iar eu am rămas aici şi mi-am luat o slujbă de secretară. Am devenit foarte apropiată de o femeie cu care lucram, pe nume Judy. Ea obişnuia să spună că sunt exact cum fusese ea când era copil, şi Judy arăta exact ca mine, era la fel de grasă. într-o zi, eram la muncă şi am adus vorba de şcoala la care am mers. „Trebuie să-l ştii pe fiul meu“, mi-a spus ea atunci, şi a scos din portofel o poză de-a lui Brad. îmi amintesc că mă holbam la poza aia uluită, nevenindu-mi să cred. Deşi am recunoscut că-1 ştiam, nu i-am spus niciodată ce simţeam pentru el. Chiar şi după ce am plecat de acolo, am păstrat legătura cu Judy, care-mi spunea mereu ce mai făcea fiul ei. N-am avut niciodată iubiţi la modul serios, aşa că n-am simţit niciodată că ar fi cineva interesat de mine, dar n-am renunţat niciodată la visul că Brad şi cu mine vom fi într-o zi împreună.

Nu mă mai uit la poze. Nu îmi pot lua ochii de la Jenny. Deşi ştiu că ar trebui s-o urăsc, pentru că mi-a distrus viaţa, nu o pot urî. Stau aici şi o ascult, şi aud povestea vieţii mele.

— Judy îmi tot spunea despre prietenele lui, continuă ea. Numai că se părea că nici o relaţie nu ţinea, iar apoi acum câţiva ani mi-a spus că e în LA, că începuse afacerea asta cu sala şi că-şi căuta o asistentă. M-am tot gândit la asta şi-am ştiut că trebuia să vin aici, trebuia să fiu cu el. Chiar dacă nu s-ar fi întâmplat nimic, până la urmă, ştiam că singura cale de a fi fericită este să fiu alături de Brad, aşa că am plecat din oraşul natal şi am luat un autobuz spre Los Angeles. Nu credeam că Brad o să-şi amintească măcar cine eram, dar m-am dus la sală şi el a rămas cu gura căscată când m-a văzut - Jenny zâmbeşte uşor când îşi aduce aminte de asta - şi am început să lucrez pentru el chiar din ziua aia. Două luni mai târziu, am avut o petrecere la serviciu, şi Brad m-a condus acasă. A intrat la mine şi asta a fost tot. Ne-am îndrăgostit.

Jenny face o pauză şi n-o las să continue, nu cred că vreau să aud mai multe, nu mai vreau să aud despre ei doi îndrăgostiţi. Vreau doar să aud răspunsurile la întrebările la care nu mi s-a răspuns. In cele din urmă toată chestia asta sordidă începe să se scufunde, şi vocea mea se aude şoptit:

— Şi atunci de ce sunt eu aici ?

Vocea lui Jenny se înăspreşte din nou.

— Crezi că e uşor să arăţi cum arăt eu, într-un oraş ca ăsta? spune ea. Crezi că nu ştiu ce gândeşte lumea despre mine, ce ar crede despre Brad dacă ar şti că suntem împreună ?

Să ştiţi că e ciudat, dar începe să îmi

pară rău pentru ea. încep să înţeleg, pentru că, deşi nu sunt aici de multă vreme, ştiu deja cât de superficial e Los Angelesul, cum te acceptă oamenii numai dacă eşti frumoasă. Şi slabă.

— Aşa că de-asta eşti tu aici, oftează Jenny. Pentru că Brad avea nevoie de o prietenă trofeu. Avea nevoie de cineva care să fie blondă şi slabă.

Dispreţul din vocea ei mă loveşte ca o palmă peste faţă:

— Avea nevoie de cineva ca tine ca să arate că a reuşit, adaugă.

— Dar de ce accepţi tu aşa ceva?

Tot în şoaptă vorbesc şi nu ştiu sigur de ce. Poate pentru că nu-mi vine să cred ceea ce tocmai am auzit, sau poate pentru că nu-mi vine să cred cât de tare doare. Nu numai pe mine, dar şi pe Brad. Şi pe Jenny.

— Pentru că îl iubesc, spune Jenny simplu, şi o lacrimă i se rostogoleşte în jos pe obraz. II iubesc, şi ştiu cum e oraşul ăsta, şi înţeleg de ce are el nevoie de cineva ca tine. Trebuie să înţeleg. Nu am de ales.

— îmi pare rău.

Cuvintele lui Brad ies tot şoptit şi se uită în sus, în ochii lui Jenny.

— îmi pare rău, Jenny. Se uită la mine : Şi îmi pare rău, JJ. N-am vrut niciodată să te rănesc. Mi-aş fi dorit să nu fi aflat niciodată.

— Ce? Asta chiar că nu-mi vine să cred. Te gândeai că-ţi vei putea petrece tot restul vieţii cu amândouă?

Brad ridică din umeri.

— Nu ştiam ce altceva să fac.

— Nu-mi vine să cred că sunt aici, spun eu şi cuvintele îmi ies înainte să apuc măcar să mă gândesc la ele.

Nu-mi vine să cred că aud asta. Mă uit în tavan.

— De ce eu ? întreb. De ce a trebuit să mi se întâmple mie asta? Mă uit la Brad. E adevărat, nu-i aşa? spun eu, pentru că o clipă am crezut că poate a inventat Jenny toate astea, că poate a găsit ea o modalitate să mă rănească teribil, să câştige războiul.

Dar nu mai e nevoie să aştept vreun răspuns de la Brad. Văd în ochii lui că ăsta e adevărul, şi-mi mai dau seama că e adevărat din felul în care Jenny îi ia mâna şi el nu şi-o retrage.

Mă ridic şi mă duc spre şifonier, ignorându-i pe amândoi. Când încep să-mi scot hainele de pe umeraşe şi să le arunc pe pat, devin vag conştientă că Brad şi Jenny au părăsit camera. Brad şi Jenny. Până şi numele lor mă fac să mă simt rău.

Dar în afară de senzaţia de rău, nu mai am nici un alt sentiment. Nu simt nici furie, nici mâhnire, nici măcar prea multă durere. Amorţeală. Mă simt doar amorţită. îmi scot valiza şi încep să-mi strâng hainele, aruncând lucrurile la grămadă, fără să mă mai deranjez să le pun în ordine, să le netezesc sau să le îndes. Deodată, simt nevoia copleşitoare să ies de-acolo. Rapid.

Brad se întoarce în dormitor.

— Jenny a plecat, spune el încet.

— Şi eu am să fac la fel, îl anunţ cu răceală. Imediat ce am împachetat, am şi plecat de aici.

— Nu trebuie să pleci, spune el.

Ce ? Am auzit oare ce cred eu că am auzit ?

— Ai înnebunit complet ?

— Vreau să spun că am camera de oaspeţi. Ai putea sta acolo.

— Nu fi ridicol.

— Unde ai să te duci ?

— Nu ştiu. Şi cu toate că mă gândesc s-o sun pe Lauren cât de repede posibil, nu intenţionez să-i spun asta şi lui. Uite ce e, îi zic. Aş vrea să fiu singură, dacă se poate.

— Bine, acceptă el. O să te mai văd vreodată?

— Tare mă îndoiesc.

Iar când mă uit la el îmi dau seama că de fapt e pentru prima oară când îl văd cu adevărat. în ciuda durerii, a decepţiei şi minciunilor, este în continuare cel mai arătos bărbat pe care l-am văzut vreodată. Numai că înfăţişarea nu înseamnă nimic. Bun, arată bine.Şi ce ? Brusc, îmi dau seama că asta e cam tot ce a fost Brad pentru mine. Un bărbat atrăgător. M-am îndrăgostit de cum arată, nu de cine este el.

Şi cel mai important e că m-am îndrăgostit de el pentru că m-a dorit. A fost primul bărbat care a arătat vreun interes pentru mine şi am fost flatată. O, Doamne, mă gândesc, de ce n-am realizat eu asta înainte, cred că am simţit că trebuie să-l iubesc.

Brad pleacă, iar eu pun mâna pe telefon să sun la compania aeriană.

— As dori să-mi schimb biletul către Londra, îi spun fetei de la rezervări.

— Sigur, doamnă. Spuneţi-mi numai ce zbor este şi când vreţi să zburaţi.

— LAX către Londra, Heathrow. Cât de repede posibil. Puteţi să-mi rezervaţi un loc la zborul de diseară?

îi spun numărul zborului şi-mi ţin respiraţia.

— Mă tem că avionul este deja plin, doamnă. Puteţi aştepta pe fir cât verific eu pe computer ?

Aştept, şi picioarele mele bat nerăbdătoare în podea. Când revine parcă au trecut ore întregi:

— îmi pare rău, e plin, dar avem un loc pentru zborul de mâine.

— Slavă Domnului.

Răsuflu uşurată.

— Dar ştiţi că va trebui să plătiţi tot biletul.

— Ce?

A înţeles greşit, trebuie să fi înţeles greşit.

— Dar mi-am schimbat zborul acum câteva săptămâni cu 100 de dolari şi am înţeles că asta era taxa.

— Mă tem că acum e plin, şi nu mai putem face asta.

— Şi cât ar fi biletul întreg?

— Ar fi 954 de dolari, plus taxele.

Poate că n-am auzit eu bine. Strâng receptorul şi şoptesc:

— Ce?

— 954 de dolari, plus taxele.

— Dar nu-mi pot permite.

Fac repede nişte calcule în minte, cam cât ar însemna asta în lire, şi vine în jur de 700 de lire! Nu se poate, n-am atâţia bani.

— îmi pare rău, doamnă, dar asta e tot ce pot face.

— Deci vreţi să spuneţi că va trebui să aştept până când sunt programată ca să plec acasă? Nu-mi pot schimba biletul din nou pentru 100 de dolari?

Nu-mi vine să cred că mi se întâmplă tocmai mie una ca asta, pur şi simplu nu pot să cred.

— Mă tem că nu.

— Lăsaţi, oftez eu. Atunci nu-mi rămâne decât să stau în locul ăsta uitat de Dumnezeu, nu-i aşa? Mersi, spun eu, şi închid telefonul, simţind că-mi vine să

plâng.

Lauren, trebuie s-o sun pe Lauren şi, să vedeţi surpriză, nu e acasă. Probabil că e cu barmanul ei - şi atunci îmi dau seama. Sunt singură. Din nou. Am venit aici ca să fiu cu Brad şi acum el m-a lăsat şi asta e, sunt într-un oraş ciudat, cu o singură prietenă care nu e acasă, şi sunt complet singură.

Nu mă pot abţine, nu-mi pot opri lacrimile, care încep să mi se rostogolească în jos pe obraji: în câteva secunde trag adânc aer în piept, hohotind ca un bebeluş. îmi trag genunchii la piept şi-i legăn cu mâinile, plângând ca şi cum inima ar sta să mi se frângă. Opreşte-te, încerc să-mi spun. Nu merită, dar tocmai când mă gândesc la asta, îmi dau seama că n-are nici o legătură cu Brad. E vorba despre mine, e vorba despre faptul că te gândeşti în sfârşit că ai găsit pe cineva cu care să-ţi petreci restul vieţii şi nu îţi dai seama că nu eşti destul de bună pentru el; e vorba despre faptul că te gândeşti că, dacă eşti blondă, şi slabă, şi perfectă, asta îţi va aduce automat fericirea, dar apoi descoperi că viaţa e plină de tot atâtea dezamăgiri ca şi înainte.

Plâng până ce lacrimile îmi seacă, şi când am terminat, îi las un mesaj lui Lauren pe robot.

„Sunt JJ“, spun eu, printre sughiţuri. „S-a întâmplat ceva îngrozitor, am nevoie de un loc unde să stau. Orice ai face, nu mă suna la Brad. Plec acum şi am să continui să te sun până dau de tine. Vorbim curând." Şi închid telefonul.

Capttodud douăzeci şi opt

îmi trag valiza pe hol, mulţumind lui Dumnezeu că Brad nu s-a oferit să mă conducă. E atât de grea încât probabil c-o să-mi rupă spatele, dar mai bine mă schilodesc decât să accept vreun ajutor de la el acum.

Duc valiza la uşa din faţă, iar taximetristul se repede afară şi mă ajută.

— încotro ? întreabă el când mă aşez pe bancheta din spate.

— Habar n-am.

Se întoarce şi mă priveşte ciudat.

— Nu ştiţi unde mergeţi?

Scutur din cap şi, când fac asta, îmi curg primele lacrimi, dar nu într-un torent - e câte o singură lacrimă care îmi alunecă în jos pe obraz.

— Sunteţi bine ? mă întreabă el cu blândeţe.

— Da, îi răspund, şi încerc să zâmbesc. Voi fi bine.

Stăm acolo ceva timp şi el aşteaptă să-mi

revin. Când îmi şterg ochii, îmi amintesc de mallul Santa Monica, de restaurante, iar nările mele se umplu deja de mirosurile amestecate, şi ştiu sigur că singurul lucru care mă va face să mă simt mai bine acum este mâncarea. Multă. Cât de multă pot mânca.

Poftele. Uitasem de pofte, dar acum am parte de cea mai mare poftă din viaţa mea şi, dacă vreţi să ştiţi, nu stau şi mă gândesc la lăptuci sau la prăjituri de orez sau chiar la o felie de pâine. Stau şi mă gândesc la costiţă goală, la tăiţei de Singapore, la paste, biscuiţi şi prăjituri de pe care se scurge zahărul şi crema.

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai vii îmi apar imaginile, până ce aproape că ajung să miros mâncarea, s-o gust, s-o văd cum îmi face cu ochiul, de departe.

— Mergem la mallul Santa Monica, îi spun eu şoferului, nemaipăsându-mi de regimul obsedant fără grăsimi, fără colesterol. Puţin îmi pasă de tot, vreau doar să mă înfrupt.

— Sunteţi sigură că v-aţi revenit? mă întreabă el când îmi trag valiza pe scările mallului.

— Sunt sigură, îi răspund, şi deschid uşile.

De unde să începi, când eşti pe cale să ai parte de cel mai mare festin din viaţa ta şi poţi să alegi practic orice fel de mâncare din lume ? Nu prea contează, pentru că-mi propun să încerc din toate şi încep cu un sendviş de la magazinul de delicatese.

Nu mă deranjez să mă aşez la una din mese, stau pur şi simplu lângă tejgheaua de la magazinul de delicatese, îndopându-mă cu un sendviş cu pastramă şi pâine de secară, pe care aproape că îl devorez.

Ajung apoi la standul de hamburgeri, unde trec peste hamburgeri şi merg pe cartofi prăjiţi. Mă opresc la standul cu mâncare chinezească şi cer tăiţei de Singapore şi costiţă goală, moment în care chiar mă aşez, pentru că aşa mi-e mult mai uşor să trag carnea de pe os cu dinţii

.Ceva dulce, dulce, dulce. Merg la patiserie şi cumpăr o pungă cu şase cornuri calde cu scorţişoară, pe care mi le îndes în gură în decurs de câteva minute.

Şi acum? Mă uit înjur şi, deşi am stomacul plin, ştiu că nici măcar n-am început bine, dacă am de gând să-mi umplu golul imens ca un abis din sufletul meu. Magazinul de bomboane. Umplu o pungă de hârtie cu dulciuri de toate felurile imaginabile şi chiar înainte să plec din magazin, îmi îndes în gură câteva mâini pline de dulciuri, pe care aproape că le înghit întregi.

Plec de la mall şi trag valiza la o cabină telefonică de afară, desfăcându-mi cei doi nasturi de sus ai pantalonilor strâmţi de dril, care acum îmi presează dureros carnea. Când formez numărul, îmi frec stomacul ca să încerc să dispersez durerea provocată de atâta mâncare şi mă blestem pentru că port o bluză albă şi scurtă în loc să am pe mine o bluză voluminoasă care să-mi ascundă păcatele.

— Lauren ?

— Am fost atât de îngrijorată! ţipă Lauren în telefon. Nu-mi spune nimic acum, numai mişcă-ţi fundul încoace.

— O, mersi, mersi, mersi.

— Nu fi fraieră, spune Lauren. Pentru ce sunt prietenele?

Ben s-a plimbat prin Santa Monica pentru multă vreme - lui i s-a părut că au trecut ore întregi. A descoperit că strada cea mai aglomerată pare să fie 3rd Street Promenade, şi încă încearcă să treacă peste faptul că există un supermarket virtual, adică un magazincomputerizat unde intri, accesezi şi comanzi tot ce ai nevoie pe computer.

Se opreşte să bea o cafea la cafeneaua Barnes & Noble şi stă acolo o bună bucată de vreme, bucurându-se de cappuccino şi de oameni. Avea de gând să cumpere o carte, dar n-a găsit nimic altceva în afară de cărţi ecranizate, aşa că ia ziarul local lăsat de cineva pe masă lângă el şi-l răsfoieşte alene.

După o vreme, se decide să se întoarcă la hotel. Trece de colţ şi o ia pe lângă o cabină telefonică. Bărbat fiind, privirea îi rămâne aţintită la spatele perfect al femeii de la telefon. De ce nu există astfel de femei şi în Anglia, se gândeşte el, uitându-se la curbele feselor ei tari şi la coapsele musculoase şi bronzate, şi la pielea aurie acoperită de nişte pantaloni scurţi de dril pal şi o bluză scurtă albă. Ben trece pe lângă ea şi se întoarce, sperând să-i vadă chipul încadrat de coama de păr blond, dar fata s-a şi întors, iar Ben zâmbeşte în sinea lui şi se duce înapoi la hotel.

— Doamne, arăţi groaznic, îmi spune Lauren după ce deschide uşa.

Mă simt groaznic, iar în timp ce mă strecor pe lângă Lauren, apucându-mă cu mâna de gură, prind o imagine fugară în oglindă şi văd că pielea mea aurie nu mai e

aurie, ci are mai degrabă o nuanţă neobişnuită de verde.

— Pe acolo, spune Lauren, arătând spre hol. Repede.

Merg împiedicat pe lângă ea şi mă prăbuşesc în genunchi în faţa vasului de toaletă. Iese pastrama cu pâine de secară. Ies tăiţeii de Singapore şi costiţele. Ies cartofii. Ies comurile cu scorţişoară. Şi, în final, ies şi dulciurile.

După ce s-a terminat totul, după ce n-a mai rămas nimic, îmi odihnesc capul pe vasul de toaletă. îmi deschid ochii şi nasul îmi tot curge, şi sunt conştientă că Lauren stă în spatele meu, frecându-mă delicat pe spate.

— Uite-aici, spune Lauren, dându-mi nişte şerveţele. îţi aduc un pahar cu apă.

Vine înapoi şi mă ajută să mă ridic în picioare.

— Sărăcuţa de tine, murmură ea. Tremuri toată.

Mă conduce pe canapea, după care dă fuga înapoi în dormitor şi vine înapoi cu o pătură cu care mă înveleşte.

Lauren nu spune nimic, stă doar lângă mine şi-şi pune braţele în jurul meu. Când în sfârşit mă loveşte durerea şi şocul, îmi sprijin capul de umărul ei: de asta am nevoie acum, să aibă cineva grijă de mine, să fiu tratată ca un copil, să mă simt păzită şi în siguranţă, pentru prima oară de nu ştiu când.

— Ce zici de o ceaşcă de ceai cald şi dulce ? spune ea în cele din urmă, iar eu încuviinţez din cap.

— Eşti atât de englezoaică, reuşesc eu să articulez cu un zâmbet slab, când Lauren

vine înapoi cu două căni aburinde.

— Nu sunt chiar atât de englezoaică. N-ai să vezi lapte sau zahăr, ci doar înlocuitor de lapte degresat şi îndulcitor. Deci, spune ea şi se aşază, ce s-a întâmplat?

îi spun. Totul. Lauren rămâne cu gura căscată, iar când am terminat, mă uit la ea, în căutarea unei reacţii, dar ea nu poate vorbi.

— Spune ceva, o rog eu.

— Nu pot, spune Lauren. La dracu\

— Ştiu.

— La dracu’, spune ea din nou.

— Da.

— La dracu’.

— Lauren!

— Scuză-mă, doar că nu ştiu ce altceva să spun. Nu-mi vine să cred. Asta nu se petrece în realitate, nu?

— Asta credeam şi eu, dar mi-e teamă că da.

— Ce nenorocit, oftează Lauren.

— Da.

— Şi ce scârbă.

— Asta nu ştiu, spun eu şi ridic din umeri. Poate crezi că mi-am ieşit complet din minţi, dar ştii ce? De fapt, îmi pare rău pentru ei. Adică, îmi pare extrem de rău că m-am băgat în povestea asta...

— Am observat, remarcă Lauren zâmbind.

— Da, bine. Dar mă gândesc la cât de oribil trebuie să fie pentru ea.

— Chiar că ţi-ai ieşit din minţi, zice Lauren cu neîncredere.

— Poate, dar eu ştiu cum e să fii ca ea.

Singurul lucru pe care nu-1 pot crede este că se poartă aşa cu ea.

— Hei, JJ ? Dar cum s-a purtat cu tine ?

— Şi asta.

— Ei, bine că ai scăpat de el, ce pot să zic?

— Ai dreptate. Ai dreptate. Ştiu că ai dreptate.

— Vrei să mai scot câteva clişee?

încuviinţez din cap.

— Mai are balta peşte.

— Bărbaţii sunt ca autobuzele: pierzi unul, vine altul.

— Binele cu forţa...

Asta ce legătură are?Lauren dă din umeri.

— Nu ştiu, doar ţine minte că atunci când sunt prea mulţi...

— Of, Lauren.

O înghiontesc uşor şi ea-mi zâmbeşte, pentru că ştie că mă simt deja un pic mai bine.

— Vezi, spune Lauren. Există o luminiţă la capătul tunelului, şi amândouă începem să râdem. Aşa e mai bine, continuă ea. Poţi să stai aici cât de mult vrei tu.

— Asta e altă problemă, spun eu nefericită. Am încercat să-mi schimb zborul azi dar nu-1 pot lua mai devreme dacă nu plătesc biletul întreg.

— Deci cât o să mai stai ?

— Cam două luni. Ei bine, acum chestia asta chiar că mă sperie. Pot să-mi găsesc un loc unde să stau, poate chiar un apartament sau vreun hotel ieftin, spun.

Ceea ce desigur că nu pot, pentru că n-am bani.

— Ce ? Când am o canapea extensibilă perfectă? Stai aici, gratis, pentru că e loc destul pentru amândouă. Şi cu asta am încheiat discuţia.

Mulţumesc lui Dumnezeu. E exact ceea ce am sperat că-mi va spune.

— Lauren, ce m-aş face eu fără tine ?

— Mai exact, ce m-aş face eu fără tine ? spune Lauren zâmbind.

— Dar ce mă fac fără bani ? Adică, am rubrica de la *Kilburn Herald* şi o parte din salariul meu, dar asta nu mi-ajunge.

— Eşti jurnalistă, JJ. Banii sunt ultimul lucru pentru care să-ţi faci probleme. In primul rând, pot să aranjez cu redactorul-şef de la revistă să-ţi dea ceva de făcut.Poftim ?

— Da. Poţi să scrii pentru revistă despre nenorociţii care arată bine.

— Adică să-mi spun povestea?

— Nu chiar. Dar poţi să povesteşti lucrurile de bază, iar noi o să păstrăm toată povestea pentru un articol de fond, care nouă nu prea ne-ar folosi, din păcate. Dar pentru asta poţi scrie un pic la persoana întâi şi poţi extinde ideea principală, adică felul cum suntem noi atraşi de aspectul fizic, cum suntem orbiţi de dorinţă şi cât de uşor e să te îndrăgosteşti de cineva din cauza felului în care arată, nu pentru ce fel de persoană este, de fapt.

— Pentru revista ta ?

Lauren încuviinţează din cap.

— Eşti sigură că vor ei asta ?

Ea dă din nou din cap, iar eu mă gândesc deja cum deschid revista şi-mi văd articolul şi numele cu majuscule: gândurile mele au efectul scontat, pentru că încep să simt că am totuşi ceva pentru care să privesc înainte.

— Nu-ţi face griji. Ştiu că poţi. Apoi, spune ea, luându-şi cartea de telefon, am să sun la *Cosmopolitan* din Londra, iar tu le vei propune un articol pe tema poveştilor de dragoste prin internet, şi aici îţi vei spune toată povestea. Toată povestea.

— Dar nu mă pot da în judecată?

De parcă ar citi ticăloşii şi scârbele *Cosmopolitan-ul* englezesc? Oricum, tot ce ai de făcut e să-ţi schimbi numele şi ai scăpat. JJ, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa banilor. Sunt sute de lucruri despre care poţi scrie aici, articole pe care le poţi trimite la reviste şi ziare din Londra. Gândeşte-te că eşti în Los Angeles, locul unde se află toate vedetele, aşa că fugi la telefon şi aranjează nişte interviuri. E atât de uşor.

Chiar încep să mă simt mai bine. Mult mai bine.

— Şi între timp, când nu lucrăm, adică mai tot timpul, noi două o să ne distrăm. Dă-i naibii de bărbaţi. Noi suntem două englezoaice superbe, iar lumea e la picioarele noastre.

— Da, spun eu, şi-mi ridic cana. Lumea e la picioarele noastre. Beau pentru asta.

— Deci, zice Lauren, ce zici să începem diseară ?

— Ce să începem ?

— Să ne simţim bine.

— Vrei să spui că nu te vezi cu Bill, barmanul sexy?

— Contramandez. Noi două ieşim în oraş.

— Lauren.

Clatin din cap, încă nevenindu-mi să cred că poate fi cineva atât de drăguţ.

— Nu vreau să contramandezi. Sinceră să fiu, asta chiar m-a eliberat. Tot ce vreau să fac diseară e să mă tolănesc şi să mă uit la televizor.

— Bine, spune Lauren. Atunci ne tolănim şi ne uităm la televizor.

— Nu, spun eu cu o voce hotărâtă. Ştiu ce simţi pentru Bill şi nici nu se pune problema să-l laşi baltă. în cel mai politicos mod posibil, Lauren, îţi spun că vreau să fiu singură în seara asta.

E o minciună absolută, dar ştiu că o să mă descurc si n-am de ce să-i stric seara si lui

y y

Lauren.

— Eşti sigură ? întreabă Lauren neîncrezătoare, dar încântată.

— Sunt foarte sigură, îi răspund.Bine. E o groază de mâncare în frigider, aşa că simte-te pur şi simplu ca acasă. Mă duc să fac duş, dar ce zici să-ţi pregătesc apoi o baie caldă şi plăcută?

— Sună minunat, spun, şi chiar aşa e, numai că trebuie să mă forţez să nu mă gândesc la ultima dată când am făcut o baie cu Brad, şi la ce am ajuns să facem în cele din urmă.

înainte să plece, Lauren îmi aliniază în faţă mai multe borcănele, cutiuţe şi tuburi:

— Ăştia, spune ea pe un ton serios, sunt copiii mei. Foloseşte-i cum trebuie, după care-mi trimite un sărut în aer şi dispare.

Desfac fiecare borcănel, fiecare cutiuţă, fiecare tub şi trag profund aer în piept. Examinez ambalajul, citesc cum fiecare îţi va face pielea mai tânără, părul mai des, pielea mai fermă. Torn în apă jumătate de sticlă de spumant de baie cu aromă de migdale şi mă dau pe spate, cu felii de castraveţi pe ochi, un prosop umed şi cald în care mi-am împachetat părul, după ce l-am îmbibat de balsam.

După ce m-am şters cu unul din imensele prosoape pufoase ale lui Lauren, merg în bucătărie şi deschid uşa frigiderului. Ura! Pentru cineva atât de slab ca Lauren, aici se găseşte o imensă cantitate de mâncare. Fără să mă mai gândesc, scot o tavă cu sushi, un borcan de iaurt şi un pui semipreparat ambalat în celofan.

Dar nu mă opresc aici, cu toate că ştiu că ar cam trebui. Mai scot nişte pachete cu

salată gata făcută, brânză şi prăjituri fără grăsimi. Arunc o privire furişă la castronul cu pâine şi scotocesc până găsesc o felie de pâine din făină integrală.

Apoi stau la masa din bucătărie şi mănânc. Şi mănânc. Şi mănânc. Şi mănânc.

— A, salut, spune Ben, sperând că n-a greşit numărul.

Pe robot e o voce bărbătească, şi nu ştie dacă ar trebui să aibă încredere în colegele alea de apartament ale Jemimei, deşi Lisa, cea cu care a vorbit, părea mai normală decât cealaltă toantă blondă.

— Sper că n-am greşit numărul, continuă el. încerc să dau de Jemima Jones. Sunt Ben Williams, un vechi prieten de-al ei, din Londra. Sunt în Los Angeles pentru câteva zile şi mi-ar plăcea foarte mult să ne vedem, adică să mă văd cu ea, aşa că, dacă numărul e bun şi Jemima e acolo, ar putea, vă rog, să mă sune la Shutters on the Beach? Mersi, mai spune el, şi închide telefonul.

Stau întinsă în pat şi ştiu că ar trebui să mă simt vinovată pentru cantitatea de mâncare pe care am mâncat-o azi, dar nu mă simt. Mâncarea de la mallul Santa Monica nu se pune, pentru că din punctul meu de vedere am vomat-o înainte să apuce să se transforme în grăsime, şi în noaptea asta, ei bine, în noaptea asta... da, am să recunosc că am fost tentată s-o vomit din nou, să-mi bag degetele în gât şi să scap de toată mâncarea, numai că asta nu-i o soluţie, aşa cum nici mâncatul nu-i o soluţie.

Oricum, ce s-a întâmplat mai devreme n-a avut legătură numai cu mâncarea. Nu, cred că a avut legătură şi cu şocul pe care l-am trăit azi, deşi chiar că mă simt mai bine. Mă simt în continuare singură, dar slavă Domnului că o am pe Lauren, şi chiar cred că totul va fi bine.

îmi frec burta cu mâinile, simţind-o un pic umflată, şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că am făcut atât de multe exerciţii, că nu am falduri de piele moale peste tot pe corp, după care îmi aduc aminte de o vreme când eram acasă, în Londra, şi când stomacul meu era imens. Atunci dura de obicei vreo zece minute să-l frec dintr-o parte în alta. Bine, vorba vine, dar ştiţi la ce mă refer. îmi amintesc cum mă foloseam de mărimea şi carnea mea ca să mă ascund de lume, să-mi ascund sexualitatea, să ascund cine eram. Acum ştiu că, în ciuda faptului că mă simt curios de bine în plielea mea, n-o să mai ajung aşa niciodată, pentru că nu mai am *nevoie* să fiu aşa de mare din nou.

Stomacul meu nu mai e deloc cum a fost, dar când îl mângâi simt că nu mai e nici concav, aşa cum era când am ajuns în Los Angeles; de fapt, dacă e să fiu pe deplin cinstită, chiar îmi place faptul că acum se curbează uşor. Bine, ştiu că dacă fac un antrenament triplu în următoarele două zile o să revină imediat la forma plată, şi că această umflătură imensă este doar rezultatul temporar al chefului din seara asta - dar cu cât îl mângâi mai mult, cu atât mai mult îmi place. îl simt rotund, feminin, împlinit.

După o vreme mă ridic, curioasă să văd cum arată în oglindă, şi merg în dormitorul lui Lauren; înclin oglinda înaltă, ca să mă uit în ea. îmi ridic tricoul până la gât şi stau acolo, goală, privindu-mă.îmi văd silueta încordată şi musculoasă, care acum e atât de lipsită de grăsime, că arăt mai degrabă ca un băiat decât ca o femeie, îmi trec mâna peste sânii plaţi şi-mi amintesc cât de mult îmi atârnau înainte, cum semănau cu cei ai femeilor pe care le-am văzut azi în poze. Cât de tare semănau cu ai lui Jenny. Dar nu. N-am să mă mai gândesc la asta.

îmi ating uşor mijlocul, minunându-mă cât de subţire e, şi încerc să apuc câţiva centimetri de grăsime, dar nu reuşesc şi tot ce pot face este să prind câţiva milimetri de piele.

Aşa că mă bag în pat şi mă hotărăsc: n-am de gând să mă mai înfrupt aşa, dar nici n-o să mai fiu obsedată cu slăbitul. Mă gândesc că de mult trebuia să mă relaxez şi să trăiesc un pic. Mă gândesc apoi că grăsimea se va depune exact unde ar trebui să se depună. Ce ziceţi de aşa o revelaţie?

Oapitodul douăzeci şi nouă

— Cine sunt toţi oamenii ăştia ? îi şopteşte Ben lui Simon.

Sunt conduşi într-o cameră care se pare că se numeşte Bârlogul.

— Agentul de publicitate pentru film, asistenta, impresarul. Naiba ştie.

— Dar de ce sunt toţi aici ? şopteşte Ben. Vreau să zic că e doar un interviu televizat, la naiba.

— Ştiu, îi şopteşte Simon. S-ar crede că avem de gând s-o ucidem.

— Dar ea unde e ?

— Asistenta a zis că va coborî într-un minut.

— Doamne. îţi poţi imagina cât de mulţi bani face? Uită-te la locul ăsta!

Ben se holbează uimit în jur, priveşte la vila imensă în stil mexican, aşezată sus, pe dealurile de deasupra Sântei Monica.

Ăsta e Bârlogul? spune Ben râzând, pentru că-şi imaginase o încăpere micuţă şi tihnită, cam ca o bibliotecă, total diferită de camera albă enormă în care se găsesc acum el şi Simon. Simon se strecoară de-a lungul podelelor din lespezi de piatră, până la ferestrele franţuzeşti din capăt

— .Ia uită-te aici, Ben, îi spune el.

Priveşte afară, la piscina în formă de inimă,
amplasată pe o parte a dealului şi împodobită cu pietre, statuete şi fântâni.

— Cred că mi-am greşit meseria, spune Ben, mergând spre el.

— Şi eu, aprobă Simon. Cred că şi eu.

— Vă pot aduce ceva de băut?

Băieţii se întorc când asistenta Alexiei Aldridge intră în cameră.

Simon îi dă un ghiont lui Ben şi spune cu respiraţia tăiată:

— Un whisky dublu cu gheaţă ?

— Ar fi minunat, spune Ben.

— Ceai cu gheaţă ? întreabă ea.

— Perfect, îi răspunde el.

— Ceai cu gheaţă ? se miră Simon uitându-se la Ben dezgustat. Nu e nici un strop de alcool în nenorocitul ăla de ceai cu gheaţă, nu ?

— Nu ştiu de ce, dar am impresia că alcoolul n-ar fi tocmai potrivit, râde Ben.

Simon se uită la ceas.

— Cred că mai bine mă duc jos, la uşa din faţă, echipa ar trebui să ajungă din clipă-n clipă.

Ben se duce la rafturile cu cărţi, căutând indicii despre viaţa Alexiei Aldridge, pe care publicul s-ar putea să nu le ştie, deşi crede că nu prea e posibil. Ben e sigur că are foarte mici şanse să găsească vreun aspect senzaţional legat de ea, sau ceva care în mod garantat ar ţine prima pagină a oricărui tabloid.

Ben a recitit aseară tăieturile din ziare şi, cu cât le-a citit mai atent, cu atât mai bine a ajuns să citească printre rânduri. Are impresia că Alexia Aldridge urăşte să se joace de-a Hollywoodul, că strălucirea ei e stranie, şi atunci foarte puţini bărbaţi sunt destul deputernici ca să se potrivească cu ea. Crede că e extrem de retrasă, şi că, dacă n-ar fi fost vorba de valoarea publicitară a interviului, Alexia s-ar fi încuiat în casa ei frumoasă şi n-ar mai fi ieşit decât dacă ar fi trebuit să facă un alt film. Mai crede că e extrem de nesigură, ceea ce e de altfel surprinzător pentru o persoană atât de tânără, de frumoasă şi de talentată; crede că ascunde nesiguranţa asta sub aroganţa pentru care a ajuns să fie atât de cunoscută.

în sfârşit, Ben are impresia că are să plece din această casă profund îndrăgostit de Alexia Aldridge.

Biblioteca are o colecţie mixtă de albume de artă, cărţi de psihologie şi literatură contemporană. Ben nu e deloc surprins, sunt cărţile obişnuite întâlnite la oricare persoană intervievată de el. Ceea ce îl surprinde este însă faptul că atunci când dă de o carte despre artistul Egon Schiele descoperă că a fost citită; paginile au colţurile însemnate şi puţin îndoite, asta înseamnă în mod evident că cineva s-a cufundat în carte, citind-o din scoarţă-n scoarţă.

Ben se întoarce când aude pe cineva intrând în cameră.

— Scuze că a durat atâta, spune Simon, după care îi conduce în cameră pe cameraman şi pe inginerul de sunet.

— Doamne, şopteşte Ben, şi-şi duce mâna la inimă. Pentru o clipă, am crezut că este ea.

— M-aş putea preface, zice Simon, bosum- flându-se şi clipind din ochi.

— Dar unde e ? întreabă Ben. De ce durează atât?

Fiţe de Hollywood, remarcă Simon, luând loc şi turnându-şi nişte ceai cu gheaţă, după care continuă: Sunt mai rele decât alea de la teatru. Dă paharul peste cap şi adaugă: Dragă. Mmm, murmură el, uitându-se la pahar. E chiar al naibii de bun.

O oră mai târziu, echipa e gata; toţi stau şi se uită la ceas.

Apoi se deschide uşa: tot asistenta.

— N-aş vrea să vă deranjez, dar există oare vreo şansă s-o vedem curând pe domnişoara Aldridge? întreabă Ben politicos.

— Cum ar fî anul acesta, mormăie Simon, foarte încet, încât să nu fie auzit.

— O, îmi pare rău, spune asistenta. Ar trebui să vi se alăture în cel mai scurt timp. Tocmai a terminat cu îmbrăcatul.

O jumătate de oră mai târziu, ei tot acolo stau.

— Chestia asta se întâmplă în realitate, nu? spune Ben.

— Normal că da, răspunde Simon, doar că nu mai pare nici pe jumătate la fel de obraznic ca înainte.

Douăzeci de minute mai târziu, când chiar şi-au pierdut orice urmă de speranţă, asistenta dă fuga şi strânge paharele şi carafa.

— Vine, anunţă ea, şi toţi se ridică s-o salute.

Nimic nu l-ar fi putut pregăti pe Ben pentru
vraja pe care o răspândeşte Alexia Aldridge. E frumoasă, dar nu în felul clasic. Gura este uşor strâmbă şi nasul are o mică umflătură, dar aura din jurul ei e atât de luminoasă,

încât nici un bărbat nu-şi mai poate lua ochii de la ea.

Poartă nişte pantaloni mulaţi, de culoarea lămâilor verzi, o bluză albă de pânză. Are extrem de mult machiaj, însă pare că n-are deloc. Iar părul e perfect. *Ea* toată e perfectă, se gândeşte Ben, care pentru câteva clipe rămâne atât de uimit de întâlnirea pe viu cu o vedetă de la Hollywood, că nici nu se mai poate mişca, nu mai poate vorbi, nu poate face nimic altceva decât să se uite la ea.

— Domnişoara Aldridge ? Simon e primul care îşi vine în fire. E o plăcere să vă întâlnesc. Sunt Simon Molloy, producătorul şi regizorul. Jar el, mai spune Simon, el e Ben Williams, prezentatorul nostru.

— Sunt încântat să vă cunosc, spune Ben, strângându-i mâna.

— Şi eu pe dumneavoastră, rosteşte ea timid, uitându-se în sus la el, pe sub pleoape, în timp ce Simon se uită la echipa de filmare şi-şi ridică ochii în tavan.

Şi cu asta încep să filmeze, iar Ben pune întrebări. Stă într-un fotoliu mare, alb, aşezat în faţa Alexiei, care stă tolănită pe-o canapea, cu o mână odihnindu-i-se pe braţul canapelei şi cealaltă încolăcită în jurul genunchilor.

— Povesteşte-ne despre ultimul tău film, începe Ben, păstrându-şi tonul profesional.

încearcă s-o liniştească înainte să-i pună vreo întrebare personală, pentru că trebuie să capete încredere în el. Ben ştie că ar putea dura ceva timp să ajungă să inspire acest sentiment de încredere, dar îi e greu să se concentreze, atât e de frumoasă.

Alexia începe să vorbească, cu faimoasa

ei voce gâtuită. Ben stă şi dă din cap, dar nu aude nici un cuvânt, ci se pierde în ochii ei mari şi cafenii.

Vorbesc despre film: de ce s-a hotărât ea să facă un film cu buget mic şi să renunţe la onorariul obişnuit de multe milioane de dolari; ce-a simţit când a văzut prima oară scenariul - povestea unei fete singure care încearcă să-şi găsească dragostea, dar nu poate face diferenţa dintre pasiune şi dragoste, şi aproape că pierde ceea ce nu-şi dă seama că a găsit - şi ce părere are despre reacţiile extrem de entuziaste ; filmul a început să ruleze deja în Statele Unite şi va mai dura luni de zile până ce va ajunge în Anglia.

— Ştiu că eşti foarte secretoasă în privinţa vieţii tale amoroase, îndrăzneşte Ben, în timp ce Alexia încuviinţează încurajator, dar ai putea spune că te asemeni cu personajul?

— Vrei să ştii dacă mizez mai degrabă pe pasiune decât pe dragoste?

Ben dă din cap.

— Cred că relaţiile sunt foarte dificile, mai ales în această industrie, începe ea. Şi mai cred că e foarte uşor să te laşi purtată de valul strălucirii, al entuziasmului, al pasiunii. Dar uită-te la căsniciile de la Hollywood, care foarte rar durează. Eu cred că şmecheria e - aşa cum crede şi personajul din film -, şmecheria este să cauţi mai degrabă prietenie decât pasiune.

— Deci te simţi atrasă de prietenii tăi bărbaţi ?

Alexia râde.

— Ei, aici e problema. Din păcate, până

acum n-am avut parte de vreo prietenie cu un bărbat care să se transforme apoi în altceva, dar încă mai caut.

— Deci nu eşti implicată în nici o relaţie acum?

Ben aproape că roşeşte când spune asta, pentru că sună atât de personal, iar întrebarea nu e pentru telespectatori, ci pentru el.

— Nu, spune ea şi clătină din cap, aplecându-se înainte, cu un zâmbet jucăuş. Şi, ca să fiu sinceră, chiar sunt fericită aşa. Sunt foarte ocupată cu munca şi am mulţi prieteni apropiaţi; pentru prima oară în viaţa mea, simt că n-am nevoie de un bărbat ca să mă împlinesc.

— E foarte evident că te-ai legat destul de mult de personajul tău din film.

Gata, Ben, revino pe un teren mai comod.

— Absolut, spune ea, încuviinţând din cap. Cred că atunci când eram mai mică aş fi mers pe pasiune de la început, dar pe măsură ce creşti, te schimbi, iar acum mi-ar plăcea să cred că vreau ceva mai substanţial.

— In ce sens crezi că te-ai schimbat ?

O iubesc, gândeşte Ben, încă fascinat de frumuseţea ei, e femeia perfectă pentru mine.

— Sunt mult mai conştientă de mine ca persoană. Cred că în sfârşit mi-am găsit împlinirea. Sunt mult mai relaxată aşa cum sunt acum, fac yoga, meditez, cred în puterea viziunilor şi o folosesc. Frecvent. Face o pauză şi se uită în tavan pentru câteva secunde, după care continuă: Dar cred că lucrul cel mai important e că am

învăţat cum să-mi educ copilul dinăuntrul meu, şi asta este cu adevărat diferit.

— Copilul dinăuntru ? întreabă Ben, uşor confuz, pentru că n-are nici cea mai mică idee despre ce tot vorbeşte ea.

— Absolut, răspunde ea, dând din nou din cap. Copilul din mine. Acel copil singur, speriat şi nesigur care trăieşte în fiecare dintre noi.

— A, da, spune Ben, cu tipica rezervă britanică. Clar. Şi cum ai ajuns să-ţi găseşti tu... ă... copilul din tine?

— Am luat nişte lecţii de renaştere, a fost minunat, spune ea cu seriozitate, şi, ducându-mă înapoi la trauma naşterii, ajungând deci să simt şocul şi teroarea de a ieşi din matcă în această lume, mi-am schimbat complet viaţa.

Ben stă şi se uită la ea: nu chiar cu gura căscată, dar privirea plină de iubire care se vedea în ochii lui încă de la începutul interviului dispare rapid. Trebuie să fie mereu vreo chichiţă nenorocită, se gândeşte el. E frumoasă, e singură, şi are capul plin de tâmpenii psihologice bâlbâite. La naiba.

— Dar, desigur, cineva ca tine nu trebuie să treacă prin ceva aşa cum e... ă... renaşterea, nu? mai încearcă el.

— Astea sunt numai aparenţele, răspunde ea, eu sunt de fapt un om cât se poate de obişnuit. Merg la magazin, la cumpărături, mă plimb. Sunt la fel ca toţi ceilalţi.

Da, gândeşte Ben, de-aia a durat luni de zile să aranjăm un interviu cu tine. De fapt, ăsta e motivul pentru care ne deranjăm noi acum să-ţi luăm interviu: pentru că eşti tu

atât de obişnuită.

— Te recunoaşte lumea pe stradă?

— Câteodată, spune ea, dar crede-mă că, atunci când ies nemachiată şi cu o şapcă de baseball pe cap, arăt foarte diferit. E minunat când oamenii vin la tine şi-ţi spun că-ţi admiră munca, dar uneori poate fi neplăcut şi dacă vor doar să te atingă sau să stea în preajma ta.

— Ţi-ai făcut vreodată griji din cauza asta?

— A existat recent un incident, despre care n-am mai vorbit până acum. Un tip a început să mă urmărească, spune ea încet. Ştia unde stau şi a început să-mi trimită scrisori. La început îmi spunea că mă place, apoi că mă iubeşte şi în cele din urmă a devenit din ce în ce mai ciudat, a ajuns să creadă că e însurat cu mine.

Mulţumesc, Doamne, se gândeşte Ben atunci, ştiind că asta e povestea care va umple revistele: Alexia Aldridge are şi ea urmăritorul ei.

— Te-ai speriat ?

— Da, spune ea şi dă din cap. în cele din urmă a început să-mi trimită pachete şi să-mi spună că ştie unde sunt, cu cine sunt şi ce fac, şi devenea nebun de gelozie. în ultima scrisoare pe care am primit-o mi-a spus că dacă el nu mă poate avea, atunci n-o să mă aibă nimeni altcineva şi că o să mă omoare.

— Şi ce s-a întâmplat cu el ?

— A fost reţinut pentru un interogatoriu şi pentru prima oară am reuşit să dorm, după luni de zile. Dar va trece multă vreme până să scap de senzaţia că sunt mereu urmărită,

că trebuie să mă uit mereu peste umăr. Cred, spune ea, dând din umeri şi zâmbind, cred că este o deformare profesională.

Ben îi prinde privirea lui Simon, care clipeşte şi-i face semn cu degetul mare că totul e în regulă.

— Cred că e timpul să încheiem, spune asistenta, ridicându-se. Domnişoara Aldridge are o întâlnire.

— Este în regulă, Sandy, spune Alexia Aldridge, făcându-i semn cu mâna. Mai am câteva minute. Vrei să continui?

Ben se uită la Simon, care scutură din cap.

Cred că avem destul material, răspunde Ben. Am putea să încheiem prin a-ţi ura succes.Şi aşa fac, iar Alexia îşi arată celebrul ei zâmbet şi le mulţumeşte, iar ei se pregătesc să strângă.

— Mi-a făcut plăcere, spune ea, reţinând un pic mai mult mâna lui Ben, când interviul a luat sfârşit, iar echipa a plecat din încăpere, îmi doresc să fi avut mai mult timp.

— Ai fost minunată, o laudă Ben, tot încercând să-şi dea seama dacă flirtează cu el.

Dar de fapt nici nu-i mai pasă. Deşi ar putea fi un mecanism al ego-ului lui, toată discuţia asta despre renaştere i-a schimbat complet imaginea pe care şi-o făcuse despre ea.

— Poate ne vedem din nou când vin la Londra? propune ea.

— O, sigur. Ar fi grozav.

— Uite, spune ea, dându-i o carte de vizită. Astea sunt numerele mele de telefon. Ar trebui
h să mă suni.

— O! Ben este şocat, dar răspunde: Bine.

— De fapt, continuă ea, tocmai mă întrebam dacă eşti liber diseară. Mi-ar plăcea enorm să luăm cina împreună.

— Vrei să spui, cu tot cu echipă ? întreabă Ben, doar să se asigure.

— Nu. Alexia zâmbeşte ca o felină şi-i atinge nasul. Nu fi fraier. Doar noi. Tu şi cu mine.

Pare că un milion de gânduri îi trec prin minte lui Ben, şi toate dintr-odată. E vorba

de Alexia Aldridge! Mă place! Ce mai poveste! Aş putea să povestesc despre asta ani de zile! Dar le-am promis colegilor c-o să ies cu ei! Nu că s-ar supăra ei, dar ea are capul împuiat cu prostii! Dar e Alexia Aldridge! Şi tocmai asta era ideea!

Ă... mi-ar plăcea la nebunie, spune el în cele din urmă. Dar mi-am invitat colegii înoraş şi au muncit cu toţii aşa de mult că nu-i pot dezamăgi.

Zâmbetul ei se înăspreşte.

— Bine. Lasă. Dar tot ar trebui să mă suni. îmi petrec din ce în ce mai mult timp la Londra şi mi-aş dori mult să te revăd. Ştiu un mare terapeut în Londra, care cred c-ar putea să te ajute să înveţi să te iubeşti. Trebuie să vă fac cunoştinţă.

Fără să-şi dea seama, Alexia tocmai şi-a bătut ultimul cui în propriul coşciug.

— Ar fi grozav, spune Ben, şi o sărută pe obraz.

Pune cartea de vizită în buzunar, se întoarce, şi-şi dă ochii peste cap către Simon după ce iese din cameră.

— Ai înnebunit de tot ? spune Simon, căruia nu-i vine să creadă, după ce a ascultat pe furiş toată conversaţia. Te voia, frate, şi tu ai refuzat-o pe Alexia Aldridge. Eşti nebun de legat!

— Simon! îl ceartă Ben în şoaptă. Ai auzit-o şi tu, toată chestia aia cu renaşterea, vindecarea. O fi ea Alexia Aldridge, dar e dusă cu pluta.

— Şi ce dacă, la dracu'! Nu-mi vine să cred, pufneşte Simon, şi scutură din cap. Vorbim de Alexia Aldridge, şi tu ai refuzat-o.

— Bine, spune Ben, adunându-şi lucrurile. E superbă. E frumoasă. Dar are capul împuiat cu prostii. Chiar dacă aş fi rămas la cină, despre ce am fi vorbit ? Despre terapia întoarcerii la viaţa anterioară? Nu prea cred. N-aş fi fost decât

o minunată poveste de spus prietenilor ei şi nu asta mă interesează pe mine.

— Nu te interesează să ţi-o tragi?

— Nu cu cineva cu care nici măcar nu pot discuta.

Simon se încruntă la Ben.

— Ştii ce? Eşti un ciudat. Chiar eşti. Dar, oricum, bine că avem povestea cu urmăritul. Bună treabă, mai spune el, şi-l bate pe Ben pe spate. Cred că de fapt avem nevoie cu toţii să mergem să ne îmbătăm foarte tare. Sandy? Se apropie de asistentă, care se plimbă de colo- colo prin încăpere.

— Ne poţi recomanda ceva în materie de baruri sau restaurante unde am putea ieşi?

— Sigur. Dar ce căutaţi ?

— Un loc în care să ne distrăm, unde să ne facem de cap.

— Unde staţi?

— în Santa Monica.

— De ce nu mergeţi la Schatzi on Main? Este restaurantul lui Arnold Schwarzenegger şi e foarte amuzant, am auzit că mâncarea e excelentă.

— Grozav. Mersi.

Şi cu asta cei doi îi mulţumesc pentru tot şi pleacă din casa Alexiei Aldridge.

— Tot nu te înţeleg, spune Simon, în drum spre hotel.

— Ce e de înţeles ? La început am crezut că e superbă, dar curând după ce-a început să vorbească despre aiurelile alea am dat-o naibii.

— Totuşi. Simon cade pe gânduri pentru o clipă. Este extrem de bună pentru una mică.

— Dacă te interesează să ţi-o pui cu

vedete.

— Exact.

— în visele tale.

— Ăla e oricum singurul loc, recunoaşte Simon, iar Ben râde. Diseară ne vom îmbăta foarte rău şi vom încerca să ne-o punem cu nişte celebrităţi.

— Vrei să spui că *tu* te vei îmbăta foarte rău şi ţi-o vei pune cu vreo celebritate.

— Da. Femei să fie. Şi înainte să apuci să-ţi faci griji, să ştii că nu mă interesezi.

— Nici nu ştii ce fericit sunt să aud asta.

— Cum te mai simţi acum ?

Tocmai ne-am întors acasă după o doză mare de terapie cu reduceri. Pentru Lauren, vreau să zic. Nici nu mai e nevoie să spun că nu-mi permit nici măcar o şapcă de baseball acum şi, cu toate că Lauren s-a oferit să-mi cumpere un pulover de care m-am îndrăgostit, am refuzat. S-a purtat deja prea frumos cu mine.

— Lauren, crezi că poţi să încetezi să mă întrebi la fiecare cinci minute cum mă mai simt?

— îmi fac griji pentru tine, atâta tot.

— Sunt bine. Serios, sunt bine.

— Deci vrei să mergem în oraş diseară?

— Sigur.

— Bun. Ştii unde m-am gândit că ar fi amuzant ? La Schatzi on Main. E restaurantul lui Arnold Schwarzenegger şi se pare că e un loc bun pentru femeile singure.

— Dar tu îl ai pe barmanul Bill.

— Ceea ce nu te exclude pe tine.

Oricum, doar pentru că m-am culcat cu el azi-noapte... se opreşte din vorbit, închide ochii şi îşi linge buzele: Mmmm, doar nu înseamnă că sunt deja legată.

—Vrei să spui că nu ţi-ai fixat încă data nunţii ?

Nu şi, oricum mâine e o nouă zi.Echipa nici nu vrea să audă de Schatzi on Main.

— Prea fiţos, s-au văitat ei când Simon le-a spus ce li s-a recomandat.

Inginerul de sunet şi cameramanul au descoperit un autentic pub englezesc şi sar în sus de bucurie la ideea unei adevărate beri englezeşti.

Simon nu e bucuros deloc. Nu vrea nici să-şi dezamăgească colegii, numai că, pe de altă parte, se duce în puburi autentice englezeşti în fiecare seară când e acasă şi pur şi simplu nu poate pricepe ce mare scofală e în chestia asta.

—Stai liniştit, îi spune Ben, când Simon îi bate la uşă să-i spună că pleacă. Putem să mergem acolo mai târziu. Sunt aproape gata. Mai am doar de dat un telefon, mai spune, şi pune mâna pe telefon, după care îi lasă Jemimei un alt mesaj.

— Cine-i tipa ? întreabă Simon.

—Nu te-ar interesa, îi răspunde Ben zâmbind. Este doar o veche amică de-a mea, care e acum pe-aici.

Când pune telefonul jos, îi apare brusc în minte imaginea clară a Jemimei şi aşa îşi dă seama cât de mult vrea s-o vadă.

Lasă maşina la hotel şi merg pe jos până la pub; după câteva clipe, îşi iau halbele în primire şi se strâng în jurul unei mese rotunde de stejar, care se află în colţ.

— Nu-i chiar aşa de rău, hotărăşte Ben, căruia începe să-i placă aici.

— E bine, spune Simon.

îşi dă seama că n-are nici o şansă să dea peste vreo vedetă, darămite să şi-o tragă cu una. Nu, nu într-un loc ca ăsta.Iată deci patru bărbaţi care stau şi vorbesc despre Alexia Aldridge, după care îşi omoară timpul cu bârfe din televiziune. Vorbesc despre coprezentatorul lui Ben, despre documentarişti, producători, chiar şi despre Diana Macpherson şi, deşi-1 tachinează pe Ben apropo de zvonurile care circulă prin televiziune, el nu face nici un comentariu.

La fiecare aproximativ douăzeci de minute sau aşa ceva, unul dintre ei se ridică, se duce la bar şi mai ia un rând pentru toţi.

La zece, cameramanul începe să caşte.

— Al naibii decalaj orar, spune el, frecân- du-se la ochi. Eu am plecat.

— Cum a rămas ? îl întreabă Simon pe Ben. Mai vrei să mergi în localul ăla al lui Schwarzenegger ?

— Nu prea cred, spune Ben, care s-a molipsit de la căscatul cameramanului. Cred că şi eu mă pregătesc să merg la culcare.

— Ei, haide, Ben, îl roagă Simon. Nu mă poţi lăsa tocmai acum.

— Bine, acceptă Ben fără tragere de inimă. Dar numai un pahar, şi rapid.

Chiar că e vorba de un pahar rapid, pentru că nici Simon nu se simte prea bine. Stau în picioare la bar, pentru că n-au mai apucat scaune, şi-şi beau rapid whiskyul.

— Doamne, şopteşte Ben, uitându-se prin cameră. Femeile de aici sunt uimitoare.

Simon îi urmăreşte privirea şi i se opreşte pe două femei care stau în colţul încăperii. Ambele îşi ţin capetele în jos şi par adânceşte în conversaţie. Atunci blonda, această minunată blondă, bronzată şi zâmbitoare, îşi dă capul pe spate şi râde.Ce ciudat, se gândeşte Ben. Sunt sigur c-am mai auzit râsul ăsta pe undeva. Scutură din cap, încercând să-şi amintească ce pare atât de cunoscut la râsul ăsta, dar nu-şi mai aminteşte şi nu reuşeşte s-o identifice pe ţipă. Din păcate. Dar continuă să se uite la ea, pentru că e chiar minunată. Numai că ea nici nu se uită la el, nici măcar o dată: e mult prea adâncită în conversaţia pe care o are cu prietena ei. Probabil are deja un prieten care o aşteaptă acasă, pentru că e clar că ele două nu se află aici ca să agaţe bărbaţi.

— Bun, spune el, după ce şi-a terminat paharul. Ne mişcăm un pic?

Nu mă simt eu chiar atât de bine pe cât spun că mă simt, dar nu-i nici aşa de rău. E uimitor cum te poţi înviora cheltuind nişte bani, mai ales când nu-i ai. E amuzant să ies cu Lauren. De fapt - la naiba - e mai amuzant decât cu Brad şi, de fiecare dată când mă gândesc la felul cum mă ţinea, la felul în care mă săruta, îmi amintesc apoi cât de prefăcut era el de fapt, şi cât de puternic era sentimentul că de fapt nu era de-adevăratelea.

în seara asta, mă simt perfect, stând aici la o masă din colţul barului Schatzi on Main. E exact ce aveam nevoie. Ştiu că Lauren şi-a propus să se îmbete la fel de tare ca în noaptea de la The Pepper, dar asta s-a dovedit a fi o seară mult mai blândă. Da, am simţit unele priviri aţintite spre noi, dar mă gândesc că două femei singure într-un bar aglomerat or să capete mereu atenţie. Oricum, nu ne-a deranjat nimeni, aşa că e drăguţ să stăm pur şi simplu, să bem ceva şi să ne relaxăm, cum se spune.Cu cât petrec mai mult timp cu Lauren, cu atât îmi place mai mult de ea. E atât de deschisă, de caldă, de loială, că mă simt de parcă aş cunoaşte-o de ani de zile. Pare să priceapă exact ceea ce gândesc, ca şi cum mi-ar simţi starea înainte să apuc eu să deschid gura; pare să ştie mereu exact ce trebuie să spună sau să facă.

Să luăm seara asta, de exemplu. Dat fiind dezmăţul ei bahic de noaptea trecută, îmi făceam griji că-şi va petrece noaptea flirtând, numai că de data asta abia dacă s-a uitat la vreunul dintre bărbaţii de acolo - şi erau câţiva cu adevărat superbi. Ştiu, stau cu faţa spre sală. Nu că aş da prea multă atenţie la ce se petrece, sunt prea ocupată să râd la poveştile ei şi să-i spun poveşti de-ale mele.

Dar apoi se petrece cel mai ciudat lucru. Tocmai am terminat să-i povestesc despre ce-a făcut Sophie, în noaptea cu petrecerea de adio a lui Ben, cum s-a dat Sophie drept iubita lui Ben... când îmi ridic privirea şi văd doi bărbaţi care tocmai ies din restaurant.

Inima mi se opreşte în loc, pentru că unul dintre ei, cel mai înalt, arată exact ca Ben.

—Ce e ? mă întreabă Lauren. Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

— Nu, nu se poate.

Mă ridic şi încerc să mă uit mai bine, dar aici sunt atât de mulţi oameni, că atunci când reuşesc în sfârşit să stau într-un unghi bun, singurul lucu pe care-1 mai văd e spatele lui, care dispare pe uşă afară. Dar are aceeaşi constituţie, acelaşi păr. Fireşte că nu e Ben. Ben e prea ocupat să fie o vedetă de televiziune acasă.

— Nimic, suspin eu, aşezându-mă la loc şi dorindu-mi din toată inima *să fi fost* el. Am crezut doar că am văzut pe cineva cunoscut, dar m-am înşelat.

Căpiţe»dud t/ieizeci

Ben Williams a dormit ca un prunc noaptea trecută, iar dimineaţa se trezeşte şi se simte fantastic. Singura pată vagă de la orizont e că Jemima tot nu l-a sunat. Ştie că a fost nepăsător în ceea ce priveşte relaţia lor, ştie c-ar fi trebuit să păstreze legătura. Deşi pe de o parte crede că a notat greşit numărul, pe de alta îşi face griji că poate ea nu l-a iertat pentru că a ieşit aşa din viaţa ei.

Nu e el *chiar* aşa de îngrijorat, numai că ar fi drăguţ s-o vadă, pentru că mâine pleacă. Se întreabă dacă să mai sune o dată, dar hotărăşte că trei apeluri ar fi un pic cam exagerat.

Azi are parte de o zi liberă în Los Angeles, şi ştie ce ar trebui să facă. Da, ar trebui să facă ce ar face un turist, de exemplu un tur la Disneyland sau Universal Studios, dar când a întrebat la recepţie i s-a spus că are neapărat nevoie de o maşină ca să ajungă acolo, iar Simon a luat maşina ca să meargă la montaj, aşa că a rămas aici, de unul singur.

E ridicol, îşi spune el după ce face duş. Se află în cel mai strălucitor oraş din lume şi nu

ştie ce să facă, aşa că în cele din urmă decide să meargă pe plajă.

Pe afară sunt o grămadă de oameni care se dau cu rolele, şi Ben se întreabă dacă să închirieze şi el nişte role şi să încerce. Dar una e să te faci de râs în Hyde Park, într-o dimineaţă de duminică, când toţi ceilalţi sunt şi ei amatori, şi alta e să te faci de râs în Los Angeles, când toţi ceilalţi care se dau cu rolele arată de parcă s-ar fi născut pe ele. Aşa că merge pur şi simplu în lungul plajei şi apoi o ia în jos pe dig.

Pe drumul de întoarcere trece pe lângă o librărie şi, în ciuda ghinionului avut în ziua precedentă, de data asta librăria îi pare genul lui, şi se gândeşte că aici o să găsească probabil ceva literatură ca lumea, aşa că Ben intră. Din primele trei minute a şi găsit două cărţi - două romane de debut ale unor tineri autori americani, în care de-abia aşteaptă să se cufunde.

In timp ce se îndreaptă spre tejghea şi aşteaptă până când casiera să îi verifică cârdul Visa, are parte de o surpriză. Cu siguranţă nu poate fi... Dar sigur că da: e aceeaşi blondă frumoasă pe care a văzut-o azi-noapte, doar că de data asta e singură şi tocmai a ieşit din librărie. Aproape că nici n-ar fi recunoscut-o, dar i-a văzut zâmbetul: e un zâmbet care, după o simplă privire aruncată aseară, nu-i poate ieşi din minte.

Grăbeşte-te, grăbeşte-te, haide, haide, se gândeşte el, cât timp casiera e ocupată în spatele tejghelei. Ben o priveşte nerăbdător, după care se uită înapoi la blondă, care s-a oprit chiar la uşă, să se uite la o carte din vitrină. Soarta trebuie să fie de vină, se

gândeşte el. Dintre toate librăriile din Los Angeles, să fie tocmai în asta. Şi mai bine zis: a ajuns într-o librărie! Deci îi plac cărţile! Ar putea fi şi deşteaptă, şi frumoasă! Se mai uită o dată. Dar ea a plecat.

Ben îşi strânge cărţile, îşi ia cârdul şi iese grăbit. Uite-o şi pe ea, mergând pe stradă: ce mai coapse are! Ben ocoleşte oamenii care rătăcesc pe acolo, la fix ca s-o vadă cum se urcă într-o maşină. Probabil că nu e un lucru tocmai rău, pentru că, până la urmă, de ce o urmăreşte el aşa, nebuneşte? Ce i-ar spune dacă ar opri-o, dacă ar prinde-o din urmă ? La naiba, blestemă el. Asta e, n-am s-o mai văd niciodată.

— Mersi că mi-ai împrumutat maşina, strig eu, aruncând cheile pe masa din sufragerie.

— Nici o problemă. Ţi-ai luat ce voiai?

— M-am dus să mă uit un pic prin librărie, am cumpărat două romane noi.

— Hei, JJ?

— Da?

Intru în dormitorul lui Lauren şi mă aşez pe pat, cât probează ea lucrurile noi pe care şi le-a luat ieri.

— Mai ştii eşarfa aia pe care o aveai tu când ne-am cunoscut?

Vocea ei are deja o nuanţă rugătoare în ea.

— Care din ele? Aia de mătase verde?

— Da... scânceşte Lauren plină de speranţă.

— Vrei să ţi-o dau diseară?

— Da...

Alt scâncet, alt zâmbet obraznic.

Bine, dar s-o păzeşti cu preţul vieţii, că e una

din preferatele mele. Presupun că vrei să ţi-o aduc acum, să vezi cum îţi vine

— ?N-ai vrea ?

îmi deschid valiza şi scotocesc prin grămada de lucruri: nu este acolo. Deschid sertarul unde-mi ţin lenjeria: nu-i nici acolo. Mă uit în baie, în dormitor şi în bucătărie. Mă uit sub canapea, pe canapea şi în spatele canapelei: Nicăieri.

— La naiba.

îmi dau seama că ştiu exact unde se află şi am impresia că mă prăbuşesc. Atârnă pe uşa de la dormitorul lui Brad.

— Ai pierdut-o?

Lauren intră din dormitor.

— Nu. Am uitat-o la Brad. La dracu’!

—Stai liniştită, spune Lauren, dar e dezamăgită. Nici nu-mi trebuie aşa de tare.

—Nu mă gândesc la tine acum! E eşarfa mea preferată.

— Vrei să-l sun eu?

— O, Doamne, eşti un înger. Chiar vrei?

Mi se face un pic rău numai când mă gândesc că Lauren are să-l sune, şi când o privesc cum se duce spre telefon, încep să tremur. Are o conversaţie scurtă şi rece cu el, în care el îi spune că eşarfa este într-adevăr acolo şi că o să i-o lase la sală. O aud cum spune:

— Aha, aha, aha. Bine, îi transmit. Pa-pa.

— Ce-a zis, ce-a zis ?

Lauren are un imens zâmbet pe faţă.

—Jemima Jones, asta trebuie să fie ziua ta norocoasă.

— De ce ?

Tot mai tremur.

— Ai primit un mesaj, ai primit un mesaj, începe Lauren să-mi cânte, ridicându-se şi dansând prin sufragerie în ton cu cântecelul ei cel ciudat.De la cine ?

Lauren se opreşte şi face o pauză teatrală înainte să anunţe, personificându-1 cum poate ea mai bine pe Johnny Carson[12]:

— De la... Ben WILLIAMS.

Rămân cu gura căscată.

—Şi nu e doar atât. ESTE ÎN ^ LOS ANGELES! Şi nu e doar atât: STĂ LA SHUTTERS ON THE BEACH!

—Ştiam eu, ţip. Ştiam, la naiba, ştiam. I-aş recunoaşte oriunde tunsoarea şi spatele. Este aici, e chiar aici. Dă-mi telefonul! ACUM!

La drept vorbind, tremurul s-a înrăutăţit, dar Ben e aici! Ben al meu! Dragostea mea! Aştept să mi se facă legătura de la recepţie, rugându-mă să fie încă acolo, să nu fi plecat înapoi acasă, pentru că niciodată nu mi-am dorit ceva mai tare, în toată viaţa mea. Vreau numai să-l văd pe Ben Williams chiar acum.

Şi telefonul sună, şi sună, şi sună. Chiar când sunt pe cale să renunţ să mai sper, cineva ridică receptorul şi o voce fără suflu, o voce pe care o ştiam odată la fel de bine ca pe-a mea, îmi spune:

— Alo?

înghit în sec şi-mi simt inima cum bate şi mai tare şi mă întreb de ce am rămas fără suflu când n-am făcut nimic şi încerc să vorbesc încet, cu calm:

— Ben? Sunt Jemima.

— Jemima! Eşti încă aici!

Să fie doar în imaginaţia mea, sau chiar

12 Cunoscut prezentator american de televiziune (n. t.).

pare încântat să mă audă?

— Nu-mi vine să cred că eşti aici! spun şi eu, nevenindu-mi ceva mai sugestiv în minte.Mie nu-mi vine să cred că n-am mai vorbit de atâta vreme, îmi spune el, nevenindu-i ceva mai sugestiv în minte.

Şi apoi începem amândoi să vorbim în acelaşi timp, iar eu sunt atât de entuziasmată: e aici, e aici! E chiar aici.

— Ce faci aici ? rostim amândoi la unison, după care ne oprim şi râdem.

— N-o să-ţi spun la telefon, zice Ben. Uite ce e, eşti prin zonă în după-amiaza asta?

— Da.

Pentru tine, mereu, Ben, îmi spun eu.

— Ce zici dacă ne vedem?

— Mi-ar plăcea tare mult.

— Ce zici dacă ne vedem acum? Ne-am putea petrece restul zilei împreună.

— Mi-ar plăcea enorm de mult.

— Unde să ne vedem?

Mă gândesc un minut, apoi el propune o cafenea care e la doi paşi de hotelul lui.

— Ne vedem acolo în cincisprezece minute ? spun eu.

— Perfect.

O, Doamne, mă învârt în micul apartament al lui Lauren ca un dervis. Cu ce să mă îmbrac, cu ce să mă îmbrac? Trag pe mine nişte pantaloni negri mulaţi, o cămaşă albă încreţită, de in şi o pereche de pantofi sport albi. îmi înfăşor o curea de crocodil în jurul mijlocului şi-mi scutur capul în toate părţile ca să-i confer părului imaginea aia atrăgătoare şi ciufulită, ca şi cum de-abia m-aş fi dat jos din pat.

Mă văd cu Ben! tot ţip eu spre Lauren, care pare să fi preluat şi ea ceva dinentuziasmul meu, pentru că acum sare în sus şi-n jos pe pat şi bate din palme.

—Te-a mai văzut aşa? spune deodată Lauren, în timp ce eu îmi aplic ultimul strat de ruj.

— Aşa cum ?

— Slabă.

Nu. O, Doamne. Nu, el habar n-are. Sunt atât de emoţionată: ce-o să creadă, ce-o să spună? Dau din cap că nu.

—O să fie uluit, râde ea. Hai că te duc acolo. Haide, o să fie bine. Ţine minte, e doar Ben, amicul tău.

— Exact. E Ben!

Sărim în maşină şi Lauren apasă pedala de acceleraţie, iar trei minute mai târziu mă dau jos. îmi fac cu adevărat griji: crampele pe care le simt în stomac îmi dau aproape aceeaşi senzaţie de rău ca trataţia de noaptea trecută.

Ben nu-i aici. Iau loc la o masă din colţ şi mă uit la ceas; îmi pun ochelarii de soare, ca să-mi ascund emoţiile, ca să nu vadă Ben tulburarea din sufletul meu. într-un final, după ce mă plictisesc să stau fără să fac nimic, merg la bar şi cer un cappuccino. Stau acolo şi aud scârţâitul uşii care se deschide, şi atunci îmi întorc încet capul să văd cine e şi e el : Ben. Şi bătăile inimii mele o iau razna.

Este oare posibil ca Ben să fi ajuns să arate mai bine? L-o fi dichisit televiziunea, i-a conferit un aer de încredere pe care nu-1 avea înainte ? Pentru o clipă, m-am gândit că odată ce l-aş vedea în carne şi oase, poate că n-aş mai simţi la fel, poate că m-aş uita pur şi simplu, la el, aş recunoaşte că arată bine, dar n-aş permite ca asta să mă afecteze, darnu, e o afurisită de lege a lui Murphy. Simt exact acelaşi lucru pe care-1 simţeam acum şase luni, şi-mi dau brusc seama că am să mă comport ca o adolescentă lovită de amor. N-o să ştiu ce să-i spun, cum să mă port.

Nu mă pot duce nici măcar să-i spun bună, pentru că se pare că am rămas ţintuită locului, aşa că mă mulţumesc să îl privesc cum se uită prin cafenea. îl ignor pe tipul din spatele tejghelei care încearcă să-mi dea cappuccino-ul, pe care nu-1 pot lua, pentru că nu mă mai pot mişca, la naiba!

Şi apoi, în sfârşit... în sfârşit Ben mă vede, şi când mă vede, începe să zâmbească.

Mă ştie, m-a recunoscut! Mă îndrept spre el, cu ochelarii de soare tot pe nas, apărându-mi ochii. Nu-mi iau privirea de la el nici o secundă şi uit de tot ce e în jur, şi îl privesc numai pe Ben, dragostea mea. Deodată, el stă fix în faţa mea, şi zâmbim amândoi. Nu spun nimic. Nici nu am de ce.

—De obicei nu fac asta, spune Ben, iar eu devin confuză. Dar te-am văzut azi-noapte în Schatzi on Main, şi din nou azi, în librărie. Trebuie să mă văd cu o prietenă aici în câteva minute, dar am vrut doar să-ţi

spun că eşti cea mai grozavă femeie pe care am văzut-o.

Glumeşte ? Despre ce tot vorbeşte ? Ce se întâmplă ?

Ben roşeşte.

— Sincer, scuze, mormăie el. N-am vrut să te fac să te simţi stânjenită.

Ridică din umeri şi se întoarce zâmbind şi se aşază la masa la care urma să iau eu loc. Nu ştiu ce să mai fac, cum să-i spun că eu sunt.

— Scuzaţi-mă ? Scuzaţi-mă ? Cappuccino-ul ?

Cuvintele îmi plutesc pe deasupra capului, şi ştiu că nu mă mai pot duce acolo, nu după ceea ce tocmai a zis. Nu pot să-i spun pur şi simplu că de fapt eu sunt, Jemima Jones. De îndată ce realizez asta, îmi dau seama că trebuie să plec, doar că picioarele încă îmi mai tremură. Ben şi-a îngropat capul într-un ziar, iar eu trebuie să plec.

în sfârşit, pe pilot automat, ies încet pe uşă şi mă duc înapoi acasă.

—Ce s-a întâmplat ? întreabă Lauren. Ce faci înapoi aici?

Şi-i spun.

— Du-te înapoi, trebuie să te întorci.

— Nu pot, mă vait au. Ce să-i mai spun?

—Ai înnebunit de tot? Lauren dă din cap, nevenindu-i să creadă. Omul de care erai îndrăgostită până peste cap, de care încă eşti îndrăgostită, tocmai ţi-a spus că e de părere că eşti cea mai grozavă femeie pe care a văzut-o vreodată, şi tu n-ai avut curajul să-i spui că tu eşti? Nu se poate.

Mişcă-ţi fundul înapoi acolo.

Arăt spre ceas.

— A plecat deja.

— O să te vezi cu el şi, mai exact, să fiu a nabii dacă nu te duci să vorbeşti cu el.

în următoarea oră, Lauren merge încolo şi-ncoace prin apartament, după care ridică receptorul şi mi-1 dă:

—Bietul băiat a ajuns înapoi la hotel de-acum, întrebându-se de ce n-ai apărut. Vino ACUM la telefon şi stabileşte să vă vedeţi la cină.

— Ce să-i spun?

—Spune-i că a intervenit ceva şi că ai încercat să ajungi, dar n-ai putut. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, cere-ţi scuze. La modul serios.

Te rog să nu fii acolo, îmi spun, în timp ce formez numărul de la Shutters on the Beach, dar el răspunde la telefonul din camera lui după primul apel.

— Jemima?

— Ben, îmi pare atât de rău.

îi spun ce mi-a zis Lauren şi aştept ca el să spună ceva.

—Nu-ţi face griji, spune el în cele din urmă. înţeleg, se mai întâmplă. Oricum, eu plec mâine din oraş, aşa că probabil n-o să mai apuc să te văd. Ar fi fost drăguţ, atâta tot.

— Dar ce spui dacă ne vedem diseară? zic eu repede, în timp ce Lauren îmi dă un ghiont în coaste. Sigur ne-am putea vedea diseară. Poate luăm cina împreună.

— Chiar vrei ?

— Chiar vreau.

— Şi n-o să mă mai laşi baltă ?

— Jur pe viaţa mea, Ben. Nu te las baltă.

Restul după-amiezii pare că trece cu încetinitorul, fiecare secundă făcându-mi aşteptarea mai grea şi tot mai grea. Lauren insistă să fac nişte tratamente de frumuseţe, „pentru orice eventualitate**, şi se agită pe lângă mine ajutându-mă să arăt mai frumoasă decât am arătat eu vreodată.

în sfârşit se face 6:45 : mai sunt doar cincisprezece minute înainte să ne vedem, şi eu nu mă pot opri din plimbat încoace şi-ncolo. Lauren mă tot pune la punct, pentru că-mi tot frec palmele umede de rochie şi are dreptate, s-ar putea s-o pătez, numai că nu ştiu ce altceva să fac cu mâinile, aşa că mă învârt pur şi simplu prin cameră, tot frângându-mi-le.

—Ei bine ? spun eu, cam pentru a suta oară. Cum arăt?

—Arăţi al dracului de incredibil, exclamă Lauren.

Deşi nu m-aş descrie vreodată drept incredibilă, chiar ştiu că arăt bine în rochia mea roşie de vară, cu bretelele trecute după gât, şi care-mi vine strânsă pe corp în partea de sus şi apoi mi se lărgeşte pe şolduri într-o fustă scurtă care se leagănă. Roşul aprins îmi pune în evidenţă bronzul, şi nu mai am nevoie de tot machiajul pe care m-a învăţat Geraldine cum să-l aplic ca un expert. Cea mai slabă urmă de mascara şi luciu de buze. Arăt sănătoasă, fericită, încrezătoare şi, cel mai important, arăt ca o adevărată

californiană. Să fiu sinceră, nu sunt surprinsă că Ben nu m-a recunoscut, pentru că mă uit acum în oglindă şi nici eu nu mă mai recunosc.

Dar, pentru că am avut toată după-amiaza la dispoziţie, nu mă mai simt deloc aşa nervoasă. Ciudat, dar mă simt mult mai calmă, pentru că am dat deja ochii cu el, ştiu cu ce mă confrunt şi ştiu, fără urmă de îndoială, că încă-1 mai iubesc.

Şi ştiind acest lucru, am căpătat forţă - o forţă pe care n-am crezut c-o s-o am vreodată. Ştiu că de data asta chiar pot da ochii cu el, de data asta n-am să mai fug. Desigur că sunt în continuare emoţionată, dar acum sunt şi entuziasmată.

De data asta, întârzii câteva minute. Nu vreau să-l aştept pe Ben, vreau să intru şi el să fie deja acolo, vreau să intru simţindu-mă puternică, plină de forţă, frumoasă.Şi într-adevăr apare şi el, şi Jemima simte toate cele de mai sus, şi chiar se simte curajoasă - trebuie spus că acesta este un sentiment complet nou pentru ea. El se holbează din nou la ea, gândindu-se că de vină trebuie să fie soarta, că e de-a dreptul ridicol cum tot continuă să dea peste femeia perfectă, cum ea tot apare peste tot pe unde e el. Dar după câteva clipe se uită în altă parte, pentru că azi s-a făcut de râs mai devreme şi nu vrea s-o ia de la capăt. Dar Doamne, cât e de frumoasă ! Nu, îşi spune el, şi-şi îngroapă capul intr-o carte. N-o să-i mai spună nimic, se va cufunda pur şi simplu în carte, aşteptând-o pe Jemima.

In timp ce se uită doar la cuvinte - pentru că nu poate citi nimic, nu când ştie că acest ideal de frumuseţe e în aceeaşi încăpere cu el - vede o pereche de picioare foarte îngrijite şi bronzate stând chiar în faţa lui. Se uită în sus la ea, şi vede că, de data aceasta, ea îi oferă un zâmbet cald. Blestemă în gând că trebuie să se vadă cu Jemima, pentru că, în momentul ăsta, tot ce vrea e să-şi petreacă restul zilelor încălzindu-se la zâmbetul acestei femei.

— Nu-mi vine să cred că eşti tu, spune el uşor, încruntându-se când eu zâmbesc.

— Da, eu sunt.

Ben se încruntă şi rămâne aşa, în vreme ce eu mă aplec şi-i dau un sărut nepotrivit pe obraz, după care îmi trag un scaun şi mă

aşez.

— Ce faci tu aici? întreabă el, confuz.

Ce vrei să spui, Ben? Am aranjat să ne vedem, îl tachinez eu cu un accent american, pentru că ştiu despre ce e vorba şi în cele din urmă chiar încep să-mi placă.

Ben se uită la mine şi-mi spune încet:

— De unde ştii tu cum mă cheamă ?

—Ben! izbucnesc eu în râs. Eu sunt, fraie- rule. Jemima Jones.

în timp ce aştept să văd ce efect are asta asupra lui, văd pe chipul lui confuzia înlocuită de uimire absolută şi-mi place la nebunie, savurez fiecare clipă.

Ben încearcă să vorbească, dar nu-i iese nici un cuvânt. Doar mă priveşte, şi eu îmi dau seama cum i se limpezeşte totul. Vreau să zic că nu mai sunt grasă, că m-am transformat în femeia uimitoare cu care s-a tot întâlnit. Dincolo de tot şocul şi confuzia asta, observ încântarea de pe chipul lui - şi ăsta e cel mai tare sentiment din lume.

— Jemima, şopteşte el.

Acum nu mai zâmbesc, fără să fi plănuit asta, fără să ne fi gândit la asta, ne ridicăm amândoi exact în acelaşi timp şi cădem unul în braţele celuilalt.

îmi doresc ca momentul ăsta să dureze pentru totdeauna, să dispară lumea întreagă şi să rămân doar eu cu Ben. Ben şi cu mine. Vreau să ţin minte senzaţia asta pentru tot restul vieţii mele, să-i simt braţele prinse în jurul meu, bătăile inimii lui lângă obrazul meu. îmi închid ochii şi mă lipesc pur şi simplu de el. Vreau să stau aici mereu, şi mereu, şi mereu.

Dar acest mereu durează doar vreun minut şi ceva, pentru că apoi, mă trag înapoi împotriva voinţei mele şi mă aşez.

— Cum...? începe Ben, uitându-se la mine cu uimire. Vreau să zic, când? întreabă el, fără să-şi poată lua ochii de la mine. E...

Râd.

— Cum de arăt aşa ?

Ben dă din cap.

— S-a întâmplat după ce ai plecat. Am slăbit, iar Geraldine m-a refăcut, cum ar spune ea.

— O, Doamne, oftează Ben. Ce m-am mai făcut de râs azi. Nu e de mirare c-ai plecat.

— Nu te-ai făcut de râs. A fost minunat să aud ce mi-ai spus.

— Dar *ştiam* eu că era ceva cunoscut legat de tine, doar că n-am visat, n-am crezut niciodată că... se dă din nou înapoi, privindu-mă. Eşti pur şi simplu atât de frumoasă. Adică, nu arăţi deloc ca *tine.* Scuză-mă, continuă el, bâlbâindu-se, nu am vrut să...

— E în regulă, îi zâmbesc eu. Ştiu ce-ai vrut să spui şi-ţi mulţumesc. Şi tu arăţi minunat. Te-am văzut la televizor. E clar, ţi se potriveşte să fii vedetă.

— Nu sunt eu chiar o vedetă, spune Ben. Sunt doar un prezentator.

— Pe naiba, îl tachinez eu. Geraldine mi-a trimis o pagină dublă de ziar, numai cu tine. Eşti o vedetă, Ben. îţi spun eu.

— Nu-mi vine să cred că a făcut asta, e atât de jenant, zise Ben. Acum ştii totul despre mine.

— îţi cunosc trecutul, râd eu.

— Ştiu, suspină el. M-ai şi avertizat.

— Eu am întotdeauna dreptate.

— Da, râde el. întotdeauna. Doamne,

Jemima. Mi-a fost dor de tine.

îmi pot da seama cât e de sincer, din vocea lui. îmi dau acum seama şi cât de tare mi-a fost şi mie dor de el, şi asta nu numai pentru că-1 iubesc. Mi-a lipsit chestia asta, tachinările, amiciţia şi, chiar dacă nu l-am mai văzut de
luni de zile, e ca şi cum abia dacă ar fi trecut o zi. Vreau să zic că suntem atât de relaxaţi, încât parcă am fi tot la cantina de la *Kilburn Herald.*

Şi Ben ce simte ? Cu cât stă mai mult în acest restaurant, cu această femeie frumoasă, cu atât mai puţin rămâne ea o blondă superbă şi cu atât mai bine îi face ea loc Jemimei Jones. Asta pentru că Ben se uită dincolo de picioare, de rochie, de păr şi-şi vede vechea prietenă, o prietenă pe care-şi dă brusc seama că nu vrea s-o mai părăsească niciodată.

îl tachinez pe Ben cu privire la meseria lui şi râdem când îmi povesteşte despre Diana Macpherson, în silă, ce-i drept. Cu toate că simt un fior de gelozie când îmi spune de greşeala făcută la beţie, nu prea mă deranjează, pentru că el e îndeajuns de relaxat să mi se confeseze. Oricum nu are nimic cu ea, şi îmi dezvăluie că i s-a oferit o slujbă mult mai bună la un alt post TV, ceea ce rezolvă problema. Partea amuzantă este că de fapt chiar îmi pare un pic rău pentru Diana Macpherson, pentru acest căpcăun al mass- mediei, pentru că ştiu cum e să doreşti pe cineva atât de tare - să-l doreşti chiar dacă el nu te vrea pe tine.

—îi spun despre Brad, despre cum a fost să am în sfârşit un iubit pe care şi-l doreşte toată lumea şi despre cât de prost a mers. Da, bine, i-am spus şi despre pozele porno: o fac vorbind foarte rar şi foarte serios şi mă aştept la simpatie sau la îngrijorare, dar când îmi ridic privirea, Ben încearcă să-şi ascundă un zâmbet.Ben, nu-i deloc amuzant, îl cert eu pe un ton sever.

— Nu, spune el. Ai dreptate, nu este.

Dar nu se mai poate abţine şi începe să chicotească. E atât de molipsitor, cred că povestea e atât de ciudată că încep şi eu să chicotesc, şi chicotitul devine un soi de râs isteric şi atunci amândoi ne dăm pe spate de atâta râs, ţinându-ne de stomac de durere şi izbucnind în hohote.

—O, Doamne, spun eu, şi-mi caut un şerveţel ca să-mi şterg lacrimile, că am râs cu lacrimi. N-aş fi crezut că o să văd şi ceva amuzant în toată povestea asta, adaug.

—Dar, Jemima, e *de pomină.* E una din cele mai grozave poveşti pe care le-am auzit vreodată, mai spune el, după care începem amândoi să râdem din nou.

Nici unul dintre noi nu mănâncă prea mult. Mâncarea rămâne în farfurii, iar noi doar ciugulim, ne ducem mâncarea la gură, numai că sunt atâtea de spus, atâtea lucruri la care să ajungem... De-abia mai reuşim să respirăm, nici măcar nu ne lăsăm unul pe altul să terminăm o propoziţie, aşa că le lăsăm pur şi simplu să se învălmăşească şi să se învârtă în aer. La sfârşit, când vine chelnerul să ne aducă nota, ne ridicăm şi ne zâmbim unul altuia.

— M-am simţit atât de bine, spune Ben când ieşim.

— Şi eu. Nici nu pot să-ţi spun cât de bine este să te revăd.

Şi când mă întorc să mă uit la el, sentimentul de uşoară camaraderie din seara asta dispare brusc. Stăm amândoi pe trotuarul dinfaţa restaurantului... şi de ce simt brusc emoţie, oare ce înseamnă asta?

Braţele lui Ben se întind spre mine şi, Doamne, nu m-am gândit la asta, dar în clipa următoare sunt în braţele lui şi ne îmbrăţişăm, numai că nu mai e ca înainte, nu mai e o simplă îmbrăţişare prietenească. Nu, acum sunt foarte conştientă de respiraţia lui Ben, de atingerea lui şi cum stau aşa, cuprinzându-1, simt cum îmi mângâie părul, şi atunci îmi dau capul pe spate să-l privesc. Atunci totul apare cu încetinitorul: se apleacă şi mă sărută, şi ştiu că sună aiurea, ştiu că pare ireal, dar, sincer, simt că fiecare bucată din mine e pe cale să se topească.

Ocipitodu?, tne.ize.ci şi unu

Cum ştii când ţi-ai găsit iubirea? Cum ştii când ai întâlnit persoana cu care vrei să-ţi petreci tot restul vieţii? Cum ştii că nu e vorba doar de doi oameni care tânjesc pur şi simplu unul după altul şi-şi consumă dorinţa într-o noapte de pasiune incredibilă? Cum ştii că n-o să fie doar o aventură de o noapte? Cum ştii dacă dorinţele ţi se vor împlini?

Aş fi vrut eu să ştiu. Tot ceea ce ştiu acum, când îmi deschid ochii în lumina soarelui de dimineaţă şi-l văd pe Ben Williams cum doarme dus lângă mine, este că pot să nu-1 mai văd niciodată pe Ben şi asta tot a fost şi va rămâne

cea mai fericită noapte din viaţa mea.

Ştiu asta, pentru că n-am visat niciodată că să faci dragoste poate fi atât de pasional - şi totuşi atât de tandru. Ştiu asta, pentru că nimeni nu mi-a mai cuprins faţa cu mâinile şi nu s-a uitat adânc în ochii mei să-mi şoptească ce minunată sunt, în timp ce se mişca uşor în mine.

Ştiu asta, pentru că nu m-am mai simţit niciodată atât de bine, cu nimeni altcineva, cum m-am simţit cu Ben azi-noapte. Ştiu asta, pentru că n-am mai simţit niciodată *nimic* (iin ce am simţit azi-noapte

.Şi, în sfârşit, mai ştiu că n-o să uit niciodată cum e să fii atât de fericită încât să-ţi fie teamă să nu explodezi.

Aşa că stau pur şi simplu în pat şi savurez această fericire. Nu mă mişc, mi-e teamă să nu-1 trezesc pe Ben, mă tem că vraja are să dispară, dar în timp ce-1 privesc dormind, el îşi deschide ochii încet, se întinde, şi apoi îşi întoarce capul spre mine.

Ce să fac? Vreau să zâmbesc, să spun ceva, dar nu pot, pentru că habar n-am cum se simte Ben. Când clipeşte, îmi zâmbeşte uşor şi-şi întinde braţul spre mine, mă simt aşa de uşurată, că sunt copleşită. Mă simt practic purtată departe, şi atunci mă cuibăresc la pieptul lui, ca o pisică ce tocmai şi-a primit smântână.

îmi sărută părul, apoi umărul.

— îţi mulţumesc, îmi spune el răguşit.

Eu îi zâmbesc doar, desenându-i cercuri mici pe piept cu arătătorul.

Stăm acolo ceva vreme şi ne sărutăm, ne dezmierdăm, după care Ben se uită la ceas.

—Rahat! spune el şi sare din pat. Trebuie să prind avionul.

Mă ridic din pat, şi atunci aud un ciocănit la uşă.

—Ben? Sunt Simon. Plecăm în zece minute. Eşti gata?

—Aproape, strigă Ben, poticnindu-se în pantofi. Rahat! mormăie el, fugind prin dormitor.

—Te ajut să împachetezi, spun eu, dân-du-mă jos din pat fără ezitare, cu toate că sunt complet goală.

Ben stă şi se uită la mine, apoi îşi lasă

hainele să cadă şi mă îmbrăţişează oftând:

— Nu-mi vine să cred că tu eşti, nu-mi vine să cred că noaptea trecută a fost de-ade- văratelea. începem să ne sărutăm din nou, după care Ben se trage înapoi. Nu pot. Nu putem. N-am timp. Rahat!

N-avem timp de sărutări şi mângâieri leneşe post-coitale. în zece minute, Ben a terminat de împachetat. Coborâm împreună, şi sunt îngrozită la gândul că ne vom lua la revedere, îngrozită de ce va urma.

— Bună, spune un tip pe care nu-1 recunosc, dar care se apropie de Ben şi mă priveşte fix, cu un soi de lăcomie. Cine e?

— E prietena mea Jemima, răspunde Ben. El e Simon, şi dau mâna cu Simon.

Nu-mi scapă privirea pe care i-o aruncă lui Ben, care, fiind un gentleman, încearcă s-o ignore.

— Simon, ne vedem la maşină, îi spune el, şi Simon iese fără tragere de inimă, probabil murind de nerăbdare să bârfească împreună cu restul echipei.

— Cât mai stai pe-aici ? spune Ben, trecân- du-mi părul pe după urechi.

— încă vreo două luni, îi răspund, gândin-du-mă deja la o modalitate de a mă întoarce acasă, ca să fiu cu Ben.

— Ce mă fac eu în următoarele două luni ? spune el, şi inima îmi tresaltă.

— îmi doresc enorm de tare să vin, dar nu pot.

— De ce nu ?

Ştiu că e aiurea, dar nu vreau să-i spun că n-am bani, că am trecut de limita cârdului meu, şi că de fapt nu mai am nici un ban al

meu. Sună prea trist, prea tare, ca vechea Jemima Jones, aşa că gândesc logic şi vin cu scuza perfectă:

— Fac o rubrică pentru *Kilburn Herald,* şi ştii şi tu cum e redactorul-şef, trebuie să rămân aici, altfel îmi pierd slujba.

— O să-mi fie dor de tine, îmi şopteşte el într-un final, trăgându-mă aproape de el şi sărutându-mă pe frunte.

— Ne putem scrie, spun eu în disperare. Sau putem vorbi la telefon.

— Cu siguranţă, dă el din cap. îmi scrii, te rog, adresa şi numărul tău?

Mă depărtez de el fără tragere de inimă şi-i mâzgălesc pe o bucată de hârtie adresa şi numărul lui Lauren. Chiar când i-1 dau, apare Simon din nou, şi-i spune morocănos:

— Ben, *trebuie* să mergem.

Ne îmbrăţişăm, ne sărutăm şi apoi Ben se îndepărtează. Chiar înainte să ajungă la uşă, se întoarce şi fuge înapoi la mine, ridicându-mă în braţe şi sărutându-mă.

— Am să te sun, spune el. Cum ajung acasă.

— Cam când o să fie asta?

— Habar n-am. Dar nu-ţi face griji, te sun.

Şi pleacă, întorcându-se să-mi mai facă o dată cu mâna, după care se urcă în maşină, şi eu plutesc până acasă pe un nor de extaz curat şi nealterat.

— Ei bine ?

—Lauren deschide uşa înainte să apuc eu să vâr cheia în broască. Nu e nevoie să zic nimic, pentru că Lauren îşi dă seama din zâmbetul ridicol de sentimental de pe faţa mea că noaptea trecută a fost de necrezut.Ai făcut-o! Ai făcut-o! Sare în sus şi-şi aruncă braţele în jurul meu, în timp ce eu încep să chicotesc. Vreau s-aud tot.

—Sunt atât de obosită, mă vait eu, prăbu- şindu-mă pe canapea, dar tot zâmbind.

—Nu vreau să aud prostiile astea, vreau să aud despre Ben.

—îl iubesc, spun eu simplu, şi apoi o spun din nou, doar ca să mai aud o dată cuvintele, să fiu sigură că e adevărat: îl iubesc.

—începe cu începutul, porunceşte ea, şi aşa şi fac.

îi povestesc despre întâlnirea cu el, despre cum nu şi-a dat seama că sunt eu, despre cum a fost de parcă nici n-am fi fost despărţiţi atâta vreme. îi povestesc despre munca, despre viaţa lui. îi spun despre cum am plecat de la restaurant şi practic am sărit unul pe altul imediat ce am ieşit. Şi-i spun despre cum am făcut dragoste cu el, cum a fost, cum m-am simţit.

îi spun totul, cuvânt cu cuvânt, pas cu pas, şi în tot timpul cât vorbesc, zâmbetul ăsta stupid nu-mi dispare de pe faţă, iar eu mă simt de parcă aş înota în fericire.

—Deci ai trecut peste Brad ? spune ea când termin.

Care Brad? râd eu. Nu, serios, Lauren. A fost atât de diferit de Brad. Vreau să spun, sexul era uluitor cu Brad, dar noaptea trecută m-a făcut să realizez că la asta se reducea totul, era doar o partidă grozavă. N-avea pic de tandreţe, pic de dragoste, era numai pasiune, şi la vremea aceea credeam că era de-ajuns. Dar Ben e atât de diferit; poate pentru că-1 ştiu, poate pentru că suntem prieteni, dar cred că e mai mult de-atât. Ştiu, fără urmă de îndoială, că încă sunt complet îndrăgostită de el.

Mă opresc şi suspin.

— Crezi că şi el simte acelaşi lucru ?

— Nu ştiu, suspin eu, în timp ce nesiguranţa ameninţă să lovească. Ştiu că a fost incredibil de grijuliu şi iubitor şi mi-a oferit atât de multe, dar nu ştiu dacă asta înseamnă că simte şi el la fel. Oricum, n-are nici un rost să mă gândesc la asta. Mă sună cum ajunge acasă.

— Când o să fie asta?

— Nu ştiu, dar sunt sigură că va suna. Doamne, Lauren. Vreau doar să fiu cu el. Vreau să merg acasă.

Chiar vreau, iar două luni par o eternitate şi nu ştiu cum o să mă descurc în următoarele câteva săptămâni, numai cu amintirile unei nopţi care să mă menţină pe linia de plutire.

— O să te sune, mă linişteşte ea, şi ai să fii acasă peste ceva mai mult de şapte săptămâni. Nu înseamnă nimic, or să treacă imediat. Acum, spune ea uitându-se la ceas, ce zici de-o gustare, ca să sărbătorim?

— E perfect, spun. Mor de foame.

Mergem la Broadway Deli şi mă înfig în pâine prăjită cu şuncă şi căpşuni - şi e delicios. Mai trecem o dată peste detalii, şi mă simt de parcă m-aş fi îmbăiat în dragoste, mă simt de parcă toţi se uită la mine cu invidie pentru că sunt o femeie îndrăgostită şi toţi îşi doresc să fie în locul meu.

După ce luăm nişte iaurt rece Ben & Jerry şi nişte casete video vechi de la Blockbuster şi ne petrecem restul după-amiezii şi seara privind poveştile de dragoste preferate, eu încerc să mă concentrez, chiar încerc. încerc să nu sar în sus de fiecare dată când aud vreun zgomot, pentru că mă gândesc că ar putea fî telefonul, doar că nu este, şi pe la 10 seara mă uit la ceas şi mi se face un pic rău, pentru că acasă e 6 dimineaţa şi ştiu, pur şi simplu ştiu că având în vedere diferenţa de fus orar el trebuie să fi ajuns acasă de nu ştiu când. Chiar dacă a durat o groază până ce şi-a primit bagajul şi chiar dacă a durat ore întregi să treacă prin vamă, tot ar fi fost acasă acum, dar n-a sunat.

Pe la miezul nopţii simt cum ultimele fărâme de fericire se depărtează de mine şi cred că am să plâng.

— Se putea întâmpla orice, spune Lauren, scoţându-şi ultimul baton de ciocolată. Se poate să i se fi amânat zborul, se poate să fi avut de lucru. Nu-ţi mai face griji, o să sune.

Dar eu tot îmi fac griji, sunt îngrijorată, şi cu toate că-mi amintesc că dimineaţă am zis că nu mai contează nici dacă nu l-aş mai vedea niciodată, pentru că singura noapte cu el îmi va ajunge pentru tot restul vieţii - ştiu acum la fel de bine că nu e adevărat şi ştiu că durerea care mă împunge ca un cuţit este ceva cu care va trebui să învăţ să trăiesc, pentru că tot n-a sunat, şi nici n-o să sune, şi asta va fi, pentru tot restul vieţii mele.

O săptămână mai târziu, încă încerc să învăţ să trăiesc cu durerea. Sigur, afişez o faţă curajoasă, încercând să-mi continui viaţa. Nu mă mai duc la sală, dar ies cu Lauren, mă prefac că mă distrez şi apoi în fiecare dimineaţă când mă scol primul lucru la care mă gândesc e că ceva nu merge bine, ce e? Apoi îmi amintesc, şi nori negri se coboară asupra mea, iar gândurile astea nenorocite mă urmează până în dimineaţa următoare.

Aţi crede că îmi găsesc puţină linişte noaptea, când dorm dusă, dar chiar şi atunci durerea e tot acolo. Visez la Ben. Constant. E un amestec de amintiri şi fantezii ireale, şi, fără să vreau să par teatrală, cred că înţeleg cum este să fii lipsit de ceva, să pierzi pe cineva pe care îl iubeşti din toată inima, să ştii că nu mai e nici o şansă să-l revezi vreodată.

Brad a fost rău. Toată chestia cu Brad şi Jenny a fost rea. Dar n-a fost nimic, absolut nimic în comparaţie cu asta. A fost numai o picătură în oceagiul de amărăciune pe care-1 simt acum în fiecare moment al zilei. Sunt zile în care nu vreau deloc să mă ridic din pat, vreau doar să mă întind şi să plutesc în nimicnicie, numai să termin odată cu asta.

Lui Ben Williams nu-i vine să creadă că a fost atât de prost. Nu-i vine să creadă că bucata de hârtie pe care Jemima i-a mâzgălit numărul de telefon şi adresa sa nu mai e. Nu-i vine să creadă că n-are cum să ia legătură cu ea. A lăsat nu ştiu câte mesaje la Brad, dar are impresia că nu i-au fost transmise, pentru că nu l-a sunat nimeni înapoi. A sunat-o pe Geraldine, dar singurul

număr pe care îl ştia ea era cel de la Brad, şi nici Sophie şi Lisa nu l-au putut ajuta prea tare. A încercat chiar şi la redactorul-şef de la *Kilburn Herald*, dar acesta era mai interesat să se plângă de faptul că n-a primit încă materialul Jemimei şi nu luase legătura cu el, să-i spună că se mutase.

Ben a căutat prin haine, prin genţi, prin valize, şi tot n-a găsit afurisita de bucată de hârtie.

Deşi s-a întors doar de o săptămână, s-a gândit tot timpul la Jemima Jones. In mijlocul unei transmisii îşi pierde deodată firul ideilor, când îi apare brusc în minte imaginea Jemimei, cum se uita cu încredere în ochii săi când a tras-o peste el. Sau îşi aminteşte brusc senzaţia pielii ei la o întâlnire cu echipa de producţie.

Sunt momente, noaptea târziu, de fapt în fiecare noapte, când vrea numai să-i audă vocea şi tot speră că-1 va suna ea, că-şi va da seama că ceva nu e în regulă. Dar telefonul nu sună, iar când sună, nu este ea. In cele din urmă Ben - şi cine ar fi crezut că divinul de Ben Williams ar avea vreo urmă de nesiguranţă în el - începe să creadă că poate pentru Jemima a fost vorba doar de-o aventură de-o noapte. Poate că nu-i pasă câtuşi de puţin de el. Poate că a întâlnit deja pe altul.

După ce trece o săptămână în care nu a primit nici o veste de la ea şi n-a reuşit să ia legătura cu ea, îi povesteşte lui Richard. împotriva oricărui gând raţional, îi povesteşte, chiar dacă, aşa cum bine ştim, Richard nu e tocmai cea mai indicată

persoană căruia să-ţi spui păsul.

— Te putea suna ea pe tine, spune Richard. Să recunoaştem, Ben, ştie foarte bine unde lucrezi şi tot ce are de făcut e să pună mâna pe telefon. Ar trebui s-o consideri o strălucită aventură de-o noapte şi să-ţi vezi mai departe de viaţă.

— Hmm, zice Ben, care vede o fărâmă de adevăr în ceea ce tocmai i-a spus Richard.

Până la urmă, Jemima chiar *ar fi putut* să-l sune, şi totuşi n-a făcut-o, aşa că poate că ar trebui să uite de asta, pur şi simplu.

— O, nu, spune Richard, uitându-se fix la Ben.

— Care e problema ? întreabă Ben alarmat.

— Doar nu eşti...? N-ai cum să fii...?

— Cum să fiu ?

— Eşti îndrăgostit de ea până peste cap, nu?

— Sigur că nu.

Ben scutură din cap.

— Ba eşti. Recunosc semnele.

— Nu sunt, spune Ben. Nici vorbă, şi se uită la ceas. Trebuie să plec, adaugă el, ridicându-se de la masă. Am un interviu cu *Daily Mail.*

— Ce? Altul?

Ben suspină.

— Da, ştiu. După ultimul interviu am crezut că a fost suficient, dar trebuie să menţin imaginea vie.

— Nu le spune *nimic,* îi sfătuieşte Richard cu un aer teatral.

— Nu, zice Ben hotărât. Nimic.

Dar Ben nu se poate abţine. Jurnalista este atât de *drăguţă*, e o femeie de vârstă mijlocie, atât de caldă şi grijulie, că Ben a vrut imediat să-şi deschidă inima şi, înainte să-şi dea seama, îi spune mai mult decât ar trebui.

— Vă rog să nu scrieţi chestia asta, că nu sunt în stare să dau de ea, se roagă el, când îi spune la revedere. Asta este neoficial.

— Stai liniştit, îi spune ea, punându-i mâna pe braţ, grijulie. Poţi să ai încredere în mine.

Ben refuză să se gândească la asta pentru tot restul serii. Dar cum să facă asta, când nu se poate gândi decât la Jemima Jones şi la cum să dea de ea?

N-aveam de gând să sun pe nimeni acasă. Nu voiam să afle nimeni ce s-a întâmplat, şi ştiam că dacă aş fi îndrăznit să sun pe cineva să spun că m-am mutat, respectivul ar vrea să ştie de ce, şi nu am puterea să spun nimănui despre Brad şi despre Jenny, şi mai ales nu despre Ben.

Dar o săptămână e o perioadă al naibii de lungă când inima ta s-a frânt şi când Lauren, aşa de grozavă cum a fost până acum, începe să mă streseze. Nu asta vrea, ea e minunată, doar că uneori vreau să fiu singură, să stau doar şi să mă gândesc la unica noapte perfectă din toată viaţa mea, la viitorul pe care l-aş fi putut avea dacă Ben m-ar fi sunat. Dar ea nu mă lasă deloc singură şi ştiu că încearcă să mă înveselească, dar uneori glumele ei sunt un pic cam seci, atâta tot.

Şi apoi, e prea mult. Trebuie să vorbesc

cu cineva care îl *ştie* pe Ben. Cineva care-mi poate spune ce să fac. Cineva care ar putea, care poate ar putea să ştie ce gândeşte el sau de ce nu m-âfmai sunat.

— Geraldine ? Sunt eu.

—Jemima Jones! Mă bucur că ai sunat. Unde naiba ai fost?

— Stai jos?

— în mod sigur. Ce naiba se întâmplă acolo ?

—O, Doamne, Geraldine. E oribil. Nu ştiu de unde să încep.

— De la început, spune ea încet, şi aşa şi fac.

îi povestesc despre Brad şi Jenny, despre Lauren şi despre mâncare - tot, ce mai. Şi în cele din urmă îi spun şi despre Ben.

— Dar m-a sunat pe mine! exclamă ea, fără să aştepte să-i mărturisesc cât de mult sufăr. Ştiam eu că s-a întâmplat ceva, pentru că n-am vorbit cu el de când a plecat. A sunat săptămâna trecută să vadă dacă am numărul tău. Jemima, ce fraieră eşti. Probabil că ţi-a pierdut numărul. De ce naiba nu m-ai sunat mai devreme?

— Te-a sunat pe tine? Uşor, uşor, inima începe să-mi vină la loc. Te-a sunat?

— Da, m-a sunat! Săptămâna trecută! Mi-am dat seama din vocea lui că se întâmplase ceva. Ştiam eu!

— Şi ce-a spus ? Spune-mi exact ce-a zis.

— Nu mi-a spus nimic, doar că v-aţi văzut la Los Angeles şi că voia să te sune să-ţi mulţumească, dar nu-ţi mai găsea numărul.

— Ce să fac? Să-l sun? O, Doamne,

Geraldine, vreau doar să vin acasă.

— Şi de ce nu vii?

— Nu pot, mă vait eu. M-ar costa 954 de dolari, plus taxele, să-mi mai schimb o dată zborul, şi nu mai am bani.

— I-ai spus lui Ben?

— Cum aş fi putut să-i spun? Nu voiam să-i pară rău pentru mine, aşa că i-am zis numai că sunt prinsă aici cu rubrica aia.

— Pentru numele lui Dumnezeu. Jemima, de ce nu i-ai spus adevărul?

— Nu ştiu, murmur eu. Ce-ar fi schimbat asta?

— Nu ştiu, răspunde ea. Dar îmi propun să aflu.

— Ce-ai de gând să faci?

— Lasă totul în seama mea, spune ea hotărâtă.

— Ce? Spune-mi. Să-l sun?

— Nu, zice ea. Clar nu. Stai numai liniştită şi lasă-mă pe mine să rezolv asta.

— Geraldine, te rog, nu-i spune că n-am bani să mă întorc acasă. Oricum, probabil că s-a răzgândit deja până acum.

— Jemima, dacă a fost chiar aşa incredibil pe cât spui tu că a fost, n-are cum să se fi răzgândit. Ai încredere în mine, că mă pricep la bărbaţi.

Chiar răsuflu uşurată, pentru că nimeni nu cunoaşte bărbaţii mai bine decât Geraldine.

— JJ ? Am uitat să-ţi spun, ţi-a venit o scrisoare azi-dimineaţă.

Lauren trânteşte cumpărăturile pe masa din bucătărie.

— Hmm? Unde e?

— Am lăsat-o pe măsuţa de cafea.

Lauren vine şi dă la o parte o revistă, după
care scoate la iveală un plic mare şi maro, cu timbre de Londra. Inima mi se opreşte în loc când mi-1 dă, dar nu e de la Ben. E de la Geraldine, aş recunoaşte oriunde scrisul.

Rup plicul, îl deschid şi scot din el un decupaj dintr-un ziar şi un bileţel de felicitare.

„Jemima Jones! Ca de obicei, tuşa Geraldine a venit să te salveze şi scuze, ştiu că nu voiai să-i spun lui că ai rămas acolo, dar a trebuit, în plus, asta mi-a oferit ocazia să-l fac prost nenorocit, lucru pe care-1 aştept de ani de zile!!! (fără supărare...)

Oricum, nu cred c-o să mai fii supărată după ce-o să deschizi plicul. Nu e de la mine, e de la Ben ŞI cred că vei găsi interesant ce scrie acolo!!! (mie cu siguranţă aşa mi s-a părut...) Ce norocoasă eşti!! Lucrurile merg de minune şi între mine şi Nick, îţi spun mai multe când ne vedem. Curând. Foarte curând.
Ha! Te iubesc şi te sărut tare de tot, Geraldine. Xxxxxxxxxx“

Zâmbesc, pentru că aproape c-o aud pe Geraldine cum vorbeşte şi apoi citesc totul din nou şi mă întreb de ce mi-a scris Geraldine, şi nu Ben. Apoi, dacă decupajul alăturat e de la Ben şi nu de la ea, de ce s-a deranjat să-mi mai scrie ea, şi... o, Doamne, nu prea mă simt bine, luminiţa de la capătul tunelului începe să se micşoreze, aşa că iau

decupajul, după care trebuie să mă aşez foarte repede.

—Ce este ? spune Lauren, aşezându-se lângă mine, aşa că încep să citesc cu voce tare, dar şovăielnic, pentru că nu-mi vine să cred.

—„Ben Williams este rezervat în subiectul dragostei", citesc eu. „S-a ars, după cum recunoaşte chiar el, şi nu vrea să ne spună cu cine. Dar milioane de femei vor fi distruse să audă că minunatul prezentator de la *London Nights* s-a îndrăgostit. «E o veche prietenă de-a mea», dezvăluie Williams, «pe care n-am mai văzut-o un timp, apoi ne-am întâlnit recent şi am devenit mai mult decât prieteni. Nu cred că am ştiut măcar că e dragoste, până nu ne-am despărţit, iar acum îmi omor timpul aşteptând să vină acasă.» Deci cine este această femeie misterioasă? «Nu e celebră, râde el. Numele ei e Jemima Jones.»“

încep să tremur. Nu ştiu dacă să râd sau să plâng, dar nici una dintre noi nu scoate un cuvânt şi cred că Lauren e la fel de şocată ca şi mine. După o vreme, Lauren se încruntă şi ia plicul, dar în loc să-l ducă la coş, se uită în el, zâmbeşte şi apoi mi-1 dă mie. Mă uit la ea, apoi pipăi plicul. Acolo mai e ceva şi când scot acest ceva văd că seamănă suspect de mult cu un bilet de avion. Dar de ce mi-a trimis Geraldine un bilet de avion? Apoi observ că e ceva scris pe înveliş şi recunosc scrisul care-mi spune: „Vino acasă. Mi-e dor de tine. Benw. Şi ştiu de ce s-au întâlnit Ben şi cu Geraldine şi ştiu că asta a fost probabil ideea Geraldinei, pentru că este atât de tipic

pentru ea, dar nici că-mi pasă. Lui Ben îi e dor de mine şi vrea să merg acasă.

Mă uit încet la bilet, de aproape, şi răsuflu uşurată când citesc că este un bilet dus de la LAX la Heathrow pentru poimâine. Poimâine! Merg acasă!

—Vezi? spune Lauren, aruncându-şi braţele în jurul meu şi îmbrăţişându-mă strâns. Ştiam eu că va ajunge la tine.

Chiar aşa a făcut, îi şoptesc eu, în timp ce lacrimile mi se rostogolesc pe obraji. Chiar aşa a făcut.

Oapitolul üeizfiCi şi doi

Iată-mă deci cu valizele în mână, fără să mai zic de poşeta Louis Vuitton, şi slavă Domnului că am trecut de vamă. Nu că aş avea ceva de ascuns, doar că mereu mă simt al naibii de vinovată când trec pe acolo. Cât îmi îngrămădesc valizele într-un cărucior şi le împing spre mulţimea de oameni care aşteaptă, îmi dau seama cât de tare mi-a lipsit Londra.

— Scuze.

O femeie tânără mă împinge uşor ca să treacă, după care se grăbeşte la prietenii care o aşteaptă. N-aş fi crezut niciodată că o să fiu atât de încântată să aud accentul britanic.

Ştiu că Ben nu mă aşteaptă, pentru că l-am sunat înainte să plec, într-o izbucnire de emoţii şi entuziasm, într-o revărsare a mulţumirilor mele pentru generozitatea pe care mi-a arătat-o. El şi-a cerut scuze la modul profund, mi-a spus că nu poate să nu se gândească la mine şi că tot ce vrea e să fie cu mine. Cu *mine*!

Ben al meu. înapoi acasă. încă nu-mi vine să cred că în doar câteva ore îl voi revedea.

Ştiu că de fapt voi fi bulversată ca naiba de fusul orar, dar mai ştiu şi că adrenalina datorată faptului că o să-l văd mă va face să mă ţin bine la noapte.

Destul de uimitor, de vreme ce numai la asta m-am gândit de când am primit biletul de avion - la revedere -, tot am reuşit să dorm în timpul zborului. Cred că emoţiile mă epuizaseră, dar i-am urmat totuşi sfatul Geraldinei şi mi-am împrospătat faţa, m-am dat cu cremă hidratantă şi am adormit buştean, după care am fost trezită de stewardesa care mi-a pus în faţă un platou pentru micul dejun.

îmi dau seama acum că nu-mi lipsesc prea multe din Los Angeles, deşi îi duc dorul lui Lauren. M-a condus până la aeroport şi ne-am îmbrăţişat minute-n şir. Ea plângea şi mă tot întreba ce-o să se facă fără mine. Am simţit că-mi vine şi mie să plâng, dar entuziasmul venirii acasă a fost mai puternic decât tristeţea că o părăsesc pe Lauren, aşa că am îmbrăţişat-o şi eu strâns, i-am spus că totul o să fie bine şi i-am promis că ţinem legătura.

Chiar cred că o să-i fie bine, pentru că e o supravieţuitoare. Tot mai spune că are de gând să se întoarcă acasă, dar eu nu mai sunt aşa de sigură. Pare să-i meargă bine cu Bill şi am senzaţia că ar putea rămâne acolo, până la urmă. Oricum, ajurat să vină înapoi, chiar şi doar în vacanţă, pentru că vreau ca ea să-i vadă pe Ben şi pe Geraldine şi să vadă cât sunt de fericită în locul de care aparţin.

Partea amuzantă e că mi-am dat seama că Lauren şi cu mine nu suntem chiar aşa de diferite, până la urmă. Şi eu sunt o supravieţuitoare. Experienţele prin care am trecut în ultimele luni ar fi distrus în mod sigur

pe cineva mai slab ca mine. Nu e vorba că mă simt extrem de puternică la suprafaţă, dar ştiu cu siguranţă acum că deţin o rezervă uimitoare de forţă, lucru destul de reconfortant.

Pe de altă parte, cum stau aici şi caut cu privirea un taxi, nu mă mai simt aşa de puternică. Ştiu că au trecut numai şase săptămâni, dar nici măcar nu mai sunt sigură de unde sunt. Ştiu că în Londra e casa mea, dar cred că nu mă mai pot întoarce la viaţa pe care o aveam. M-am gândit că am să mă întorc la camera mea, la Sophie şi Lisa. Acest gând chiar mă îngrozea, pentru că atunci chiar că m-aş fi întors în trecut, dar, din fericire, şi asta s-a schimbat.

Le-am sunat azi-noapte, gândindu-mă că poate am să stau acolo înainte să-mi găsesc ceva în altă parte şi - am fost o proastă, ştiu - am fost surprinsă şi uşor dezamăgită când Sophie mi-a spus că o prietenă de-a Lisei s-a instalat deja în camera mea şi că mi-au pus lucrurile sub scară. Nu se mai aşteptau de mult să mă întorc şi le părea foarte rău, dar nu puteau s-o dea afară pe această fată.

Ştiu că ăsta e un lucru bun, dar m-am panicat pentru câteva clipe. Aşa că am sunat-o pe Geraldine, care m-a salvat încă o dată. S-a mutat în noul ei apartament, care, nici nu mai e nevoie să o spun, e „absolut superb" şi camera de oaspeţi, spune ea, ar fi perfectă pentru mine.

— Dar Nick ? am întrebat-o.

—Ce-i cu el ? a râs ea. Nu te-ar deranja să rămână şi el pe aici câteodată, nu? în plus, tu îl vei avea pe Ben şi gândeşte-te, Jemima, că o să avem parte de cele mai tari momente. Mi-ar

plăcea enorm să-mi fii colegă de apartament, va fi super. O să dau o fugă până la Habitat după-amiază să iau nişte perdele, apoi camera ta e gata. Toată numai a ta.

Cum aş fi putut s-o contrazic?

Scot bucata de hârtie cu noua adresă a Geraldinei şi mă aşez la coadă; ador să văd cum se aliniază taxiurile încet şi apoi pleacă, pentru că îmi sunt aşa de cunoscute, îmi dau un sentiment atât de puternic de siguranţă, şi-mi spun, mai mult decât orice altceva, că sunt acasă.

Aştept la coadă până când în sfârşit îmi vine şi mie rândul şi mă urc în taxi. Când iese din aeroport îmi odihnesc capul pe fereastră şi privesc la luminile de pe autostradă şi, cu cât ajung mai aproape de casă, cu atât mai entuziasmată mă simt.

Acesta este un nou început, Jemima Jones. E un capitol cu totul nou: vreau eu să-l scriu. Primul pas este să nu mă mai întorc la *Kilburn Herald.* Dacă Ben a putut s-o facă, pot şi eu. îmi voi împlini acel vis, să lucrez la o revistă de lux, şi ăsta e numai începutul. Odată, asta m-ar fi îngrozit, dar acum de-abia aştept să încep, să pornesc într-o nouă călătorie, de data asta alături de persoanele pe care le iubesc şi care mă iubesc.

Şi tot mergem. Prin Hammersmith Broadway până la Shepherd’s Bush, pe lângă Westway. Cotim şi mergem mai departe, şi ajungem la Maida Vale, prin Kilburn, la apartamentul Geraldinei din West Hampstead.

Mă uit în jurul meu şi văd că Londra miroase urât şi e murdară, că oamenii arată puţin obosiţi şi chinuiţi. Soarele nu se vede

nicăieri, parbrizul e lovit de picături de ploaie şi cerul se întunecă de nori.

N-am văzut pe nimeni cu cea mai mică urmă de bronz, şi pe toată autostrada Kilburn sunt oameni înfăşuraţi în hanorace, oameni care se grăbesc să-şi ducă acasă cumpărăturile înainte să le ude ploaia.

Ador toate astea, pentru că aici sunt în siguranţă. Sunt în siguranţă, sunt fericită şi protejată. Nu-mi pasă că este exact opusul Californiei. Nu-mi pasă că vremea e mereu de rahat. Nu-mi pasă că nu-mi spune nimeni, niciodată: „Vă doresc o zi bunăM. E minunat, şi vibrant, şi real. Şi mai presus de toate, aici e casa mea

Ч
.

SpiloQ

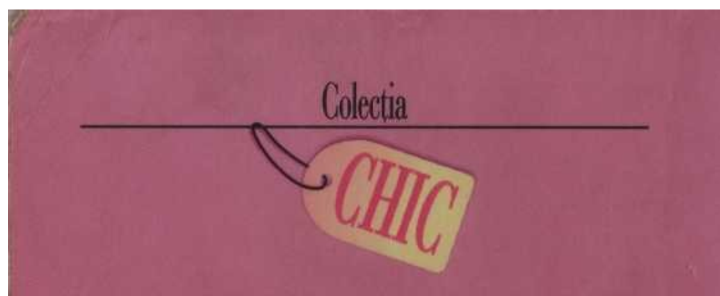
Jemima Jones nu mai e slabă, dar nici plinuţă şi nici obsedată de ceea ce mănâncă. Jemima Jones are acum mărimea 10, e voluptuoasă, feminină, şi e absolut încântată de felul cum arată. Jemima Jones mănâncă acum ce vrea, când vrea, cât de des vrea, atâta timp cât e sănătos.

Şi Jemima Jones nu mai este singură. Jemima Jones nu mai visează la povestea de dragoste perfectă alături de bărbatul pe care nu-1 poate avea. Nu mai crede că dragostea adevărată există numai în altă parte.

Asta pentru că Jemima Jones n-a îndrăznit niciodată să creadă în dragoste. Jemima Jones n-a îndrăznit niciodată să creadă în sine însăşi, n-a îndrăznit vreodată să creadă că, într-una din zilele astea, soarta chiar se va deranja s-o aleagă pe ea din mulţime şi să-i zâmbească.

Dar basmele chiar se împlinesc şi, la fel cum i s-a întâmplat Jemimei Jones sau doamnei Ben Williams, cum este cunoscută când nu e în redacţia revistei de lux la care lucrează acum, dacă avem încredere în noi,
e şi afişăm asta fără să ne fie ruşine,
cu îndrăzneală, forţă şi sinceritate, soarta ar putea să ne zâmbească şi nouă.

ne
acceptăm defectel ’ ^ ~ ~

„Un roman extrem de amuzant despre ceva
apropiat de inima oricărei femei - stomacul."

cWomQh's OltM

„Un roman care explorează cu ingeniozitate
lumea unei jurnaliste foarte isteţe, foarte amuzante, foarte masive... Cititorii vor savura
această delicatesă şi vor aprecia felul în care Jane
Green descrie o anumită mentalitate californiană
privitoare la bunăstare, fericire şi dragoste."

USx/4 Today

carte pe care o citeşti pe nerăsuflate."

Gosutopo&ifan

ISBN 978-973-46-1092-1

„Gen d
ul e

